

Владимир Димитријевић рођен је 1969. године у Чачку, где је завршио основну школу и гимназију. Дипломирао је, магистрирао и докторирао на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Аутор је низа књига и зборника различите тематике: од духовне, православно-богословске и црквено-историјске, до књижевне, образовне, културне и сектолошке. Радио је као новинар на радију и телевизији, био уредник часописа. Са Дверима сарађује од самог оснивања, 1999. године, а сада се налази на месту вршиоца дужности председника Политичког савета Двери. Ова књига је зборник његових текстова посвећених борби за будућу Србију, у којој је, по мери својих снага, као нестраначка личност, био заједно са Српским покретом Двери.

ISBN 978-86-6023-419-5

9 788660 123419 5

СА ДВЕРИМА, ЗА СРБИЈУ!

Лично сведочење или Ко зна боље, широко му поље

Владимир
Димитријевић

Владимир Димитријевић

СА ДВЕРИМА, ЗА СРБИЈУ!

Лично сведочење или Ко зна боље, широко му поље

Владимир Димитријевић
СА ДВЕРИМА, ЗА СРБИЈУ!
Лично сведочење или Ко зна боље, широко му поље

Владимир Димитријевић
СА ДВЕРИМА, ЗА СРБИЈУ!
Лично сведочење или Ко зна боље, широко му поље

Издавач:
Pi-press, Пирот
За издавача:
Драгана Пејић-Ранђеловић

Рецензенти:
Зоран Чворовић
Зоран Павловић

Техничко уређење:
Горан Жикић

Штампа:
Pi-press, Пирот

Тираж:
500

ISBN: 978-86-6023-419-5

САДРЖАЈ

СА ДВЕРИМА, ЗА СРБИЈУ: О КЊИЗИ, ПРЕД ВАМА	5
О НАСЛОВУ КЊИГЕ	11
О САДРЖАЈУ	14
СА ДВЕРИМА НА ПОЧЕТКУ	17
„ВРЛИ НОВИ СВЕТ“ И РОДИНА	19
ИЗМЕЂУ ТОТАЛИТАРИЗМА И СЛОБОДЕ	24
ГЕСЛО НОВЕ СРБИЈЕ	33
ЗАШТО ЗА ДВЕРИ?	37
УОЧИ ВАСКРСА СРБИЈЕ ИЛИ ЗАШТО САМ ЗА „ДВЕРИ“?	39
ПОТПИСАО САМ. ЗАШТО?	63
ГОДИНЕ САРАДЊЕ ИЛИ ХРОНОЛОГИЈА НАДЕ	77
ПРВО 2012: ЗАШТО ЋЕ НАМ ПОМОЋИ СВЕТИ ЂОРЂЕ?	79
МОЛИТВА ЗА БОЖИЈУ СРБИЈУ	83
СА ДВЕРИМА У 2013. ГОДИНИ	85
СА ДВЕРИМА У 2014. ГОДИНИ	97
ПОРОДИЦА И ПУТ	119
ДВЕРИ У БОРБИ ЗА ПОРОДИЧНУ СРБИЈУ	121
ОТВОРЕНО ПИСМО БОРИСУ ТАДИЋУ	141
НЕЋУ ГЕЈ ПАРАДУ У СВОМ ГРАДУ	145
ХАЦИ ДРАГАН ВЕСОВИЋ: АПЕЛ ЗА ОСУДУ ЈАВНЕ ПРОПАГАНДЕ ХОМОСЕКСУАЛИЗМА ПАТРИЈАРХУ СРПСКОМ И ЕПИСКОПИМА СПЦ	148
ДВЕРЈАНИМА, НА ОХРАБРЕЊЕ	151
ПРАВДА ДРЖИ ЗЕМЉУ И ГРАДОВЕ	153
РАТ, КУГА, ТАЈФУН У ЧАЧАНСКОМ КРАЈУ? НЕ, ДВАДЕСЕТ ГОДИНА ВЛАСТИ ГАЗДЕ „НОВЕ СРБИЈЕ“	156
ОСАМНАЕСТ ГОДИНА У ПЕТ МИНУТА	158
БОРБА ПРОТИВ КЛОВНОКРАТИЈЕ И БУДУЋНОСТ СРБИЈЕ	160
ОБРАЂАЊЕ ГЛАВНОМ ОДБОРУ ДВЕРИ 26. НОВЕМБРА 2018. ГОДИНЕ	164
БЕСЕДА ПОВОДОМ ДВАДЕСЕТОГОДИШЊИЦЕ ДВЕРИ, 10. МАРТА 2019. ГОДИНЕ	165
ЗА КОСОВСКИ ЗАВЕТ	169
СЕДАМ МЕРА КАКО ДА САЧУВАМО КОСОВО	171
ОВАКО ВИШЕ НЕ МОЖЕ ИЛИ КАКО СЕ ПРОБУДИТИ ИЗ КОШМАРА	175
АПРИЛ У БЕОГРАДУ/ ПОРУКЕ ЈЕДНОГ КОСОВСКОГ БДЕЊА	182
ЗА ИСТИНСКУ ДЕМОКРАТИЈУ	187
ИМА ЛИ ДЕМОКРАТИЈЕ У СРБИЈИ?	189

ГЕЈ ПАРАДА – ВУЧИЋЕВА НАДА (А О ГУЗЕНБАУЕРУ ДА И НЕ ГОВОРИМО)	197
ПРЕМИЈЕР СА ПОСЕБНОМ ПОТРЕБОМ/ АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ У СВЕТУ ИЗА ОГЛЕДАЛА	205
ОД ПИНОКИЈА ДО ПИНОЧЕА VIA (БИА?) ГЕБЕЛС	209
У ОДБРАНУ СЛОБОДНИХ ИЗБОРА	213
НОВИ БРОЈ ДВЕРИ СРПСКИХ: ЈОШ ЈЕДАН РАЗЛОГ ЗА НАДУ	215
ЛАКМУС ТЕСТ ЗА ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА	220
ИЗБОРНА КРАЂА НА ВЕЛИКИ ПЕТАК 2016.	225
БОЈКОТ ЛАЖНИХ ИЗБОРА КАО ОДБРАНА ДЕМОКРАТИЈЕ	227
У ПОХВАЛУ ЈЕДНЕ ДОСЛЕДНОСТИ/ ДВЕРИ СРПСКЕ, ДАНАС И ОВДЕ	231
ЗАШТО ЈЕ БОШКО ОБРАДОВИЋ НА СТРАЖИ ИСПРЕД НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ СРБИЈЕ?	236
СРБИЈА У СВЕТУ КОЈИ СЕ МЕЊА	241
УКРАЈИНСКИ ИЛИ КРИМСКИ СЦЕНАРИО? ЗА БЕЛУ КОНТРАРЕВОЛУЦИЈУ!	243
ДВЕРИ И АТАКА НА ЗАЈЕДНИЧКОМ ПУТУ ИЛИ БАЛКАН БАЛКАНСКИМ НАРОДИМА	248
РУСИ НЕЋЕ НАСЕСТИ	261
ДВЕРИ И ОПОЗИЦИОНА ОКУПЉАЊА	263
КО ЗНА БОЉЕ...	265
ОБРАЂАЊЕ ДВЕРИ ЈАВНОСТИ СРБИЈЕ ПОВОДОМ КРАЂЕ ИЗБОРА	268
ЗАШТО ДВЕРИ – ДСС	270
ВРХОВНИ КЛОВН И ЊЕГОВИ ЦИРКУЗАНЕРИ ПРОТИВ СРБИЈЕ ЧАСНИХ И МУДРИХ	272
ПУКОТИНА У СИСТЕМУ РЕЦИКЛИРАНОГ ТИТА	277
ВУЧИЋЕВА ДИКТАТУРА, ДВЕРИ И САВЕЗ ЗА СРБИЈУ	278
ЗАПИСИ ИСПОД ЕТИКЕТЕ	285
НЕ ОПТЕРЕЂУЈТЕ СВОЈУ ДУШУ КЛЕВЕТАМА	287
ОБРАЂАЊЕ НА ГРАЂАНСКОМ ПРОТЕСТУ 9. МАРТА 2019.	290
СВЕТИСЛАВ БАСАРА: ЂАВОЉА ПОСЛА	292
ГРАЂАНИСТИЧКИ „ОСТРАКИЗАМ” И ОСТАВЉАЊЕ ПОД СУМЊОМ	294
УМЕСТО ПОРТРЕТА, КАРИКАТУРА/ ПОСЛЕДИЦЕ ЈЕДНОГ ДЕВЕТОГ МАРТА	296
ОПЕТ ЗАПИСИ ИСПОД ЕТИКЕТЕ	303
ПОСЛЕ „УПАДА У РТС“, ТЕШКА ПИТАЊА ТРАЖЕ ЈАСНЕ ОДГОВОРЕ: ДА ЛИ ЈЕ БОШКО ОБРАДОВИЋ „ФАШИСТА“?	316
КАКО ЈЕ ДИПЛОМИРАО БОШКО ОБРАДОВИЋ – СВЕДОЧЕЊЕ ОЧЕВИДЦА	323
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА: ДЕЦЕМБАРСКЕ ТЕЗЕ СТАРОГ КОНТРЕВОЛУЦИОНАРА	325
ПОГОВОР: ШТА ЋЕ ХРИШЋАНИН У ПОЛИТИЦИ: НАД КЊИГОМ „СА ДВЕРИМА, ЗА СРБИЈУ“ ВЛАДИМИРА ДИМИТРИЈЕВИЋА (Зоран Чворовић)	327

СА ДВЕРИМА, ЗА СРБИЈУ: О КЊИЗИ, ПРЕД ВАМА

О чему пишем?

Име Двери: пролаз из земног у вечно.

Двери, Савиндан 1999: студенти се враћају себи. Часопис. Трибине – Филолошки и Машински факултет...

Удружење грађана Српски сабор Двери 2003...

На Универзитету у Београду – 120 трибина, преко 60 у расејању, од Европе до Аустралије...

Сабор српске омладине...

Српска мрежа...

Покрет за живот...

Додељивање Повеље слободе...

Сабори српске омладине и Српске мреже: Београд, Чачак, Студеница, Бурђеви Ступови (у Расу и код Берана), Орашац – Цетиње – Острог – Требиње – Соко Град – Ћелије – Лелић, Озрен...

Ниш – Свети Прохор Пчињски – Нова Грачаница – Химелстир – Милтон...

Почетак 21. века – сабори...

Први сабор: Владика Николај и отац Јустин као узори; национално помирење; бескомпромисни антикомунизам; Бог – Краљ – Домаћин; не мрзети друге народе, него волети свој; одбрана вере и нације као одбрана права и слобода...

Други сабор: „Верујем да треба да волим свој српски народ и своју отаџбину у несрећи још више него што сам је волео у добру, да је права љубав у самозабораву, те морам све лично и ситно истиснути из свога видокруга. /.../ Верујем са кнезом Лазаром – свесно, не из слабости, да је Небеско Царство увек и довека, и одабирам живот по правди, витештву и јунаштву, а у савести носим савет мајке Јевросиме да ми је боље изгубити главу, него огрешити душу.“

Трећи сабор: повратак Срба избеглица на огњишта; против наказне реформе школства; против беле куге (позвати наше духовне вође, који ће, надамо се, помоћи рађање, а не само градити храмове); идентификовати жртве комунистичког терора; бринути о дијаспори...

Четврти сабор: обновити црквено-народне саборе; заштитити ћирилицу; компјутер и интернет не треба да буду ништа више од средстава за рад; опрез приликом дигитализације у области личних докумената; основати Национални институт...

Пети сабор: за хришћанску Европу; најшира расправа о ЕУ; одбрана архиепископа охридског Јована; захтев властима да се 4. август прогласи за датум сећања на геноцид над народом Републике Српске Крајине; тражи се поштовање Дејтонског споразума који штити Републику Српску, одбрана Срба у Рашкој области и на југу Србије...

Донета је и Декларација о светињи људског живота, у којој јасно пише:

Члан 1.

Људски живот почиње од момента зачећа, тј. од тренутка када долази до контакта између мушке и женске полне ћелије.

Живо људско биће које расте, развија се, сазрева, стари и умире је суштински непромењено од момента зачећа до краја свог живота.

Свако живо људско биће је уникатно од момента зачећа до краја живота, и самим тим од непроцењиве вредности.

Интереси и добробит људског бића морају да преовлађују над интересима друштва или науке.

Члан 2.

Дужност сваког здравственог радника је да служи животу од његовог почетка, тј. од момента зачећа.

Здравствени радник мора апсолутно поштовати светињу људског живота, без обзира на старост, болест, ментални и физички инвалидитет, пол, расу, нацију или вероисповест човека, тј. болесника.

Члан 3.

Вештачки прекид трудноће представља намерно и насилно одузимање елементарног права на живот и самог живота као светиње.

У ситуацији када је живот мајке угрожен продужавањем трудноће, здравствени радник је дужан да учини све да спасе како мајчин живот, тако и живот нерођеног детета.

Намерно убиство нерођеног детета ради решавања социјалних, економских или еугеничких проблема је у директној супротности са елементарним људским правом на живот, као и са етиком здравственог радника.

Члан 4.

У складу са Хелсиншком декларацијом (1975), потврђујемо да се људско биће никада не сме користити у сврхе експериментисања или експлоатације.

Људски живот је светиња, уникатност и од непроцењиве вредности од момента зачећа до краја живота, те као такав, не сме бити прекинут без обзира на животну старост.

Имајући у виду да екстракорпорална фертилизација, одн. вештачка или *in vitro* оплодња несумњиво подразумева експериментисање и еугеничке поступке над живим људским бићем, закључујемо да је овај поступак апсолутно неприхватљив и у супротности са елементарним људским правом на живот, као и са етиком здравственог радника.

Члан 5.

Еутаназија, као акт намерног пружања смртоносног средства, односно поступка, или намерног непружања помоћи болеснику, са недвосмисленим циљем прекидања живота болесника, без обзира на жељу и захтев болесника или његове породице, је неетички и неприхватљив.

Члан 6.

Сваки поступак који има за циљ стварање људског бића генетски идентичног другом људском бићу, живом или мртвом, је у директној супротности са људским достојанством и самим тим, у супротности са светињом људског живота.

Експериментисање на ембрионима у терапеутске сврхе, имајући у виду да је у супротности са Хелсиншком декларацијом, Конвенцијама из Овиједа и Париза, као и да нарушава елементарно право на живот и људско достојанство, не може се сматрати етички исправним.

Експериментисање са ткивима која нису ембрионална или ембрионалног порекла, и то искључиво у терапеутске сврхе и уз поштовање медицинске етике и међународних споразума и закона, нису у супротности са светињом људског живота и људским достојанством.

Уздајући се у Божју помоћ и нашу саборност, настављамо ову борбу кроз Покрет за живот и позивамо све људе добре воље да нам се придруже.“

Шести сабор: против лажи Хага, који ослобађа злочинце Орића и Харатинаја; борба за причу о националном идентитету Николе Тесле; обнова србистике као циљ...

Хуманитарни рад, културне манифестације, видео-продукција, сајт... (Преко две стотине емисија на 25 локалних и регионалних станица у Србији, Републици Српској и Црној Гори)...

Године 2007 – награда „Вечерњих новости“ за Најплементитији подвиг године, због помоћи народним кухињама на Косову и Метохији... Тада стиже и грамата патријарха Павла...

Године 2011 – улазак у политику, избори 2012. и 2014, у Скупштини Србије од 2016. до 2020...

Учешће у скупштинама градова...

Контраекспозе Бошка Обрадовића, после Вучићевог хвалисања, 2016. у Скупштини Србије – 10. августа 2016. године¹. Логична питања поставља Обрадовић – ако неко, попут Маје Гојковић, бејаше са радикалима, у Народној партији, са Коштуницом, са Динкићем, са СНС-ом: како тај и такав, без икаквог политичког морала, може бити на челу високог дома Скупштине? Зашто је СНС партија политички безначаљних? Па се пита Обрадовић: зашто нема министарства за бригу о породици, иако је у Србији 400.000 људи мање него пре десет година? Зашто је политички хомосексуализам важнији од родитељства? Зашто нема мајчинства као занимања? Зашто нема пореских олакшица за вишедетне породице? Зашто нема државних субвенција за стицање породичног дома и покретање породичног бизниса?

Зашто нема министарства за Србе ван Србије и због чега нема бриге о дијаспори?

Зашто код нас влада неолиберални капитализам?

Зашто држава даје паре страним фирмама за запошљавање наших људи?

Зашто нема додатног опорезивања екстрапрофита страних банака?

Зашто људи страдају јер су узели кредите у швајцарским францима?

Зашто нема испитивања порекла тајкунске имовине и обрачуна са економским убицама, попут Динкића и Ђелића?

Зашто расту спољни и унутарњи дуг?

Зашто радници у страним фирмама на нашој територији носе пелене на радном месту, да не би ишли у клозет?

Зашто фантоми руше у Савамали?

Зашто је Вучић усвојио програм Чедомира Јовановића?

Зашто он, у наше име, склапа уговоре са НАТО пактом и ЕУ у распаду?

Зашто се понаша као стечајни управник Србије?

Зашто нико не говори о пандемији канцера у Србији, као последици НАТО бомбардовања?

Зашто је Косово са Метохијом издавано у Бриселу?

Зашто је партијско запошљавање достигло врхунац?

Зашто је буџет за културу све мањи?

Зашто нема Музеја жртава геноцида у сопственој згради, и зашто се прича о геноциду над Србима у 20. веку своди на пуки вербализам?

Зашто се продају стратешка предузећа, земљиште и пијаћа вода?

Зашто смо пристали на отимање косовскометохијских ресурса?

Зашто је скандалозно мали буџет за пољопривреду?

Зашто лекари и медицинске сестре масовно иду у иностранство?

Зашто Вучић не каже народу оно што је рекао Обрадовић: да нас ЕУ пљачка кроз Споразум о стабилизацији и придруживању – даје милион, узима милијарду?

¹ Видети: Бошко Обрадовић: Где бежите! Одабране скупштинске беседе 2016-2018. године, Пирот 2019.

Тако 2016. Још горе – 2020.

Борба непрестана, али и свест о томе да се, земаљски гледано, не мора успети, као што је Бошко Обрадовић рекао приликом прославе два десетлећа Двери: „Одувек сам сматрао да није главно – иако је битно – да ли ће Двери успети у популарисању и спровођењу својих идеја. Наша је најважнија обавеза искључиво да смело и неодступно сведочимо истину о српском народу. А да ли ће оно што Двери заступају икада изнова постати закон живота нашег народа, као што је то било у нека прошла времена када су Срби били велики народ у духовности, моралу и социјалној солидарности – то је у Божјим и народним рукама. Чак и да не успемо да у пракси освојимо могућности да се идеје Двери примене на друштвени живот у Србији – направили смо, верујем, један крупан корак историјског континуитета и премостили провалију нашег обездуховљеног времена ка новој и бољој смени која после нас долази.

И да, на крају, баш сада када смо успели да на једно место саберемо наше досадашње напоре и борбе, парафразирам великог руског мислиоца Ивана Иљина: Ако наша дела нису потребна Богу и Србији – нису потребна ни нама! А ако су вредна пажње Божије и народне – сигурно ће се наћи начина и путева за њихово трајање и остварење. Само у то треба веровати и на томе стално радити, не дозволивши да ишта нечасно натруни нити укаља наслеђену духовну светосавску потку и традиционални систем вредности без којих постојање Двери нема суштинског смисла.“

И стално борба, и опет борба.

Књигу коју читалац има у рукама завршавам у доба другог таласа корона пандемије, у јулу 2020. године, док трају протести против кловнократије Александра Вучића, који је два месеца Србију држао у строгом карантину, а онда пустио све, од весела до фудбалских утакмица, да би могао да победи на нелегалним и противуставним изборима, на које је изашло мање од половине бирача, и после којих су у лажној Скупштини само његови, Дачићеви и Шапићеви – пристали на кловнократију. Цела Србија се тешко разболела од тешке болести, а Вучић, спреман на издају и предају Косова и Метохије, преговара са нашим непријатељима и прети новим затварањем људи у кућне робијашнице, док су напољу јулске жеге. Због свега тога у Београду и другим градовима Србије трају протести (упркос здравственог ризика), јер народ више не може да поднесе Врховног Кловна, његову кловновску „Владу У Оставци“ и његов кловновски „Кризни штаб“, који је рекао да су избори сасвим у реду, и да милиони могу изаћи на биралишта. Заразио си нас на изборима, а сад хоћеш да нас затвараш у куће – порука је народа Врховном Кловну. Омладина протестује мирно, а полиција батина, баца сузавац, убацује провокаторе.

И Двери, наравно, протестују. Рецимо, 9. јула 2020. Бошко Обрадовић је био на протесту у Београду. Лидер Двери изјавио је за Н1 да је „ово прави протест, миран и ненасилан“. Према његовим речима, упад у Скупштину нема никаквог смисла и ефекта. „То ће одговарати само властима да нас прикажу као

насилнике који хоће нешто на силу, ми то нећемо, хоћемо само елементарне демократске вредности“, рекао је Обрадовић. Како је рекао, на протесту је у својству грађанина. „Ово нема везе са опозицијом, чак ни са политиком, ово је један егзистенцијални грч народа“, каже он. Према његовим речима, нико не треба да се истиче, да се гура и тражи, како је рекао, страначке интересе.

„Треба да будемо сви као један, што будемо више заједно, то ћемо пре дочекати слободу. Ово је један велики слободарски покрет, уставобранитељски покрет“, каже Обрадовић. Коментаришући то што данас демонстранти седе испред Скупштине, каже да је то мало необично.

„Пре свега, јер смо синоћ овде седели зато што смо прегажени од стране Жандармерије, па смо били присиљени, а вечерас смо сви следили пример студената који су смислили сјајну акцију ‘Седи не наседај’, као што видите ово је прави протест, миран и ненасиљан“, каже он.

Према његовим речима, „провокатори су ових дана убачени да би послали другачију слику“.

„Нама не треба насиље, ми ћемо победити методама гандијевског протеста. Мислим да је веома важно да истрајемо, да не одустајемо, да покажемо да читава Србија устаје, да се не миримо са лажи у којој живимо“, каже он. Мишљења је да је уједињена српска опозиција један формат који треба у будућности да буде носилац промена.

„Наш интерес је да будемо јединствени док не изгурамо политичке промене, а у слободној Србији нека свако наступа са својим програмом. Свако ко је искрено против ове власти, ко није убачени провокатор је добродошао. Морамо да групишемо снаге и да будемо јединствени и да имамо захтеве“, каже он.

Према његовим речима, упад у Скупштину нема никаквог смисла и ефекта.

„То ће одговарати само властима да нас прикажу као насилнике који хоће нешто на силу, ми то нећемо, хоћемо само елементарне демократске вредности. Не треба нам сукоб с полицијом, не треба нам грађански рат у Србији, и даље апелујемо да се ова криза може решити једино преговорима између власти и опозиције, новим Кризним штабом и прелазном техничком владом“, каже он.

Неодустајно!

Из пораза у пораз – до коначне победе!

О НАСЛОВУ КЊИГЕ

Дуго сам се двоумио око наслова ове књиге. Пошто сам своје чланке поново читао, наслов ми је сам дошао: „Са Дверима, за Србију/ Лично сведочење или Ко зна боље, широко му поље“. То је, како је говорио блаженопочивши владика будимски Данило, српска витешка изрека. Наиме, у Србији има толико много посла, од вере, преко културе, до политике, да свако може да се укључи у борбу, и да има шта да ради – целог живота. Многи се не слажу са Дверима – што стратешки, што тактички. Али, то не значи да не могу и не морају да се боре – само треба да прегну и посегну за циљевима које су нам оставили Свети Сава и цар Лазар, и ето целодневног и целоживотног бављења правим стварима.

Неки пут се човеку смучи сва ова борба. „О, проклета земљо, пропала си“, дође ти да закукаш са оним Његошевим паћеницима, сабијеним у голи крш, који стално морају да се рву и са својим и са туђином. Па ипак, ипак...

Године 1921, руском филозофу Ивану Иљину је умро отац. У писму Л. И. Гуревичевој, од 24. децембра те године, он пише о покојнику, али и исповеда своју животну веру, насталу после многих сумњи и тешких тренутака због пропасти Русије под большевицима: „Касно увече, на дан његовог упокојења, легао сам да спавам, и дуго сам, преврћући се, туговао; потом сам запалио лампу и почео да читам. Имао сам тренутак малодушности; мислио сам, са извесном завишћу, о њему, отишавшем; живот је постао тако бескрајно страшнији и противприроднији од смрти, да смрт некад изгледа као ослобађајуће спокојство. *Никад* нисам мислио о самоубиству и сматрам га срамним бекством; али у часу малодушности душа се понекад моли: „Позови ме! Ослободи!“

И тада ми у руке дође Хомјаковљева песма „Трудбеник“, коју сам први пут прочитао и која ме потресла одговором. Песма има несавршених делова, али има моћну идеју и сјајна је на почетку и на крају. Преписујем је у целини (превод В. Д):

Кроз коров, по тој глибавој њиви,
Од јутра, сморен дневним кругом,
Спокојан, ратар трпељиви,
Ја орах својим тешким плугом.
Дивљачка мржња мене прати,

И зло ме безумље опкољава,
И сад се борим, непредати,
Ал ипак већ се малаксава.
Време за одмор. О, дубраве,
О, ти, тишино извора, њива!
Над врзинама, понад главе,
Многих су грана тих плетива!
У сени утешној хтео бих сада,
Сагнут над звонким источником,
Да грло жедно од тешког рада
Свежином напуним превеликом!
И да зној дневних напора збришем,
Да терет свагдашње бриге стресем!“
„Безумни! Нема покоја више,
Напред“ – глас дође, а ја занесен.
„На њиви чекају дела многа,
А дана мало остало ти је.
Устај, ти лени слуго Бога,
И крећи, иди!“ Глас Господњи је:
„Купљен си ценом преко свих међа,
Крстом и крвљу купљен си, знај,
Зато над браздом повијај леђа,
Док тмина дану не згаси сјај“.
С трепетним наклоном чела свога,
Пред речју силном што рече Бог –
Праштај ми због роптања тога,
На Страшном суду не буди строг!
Одох да трудом, док зној се лије,
Испуним удео што ми је дат,
А дремеж поглед неће да скрије,
Нећу се предати док траје рат!
И тај плут тешки, ја, лени слуга,
Оставит нећу – чуј заклетву!
Све док на њивама сечиво плуга
Бразде не спреми за Твоју сетву.

О, да! Да није љубави према родини, осећања призывности и моје супруге – давно бих се искидао од муке и одбојности...”

Што каже Иљин, кажем и ја: родина ме држи да не посустанем и да се искидам од муке и одбојности (што не значи да се једног дана нећу искидати). Осећање призывности, породица, гласови предака који се не предају...

То човека држи и јача да остане свој, макар и у слому.
Дакле, тешко је...

Али, кад нама, Србима, није било тешко?

Увек је било тешко, и увек ће бити.

Зато нам Христос и помаже да носимо свој крст, макар и падали под његовим теретом.

Зато за сваког има места под крстом. Ко зна боље од Двери – широко му поље. Ко зна боље од мене – широко му поље.

Са Дверима (и не само са Дверима, наравно) сам био и јесам у борби за свој народ и његов завет, а књига је лично сведочење – шта сам и како сам радио. Други ће другачије – афирмативно или критички, али лично. Јер, свако је ограничен (али и окрилаћен) својом перспективом.

О САДРЖАЈУ

У поглављу „Са Дверима, од почетка“, објавио сам три текста из, условно говорећи, „претполитичког“ периода Двери: један је писан 2001, други 2003, а трећи осам година после другог. Они су крајње начелни, и баве се питањем – шта значи бити хришћанин у политици и борити се против лажи антихришћанског глобализма, који је своју зверску њушку увек прикривао маском хуманизма.

У поглављу „Зашто сам за Двери?“ дао сам два подужа текста – један из 2012, пред прве изборе на које је покрет изашао, а други настао у часу када су Двери, из удружења грађана, прерастале у политичку организацију. У оба има аутобиографског материјала, који сматрам неодвојивим од свог „бављења политиком“. „Године сарадње: хронологија наде“ нуде прегледе дверјанских активности у којима сам учествовао од 2012. до 2014. године.

„Дверјанима, на охрабрење“ доноси различита обраћања члановима Покрета у неким од битних ситуација, када се одлучивало о будућој судбини истог на нашој јавној сцени. Ту су и обраћања у свечаним тренуцима Покрета.

„Породица и пут“ се бави породичном политиком Двери, за коју, једном заувек, мора бити јасно: Двери су за породицу и породичну Србију, а не против ЛГБТ особа. Као хришћани, они су увек ЗА, а не против, нарочито не против људи. Али, ако су за породицу, оне не пристају на противпородичне идеологије, каква је политички хомосексуализам. У поглавље је, да би ствари биле јасније, унето и обраћање Хаџи Драгана Весовића, народног посланика Двери 2016-2020. у Скупштини Србије, којим је он молио патријарха Иринеја и наш епископат да устану у одбрану породичних вредности.

У поглављу „За Косовски завет“ дат је мој говор одржан 2008. у Чачку, а поводом НАТО признања НАТО квазидржаве „Косово“, као и два текста везана за протест Двери против издајничког Бриселског споразума 2013. Да додам: заветна косовска тематика провлачи се и кроз многе друге чланке у овој књизи.

„Србија у свету који се мења“ даје поглед на спољнополитичка питања, из перспективе идеје „Балкан балканским народима“. Текст „Руси неће насести“ писан је са др Зораном Чворовићем.

Поглавље „За истинску демократију“ даје текстове које сам писао борећи се за истинску демократију у Србији, и показујући да овде нису остварени ни ми-

нимални предуслови за њено постојање. Одмах затим је и део књиге који се зове „У одбрану слободних избора“, и показује да у нашој отаџбини слободни избори још увек представљају апстракцију, па се за њих морамо искрено и свим снагама борити, јер је то предуслов да из претполитичког пређемо у политичко стање.

Двери су увек биле за најшира опозициона окупљања која ће омогућити да владавина права и демократски поредак из сфере чистог вербализма пређу у стварност. Двери су и 2012. позивале опозицију да се сложено бори против Тадићевог режима; те исте године, нудиле су свима да се суоче са крађом избора. Четири године касније, направљена је коалиција са Демократском странком Србије, која је Дверима омогућила улазак у Скупштину, а 2018. година била је време настанка „конфедералног“ Савеза за Србију, који се против Вучићеве клвнократске тираније борио свим доступним средствима ненасилног отпора. „Записи испод етикете“ понудили су моје одговоре на нападе које сам доживео као нестраначки симпатизер и члан Политичког савета Двери; али, ту је и једно моје сведочење о Вучићевим лажима о школовању Бошка Обрадовића, као и један интервју, настао као одговор на сталне клевете на рачун Двери и Бошка Обрадовића, с оптужбом да је „фашиста“.

Епилошки део књиге подвлачи црту, и најављује, ако Бог да, даље напоре у борби за Србију.

Уочи Преображења 2020.

СА ДВЕРИМА НА ПОЧЕТКУ

*Детаљ са споменика Сретену Протићу,
уставобранитељу из Драгачева, 1848. година*

„ВРЛИ НОВИ СВЕТ“ И РОДИНА

Иако земаљски живот никад не може да се сведе само на светлост и таму, добро и зло, јер је овде много нијанси између апсолутног Добра и апсолутног зла (са апсолутом ће се човек срести тек са оне стране гроба), у сваком добу се могу оцртати неколики погледи на свет који се узајамно сукобљавају, јер сваки од њих верује да је ближи истини о човеку и свету. Крај 18. века донео је сукоб просветитељства и хришћанства; просветитељство је тврдило да је човек по природи добар, и да ће, кад то сазна, постати још бољи, а хришћанство је упозоравало да човек може бити добар само Богочовеком Христом и Његовом благодаћу. Дошло је до сукоба званог Француска револуција: у име „слободе, једнакости и братства“ живот је изгубило око милион људи, а следбеници просветитељског „здраваго разума“ су гиљотином покоравали све оне који нису хтели да буду срећни по њиховом обрасцу. Деветнаести век је значио буђење обезбоженог национализма на једној и обезбоженог револуционарног радикализма на другој страни; двадесети век је однео преко сто педесет милиона људских живота у име две, на први поглед супротстављене идеје, нацизма и комунизма. Иако споља сукобљене, и једна и друга су биле последице отпадања човековог од Бога и обоготворења расе и класе. У томе су биле сличне квази-либералном капитализму, који је уместо Бога, изабрао да се клања златном телету. И нацизам и квази-либерализам и комунизам имали су заједничког непријатеља – хришћанство, то јест Христа. Нацистима је Христос сметао као „јеврејски слабић“, комунистима као „остатак буржоаске прошлости“, а „либерал-демократима“ као „извор фанатизма, верске нетолеранције и антисемитизма“. Прошли век се завршио НАТО-бомбардовањем Србије која је, макар тога и не била свесна, представљала опасност за једину победницу у сукобу разних погледа на свет у том веку. Нацизам и комунизам су крепали, хришћанство Запада сведено на бљутаву причу о екуменизму, а „либерална демократија“ кренула да сруши последњу идеју хришћанске Европе - идеју нације и националне државе као Завета народа са Богом. Срби су били одабрани као народ код кога је та идеја, макар мутно, постојала. И када је бомбардовање завршено, нестали су сви трагови старе Европе: родио се нови свет, који ће, што време више одмиче, све више личити на орвелијанску антиутопију.

Ко су они који су нас бомбардовали? Какви су њихови идеали?

То су они који се залажу за „слободе“, „људска права“ и „демократију“, „мултиетничност“, „мултикултурализам“ и све могуће врсте плурализма од верског до сексуалног. Идеолози „врлог новог света“ налазе се, углавном, у САД, и не боре се само против старог поретка у свету, него и код куће. Пре свега, боре се против „демодираног“ патриотизма, везаности за своју Отаџбину. Они су „космополити“. Њихова „отаџбина“ је „читав свет“. То су „нове елите“ о којима сјајно пише Кристофер Лаш у својој књизи „Побуна елита и издаја демократије“². Ево неколико речи овог америчког мислиоца: „Захваљујући пропадању старог новца и староновчане етике и грађанске одговорности, локална и регионална лојалност су данас жалосно ослабљене. Мобилност капитала и појава глобалног тржишта допринели су оваквој ситуацији. Нове елите, у које спадају не само корпорацијски менаџери, већ и све професије које производе и манипулишу информацијама (жила куцавица глобалног тржишта), су покретљивије, него што су били њихови претходници. Напредовање у бизнису и професијама у наше време захтева спремност да се скочи на позив сирене повољне прилике ма где се она налазила. Они који остају код куће губе прилику за успон. Успех никада до сада није био тако уско повезан са мобилношћу која је као концепт у 19. веку играла само маргиналну улогу у дефиницији појма повољне прилике /.../ „Нове елите“ су устале против „средње Америке“ како је они замишљају. То је по њима, свет технолошки загуцао, политички реакционаран, репресиван у својој сексуалној моралности, простог укуса, самозадовољан, тупав и алџав. Они који жуде да се учлане у нову, церебралну аристократију, обично се окупљају на ривијерама, окренувши леђа завичају, култивишу везе са међународним тржиштем кроз брзопрометни новац, гламур, моду и популарну културу. Питање је да ли они себе уопште сматрају Американцима. Патриотизам свакако не заузима неко високо место на њиховој лествици врлина. Са друге стране, „мултикултурализам“ им савршено одговара својом представом пријатног имиџа глобалног базара, на коме егзотичне кухиње, егзотично облачење, егзотична музика, егзотични племенски обичаји могу да се испробавају насумце, без сувишних питања и одговорности. Нове елите су код куће само у транзиту, на путу за неку конференцију на високом нивоу, на грандиозно отварање новог представништва, интернационални филмски фестивал или у неоткривено летовалиште. Њихов поглед на свет је у суштини туристички – без много изгледа да подстакне страсну оданост демократији“.

Туристи који бомбардују инакомислеће – ето, то су они, представници новог света. Били смо, да парафразирамо Станка Церовића, „у канџама хуманиста“. То је један поглед на свет - поглед туристе без завичаја, чији је завичај - „глобално тржиште“. И такав поглед на свет нас је бомбардовао.

А шта је други поглед на свет?

² Светови, Нови Сад 1996.

Њега је формулисао генијални руски филозоф Алексеј Лосев, аутор „Огледа о античкој митологији“, „Естетике ренесансе“, осмотомне „Историје античке естетике“ (код нас су му преведена дела: „Платон“, „Философија имена“, „Дијалектика мита“). У својој аутобиографској прози „Живот“ он пише: „Кавим ћемо именом назвати ту велику и страшну, ту свемоћну и човеку најрођењу стихију, с којом он не осећа да је само у телесном сродству, него пре свега у духовном и социјалном сродству, јер човек зна да постоји такво заједништво које, без обзира на сву своју општост, садржи у себи бесконачно богатство индивидуалног, јер је то заједничко максимално унутрашње за њега, јер оно и јесте он сам, у својој последњој и интимној суштини?

То је Родина.³

Колико је с тим именом у прошлости било повезано свакојаким недобронамерности, чак злобе, хуљења, мржње! Завладали су презриви изрази типа „урапатриотизам“, „кафански патриотизам“, „касарнски оптимизам“, итд, итд. То културно-социјално изрођавање ишло је руку под руку са филозофским слабоумљем, које у Родини није видело највишу категорију људског разума уопште. Родини су псовали мајку, псовали је псовкама којима се псује свака мајка - и то је долазило из уста озлобљене руље. Али и само псовање мајке има смисла једино ако је неко уверен у чистоту и светост мајчинства. Само онај ко исповеда мајчинство као највећу светињу и чистоту може да псује неком мајку, то јест да замисли скрнављење матере. Оно што није чисто по себи не може бити оскрнављено. Оно је и без тога нечисто. Оскрнавити се може само оно што је чисто. Стога, што више људи псује мајку, то више њих верује у чистоту и светост мајчинства. Што више људи у прошлости није признавало Родину, то је ова чињеница више говорила о њиховом сопственом распадању, о њиховом сопственом социјалном самоубиству.

Свим тим „напредним“ људима, који су се стидели да говоре о Родини, одговарала је и философија која се увек стидела конкретних предмета и која је научност видела само у разумским апстракцијама. Филозофи су говорили о „општем“ и стремили ка „уопштавањима“. Али шта је то „опште“, каква су то „уопштавања“? Закони природе и друштва, закони субјекта и објекта - уопште нису реално животно опште. То је - из главе, мудријашко опште. Велики мислиоци Новог времена долазили су до великих уопштавања, но ни у „res cogitans“ и „res extensa“ Декарта, ни у Лајбницовим монадама, ни у богу Спинозином, ни у Кантовој трансценденталној аперцепцији, ни у Фихтеовом апсолутном „Ја“, ни у Хегеловом „Светском духу“ нема оног родног, оног рођеног, оног очинског и мајчинског начела, нема Родине. То су хладни, апстрактни идоли рационалистичког мишљења, мудријашке конструкције, које не узбуђују човека, не буде у њему животне снаге и страсти, не зову у борбу, у бој, на жртву. То је - мозговно опште, мислено опште: и то није

3 Намерно не преводим ову реч. Момчило Настасијевић ју је слободно користио као српску. Сетимо се стиха: „Прости ме, родино блага“, из песме „Ђурђевци“, нап. В. Д.

оно опште, из кога проистиче реални човек са својим људским телом и људском душом, оно одакле се он родио, оно што је његово родитељско крило, што јесте његова Родина. Човек је - туђ свему томе; и трансцендентална аперцепција као тамна, зловна и свирепа тамница духа убија човека, погубљује га, сурово и зверски га једе и - усмрћује га: у усамљености, у напуштености, у чудовишној изолованости од свих, у тамници сопствене субјективности.

Философи нису говорили само о „општем“. Философи су говорили и о „односу субјект-објект“, о „теорији сазнања“, па чак и о „пореклу човековом“. Али какав је то објект, какво сазнање, какво порекло, ако нема најважнијег, ако нема оца и мајке од којих потичеш, ако у ономе што познајеш нема за тебе ничег рођеног, ако је то само осећање или само мишљење. Познање није апстракција. То није раскидање и расцеп, нити је сједињење расцепљеног. Познање је брак познавајућег са познаваним. Познање је љубав онога који познаје према ономе што познаје, и та је љубав - узајамна. Познање је рађање у животу, у истини, пород познавајућег и познаваног - рађање неког трећег, у коме се више не разликују онај који познаје и оно што се познаје, рађање оне истине која се више не да свести ни на познавајућег ни на познавано, него је њихово чудесно потомство, које родитеље уздиже на нову и никад раније досегнуту висину. Онај коме познавано није рођено - или лоше спознаје или уопште не спознаје. Само љубав отвара очи и узвисује тајну предмета познања. Родина јесте опште, али не мисаоно, не само логичко опште, него физичко и социјално опште. Родина није оно опште које је само формулисано у глави, нумерисано, забележено и регистровано у науци. Родина је оно реално опште, које ме је родило са мојим људским телом и мојом људском душом. То је опште - зато ми је родно, зато ми је рођено. Овде су ми отац и мајка, не само физички, него отац и мајка свега онога што у мени постоји, и за личност моју отац и мајка, и за социјалност моју отац и мајка, и за духовни живот моји родитељи и васпитачи. Свака философија, која се не храни учењем о Родини, наивна је и непотребна философија. Њена „уопштавања“ су преуска и ништавна, њен „свет“ и „битије“ - празнина и тамница, свезлобно лудило мудријашења, безлично раскајање живог духа на Голготи сопственог јадног самообоготворења.“

Из ових величанствених речи философа кога је Сергеј Аверинцев назвао духовном планином једно мора бити јасно свакоме оном ко хоће да буде Србин - неопходно је свим својим бићем служити Родини, духовној и телесној, Цркви и Отаџбини. Како служити? Служећи Српском Завету, Божијем промислу о српском народу и српском одговору на Божји захтев, оном одговору који је Свети Николај Жички назвао „теодулијом“ (богослужењем). Служити Родини свуда и на сваком месту: ако си ђак и студент, учи и спремај се учењем да служиш Родини; ако си радник, ради за Родину; ако си пословни човек, послуј тако да оставиш наслеђе Родини; ако си војник, брани Родину; ако си песник, певај Родини; ако си научник, науком помажи Родини; ако си лекар, лечи своје ближње и тако ћеш служити Родини...

Шта год да си, где год да си - Родина те зове да јој служиш. Поготову ако си политичар. Поготову ако си позван да управљаш политијом (заједницом). Онда си тек одговоран, и тешко теби ако на захтев Родине не одговориш! (Неће те Родина физички убити – убиће те твоја душа, изгладнела од немања хлеба родног и рођеног: убиће те душа остала без Завичаја.)

А Родини се, понављамо, служи Заветом. Или речима једног од највећих наших заветних философа, др Жарка Видовића: „Православље је изнад Српства, као Црква изнад нације, као Вечност изнад трајања у времену, као Историја изнад времена: историјска свест вере. Без Православља је Србин лишен СВЕСТИ ТРАНСЦЕНДЕНЦИЈЕ као искона нације који је ВЕЧНОСТ (Бог). Запад (империјални!) рушио је наше државе (наше домове!) комунизмом, а сада анархијом либерализма, аморалним индивидуализмом, агресивном заштитом индивидуализма у нашој држави и неопаганизмом, идејом европског интелектуалца“. То чиме нас Запад руши ми морамо да знамо, и да градимо оно супротно, оно наше - ЗАВЕТНУ РОДИНУ, ЗАВЕТНУ СРБИЈУ. Не „Велику Србију“ (лаж национал-бољшевизма), него Високу Србију, Високу као што су Високи Дечани и као што је висок Стефан, син Лазара Косовског.

Часопис „Двери“, Видовдан 2001.

ИЗМЕЂУ ТОТАЛИТАРИЗМА И СЛОБОДЕ

Поводом стогодишњице рођења Ц. Орвела

Тоталитарна држава

Једно од најстрашнијих искустава човечанства у XX веку је искуство тоталитарне државе, нацистичке и комунистичке. То чудовиште, настало на безбожничкој вољи за моћ и господарење над људима, однело је преко 200 милиона људи. У нацистичкој Немачкој људи су спаљивани у крематоријумским пећима, у Совјетији убијани, на милионе, у концентрационим логорима у Сибиру (по званичним подацима руске државне комисије, комунисти су убили двеста хиљада само свештених лица Руске Цркве за време своје владавине), а у Кини не дозвољаваху породицама да имају више од једног детета, и ако се роде близанци или тројке приморавашу мајку да бира које ће дете остати у животу, а које ће бити убијено! Све тоталитарне државе су почеле од идеје о врхунској срећи коју ће донети грађанима: Лењин и Стаљин су говорили о победи бескласног друштва, у коме неће бити сиромаша и богаташа, него ће сви бити „богати, креативни и срећни“, а Хитлер је свом народу обећавао „хиљадугодишњи Рајх“. Али, њихова обећања, заснована на утопизму, не само да се нису остварила, него су донела пакао на земљу. Тај пакао прошли су и православно Срби: Тито и његове слуге су само 1944. и 1945, кад су упали у Србију, убили стотинак хиљада људи (ако се рачунају и србијански регрути страдали у повлачењима ЈВУО ка Босни и другим крајевима), а убиства и утамничења оних који другачије мисле трајала су све до Слободана Милошевића, верног Титовог следбеника. Људи су, у Титово „срећно доба“, за поезију могли да добију две године затвора (сетимо се Гојка Ђога и његове песме „Овидије у Томима“, због које је робијао јер је „вређао лик и дело“ покојног маршала!) Полиција је пратила све који другачије мисле (то јест, све који мисле, јер ко год је истински мислио, видео је да је Титов режим гробница српског народа, и зато је био неподобан.) Људи су прислушкивани, праћени, уцењивани; разаране су им породице и слати су у луднице, само ако зуцну против „највећег

сина наших народа и народности“ и његовог „самоуправног“ тоталитаризма. УДБА је била главно оружје режима, и то је остало и после Титове смрти, и после смене Милошевића.

Пратити, надзирати, дозвољавати да се уради само оно што одговара непријатељима нашег народа - то је био смисао ове „безбедносне“ структуре, која је прикупљала (а сада крије) досије о стотинама хиљада људи. (Генерал румунске тајне службе, Секуритатее, Јон Паћеп, који је својевремено побегао на Запад, објавио је тамо књигу „Црвени хоризонти“, у којој наводи да је Чаушеску од њега тражио да се свим Румунима продају телефони који у себи имају уграђене прислушне уређаје.)

Руски религиозни филозоф Иван Иљин о тоталитарном режиму пише следеће: „То је политичко уређење које своју умешаност у живот грађана шири безгранично, укључујући сву њихову делатност у домен своје власти и принудног регулисања. Реч *TOTUS* на латинском значи „сав“, „читав“. Тоталитарна држава је свеобухватна. Та свеобухватност почиње од претпоставке да самостална делатност грађана није потребна и да је штетна, а да је слобода грађана опасна и неодржива. Има постојати један центар власти: он је позван све да зна, све да предвиди, све да испланира, све да попише.../ Овде је власт свеприсутна, човек је са свих страна подјармљен; слобода постаје преступна и кажњива /.../ Правна држава у целини се темељи на признању човекове личности – духовне, слободне, пуномоћне, како у стварима душе, тако и у стварима практичним. То јест, она се темељи на лојалној правној свести. Напротив, тоталитарни режим се темељи на терористичкој претњи.“

Дакле, држава хоће да постане све и свја, и да врши надзор над сваким својим становником. И није нимало случајно што су велики писци антиутопија XX века, Јевгениј Замјатин, Џорџ Орвел и Олдоуз Хаксли предвидели ко ће се све развијати у блиској безбожничкој будућности. Тако, рецимо, у роману „МИ“ Јевгенија Замјатина главни јунак, Д-503, уместо имена има број којим га зову (као, уосталом, и сви други људи). Слобода је злочин, и нико нема право на слободу. Једино људско право у роману „МИ“ је право на казну. Д-503 у свом дневнику бележи: „Нико од бројева не сме да се одрекне тог јединог права“. Људи су раније могли да бирају или слободу или срећу. У тоталитарној држави, изабрали су срећу без слободе. „Милиони устају као један, сливени у једно милионско тело“.

Роман Олдоуза Хакслија, „Врли нови свет“, бави се будућим човечанством, које је раскинуло са „мрачном прошлoшћу“. У тој будућности људи се праве у епруветама (по 15 хиљада из једног заметка, ако је потребно). Вештачки саздана људска бића такође осећају срећу под надзором државе. Хаксли вели: „Они се угодно осећају; они су у безбедности; они никад не болују; не познају страх од смрти; живе у спокојном незнању страсти и старости; нису оптерећени ни очевима ни мајкама /.../ они су условљени у тој мери да не могу поступати друкчије но што су дужни“. А формула среће у „врлом новом свету“ је ВОЛЕТИ ОНО ШТО СЕ МОРА ЧИНИТИ.

У антиутопији држава становништву даје дроге да би поданици били срећнији, а истина је прекривена ћутањем. Хаксли је, после другог светског рата, предвидео да би свет, ако не буде било отпора, за стотину година могао да буде обухваћен једном тоталитарном државом, која би превазишла његове најцрње слутње.

Џорџ Орвел, један од тројице антиутописта, убеђени левичар, после Другог светског рата написао је две кључне критике утопизма „слободе, једнакости и братства“ који се намеће човечанству од Француске револуције наовамо. У „Животињској фарми“ описује устанак животиња против свог газде, после кога ће оне преузети власт. Комунисти су представљени као свиње, а пси као њихови полицајци. Наивни коњ верује у правду животињске револуције, али се на крају све жалосно сврши. Седам заповести револуције се претварају у своју супротност. Рецимо, заповест „ниједна животиња неће убити другу животињу“ постаје „Ниједна животиња неће убити другу животињу без оправданих разлога“, а „Све животиње су једнаке међу собом“ постаје „Све животиње су једнаке међу собом, али су неке једнакије“.

Роман „1984“ слика тоталитарни свет подељен на три огромне државе - Океанију, Евроазију и Истазију – које се налазе у сталним међусобним ратовима. Друштво је подељено на *Партију* (управљачку елиту) и *проле* (обесправљени народ). Партија се дели на Унутрашњу и Спољашњу, а свима господари Велики Брат, кога сви морају да воле. У свакој кући се налази ТЕЛЕКРАН (пазите, у Орвелово време још није било телевизије!) који емитује пропаганду режима и истовремено прати шта становник собе ради. Партија има два главна циља: „Освојити читав земаљски простор и једном за свагда угасити могућност независне мисли“. Циљ је и да се „наметне не само тотална послушност државној вољи него и тотално јединство мишљења о свим предметима“. Полиција прислушкује и надгледа сваког грађанина, а ко год се не уклапа, нестаје у казаматима Великог Брата. Главни јунак романа, Винстон, покушава да пружи отпор, али на крају бива сломљен, и признаје да је $2+2=5$. Преко медија људима су наметнуте следеће истине: „Слобода је ропство“, „Истина је лаж“, „Рат је мир“. Занимљиво је да Орвел предвиђа да ће тај поредак настати у Енглеској, и да ће се звати ENGLSOC (ЕНГЛЕСКИ СОЦИЈАЛИЗАМ). Данас је у свету на власти оно што је председник САД, Џорџ Буш старији почетком деведесетих назвао Новим светским поретком. (О „новом европском и светском поретку“ говорио је, сетимо се, и Хитлер.) У крајњој линији, овај светски поредак подразумеваће једну светску државу, једну светску војску, једну светску полицију, једно светско судство и, што је најважније, једну светску економију. И ми, сваког дана, видимо како се тај поредак ствара (а све у име „људских права“, „слобода“, „демократије“, итд.) Ко га ствара? Пре свега, мултинационалне компаније и двеста-триста најбогатијих породица света, којима је циљ да свет, као „глобално село“, настане што пре као јединствено тржиште људи, робе и капитала, којим ће они господарити вечно. У свим државама они стоје иза тзв. „демократски изабраних“ политичара, и владају из сенке. (Довољно је рећи да

у Бразилу свега 1 % становништва, оних најбогатијих, господари са 57% националног богатства!) Сви људи на свету морају постати робови тог новог тоталитаризма, који се сада зове „глобализам“, и коме се не смеју постављати никакве препреке. Да уопште није реч о „параноји“, сведоче чињенице из новина: над Европом је, још од пре неколико деценија, разапета шпијунска мрежа „Ешелон“, која прати све електронске комуникације у свим европским државама, а за рачун Америке, Енглеске, Канаде, Аустралије и Новог Зеланда

Зашто је глобализација тоталитарна?

Једну од најозбиљнијих и најдубљих студија глобализације дао је чешки научник Вацлав Бјелоградски, професор политичке социологије на универзитету у Трсту. Прво што он примећује је чињеница да је, са добом модерне, завршена политичка епоха „католичизма и манифеста“, а почело нешто што бисмо могли назвати (мада Бјелоградски тај појам не користи, али се он може подразумевати) епохом „тоталитарне деполитизације“. Он указује да је западни политичко-економски систем, заснован на грамзивости капиталистичког начина стицања у самој својој бити, у свом „нормалном функционисању“ – ЕКСТРЕМИСТИЧКИ.

У постиндустријским демократијама наступила је тзв. „криза ауторитета“, коју треба да „компензују насиље, прикривање, социјална контрола, гушење слободе речи и савести, колонизација јавног простора од стране мултинационалних концерна и масовно кроћење омладине уместо њеног васпитавања. Коришћење генетичког инжењеринга и фармацеутске индустрије за масовну производњу грађана-конформиста већ је узело залет, како показује огroman успех вијагре.“

Зато је неопходна манипулација масама под видом демократског информисања. То јест: „Аргументација може бити продуктивна само под условом да учесници у дијалогу прихвате одређене етичке норме комуникације које морају важити у сваком друштву у коме се води расправа - на пример, једнакост, одсуство страха, отвореност и уважавање искустава других, искреност. Са становишта ове, комуникацијске етике која је основна норма демократије и извор демократског одлучивања на свим нивоима, савремени капитализам је НЕМОРАЛАН И НЕЛЕГИТИМАН“.

Постоје пет разлога због којих савремени капитализам тежи тоталитаризму:

1. Све већи несклад између „тржишне“ цене производа и друштвених трошкова за њихову производњу и употребу.

2. Нужно је ограничити раст индустрије (загађење планете може постати коначно), али то је у супротности са владајућом идеологијом демократско-либералног капитализма („благостање“, „једнакост“, „неограничени раст“). То значи да стварност каже једно, а идеологија друго - и иде се за идеологијом.

3. Пренасељени свет захтева координацију добара које поседујемо с другим људима, а све већи број појединих производа то онемогућава (сетимо се колона аутомобила у огромним градовима).

4. Брзо обезвређивање људског рада и капитала, што је последица појачане роботизације и развоја технологија којима човек није потребан.

5. Планета је угрожена индустријским загађењима, али индустријска олигархија и даље врши насиље над човечанством.

Они који желе да владају светом, дакле, мултинационалне компаније, владају углавном путем медијске манипулације, која се састоји у нуђењу обиља чињеница без њиховог јасног тумачења. Бјелоградски каже: „Перцепција појединих момената разних догађаја драстично преовлађује над њиховом појмовном историјском схематизацијом.“

Целим друштвом доминира журба, изазвана интензивним приказивањем појединих „момената“ који, међутим, не припадају никаквој целини и стога се брзо заборављају и замењују новим разорним „моментима“ других догађаја. „Људи се тако лишавају демократске компетенције да одлучују о својој судбини: њихове ставове обликује ТВ, а за њих одлучују некакви „стручњаци“, „експерти“, који друштво формирају у складу са вољом индустријских олигархија.

Бјелоградски понавља да је савремени Запад дубински екстремистички, при чему он екстремизам дефинише као „такво схватање политике у коме се политички спор презентира не као спор између заступника разних животних пројеката и речника, већ као борба између „човечног“ и „нечовечног“, између бранилаца хуманости и злочинаца против хуманости“.

И зато је Запад тоталитаран! Савремени покушај да се војни апарат НАТО-а који брани интересе богатих земаља преобрази у светску полицију чији се ратни походи представљају као универзални суд ауторизоване интервенције за одбрану човечанства заршна је фаза епохе неутрализације и деполитизације: непријатељ је ту понижен, сведен на пуког међународног злочинца, чиме је лишен и оног достојанства које је у прошлости увек припадало „непријатељу“ као носиоцу других „људских гледишта и вредности. НИКО НЕ МОЖЕ БИТИ НЕПРИЈАТЕЉ ЕВРОАМЕРИЧКЕ КЛАСЕ МОЋНИХ ПОТРОШАЧА, ЊИХОВЕ БЕЗОБЗИРНЕ СЕБИЧНОСТИ И ЦИНИЗМА, ДА НЕ БУДЕ ПРОГЛАШЕН ЗА НЕПРИЈАТЕЉА ЦЕЛОГ ЧОВЕЧАНСТВА“.

Западна цивилизација (а то је знао и Хајдегер) запала је у ћорсокак кад се определила да крене путем, тобож неутралне, технике. Техника, на први поглед, изгледа као нешто крајње конкретно, нешто што допушта једнозначна решења. Међутим, није тако. Напротив, технизација човечанства води поробљавању човека. Из те перспективе је јасно да је тоталитарна техника довела до тога да данас све постаје политика: ваздух се може дисати само захваљујући политичким одлукама, временом (метеоролошким) се мора „управљати“, појам мајке треба одредити политичком одлуком парламента, трансгенетичку верзију салате CHICORIUM INTYBUS морао је да одобри Европски парламента.

Тотална политизација је парадоксални исход процеса неутрализације и деполитизовања, западног „непризнавања политике“ као арбитра истине, а не обратно. ИСТИНА ЈЕ УВЕК ПОЛИТИЧКА ОДЛУКА, УВЕК ЈЕ ДЕФИНИЦИЈА НЕПРИЈАТЕЉА. Реторичке фигуре као „хируршки захват“, „интелигентне бомбе“, „претећа хуманитарна катастрофа“, „коллатералне штете“, НАТО као „гарант људских права“, читав тај деполитизовани панинтервенционистички речник само је маска тоталне политизације живота на нашој планети, тоталне политичке моћи САД и ЕУ до које је довела епоха неутрализације и деполитизације.

Није случајно да се мислећим људима чини да је епоха глобализма слична епохи комунизма. (Запањујућа је чињеница да се у посмртној заоставштини Светог Николаја Жичког, у једној од његових бележница, налази реченица: „GLOBALISM, GLOBALISTS, ONE WORLD ORDERERS – ГЛОБАЛИЗАМ, ГЛОБАЛИСТИ, ЈЕДНОСВЕТАШИ - КАКВА ЈЕ РАЗЛИКА ОД КОМУНИСТА?“)

Бјелоградски пише: „Појам „глобализација“ данас има исту функцију као у прошлости марксистичко-лењинистички појам „историјска нужност“. Будућност има свој „последњи облик“ који се открива у историји, а то је „глобално тржиште, глобална влада и глобално грађанско друштво“. Само савлађивањем свих локалних, историјских и моралних ограничења која глобалном тржишту и глобалној влади постављају религије, етичке норме и културе „мање развијених“ друштава, можемо гарантовати „планетарну координацију човечанства“, а тиме и нову, вишу рационализацију живота на планети Земљи.“

То јест, ДЕПОЛИТИЗОВАЊЕ ЈЕ НАЧИН КОЈИМ ИНДУСТРИЈСКИ ЗАПАД СПРОВОДИ СВОЈУ ПОЛИТИЧКУ ХЕГЕМОНИЈУ НАД СВИМ КУЛТУРАМА НА ПЛАНЕТИ ЗЕМЉИ, НАД ЦЕЛОКУПНИМ ЖИВОТОМ НА ЗЕМЉИ.

Бјелоградски сматра да нам предстоји нека врста „тоталитарне реконструкције друштва“ јер разне форме тоталитаризма, које су обележиле ово столеће, црпле су своју уверљивост из општег сећања да је нужно да се покуша таква „рационална реконструкција друштва“.

Дакле, из анализа чешког социолога постаје нам јасно да смо ушли у опасну епоху у којој више неће бити места за малог човека и његове потребе - да живи у миру са Богом и светом, да има породицу, гаји децу, да буде спокојан и нађе своје место под сунцем. Да и не говоримо о главном људском праву - а то је да је човек од Бога призван да постане усиновљено чедо Божје кроз јединородног Сина Очевог, Господа Исуса Христа. Још је енглески писац Честертон запазио да Рокфелери и Ротшилди нису, као што се мислило, заштитници приватне својине, јер они не знају за међе свог имања за које зна сваки обичан човек, који жели да се његово имање граничи, јасно и одређено, са имањем његовог суседа. Напротив, Рокфелери и Ротшилди желе да нестане свих међа, како би сва имања света била њихова. И у томе је стравична логика Новог светског поретка, поретка новца и мултинационалних компанија које не знају за „границе раста“, и које све људе на планети желе да претворе у робове технотронског концлогора. Нема више граница, нема зидова, нема ничег што

би могло да заустави зло: Исток и Запад, Север и Југ треба да се сједине у последњем DANCE MACABRE историје, на чијем челу ће, поред смрти са косом, стајати антихрист, последњи лажни месија у злу уједињеног човечанства. Али, против такве будућности се треба борити, док год за то постоји могућност.

Тоталитаризам све присутнији

Часопис „Le monde diplomatique“ (март 2003) доноси текст новинара Ван Бурена, сарадника Еуровоча из Амстердама, који сведочи о следећем: „Атентат од 11. септембра 2001. пружио је полицијама широм света нова оправдања за јачање њихове власти. У САД расте број тајних привођења и махнитих пројеката „панорамског“ надзора становништва. Ни Европа не заостаје. Такозвано „техничко осавремењавање“ шенгенског информационог система служи као параван за промену његове намене (а то је било јачање слободе кретања), ка стварању једне базе података за НАДЗОР И ИСТРАГУ“. Од сада, шенгенски досијеи у Стразбуру неће бити коришћени само да се ојача „слобода кретања“ (ако је стразбуршки компјутерски центар икад за то и служио), него и за то да се спречи кретање „потенцијално опасних особа које треба спречити да се придруже појединим међународним окупљањима“, то јест, вођа антиглобалистичких демонстрација. Стразбуршку картотеку све више ће користити и полиција, која ће, сматра Ван Бурен, поред проверених чињеница ускоро почети да у виртуелне досијее убацује и гласине. Па ти после докажи да ниси оно што полиција каже да јеси...

У САД је адмирал Џон Поиндекстер, некад умешан у аферу „Ирангејт“ опет у седлу. Он је наике задужен за пројекат „Тотална информативна будност“ који има за циљ утврђивање „информационог потписа“ сваке особе, како би држава могла да открије потенцијалне терористе. Биће то „панорамска колекција свих расположивих података“ о човеку: почев од здравственог стања до књига које купује и чита... Не заборавимо: „Слобода је ропство!“, „Рат је мир!“, „Незнање је моћ!“.

И код нас то све може да се деси: камере на улицама, камере на радним местима, нове легитимације са компјутерским досијеом сваког грађанина. Циљ? Борба против терориста, наравно! ЦИА, КГБ, УДБА и сличне организације су се увек, и једино, бориле само против терориста... Зар ви не мислите тако? Да ви, можда, не подржавате терористе? Јер, и Орвел је о томе писао, за тоталитарни режим опасна је „Зломисао“.

Шта нам је потребно?

Можда ће то неком чудно звучати, али ових дана Србији је најпотребнија слобода ваплоћена у дијалошко друштвено уређење, у коме се до правде и права долази у непосредном општењу свих грађана са влашћу, при чему је власт смењива. Али, да би се до тога дошло, потребно је да се остваре неке од основних претпоставки исте:

1. Народ мора да разуме слободу, да има умеће слободе. Јер, демократија није распојасаност, него самодисциплина. Како каже Иван Иљин: „Слободни народ сам зна своја права, самог себе одржава у границама части и закона; он зна РАДИ ЧЕГА му је дата слобода: он је испуњава истинском стваралачком иницијативом“. Политичари су дужни да то умеће слободе васпитавају, а не да га спутавају.

2. Мора се развијати ПРАВНА СВЕЕСТ, која подразумева оплемењивање човека огрезлог у животињство у тешкој епохи после Другог светског рата, када су сви грађани третирани као потенцијалне жртве или доушници УДБЕ, и када су људи престали да државу схватају као своју, што и јесте један од предуслова за развој правне свести. Човек који није био свестан свог достојанства није могао, нити може, да појми да он заиста има нека права.

3. Неопходна је и самосталност привређивања грађанина, за коју Иљин каже да не подразумева ни богатство, ни власништво над земљом, ни предузетништво, „него личну способност и ДРУШТВЕНУ могућност да своју породицу храниш поштеним, макар и најамним, радом“. Код нас је незапосленост огромна, а рашће још и више. Нема никаквог изгледа да ће бити боље. Од страних донација се не живи, а привреда умире. Људи који немају посла не могу да се играју демократије.

4. Неопходан је минимум образовања и обавештености без кога нема демократског одлучивања. Ако уместо обавештених људи који знају шта бирају имамо необавештену гомилу којом се медијски манипулише, онда није реч о демократији, него о ОХЛОКРАТИЈИ (владавини руље).

5. Потребно је и политичко искуство. Титоизам и његов квазидемократски наставак, власт Милошевића, створили су не грађане, него робове тоталитарне државе, не политичаре, него каријеристе, чанколизе и достављаче. Године су потребне да би се то променило.

6. Потребно је да људи, пре свега они који владају, буду лично храбри и одани Отаџбини, непоткупљиви, одговорни и грађански храбри. Колико су наши политичари такви, свако може сам да види и провери.

Ако се борба против криминала буде користила за обрачун са политичким неистомишљеницима, све ће бити јасно. А то ће, уместо здравља, нашем друштву донети само још дубљу оболелост. Како каже Иван Иљин: „Правна свест захтева да сама власт не буде доживљавана као сила која рађа право, него

као ПУНОМОЋЈЕ, које има ЖИВОТНИ УПЛИВ (СИЛУ) САМО ПО МЕРИ СВОЈЕ ПРАВНОСТИ. Право се не рађа из силе, него из права, и у коначном исходу само из природног права.“

Какви су нам политичари потребни?

Ево Иљина да нам то објасни:

„Узалуд би било мислити да је сваки човек који је постао пунолетан и није очигледно сишао са ума способан да гради државну власт. То би значило да се политика ставља испод најпримитивнијих заната и ручних радова, који, поред узраста и одсуства умне поремећености, траже још и одговарајуће органе, телесну спремину и макар мутно осећање циља. И политичка делатност није испод заната и ручног рада: и за њу је, осим пунолетства и менталног здравља, потребан одговарајући духовни орган, свест о државном циљу или макар минималне, ИНТЕЛЕКТУАЛНЕ НАВИКЕ. Бесмислено је стварати државну власт без ДРЖАВОТВОРНЕ ПРАВНЕ СВЕСТИ; жалосни резултати ће у супротном бити осигурани: то ће бити или противудржавна власт, или државно безвлашће, или, што је најгоре, противудржавно безвлашће.

Прво добија облик личног деспотизма или класне диктатуре; друго ствара режим малодушности, уступака, попуштања, и, самим тим, режим државног расапа, то јест разграбљивања власти, распада нације и територије; треће рађа најгоре устројство - охлократију: власт руље којом руководе демагози.“

На коме ће се путу наћи Србија, велико је питање. Свет улази у страшно доба, доба до сада невиђеног тоталитаризма, правога фашизма маскираног демократском реториком. Наша земља неће бити слободна у бирању своје политичке судбине. Остаје нам само нада да нас Бог неће оставити, и да ће, као пре двеста година, подићи неког ко би, попут Карађорђа, али духовног Карађорђа, Србима објаснио у каквом времену живе и којим путем треба да иду.

ГЕСЛО НОВЕ СРБИЈЕ

Данас, осамнестог марта 2011, навршава се шездесет пет година од пресељења Светог Николаја Охридског и Жичког у Небеску Србију. То је повод да се сетимо његовог записа из заоставштине, који гласи: „Човек изнад свега, а Бог изнад човека“. Овај запис налази се у Николајевим белешкама које се односе на Устав обновљене Краљевине Србије, коју је Николај замишљао као заветну земљу, која живи Христом и ради Христа. Шта значи ова реченица и да ли је применљива у времену у коме живимо?

Јасно нам је, и то већ деценијама, да је целокупна модерна цивилизација изграђена на нечему што се звало (а понегде, у сумрачним умовима, још увек се тако зове) – „хуманизам“. И комунизам и капитализам, које је руски научник Игор Шафаревич назвао „два пута ка истом бездану“ - потичу из тог „хуманистичког“ погледа на свет, који је освојио Европу у доба ренесансе, и чији је символ Леонардов наги мушкарац раширених руку и ногу, довољан самом себи, учвршћен у својој пролазности, уписан у окултистички пентаграм привидне свемоћи. Тај пентаграм директно је супростављен знаку хришћанском – крсту, на коме је распет Богочовек Исус Христос, Спаситељ људи и народа. Човек је, у хуманизму, довољан самом себи – он је мудар мудрошћу земаљском, којој никаква небеска исправка није потребна, и он ће, заточен у својих пет чула, изградити нови, другачији, лепши свет. „Нека буде воља Твоја како на небу, тако и на земљи“, говорили су вековима хришћани; „Чини оно што хоћеш и нека ти то буде једини закон“, писало је у Телемитској опатији коју слика Франсоа Рабле, један од најзначајнијих ренесансних књижевника (тај мото ће касније пропагирати сатаниста Алистер Кроули). У свом предавању вољи Божјој хришћани нису видели ништа срамно и недостојно, као што деца, верујући оцу, не сматрају своје поверење ничим што их ограничава. Јер, Бог хришћана (макар оних који су остали на путу православља) је Отац, а не тиранин. Хуманисти су, међутим, напустили Оца, и решили да у себи самима потраже извор постојања, наде и утехе... И тако је кренуло.

Цивилизација која је настала из хуманизма заиста је била успешна у технолошком развоју: земља је потчињена моћном људском руком, барем у оној мери

у којој је то раније било незамисливо (наравно, само на први поглед – земљотрес у Јапану је најновији доказ да то потчињавање није ништа трајно). Али, пошто људи могу да буду само браћа по Оцу небеском, хуманистичко настојање да се створи идеална, самодовољна друштвена заједница изродило је кошмаре какви се нису могли ни замислити. Ти кошмари звали су се револуцијама, и циљ им је био насилно усређивање човечанства, у складу са извесним хуманистичким идеалом. Прва таква револуција, Француска, у име идеала „слободе, једнакости и братства“, однела је преко милион људских живота – у монархистичкој Вандеји, која је била верна Богу и Краљу, војске револуционара спровеле су први геноцид у модерној историји, убивши преко триста хиљада људи, жена и деце, а хуманиста, доктор Гиљотен, пронашао је хуману справу за убијање, која и данас изазива језу човечанства. Онда је дошла комунистичка револуција, која се ширила од Русије до Албаније. И она је човечанство стајала преко сто милиона глава – довољно је сетити се ГУЛАГ-а, или Пола Пота, сорбонског ђака, који је у Камбоџи убио више од половине радно способног мушког становништва зарад остварења „бескласног друштва“. Београдом још увек шетају удбашке убице, које су после Другог светског рата завиле Србију у црно. Наравно, не треба заборавити ни нацизам, који је крив за смрт преко педесет милиона људи – ту се хуманизам спојио са расном теоријом, и кренуло је... А сам Хитлер, по свом свакодневном опредељењу, био је хуманиста – вегетаријанац, чија је власт у Немачкој донела најоптималније законе за заштиту животиња. Па чак и гасне коморе су, слично као и направа доктора Гиљотена, имале за циљ да смрт убрзају и „хуманизују“...

Врхунац данашњег хуманизма, тврђава свих могућих и немогућих људских права, у којој легално делује НВО за права педофила, Империја звана САД, своје хуманистичке вредности шири светом путем бомби са осиромашеним уранијумом, доносећи беду, бол и ужас где год се, онако хуманистичка, појави са осмехом, носећи високо изнад глава својих жртава бакљу хуманизма, ону са њујоршког Кипа слободе (иначе, дар француских хуманиста америчким хуманистима, у име духа револуције коме су служили и служе).

Хуманизам, идеологија која у средиште света ставља самодовољног човека, само у двадесетом веку односи преко сто педесет милиона људских живота, потврдивши своју, сасвим неочекивану, етимологију (од латинске речи HUMUS, која означава земљу црницу, настала је реч НОМО, која значи човек). Хуманисти су заборавили на реч НОМО, од које су почели, борећи се за ЧОВЕКА; определили су се, да у име својих идеала, све сравне са црном земљом, хумусом, и да у тај хумус од људске крви и костију засеју семе свог, Новог светског поретка. Убијати у име човечности – ето хуманизма, који је, како рече отац Јустин, донео атомску технику и прашумску етику. Најновији посао светских хуманиста састоји се у покушају да се свет спасе тако што ће преко пет милијарди несрећника бити убијено, да би на свету остала само такозвана „златна милијарда“ (наравно, хуманиста). О томе већ деценијама причају сви хуманистички тајкуни, од Била Гејтса до Теда Тарнера. Наводно, жао им планете Земље.

„Ако буде револуције у Русији, коштаће је сто милиона глава“, пророковао је човек који их је на време прочитао, Достојевски. Јер, безбожни хуманизам је пут у пакао – ако Бога нема, све је дозвољено. Ученик Достојевског, који је у младости поредио његову и Ничеову философију, Владика Николај, одлично је знао да без Бога човек постаје звер, и сва начела овог света постају само изговори за клање. Зато је јасно рекао да начело нове, будуће Србије, мора бити ЧОВЕК ИЗНАД СВЕГА (основна формула хуманизма), али БОГ ИЗНАД ЧОВЕКА. Јер, Бог је у Христу открио да све што постоји почива на начелу САМОЖРТВЕНЕ ЉУБАВИ без које друштво, како би рекао Блажени Августин, постаје разбојничка банда. Бог изнад човека мора стајати да би човек непрестано подизао главу ка небу, а не да би цео свој живот свео на животињско ришкање по хумусу из кога је саздан. Јер, човек је, етимолошки гледано, ЧЕЛО-ВЕК, биће челом, лицем, окренуто ка вечности, ка вечним и непролазним вредностима...

Шта то значи у Србији данас? Значи све, и само из те, николајевске перспективе, можемо видети где смо и шта нам је чинити. На власти у нас су, иначе, хуманисти, који верују у „демократију, људска права“, штите животиње, евроатлантски се интегришу, позивају нас да променимо своје прљаве балканске навике, роне сузе у Вуковару, Сребреници, заклињу се у своје нежно срце... Наравно, реч „НОМО“ највише воле да виде у синтагми „хомосексуалац“, па ће учинити све да хомосексуалцима повере нашу децу на усвајање, пошто им претходно одобре бракове... Али, као и сви прави хуманисти, ни они не могу без репресија – све већи број оних који им се не уклапају у хуманистичку визију бива ухапшен (за излазак на улицу у знак протеста против хуманистичке хомо параде, за ношење мајице с ликом Ратка Младића, за мирне протесте испред НАТО ТВ Б92), а спремни су на сурови обрачун и са својим политичким противницима, попут Коштунице, који није толики хуманиста да се одрекне Косова и Метохије... За то време, нашим хуманистичко-демократско-социјалистичким властодршцима народ почиње да гладује, а они му прете продајом станова пошто жртве хуманизма немају од чега да плате дажбине држави. Хуманизам у Србији значи разарање последњих остатака слободе и правде, али и бескрајно самозадовољство рушитеља... Хуманисти су, опет, „људи новог кова“... Чак не можеш ни да их мрзиш –комунисте си могао, јер је, макар и наopak, код њих постојао неки став, неко, макар изазивачко, држање... Али, мрзети жутокраког диктатора је немогуће – то је као кад би човек мрзео чивилук... Толико се човек хуманизовао да личи на предмет... Но, не „мрачни предмет жеља“, него нешто хуманије, корисније... Бојлер, рецимо, или апарат за бријање... А бојлер и апарат за бријање не могу се мрзети... Могу се, на новим изборима у трговини наше демократије, заменити неким новијим моделом... Или, још боље, новим, живим људима... То јест, хоћемо на власти човека уместо жутокраког бојлера...

Други и другачији пут за Србију, којим она мора кренути ако њен народ не жели да га претворе у хумус са неколико надгробних каменова изнад (на којима ће писати ЕУ, НАТО и слично), јесте пут којим су, још 1999, кренуле

„Двери српске“, пут Владике Николаја: човек изнад свега, а Бог изнад човека. То значи: МИ НИСМО ПАРТИЈА, МИ СМО ПОРОДИЦА, БРАЋА И СЕСТРЕ У ЗАЈЕДНИЧКОМ ОЦУ. За нас је политика служење Богу и ближњем, а не лудило самодовољности и похлепе: наш знак је крст, а не петокрака, макар била и жута на плавој позадини. На крају крајева, можда ми у свом подухвату нећемо успети, али морамо да покушамо. Јер, ЧОВЕК ИЗНАД СВЕГА, А БОГ ИЗНАД ЧОВЕКА значи да си спреман да се бориш, макар да ти нико не гарантује земаљску победу. Та борба је живот, живот достојан човека, из хумуса уздигнутог до Христа, Сунца Правде.

18. март 2011, сајт Двери

ЗАШТО ЗА ДВЕРИ?

Говор на Сабору у Орашцу

УОЧИ ВАСКРСА СРБИЈЕ ИЛИ ЗАШТО САМ ЗА „ДВЕРИ“?

Уводна напомена

Унапред да кажем: овај текст није писан као пропагандно штиво, иако јесте писан да би указао на Двери као политички покрет иза кога се, по мишљењу аутора истог, може стати. Он је подугачак и подробан, и није за читање на брзину и основног обавештења ради. То не значи да је херметичан и „езотеран“; али, више је за књигу, него за Интернет. Ко нема стрпљења и није заинтересован за дугу причу, слободно нека прескочи редове који следе.

Одговор себи и другима

На трибини Двери у Трстенику, 1. арила 2012, где сам говорио, људи су постављали и питања. Између осталог, један човек је рекао да је био на свим опозиционим скуповима од почетка деведесетих година прошлог века, и да је слушао и Вука и Шешеља, и ове, и оне, и да је сада разочаран, па се упитао – шта ако и Двери изневере. Речено му је да му нико не може дати гаранције, али да досадашња дела Двери и њихова свест да ће Богу одговорати за оно што раде ипак обећавају да неће бити исто... А други присутни ме питао (после сам чуо да је, кад је генерал Младић ухапшен, изашао на свој балкон и сат времена говорио суграђанима, тражећи од њих да се постиде што нису дигли глас протеста против безакоња и упозоравајући да ће ускоро тако исто, како су хапсили Младића, тамничити и њих и њихову децу): „Да ли сте ви спремни да погинете за оно што кажете?“ Тада сам схватио да је ствар крајње озбиљна, и да себи, а и другима, морам јасно да изнесем зашто сам за Двери. И то без увијања, без лажи, без претеривања: пред Богом и својом савешћу. У тону у коме сам одговорио Трстеничанину кад ме је питао... Рекао сам, отприлике, ово: „Правило мучеништва је не тражити мучеништво, али, ако искушење дође, не одрећи се Христа, мисао је Светог Григорија Богослова. Не знам како бих се понашао у искушењу и не призивам га. Знам да је и Свети Јустин Ћелијски, неустрашиви исповедник вере, кад је завршио руко-

пис „Истина о Српској Православној Цркви у комунистичкој Југославији“, испод текста написао да не треба веровати никаквом другом његовом ставу осим овог који је изнео, јер може се десити да ће комунисти у затвору да га „препарирају“ (Јустинов израз), па ће рећи нешто супротно самом себи, нешто недоследно и недостојно. Кад се отац Јустин бојао за своју постојаност, како не бих ја? Тако, у овом тону, којим сам одговарао храбром Човеку Са Балкона, настојаћу да кажем зашто сам за Двери... Јер, подршка Покрету за живот Србије за мене није обично политичко питање. То је питање, у једном дубљем смислу, метафизичко. Зато што Двери за мене нису пука политичка партија, него сведочење да је, макар и у скученим оквирима домаће „демократије“ (која је, како би рекао Победоносцев, углавном „средство за магарчење маса“), могуће борити се за битијне државотворне и друштвене вредности.

Хришћанско учење о држави

Да се унапред разумемо: мој поглед на државу заснован је на учењу Светих Отаца Православне Цркве, по коме је држава настала као последица отпалости човека од заједнице са Богом. *Conditio humana* је, какву данас знамо, исход човековог окретања леђа Извору Живота и потонућу у смрт. Последице пада из првобитног, равноангелног стања, су, уз остало, и рађање на начин на који се рађамо, и растење којим данас растемо, и учење, и мушко-женски односи, и процес старења... Уметност, култура и наука плод су човекове палости, својеврсна средства за опстанак у овој „долини суза“. Наравно, исход свега земног је – смрт, а питање свих питања, које решавају разне религије, јесте питање победе над смрћу (за нас, православне, оно је решено Васкрсењем Христовим, у Коме смо и ми васкрсли). Последице палости се могу користити на два начина – на спасење и на пропаст човекову. Рецимо, храњење из спољњег света: ако је умерено и у складу с потребама организма, оно нас одржава у животу; ако је преждеравање, претвара нас у робове стомака и уништава наше здравље. Или однос мушкарца и жене – ако је Богом благословен, он се претвара у хришћански брак у коме се рађају деца, као иконе васкрсења, а однос мужа и жене гради се по узору на однос Христа и Цркве: Христос воли Цркву до голготске жртве за њу, а Црква слуша Христа у најдубљој љубави и поштовању. Ако однос мушкарца и жене није благословен, он се претвара у разврат, издају и узајамну мржњу, насиље и лудило, чему данас присуствујемо на сваком кораку.

Што се државе тиче, и пред њом су два пута: пут симфоније (сагласја) са Црквом и пут самообоготворења, које води у таму тоталитаризма. Пут симфоније значи да Црква и држава сарађују на добробит људи, то јест да држава своје законе усклађује са законом Божјим, а Црква сведочи људима да нам овај свет није коначни дом, него номадски шатор на путу ка вечности. Благосиљајући државу у свему што је њен труд око заједничког добра, Црква се не

служи силом и принудом у благовеститељској својој мисији и не жели клеро-кратију, тако карактеристичну за ватиканско хришћанство. Држава, пак, која силу и принуду користи, свет не може да претвори у рај: смисао државе је да оно у чему привремено живимо и крећемо се и јесмо не постане пакао. Символ симфоније Цркве и Државе је двоглави орао Немањића под круном с крстом; и то је темељ православне монархије, у којој краљ није лутка за изложбу, него Домаћин народно-државног дома. Бог – Краљ – Дом: три су основне вредности наше, каже Свети владика Николај.

Ипак, монархија је облик државне власти који погодује дубоко религиозном погледу на свет једног народа. Зато нам она данас не полази за руком, мада је потребно имати је у свом погледу на свет као идеал ка коме треба тежити. У „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве“, једном од најважнијих православних докумената новијег доба, о томе јасно пише: „Промена форме власти у ону која је религиозно укорењенија а без истовременог одухотворења самог друштва нужно ће се изродити у лаж и лицемерје, учинити ту форму немоћном и обезвредити је у очима људи. Међутим, не може се у потпуности искључити могућност таквог духовног препорода друштва, када религиозно узвишенија форма државног уређења постане природна“. (Мислим да су Двери то схватиле, и да је њихов монархизам, тако снажно изражен на почетку деловања, у овом тренутку „хибернисан“ – не као светопогледно начело хришћанске друштвене мисли, нити као узор ка коме треба тежити, него као конкретна, данас и овде делатно опробавана, политичка платформа, што је плод увида дјерјана у реално стање нашег народа, скоро обезнањеног од злостављања ума које над њим спроводи Империја и њени послушници у Србији.)

Данашња држава је секуларна, и, бар по прокламованим начелима, одвојена од Цркве, али јој не смета у њеној мисији. То се, из хришћанске перспективе, може трпети – али, на жалост, истински неутрални секуларизам државе скоро да не постоји. Секуларизам је данас све више борбено безбожништво, које ратује против хришћанских начела у друштву (довољно је видети како људи у Великој Британији остају без посла зато што на радном месту носе крстић; да и не говоримо о избацивању помена хришћанства, које је саздало Европу, из преамбуле уставних начела Европске Уније).

Из неутралног секуларизма се лако ступа у агресивни секуларизам, а из агресивног секуларизма се увек рађа тоталитарна држава, која не признаје Бога над собом, и која жели да све људе учини безгласним робовима. Ми смо у 20. веку видели нацистичку и комунистичку тоталитарну државу које су, у име среће човечанства, уништиле на десетине милиона људских живота! Јер, држава без Бога хоће да постане утопија, остварени рај на земљи. А пошто утопија значи нигдина, онда таква држава, зарад опште среће, уништава све пред собом, а живе људе користи као ђубриво својих „рајских пројеката“. Најновија тоталитарна држава је Империја: САД плус Европска унија, слушкиња Вашингтона, која свет потчињава банкарском тоталитаризму, и чији је циљ

да, после Трећег светског рата (управо га изазивају на Блиском Истоку) заувек потчини човечанство. Аушвиц и ГУЛАГ биће дечији вртићи према ономе што свету спремају „банкстери“ (банкарски гангстери).

Зато хришћанин не може бити равнодушан према свету у коме живи и држави у којој обитава. Од борбе за свет, говорио је руски хришћански мислилац Семјон Франк, имају право да одустану само они који су отишли у тежи рат, рат духовни – монаси. Остали који користе добра овог света за њега се морају борити – да се не би предао силама демонизма на управу и растрзање. И ја сам се борио, као хришћанин (макар и недостојан), унапред пристајући на неку врсту компромиса: наиме, знајући да је пунота хришћанског државотворства у свештеној монархији, осећао сам да не треба да ескапистички одлазим у, за сада, неоствариву пуноту, него да, исповедајући је као истину своје вере и погледа на свет, чиним што могу да се Србија не оконча у зверињаку рата свију против свих, оно што Империја жели и због чега тови своје домаће гаулајтере који „уредују“ наслеђем Светог Саве. О томе, дакле, да, себи и другима, поднесем један извештај.

То јест, како су дворјански путеви постали и моји путеви.

Претходно искуство: средња школа и војска

Још у средњој школи сам схватао да је „нешто труло у држави Данској“. Са шеснаест година сам прочитао „Главне токове марксизма“ Лешека Колаковског: више од пола текста нисам разумео, али сам видео да је у питању нека превара и да марксизам није никаква наука – а камоли да постоји „научни социјализам“. У библиотеци, из које нисам избивао, није било никакве политичке литературе осим левичарске, и ја сам, разочаран у Маркса, почео да читам Бакуњина и Кропоткина. Нисам знао да постоји мисао осим револуционарне, па сам се „ложио“ на руске анархисте. Много светлости у наш провинцијски живот уносиле су „Књижевне новине“ и „Књижевна реч“, нарочито ова друга, која је, поред текстова Чавошког, Коштунице и других бораца за ослобађање, тада још увек, Југославије, од окова комунистичког једноумља, имала и сјајну сатиру у рубрици „Страдија“. Наравно, тада, ван партије, није било никаквих могућности јавног ангажмана, па сам ја „паузирао“, јер у СКЈ у распаду ми се није улазило. Кад су ми у војсци нудили да „уђем“, вадио сам се на своју склоност уметности и аполитичност. Служио сам у Карловцу, данас у Хрватској, 1988/1989, када је Туђман већ долазио на власт, мада је у војсци и даље све деловало братски-јединствено, осим што нам нису давали да гледамо загребачки дневник у пола осам увече и да посећујемо локале по граду, од којих се један звао „Хрватски дом“ (као и сваки србијански наивац, чудно сам се како се нешто зове „Хрватски дом“ кад у Чачку нема „Српског дома“).

Буђење у Београду

По одслужењу војног рока, 1989. године, стигао сам у Београд, да студирам књижевност на Филолошком факултету. Већ је било почело национално и патриотско буђење. За мене је било откровење много шта: почело је штампање забрањених књига (попут дела Николаја Берђајева, чија ме „Философија неједнакости“ „избацила из седла“, а Зоран Аврамовић је објавио „Политичке списе“ Црњанског, који је, средином тридесетих година двадесетог века, видео шта ће се десити с нама ако не заузмемо „српско становиште“). „Погледи“ су се гутали – поједини бројеви у двеста хиљада примерака... И будило се партијско живовање: продавао сам, с кумом, у Кнез Михаиловој, новине Народне радикалне странке Вељка Губерине - нисам био члан, али, зар да не подржим следбенике Николе Пашића? (Наравно, била је то прва у низу мојих илузија; није ме, хвала Богу, пуно коштала.) А у *Кнезу* шајкаче, кокарде, заставе – као алва... Па касета „Гласа Цркве“ – „Нико нема што Србин имаде“... Тада нам је изгледало да ће комунизам ускоро пасти, и да ће краљ одмах да се врати на престо, па ћемо опет бити као у доба Чика Пере (Првог, Ослободиоца)... А онда 9. март 1991. године, када смо у Вуку гледали новог Дражу (бар делимично), и јуришали на „ТВ Бастиљу“, бежали од тенкова ЈНА које је на нас слао Слоба. И – ништа. Године 1991, 1992 – ДЕПОС, престолонаследник Александар пред Скупштином Југославије, студентски протести... А све време *Служба* надзире, подмеће, убацује своје људе: ко неће заборавити Бранислава Лечића и његово претварање студентског бунта у „плишану револуцију“? Покојни Никола Милошевић ми је причао кад су студенти, во времја оно, са Драгољубом Мићуновићем, били код Слободана Милошевића, па проширили листу захтева, Слоба ће, гласно и јасно: „Мићуне, нисмо се овако договорили!“

Млада Србија

Било је то доба „Младе Србије“, када смо покушавали да организујемо један велики нестраначки покрет српске омладине; на састанке су долазили многи и многи, од Драгоша Калајића до, веле, Биљане Србљановић. Није било слоге, и то се распало брже него што је настало. Неки су отишли у сорошевце, неки у „Беле орлове“. Драгослав Бокан је, недавно, у „Пресу“, објавио своју исповест, тврдећи да је цео патриотски покрет контролисала Служба, рушећи поверење Срба у могућност нечег другог и бољег. За време суђења у Хагу, сазнали смо да је Јовица Станишић, један од кључних твораца српске опозиције, од 1993. године радио за СИА. А слутили смо, слутили... Слутиш као што, док ходаш кроз светогорски камењар, осећаш да те гледају отровнице, али се Богу молиш и не видиш их... Идеалиста си, млад си, хришћанин си: идеш код владике будимског Данила, дивног и светог старца, који те учи православном погледу на свет и мо-

нархизму као саставном делу тог погледа на свет. У то време, сарађивао сам, на кратко, у првом броју „Нових идеја“ Драгослава Бокана. Било је то занимљиво, али превише примакнуто ратничким путевима Слобиног режима.

Отишао сам, по некој интуицији, када сам прочитао, у „Светигори“, текстове Матеја Арсенијевића, који је тврдио да безбожници не могу повести Србију путем Божјим, и да свето ратништво као мучеништво Цркве нема везе са култом „свете освете“.

Строго контролисани ратови

И онда рат: опет један вођени, контролисани рат, за који све време знамо да га Срби губе јер то неком за нешто треба (ЗЕТРА – зелена трансверзала - била је јасан циљ веома малом броју наших виспирених геополитичара). Милошевић је, све време, кокетирао са Американцима, више или мање, овако или онако (да је био мањи слуга Империје од жутокраких, то је јасно свима и сваком; али да је служио – служио је; због његових *вештина* истерани су Срби из Крајине, а изгубили смо и Сарајево, и не само Сарајево). Момир Булатовић, у свом интервјуу „Геополитици“ (април 2012), јасно говори у ком правцу је то ишло: „Хтели смо Британцима да дамо концесије на рудно богатство на Косову, сматрајући да би они, у случају сукоба, логично бранили свој капитал. Значи, имали смо озбиљан план, са којим сам ја као председник Црне Горе отишао у Белу кућу. Уместо одговора на понуду, двојица саветника за националну безбедност председника Клинтона саопштавају ми те 1996. да они долазе на Косово. Био сам шокиран. За мене је то било потпуно неприхватљиво, па сам их одмах упитао шта ће они на Косову кад је тамо мир! Одговорили су да за сада јесте мир, али ускоро неће бити /.../ Велико искуство које смо стекли у разним преговорима упућивало је мене и Слободана Милошевића 1998. на закључак да треба да урадимо нешто радикално. Милан Милутиновић преговарао је директно са Мадлен Олбрајт, и понудио јој базу на Косову за један долар. Она не пристаје, а Милутиновић јој онда понуди и улазак Србије у НАТО, да заједно решавамо проблем са Албанцима, само да нас не бомбардују! Просто није могла да верује. Отишла је после тога и на консултације, али све је било узалуд, јер наша судбина је била запечаћена“.

Дакле, Слоба је све чинио да умилостиви Империју, али није вредело; зато је и борба против Милошевића била узалудна – док год је Империји био потребан, држали су га на власти (нисмо могли да га оборимо у протестима 1996/1997, јер амерички отпраник послова је јасно рекао Коалицији „Заједно“ да могу да добију само локалне изборе, што су и добили кроз LEX SPECIALIS; у то време, ЈУЛ-овски вођа, Кундак, зарађивао је кинту продајући демонстрантима पिштаљке).

Милошевић је морао да остане док НАТО не уђе на Косово – како би могли да објасне улазак НАТО трупа да је на власти био неко други, с демо-

кратским легитимитетом? И Ђинђић им је био потребан, док није почео да, пре времена, поставља питање Косова и Метохије на дневни ред међународне политике. Онда су му искључили безбедоносне камере и пола сата га, тешко рањеног, возили до болнице (у самом центру Београда), а Колин Пауел је дошао да изјави саучешће његовој удовици.

Мисионарска школа при храму Светог Александра Невског

Није било лако у то време снаћи се и опстати као православни хришћанин са политичким идеалима. Мени је много помогао рад у Православној мисионарској школи при храму Светог Александра Невског у Београду. Под будним оком блаженопочившег оца Љубодрага Петровића, млади православни хришћани су настојали да прошире поље слободе. Поред редовних предавања суботом, прота је благословио и један термин петком, када смо почели да правимо трибине на теме односа хришћанства и друштвених појава. Кад сад то видим, не могу да верујем колико је одважности и слободе било у суочавању са изазовима епохе. Правили смо скупове о двестогодишњици убиства краља Луја Шеснаестог и Марије Антонаете (била је 1993, и питање је да ли се ико у Европи сетио да обележи годишњицу почетка пораза хришћанске Европе), о Царским Мученицима Романовима и бољшевичкој револуцији, о папизму и истини о српском народу, итд.

Било је то доба снажног пријатељства са покојним Небојшом М. Крстићем и уплива који су на нас вршили великани новијег српског хришћанског државотворства: владика будимски Данило, отац Митрофан Хиландарац, прота Љуба Петровић, др Марко С. Марковић. По благослову оца Митрофана, а да бисмо свом народу показали пример слоге, ујединили смо снаге и редакције три православно-патриотска часописа – „Монархије“ из Котора, „Византијског огледала“ из Ниша и „Образа“, који је, као часопис за државотворну обнову Српства (изашла су свега четири броја), био утемељен при Мисионарској школи. Уз све то, имали смо и сусрете са Марком С. Марковићем, легендом наше политичке емиграције, доктором са Сорбоне, који је, као осамнаестогодишњак, био подсекретар Верско-идеолошке комисије при Врховном штабу Југословенске војске ђенерала Михаиловића. Сусрете је, у Јерисосу, покрај Свете Горе, организовао отац Митрофан. При храму Светог Александра Невског била је покренута и библиотека „Политика и образ“, у којој су изашле неколике Марковићеве књиге, од којих су најбитније „Православље и Нови светски поредак“ и „Истина о Француској револуцији“.

Часопис „Образ“

„Образ“ је, као часопис при Мисионарској школи, имао за циљ – школу са вером, политику са поштењем, војску са родољубљем, државу са Божјим благословом, то јест, све оно о чему је Свети владика Николај писао у свом делу „Речи српском народу кроз тамнички прозор“. Ја сам био уредник рубрике „За школу са вером“. Бог – Краљ – Дом: три највеће вредности српског народа настојали смо да посведочимо свим православним Србима.

Часопис се читао и у Београду и на Палама, и у Котору и у Нишу, али и у Дијаспори.

Монархизам, антикомунизам, разобличавање Новог светског поретка, и крајње наивна, али и крајње искрена вера, да ће сви то схватити с Божјом помоћу. Нарочито смо наглашавали колико је партијашење штетно по нашу националну свест, јер партије постају својеврсне религиозне секте, а њихови вођи гуруи (недавно се чула изјава једног ватреног „вуковца“: „СПО – то је Вук“). Наравно, средстава за објављивање није било: изашла су четири броја, и то је било то... Али, траг је остао. Покојни Небојша Крстић (погинуо у „саобраћајној несрећи“ о Ваведењу 2001) сматрао је да часопис није довољан, и да треба правити покрет; ја (и низ других сарадника часописа) сматрали смо да је за покрет прерано, и да ће га УДБА „избушити“ с разних страна, па је дошло до извесног размимоилажења – пре свега, „праксеолошког“, не толико идеолошког. Чинило ми се – још треба радити на просвећивању и упознавању са кључним темама битним за наш опстанак.

А онда су се, 1999. године, појавиле Двери, нешто мало пре бомбардовања, као национално гласило студената србистике. Иза њега су стајали Бошко Обрадовић, Бранимир Нешић и Оливера Дуњић. Фотокопирани су и хефтали своје црно-беле примерке, и ја сам први број примио са радошћу, али и сетним смешком: веровао сам да неће издржати дуже од три-четири броја. Испоставило се да није тако...

Шта су Двери урадиле као невладина организација?

Од свог оснивања, Двери су урадиле много – премного.

Као што рекох, али да поновим, пошто овде има много заборавних који ничије заслуге не памте: године 1999, два месеца пре почетка НАТО бомбардовања, троје студената Филолошког факултета у Београду покренули су часопис Двери као гласило студената србистике. Веома брзо, часопис је почео да се бави и низом других тема, невезаних за чисту филологију. Изашло је преко 50 бројева Двери, у којима су обрађиване теме којима се углавном није бавио нико други: почев од темата посвећених великанима новије духовне историје Срба (Светима Николају Жичком и Јустину Ћелијском, блаженопочившем па-

тријарху Павлу), преко оних о великанима православне културе (Достојевском, Солжењицину, Црњанском, Марку С. Марковићу), значајним личностима наше историје (Николи Тесли, ђенералу Дражи), до „врућих“ и прећутно забрањених тема какве су комунистички злочини над Србима од 1944, српско национално питање данас, истина о Сребреници, НАТО геноцид над српским народом, Јасеновац и други концлагори у НДХ, пад Српске Крајине 1995. године, технолошки тоталитаризам (од електронских легитимација до „Великог Брата“). Било је и бројева какав је онај о нацизму (где је непобитно доказано да је нацизам финансиран са Вол Стрита и да је плод терминалне кризе капитализма). Тематизована је, наравно, Европска унија, којој је био посвећен читав један број Двери у коме је јасно и гласно речено да је Косово ИЗНАД Европске Уније, и да ми немамо шта тамо да тражимо (била је 2008. година).

Да не заборавим: још 2004. Двери су објавиле „Паланку философије/Књигу о говору мржње на све што је српско“, први, макар и скромни, одговор на Константиновићеву „Философију паланке“ и другосрбијанштину, до тада недодирљиву (била је то књига потписника ових редова). И ту је, наравно, јасно речено да Европска унија није ни нужност, ни благодет Србије, а може да јој буде проклетство (о томе је писао др Срђа Трифковић). Сви бројеви Двери изазивали су велику пажњу читалаца, а стратегија жутокраких је била да их прећуткују.

Сваке године, почев од 2001, Двери су организовале свесрпске саборе омладине, углавном у манастирима и светињама широм српских земаља. На основу дверјанског НВО рада, заснованог на идеји националних интеграција, настала је „Српска мрежа“ патриотских НВО из Србије, Црне Горе, Српске и Расаејања. Године 2008, дан пре проглашења срамне „независности“ Косова, Двери су, у сарадњи са другим патриотским НВО организацијама, направиле испред словеначке амбасаде протестни скуп „Остаће наше“, који се завршио достојанственом шетњом против србомрзачке политике Империје НАТО.

Такође, Двери су, углавном на Машинском факултету Универзитета у Београду, али и широм Србије, организовале преко 350 трибина на разне теме, које је видело на десетине хиљада људи. То су чинили и у другим градовима: године 2007. добили су, за своје трибине циклуса „Летње духовне вечери“ у Чачку награду за најбољи програм летњих дана културе у овом граду. Покренули су и своју видео-продукцију и пробијале медијску блокаду у којој се Србија под неотитоистичким режимом Бориса Тадића обрела.

На њиховим трибинама и у њиховим емисијама учествовали су, између осталих, и патријарх Павле, низ епископа, свештеника и монаха, не само Српске Цркве (нарочито је било запажено гостовање јеромонаха Дамаскина Кристенсена, писца житија оца Серафима Роуза), Жарко Видовић, Матија Бећковић, Ђорђе Јанић, Предраг Р. Драгић Кијук, Љубомир Протић, Александар Липковски, Гојко Ђого, Коста Чавошки, Мирослав Тохољ, Данило Лазовић, Љуба Манасијевић, Душан Савић, Коста Николић, Бојан Димитријевић, Милослав Самарџић, Радован Калабић, Богољуб Шијаковић, Срђа Трифковић, Славко Пановић, Анто-

није Ђурић, Никола Милошевић, Мило Ломпар, Славенко Терзић, Јован Делић, Саво Штрбац, Светлана Велмар-Јанковић, Дејан Мирковић, Слободан Антонић, Љиљана Чолић, Милош Кнежевић, Гордана Живковић, Драгомир Ацовић, Александар Павић, Василије Крестић, Игор Ивановић, Србољуб Живановић, Милан Петровић, Александар Трифони, Светозар Радишић, Радомир Наумов, Милан Туба, и многи, многи други. Доводили су и учеснике отаџбинских ратова 1991-1995. и 1999, угледне официре, родољубе свих опредељења.

Борили су се и против неправди Хага, правили трибине о Радовану Карацићу, учествовали на скуповима у одбрану др Војислава Шешеља, итд.

Имали су јасна правила о сарадњи са патриотским странкама – са жутокракима нису никад сарађивали. Године 2008, представници америчке амбасаде тражили су сусрет са дверјанима: услов дверјана је да сусрет буде јаван, о чему су, кад је одржан, одмах обавестили јавност (зато их нема у „Викиликс“ депешама, осим кад их Мери Ворлик, у разговору с патријархом Иринејем, помиње у негативном контексту).

Њихова заслуга је и формирање „Покрета за живот“, чији је циљ био борба против беле куге у Србији. Снимани су спотови, држана предавања, а изашао је и број „Двери“ о одбрани и последњим данима наше породице. Са предавањима о заштити права на живот од зачећа, Двери су обилазиле основне и средње школе, као и факултете, причајући младима о култури живота и светињи нерођеног детета, а борећи се против културе смрти и аутогеноцида.

Када је срамна власт жутокраких у Србији кренула са парадама политичких хомосексуалаца, Двери су организовале „Породичне шетње“, мирна окупљања двадесетак хиљада људи (у укупном збиру 2009. и 2010. године), чији је циљ био да се протестује против културе смрти пројављене кроз намећање онога што је Владан Глишић назвао „идеологијом хомосексуализма“.

Двери су се бориле за истинске демократске вредности: 12. јула 2008, чим је жутокрака коалиција „За европску Турску“ (пардон, „Србију“!) почела да гуши слободе, Двери су направиле трибину „Опело за демократију“ (учесници: Коста Чавошки, Слободан Антонић, Зоран Аврамовић, Славенко Терзић и Горан Петронијевић).

Двери су се бавиле и просветитељским радом у Расејању, држећи предавања и сабирајући, пре свега, младе Србе око заједничких патриотских циљева. Све време су подржавале наш народ у српској држави с оне стране Дрине, али и нашу браћу у Црној Гори, која су се нашла на удару усташолике србофобије монетенгринских дукљаноида.

Двери су се бавиле и хуманитарним радом, за који су, децембра 2007. године, добили специјалну плакету „Вечерњих новости“ за најплеменитији подвиг године: у образложењу награде стоји да су Двери својим активностима „спречили затварање Народне кухиње у општини Ново Брдо /.../ Спречена је хигијенска катастрофа у српским енклавама, где становништво често нема ни струје, ни воде“.

Двери су се показале и као еталон религиозне толеранције (која никад није била исто што и екуменизам, религиозно офарбани глобализам): са традиционалним верским заједницама организовале су скупове о одбрани породичних вредности. Настојали су да, увек и свагда, износе истину о смислотворним координатама свог народа, који никад није на силу наметао веру другоме и који је умео да живи и са људима других вера у слози и миру. (Између осталог, Двери су стално водиле борбу против другосрбијанских лажи о наводном „антисемитизму“ српског народа).

За све време свог рада, били су под присмотром агената НАТО Империје у Србији, који су их оптуживали за све и свашта, па чак им претили и забранама. Одолели су, хвала Богу.

На путевима дверјанским

Од почетка сам сарађивао с Дверима по мери својих сила – нарочито у часопису. Писао сам чланке, а, ето, они су ми, у свом часопису, објавили и књигу, „Паланка философије“, поводом 35-годишњице књиге Радомира Константиновића. (Те године сам и ја напунио 35 година). Писао сам за Двери о Владики Николају, Солжењичину, породици, Европској унији, злочинима усташа, итд. Појављивао сам се на предавањима и трибинама... Није то мали део живота; није то нешто узалудно и случајно – у сваком човековом чину долази до откидања једног, макар и најмањег, дела себе ради изградње „заједничког дела“, којим се сведочи да је човечанство саборно биће, и да смо не само сви криви за све, него смо и саподвижници на њиви Божјој.

Гледам о чему се све говорило: о Владики Николају и богомолничком покрету (са оцем Венијамином), истини о Дарвину (са, између осталих, Љиљаном Чолић), филму „Страдање Христово“ Мела Гибсона, нацији и саботажу (поводом „Паланке философије“ – са Николом Милошевићем, Кијуком и Милошем Кнежевићем), о електронским личним картама (са протођаконом Радошем Младеновићем, Александром Павићем и Оливером Суботићем), па о Европској унији и/ или Русији у светлу Косова и Метохије (са оцем Петром Драгојловићем, Бранком Радуном и Дејаном Мирковићем), па о стварању светске владе (са Јасмином Вујић и Сашом Гајићем), итд. Учествовао сам, 2011, и на округлом столу Двери о просветној политици...

Све ове трибине, поред тога што су биле посећене, омогућавале су и сусрете са низом делатних људи Србије, који су се радо одазивали на скупове на Машинском факултету у Београду, једном од ретких слободних места за демократски дијалог у неотитоистичкој Србији наших дана. Дверјани су били добри домаћини, и сви су осећали да се буди нешто ново и живо... Али, чињеница је да Двери нису никога хтеле да инструментализују у свом раду: људи су долазили и одлазили по својој слободној вољи, спремни да помогну и укључе се

по мери својих снага. А био је један човек који је стално бдио и над њиховим трибинама, и над сваким бројем часописа, и над њиховим животима и каријерама: звао се Предраг Р. Драгић Кијук, и он би се могао сматрати оцем покрета. И последњи разговор који смо имали, дан уочи можданог удара који га је одвео из овог света, био је посвећен Дверима: причали смо о трибини у Крагујевцу, његовом родном граду, где је Кијук подржао себи драгу Младу Србије (с њим је говорила и Оливера Милетовић, чувена новинарка, будитељка успаваних савести, водитељка „Питања и одговора“), као и о перспективима покрета, углавном заснованом на одушевљењу и добровољном раду, али у стању хроничне беспарице. Кијук је, што за њега није био чест случај (управо због мудрачког искуства и трезвености кад је реч о нашој политичкој сцени), показивао оптимизам кад је будућност Двери у питању.

Први Сабор Дверјана

Пишући овај текст, узех књижицу „Први Сабор православно-националне омладине српске на Београдском универзитету после 1944. године“, објављену 2002. А на њој слике присутних; између осталих, прота Дејан Дејановић, прота Лазар Милин, професорка др Вера Бојић, Кијук и Лабуд Драгић, књижевник. Проти Лазару Милину ово сабрање било је претпоследње у животу. Овај Сабор је био 6. децембра 2001. године, а следећег четвртка, 13. децембра, говорио је на Филозофском факултету, након чега је, стигавши кући, легао у постељу и предао душу Богу Кома је, као свештеник и бранитељ вере у доба комунистичког безбожја, целога века служио. Прота је тада благословио скуп следећим речима: „Господе Исусе Христе, Боже наш! Ево православна омладина српска враћа се Теби, враћа се Светој Троици, враћа се Православљу. После много година, када смо лутали кроз многе баре и баруштине и каљуге, сада се као онај разблудни, покајани син враћамо Теби. Господе, благослови овај скуп и умножи га и подај му благодат Духа Светога. Да се никада међусобно не свађају, да се никада ни у чему не деле, да имају јединство духа и јединство акције. Боже, благослови!“

И ето, беше благословен Дверима период рада као невладине организације...

А усред предизборне кампање, јануара 2012, по Савиндану, престаји се Предраг Кијук, велико жртвено име српске националне свести, човек који се никад није ни продао, ни предао. И некако ми се чини да је и његов живот узидан у темељ новог периода рада Двери, које су сада Покрет за живот Србије, глас оних који се не оглашавају, јер су угушени под теретом тајкунско-партијашке охлократије. Тај глас ће се, ако Бог да, надалеко чути. Не само као глас вапијућег у пустињи, него и као призивни и државочуварни глас, глас који позива на саборно прегнуће, на свесрпско коло, које је, како рече Бранко Радичевић, од вишњег Бога.

Промишљеност и доследност става

Двери нису никакав збродоздолисани политички „пројекат“ настао с циљем домагавања власти и новца. И они, свакако, нису почели тек фебруара 2011. Цео њихов дотадашњи рад био је припрема да се каже једна нова, доследна, српска реч у времену којим господаре они што су, попут Давида Гомперта из RAND корпорације, још 1994. тврдили да српски „вирус“ мора бити избрисан.

Ево, узимам Двери српске, број 11/12, за Видовдан 2001. А тамо чланак Бошка Обрадовића „Уз америчке скеле или Кроз Двери српске“. Он ту пореди „Отпор“ и Двери, прво и друго обличје организовања српске омладине, који настају у слично време, али из различитих разлога: „Отпор са жељом да уз помоћ искуства са неуспелих студентских протеста, уз координацију са опозиционим политичким странкама и НВО и уз моћну залеђину из иностранства најзад обори режим; Двери са политичким искуством да дневна политика крије сукоб два блока бивших комуниста и бескрај страначких интереса, лидерских амбиција и пословних рачуница. /.../ Прво окренуто Западу као источнику свих знања, веровања и снова; друго окренуто Богу и својим националним коренима, стаблу и цветовима националне мисли изнад Истока и Запада. /.../ Отпор против Милошевића јер је изневерио њихова материјалистичка надања, брозовске животне навике, смањио домет њихових пасоша, прекинуо везе са западним извором живота; Двери против Милошевића јер је национални издајник, најбољи амерички пријатељ на Балкану, безбожник и комунистички настављач, најгори производ комунистичког васпитања и америчког дошколавања, бесомучни властољубац. /.../ Под маском антимилошевићевизма, анационалне политичке идеологије опет су успеле да заврбују српску омладину, али са падом Милошевићевог режима падају и многе маске и српска омладина има прилику да види безличност и празнину своје отпорашке идеје. А њена национална идеја живи и развија се. И тек има да каже реч дверјанску – своју националну реч“.

И?

Зар политичко ангажовање Двери није развијање оне националне идеје с којом су дверјани почели да се крећу ка свом циљу – препоруду Србије, проласку кроз двери Предања ка Светлости Обнове?

У истом броју, Бранимир Нешић пише текст „Индоктринација и заветна свест“.

Јасан је: „Једна од многобројних заједничких црта комунистичког и тзв. либерално-демократског уређења јесте ИНДОКТРИНАЦИЈА КАО НАЧИН ОДРЖАЊА НА ВЛАСТИ. Индоктринација није ништа друго до свесно разбијање личности сваког појединца зарад лакшег „убризгавања“ жељене фикције у његову (не)свест са крајњим циљем олакшане манипулације. /.../ Хришћанска заветна заједница тражи од својих чланова свест о сопственој личности. Главна борба која је православним хришћанима била, јесте и биће јесте борба

за личност /.../“ У свом тексту, Нешић уочава тоталитарни потенцијал медија, пре свега електронских, и каже да је њихова моћ у друштву „обрнуто пропорционална демократском развоју“. Већ тада, на почетку ДОСократије, он указује на чињеницу да ће др Војислав Коштуница од стране „левог“, револуционарно-америчког крила ДОС-а, бити постепено медијски маргинализован и уклоњен из подручја одлучивања, што се и десило. Ево, и данас, када су србијански медији под окупацијом, Двери се, преко свог сајта, боре за истину о Србији и српском народу, као и за могућност другачијих политичких избора.

Сад узимам Двери српске од Никољдана 2005. Ту читам текст Владана Глишића „Изазови европске интеграције за српски идентитет“, где садашњи дверјански кандидат за председника Србије јасно каже (много пре но што су се наши политички лидери усудили да мисле да ЕУ има алтернативу, о чему се неки још ни не усуђују да мисле): „/.../ Наша елита, која ће морати да нас уведе у ЕУ, треба да, поред плана опстанка у једној тако „дивној“ империји, има и план изласка српског народа у тренутку њеног урушавања. /.../ И, наравно, да будно прате промене у светским односима снага, спремни да на време прихвате и неке нове интеграције које се већ помаљају као што је напр. евроазијски концепт. /.../ Следећу поделу карата у игри светских сила морамо дочекати спремни.“ И? Зар данас „Двери“ у својој геополитичкој оријентацији не кажу јасно – Русија и Евроазија, као и Бразил, Индија, Кина, и све остале земље које нису подвлашћене Империји?

Читаоцима препоручујем и књиге дверјана: Обрадовићев „Српски завет“, „Србе и ксенофобију“ Бранимира Нешића и „Глобализацију безумља“ Данила Тврдишића. Тамо је речено све што треба да се каже: Бошко је писао о потреби новог националног одушевљења и српско-српских интеграција пре било чега другог; о светосављу као нашем националном програму; о напади-ма на Цркву од стране америчких НВО у Србији; о лажним оптужбама да су Срби антијеврејски расположени; о титоизму и неотитоизму (јер, Борис Тадић је само рециклирани Тито, који, под видом ЕУидеологије, прича србомрзачку причу која се некад звала „братство-јединство“); о удбашким коренима лажног национализма; о ЕГЗИТУ, толеранцији, сребреничком миту, ћирилицу...

Бранимир Нешић се бавио борбом за културни идентитет, демистификовао невладин сектор Империје, култ банака и банкарства у медијима, огледао се пред читаоцима текстовима у којима је трагао за Деспотом Стефаном и Лукијаном Мушицким, Достојевским и Солжењицином, ђенералом Дражом и Владиком Николајем, суочавао се са студентским протестима и неолибералном сектом на Универзитету, генетски модификованом храном и глобализацијом.

Данило Тврдишић се ухватио у коштац са потрошачким друштвом и перспективама настанка светске владе, мултинационалним корпорацијама и неоколонијализмом, информационам технологијама и новим тоталитаризмом, нашим односом према Русији у успону, духовном обновом и националном културом. Три књиге, три манифеста, три упутства за деловање и рад. И, до сада, без издаје сопствених ставова и своје савести.

Традиција. Демократија покојника

Дверјани нису себе утемељили само на најважнијој нашој традицији, оној хришћанској и светосавској (ко ће заборавити њихову, до данас непревазиђену, антологију текстова о Светом Сави, коју никад нису доштампали јер нису имали новца; или бројеве о о Владики Николају и Оцу Јустину?). Они су пратили и сваку доследну националну мисао прошлости, старије и новије, као основу свог садашњег прегнућа. И ту треба поменути два имена: Милоша Црњанског и Марка С. Марковића.

Бошко Обрадовић у својој студији о Милошу Црњанском уочава траг традиције, која је, како рече Честертон, демократија покојника – као што су стари Грци гласали каменчићима, тако наши покојници гласају својим надгробним каменовима. Црњански је, наиме (а то показује Мило Ломпар у свом „Духу самопорицања“), један од првих српских интелектуалаца који се одрекао химере југословенства, и јасно рекао да се мора стати на „српско становиште“. Ево шта је он писао, средином тридесетих година прошлог века, у својим „Идејама“ и другде, будући Србе из наркозе „троименог народа“: „Нек будем данас једини али сам уверен да ће нас скоро бити милијонима који ће рећи: све је то лепо и красно, и част свакоме, али оставимо се небулоза. Погледајмо како ствари стоје са чисто српског интереса“. Или: „Марксистичка пропаганда претвара нашу интелигенцију у аморфну масу која не зна да се брани и која изгледа напушта положај традиције, положаје своје уопште, без удараца“. (Зар данас неолиберализам, идеологија БАНКСТЕРСКИХ ПЉАЧКАША, није оно што је марксизам био некад?) А тек предратни пацифизам, тако сличан квазиморализму разних кандих-бисерко кентаура америчког НВО сектора; ево Црњанског, у тексту „Мирослав Крлежа као пацифиста“: „Назови пацифистичка пропаганда у нас, после рата, искоришћена је у партијске сврхе. Помоћу њеном клеветала се Србија и прављени су вицеви на рачун Кајмакчалана. Ја сматрам, међутим, да је то својеглаво уништавање војничке славе и наших националистичких традиција велика политичка лудост“.

Ко се данас, осим Покрета за живот Србије, сећа ратних војних инвалида из рата 1991-1995. и 1999, и ко жели да обнови народну војску, а не да пристаје на ову, шуНАТОВску карикатуру ШуНАТОВца и његовог кума, доскора председника жутокраке Антисрбије?

Шта још вели Црњански у тексту „Вожд“? Он каже: „Буну на дахије није дигао стомак, већ традиције“. То и Двери знају: они дижу буну не у име начела У СЕ, НА СЕ И ПОДА СЕ, који исповеда тако много српских политичара-моралних кепеца, него у име начела Владике Николаја: „ЧОВЕК ИЗНАД СВЕГА, А БОГ ИЗНАД ЧОВЕКА“. Зар дверјани, скупа са Црњанским, не могу да понове: „Ми имамо читав низ духовних саботера којима то ни мало не смета да буду у исти мах на масним положајима истог режима и исте државе коју грде, карики-

рају и клеветају ординарно“? (Зар то не беше Сретен Угричић, ДОСманлијски директор Народне библиотеке Србије, који је смењен с положаја само зато што се сукобио с Тадићем, а све време је говорио да је највиша форма патриотизма презир према оваквом народу?).

Знао је Црњански, у свом тексту „Отровни паук“: „Већ годинама, у нашим крајевима траје једна саботажа свега што је државно, а у интелектуалним круговима свега што је национално /.../ Постоји, нема сумње, огромни невидљиви апарат не само туђинског, кождерског капитала, индустрије, пљачкаша, него и политичких идеолога, агитатора књигама, дошаптавањима, као бајаги безазленим културним средствима, све у циљу да се наш национализам надвлда“.

Али, поручивао је Црњански, као и Покрет за живот Србије данас: „Основно уверење националиста, и данас, треба да буде то: ми ћемо их још једном изненадити. А они нека чекају само наше расуло. На онима који у патњама и крви, у традицијама и у души тог народа виде полазну снагу свог политичког уверења, сад је да се јаве, окупе и размисле шта ће“.

Двери су то урадиле: окупиле око себе несустале Србе, размислиле и – кренуле... Својом студијом „Милош Црњански и нови национализам“, Бошко Обрадовић је активирао потенцијале наше традиционалне мисли и понудио основу за њену данашњу примену.

Други човек који је дао крила дверјанима, а припада нашој високој традицији, је Марко С. Марковић, теолог и политиколог, који је на Сорбони докторирао радом о политичким идејама раног Берђајева. За њега је Бошко Обрадовић, у броју Двери посвећеном Марку, написао да је „не само морални, већ и интелектуални витез духа и „подвижник словесности“, како га је назвао блаженопочивши владика Будимски Данило Крстић.“ Обрадовић је истакао да ми у отаџбини немамо ствараоца „тако широког образовања и културе, тематских распона, религиозне свести и патриотске савести“. „Двери“ су Марка С. Марковића прихватиле као свог учитеља, настојећи да у пракси примене начела која је он изложио у свом тексту „Политика и морал“: „/.../ Политика, својој аутономији упркос, не може ни у ком случају бити АПСОЛУТНО АУТОНОМНА, из простог разлога што је ЧОВЕК УЈЕДНО АКТИВАН СУБЈЕКТ И ПОЛИТИКЕ И МОРАЛА. Наравно, треба желети да се политичар руководи циљевима морала и то је могуће уколико он чува у себи моралну савест, мада је вођење политике за хришћанина скопчано са великим тешкоћама и искушењима. И обратно, исто је тако могуће да савест политичара буде умртвљена. То је бивало и бива све чешће /.../ Нико нема права да каже: „Оставио сам своју савест у претсобљу и силазим у политичку арену, где намеравам да кољем и пљачкам.“ То удвајање личности могуће је само у шизофренији. А с моралне и хришћанске тачке гледишта, човек је одговоран за сва своја дела и поступке, укључујући и политичку делатност“.

У свом програмску чланку, „Јединство, препород и ослобођење“, Марко С. Марковић, који је често учествовао у активностима Двери (иако у година-

ма, увек са младалачким жаром), својим младим саборцима је поручио да смо, иако на удару Запада, дужни да негујемо не само своју културу, него да се држимо свега онога што је на Западу вредно и достојно памћења. Јер, вели Марковић: „Америка је завладала светом, али западна култура је духовно на издисају. Баш зато нам је дужност, више но икад, да то благо сачувамо.“

Дверјани се никад нису одрекли свега вредног у западној традицији: њихово одбијање поистовећења Европе са америчким вазалима, званим Европска унија, проистиче управо из тог неодривања. Сарадња, свих ових година, са Европљанима који не пристају да се одрекну себе, красила је Двери српске.

Примедбе на рачун Двери

Наравно, нећу, нити могу, да одговарам на примедбе на рачун Двери неким званичним ставовима; одговорићу оним што видим и осећам, при чему немам намеру да своје мишљење апсолутизујем, нити да тврдим да су дверјани безгрешни, нити да им дајем индулгенције за будуће грехе. Што се тиче критичара, свако има право да верује у шта год хоће: чак и да су дверјани марсовци, који су дошли овде да кваре ЕУтопијске пројекте или победу неке, нечије, са америчким саветницима свезане, опозиције.

То да их финансира Ђилас и сличне приче једноставно је проверљиво – пошто је Ђилас господар нашег медијског простора, а Двери, за разлику од неких других, што позиционих, што опозиционих, „светилника“, у том простору има у најмањој могућој мери, довољно говори о правом месту дверјана у Систему под контролом Империје и њених домаћих слугу.

Ако је неко, рецимо, платио 400 билборда у Београду, има своје новине и радио и ТВ канал и има паре да се рекламира на РТС-у, при чему је званично у опозицији, и, уза све то, „из поверљивих извора“, тај опозициони Неко „зна“ да је Ђилас иза Покрета за живот Србије (а тај покрет, узгред буди речено, у Београду има двадесетак билборда), онда је реч о уверљивости „поуздане антидверјанске информације“ достојној Шојићеве пропаганде у „Белој лађи“ (на ту серију, узгред буди речено, наша политичка стварност и личи).

Двери болују од хроничне беспарице и живе на зајам (људи из свог џепа финансирају рад канцеларија у градовима Србије, што је, у доба свеопште користољубивости, просто невероватно), али, по законима државе, имаће, као призната изборна листа, право на исплату новца за кампању из буџета, што ће им, с обзиром на „герилску“ методу рада, уз коришћење Интернета и алтернативних средстава обавештавања, бити довољно за основне потребе.

Да ли су Двери крадљивци туђих гласова? Они су много пута доказивали да нису, и да су њихова циљна група апстиненти (који још нису потонули у апсинт незнања) и разочарани. Такође, трудили су се да понуде сарадњу свим странама и странкама, спремн им да се обавежу да ни са једном партијом из ср-

боубилачке коалиције „За европску Србију“, која нас вуче у Турску, неће после избора правити никакав дил. Али, ниједна партија не само да се није огласила, него је иницијатива Двери наишла на презриво ћутање. Јер, очито је да многи меркају Дачића као потенцијалног партнера, а да и не говорим што ће, можда (не дао Бог!) после избора, опет због „вапијања народа“ коме требају „посао – инвестиције – сигурност“, доћи до неприродног брака неког из опозиције са жутокраким охлократима из ДС-а (јер, 2008. Дачић се клео покојном другу Слоби да са његовог пута никад неће скренути, и да неће сарадњу са жутима, као што се и Тадић клео покојном другу Зокију да неће скренути с његовог пута и неће коалицију с црвенима, па су ипак, лака срца, створили срборазорну власт, која је, уз малу помоћ пријатеља из срца Империје, потрајала четири године.) Да ли су Двери криве за млитавост српске опозиције и неспремност да се направи заједнички фронт „Косово је изнад Европске Уније“, који су они нудили свима? Двери су рекле опозицији: ујединимо се у рушењу режима и одбијању да с њима правимо дил, а Двери неће истицати своје изборне листе, него ће за антижутокраку опозицију обавити посао који је „Отпор“ обавио за ДОС. Одговор: никакав.

Дверима су упућиване и друге примедбе. Оставимо по страни нападе „Блица“, „Времена“ и „Е-новина“, који су их честили називима какви су „клерофашисти“, или десничари љотићевског типа (зато што узидижу породицу, социјални патриотизам и домаћинску економију). Било је и других, озбиљнијих примедба, са, бар се надам, добронамернијих страна.

Кад се појавио „Нови народни договор“, тврђено је да је то само нова демагогија, иза које не стоји ништа осим фраза и парола. „Договор“ је, наравно, био само скица: сада Двери имају потпуно разрађен план и програм у свим областима, и врло се јасно разликују од осталих политичких опција на нашој сцени, чак и ако су оне истински родољубиве. Јер, ко у овом часу нуди ревизију пљачкашке приватизације и кривично гоњење одговорних? Ко захтева додатно опорезивање страних банака у Србији и повратак домаћем банкарству? Ко хоће сузбијање тржишних монопола? Ко тражи замену увоза домаћом производњом, коју треба заштитити царинама – рампама за страну робу? Ко позива на обнову задрugarства, као основ народног препорода? Ко се бори, тако одлучно и јасно, против ГМО хране и семена? Ко хоће да се испита порекло имовине партијских вођа и тајкуна од 1989? Ко тражи укидање војвођанске аутономије, да би се у Србији створила јака централна власт са јаким локалним самоуправама, које узајамно опште без бирократских паразита и партијских посредника?

Ко је тако снажно против Европске Уније, НАТО-а и ММФ-а, а за Русију и приступање БРИКС-у (и то није став „Двери“ од јуче, него од самог почетка њиховог јавног рада, још као НВО снаге)? Ко тражи да се Срби из расејања врате у Србију, и почну да јој помажу да се усправи? Ко је против регионализације и за „дебеоградизацију?“ Ко тако јасно каже да ће будуће геноциде над Србима, између осталог, спречавати борбом за истину о њиховом страдању у 20. веку?

Стављана је примедба Дверима да их не подржавају угледне јавне личности. Ево, сад их подржавају: од Косте Чавошког, преко Миле Алечковић, до Добрице Ерића – за сада има најмање тридесетак угледних и озбиљних људи на заједничком прегнућу с дверјанима. Најновија замерка је: „Па што те личности нису на вашој листи?“

Рецимо, академик Коста Чавошки, који је суштински осмислио став Покрета за живот Србије у председничкој кампањи (а то је указивање на противуставност Тадићевог „скраћивања мандата“), јасно им је, кад су га звали на посланичку листу, рекао – подржаће их, али је он стар за укључивање у живу политичку делатност, за коју су потребне младе, свеже, неистрошене снаге. И то је сјајно, часно, достојно доследности Косте Чавошког, који нема намеру да постане нови Драгољуб Мићуновић, пионирски еуфоричан у зиму свог живота.

Уосталом, дверјанима српска интелигенција никад није била потребна као маскирна униформа за мутне радње – они себе доживљавају као менаџере који ће на права места у држави Србији довести часне и стручне, вршећи коначну департизацију управљања државом. И они се боре не за практичну употребу интелектуалаца, него за слободу њиховог мишљења и делања. Кад је Биљани Ђоровић, тој сјајној жени-медиологу и медиософу, која је творац новог жанра, својеврсног „философско-социолошког“ ангажованог новинарства, на Радио Београду укинута емисија „Атлантис“ (на захтев Драгољуба Мићуновића, познатог карломарковског црвеног универзитетлије), она је, кроз „Атлантис ултра“, нашла уточиште на сајту Двери, које заузврат нису тражиле никакву рекламу – само да Биљана Ђоровић и њени гости наставе да говоре истину.

А да су Двери покрет, а не странка (у шта су неки сумњали, а други то сматрали неозбиљним), дат је крунски доказ: на изборе излазе самостално, као група грађана, и немају лидера. Мада им многи кажу да је то грешка, јер без лидера нису довољно „препознатљиви“ – они јесу препознатљиви, баш по томе што немају лидера пуног таштине, него се управљају саборно и сабраћено (јер је, како рече Писмо, премудрост у великом саветовању).

Неће прећи цензус, веле критичари. У Трстенику, слушао сам Владана Глишића који је рекао присутнима да им Двери не нуде ни посао, ни паре, ни стране инвестиције, него само да покушамо да скупа зауставимо пропаст Србије. После трибине, људи су ми прилазили и говорили: „Важно је само да уђу у Скупштину, и да народу говоре истину“. Размишљао сам: ако имамо бар 5% оваквих људи, који живе за истину, а не за трбух, нећемо пропасти. А 5% је довољно да се пређе цензус. Уосталом, у свом огледу „О политичком успеху/ Запостављене аксиоме“, руски мислилац и идеолог „белих“, Иван Иљин (још један од узора дверјанима) каже: „/.../ Истински политички успех доступан је једино оном ко се лати свог посла одговорно и са љубављу /.../ Историја познаје мноштво живих примера да масе уопште нису желеле вршење истинске политичке власти и њој одговарајућих програма, већ су жуделе за антиполитичким и противдржавним предлозима демагога /.../ Али, мудри и опстојни људи не смеју тиме бити саблажње-

ни; они морају чувати своје схватање и свој програм, чак и када им то прети изолацијом и истрагама /.../ Дакле, ваља разликовати истински и умишљени политички успех. Приватни, лични животни успех „тиранина“ јесте умишљени успех. Истински успех је јавни успех и расцвет народнога живота. Ако се неко задовољи изградњом своје личне каријере, и пренебрегне благостање народа и расцвет његовог националног живота, онда је он издајник свог народа и државни злочинац /.../ Политика је, пре свега, служење – не „каријера“, не лични животни пут, не задовољење таштине, честољубивости и властољубља. Ко то не разуме, или не прихвати, тај није способан за истинску политику: он може једино да је искривљује, квари и од ње чини карикатуру или злочин.“

Јасно је да је наша политика, од Тита Број Један до Тита Број Два (то је овај што је од сиромашног луткара постао Карађоз у позоришту сенки званом „Србија на путу ка ЕУ“) била или карикатура или злочин. И сад није питање цензуса главно питање – него питање новог схватања политике. Можда ће, по ко зна који пут, демагози на овим изборима бити успешнији од оних који желе да се жртвују за народ, и можда ће гробари и овог пута бити доживљени као свадбари, али, дверјани неће ићи путем другим од оног којим су до сада ишли – а то је пут сведочења да је политика спојива с моралом, и да нема везе с туђинским наређењима и командама, тајкунско-мафијашким парама и медијском манипулацијом.

Дверјани у гласачу виде човека, а не број. Па шта буде.

Специфично „хришћанске“ примедбе

Од појединих људи, активних верника, чуо сам примедбе да су Двери некако изневериле себе; нису они стари борци, него су постали конформисти. Рецимо, више се не зову Двери српске (нека свако погледа како им се зове сајт, и часопис, па нека се увери да ли су се одрекли оног „српске“). Или, рецимо, да им је у логоу скривен „број звери“ – 666. То је таква будалаштина да је на њу срамота одговарати: пред нама је стилизовани лик мајке с дететом, Богородице с Христом, али њихов лого није икона управо зато што су дверјани истински верујући људи, и не желе да на своје политичке плакате стављају иконе, јер сви знамо шта бива с плакатима.

Или, кажу неки, дверјани, као „млаки“, не учествују у унутарцрквеним полемикама, итд. (А можда су и екуменисти?)

Чини се да је, као и увек, лакше квоцати него јаја носити. Двери су, у свом НВО раду, као и сада, свој став темељиле на хришћанским вредностима много више од било кога другог. Сетимо се само борбе за враћање веронауке у школе, борбе против наказне, србофобне реформе школства Гаше Кнежевића, борбе против електронског тоталитаризма нових личних докумената и култа Великог Брата, борбе за заштиту породице и против наметања идеологије хомосек-

суализма и парадирања истим на улицама Београда (о чему наше опозиционе странке углавном нису смеле ни да писну). Усред изборне кампање, Двери су позвале све парламентарне странке опозиције да се успротиве преднацрту Закона о правима детета, који су у јавности понудили ученици Војина Димитријевића и Ђерђа Сороша, и који подразумева криминализацију сваког, па и најблажег, физичког кажњавања подмлатка као „злостављања“, давања права десетогодишњем детету на правног заступника, лишавање родитеља могућности увида у здравствени картон петнаестогодишњака, и то на дететов захтев, итд. Ниједна опозициона странка се није придружила дверјанима, а незакони закон је пропао јер се распала Скупштина, пред нове изборе (али, ако жутокраки победе, испуниће се пророштво Владике Николаја да Србин неће смети „децу своју својом звати, ни слободно мислити, ни дисати“).

У овом тренутку, Покрет за живот Србије једини брани породицу као целину, а не себичног, манипулацији подложног, појединца, кога отупљују идеологијом „људских права“ (зато дверјани кажу да нашим женама не треба више права, него више привилегија).

Покрет за живот Србије је антиглобалистички, за одбрану традиционалних вредности, покрет динамичног конзервативизма, то јест делатног духа чуварности оног најбољег што су нам преци оставили за будућност. Они, иако верски трпељиви, јер је то одлика Срба као народа, нису никакви екуменисти – довољно је видети њихов број о Крајини и Јасеновцу, па да ствари буду јасне (да и не говоримо о томе како су, у пролеће 2001, јасно и гласно рекли да папа који се клања Степинцу као свецу нема шта да тражи у посети Србима и Србији).

И? Шта сад? Такви људи издали (кога? шта?) и имају „број звери“ на реверу? Па ко је овде луд?

Бити хришћанин не значи бити ограничен, него трезвен и опрезан у проценама, познајући људе и дела по плодовима. Најлакше је повући се, плуцкати на све који се труде да хришћанске вредности спроведу у друштвени живот (јер су универзалне, јер бране човека као човека од зла глобалистичко-мафијашке стварности), и чекати муњу апокалипсе (јесте, видимо знакове времена, али не треба да дижемо руке од борбе за живот достојан људскости којом нас је Бог обдарио).

А што се тиче унутарцрквених полемика, дверјани су их, с пуним правом, избегавали – они нису позвани да у њима учествују, мада имају право на свој лични став. И није ово калифат, у коме су верско и световно сплетени до непрепознавања. То јест, дверјани се не бусају у прса својим верништвом, мада знају за Бога и душу, као и сви истински потомци Светог Саве. Како наш народ каже, избегавајући свако лицемерје: „Где велика звона звона, ту се мало Богу моле“; зато нема потребе да се у Дверима удара на сва звона показне побожности. Ипак, да поновимо: има ли иког у Србији ко се тако дуго и упорно бори за саветосавски идентитет наш, за ћирилицу као писмо судбинско, а не случајно, за власт савести, а не јудинске похлепе?

Наравно, да се унапред разумемо: ја не знам како ће Покрет за живот Србије одговарати на будуће изазове, као што не могу да гарантујем за сваког ко се представља као дворјанин у овом или оном месном, па и регионалном, па и општедржавном, одбору. Сви смо, ко више, ко мање, слаби и непостојани, и не смемо се уздати у своје мисли и мишице (што не значи да их не треба користити!), него у Онога Јаког Који нас је створио и дао разума да чинимо добро. Само знам да је досадашњи рад дворјана заслужио да им се помогне и да им се поклони поверење, што и настојим да чиним. Ко зна боље – широко му поље!

Глас безгласних

Године 2003. у Русији је умро генијални мислилац Александар Панарин, социолог и филозоф, иза кога су остала дела непроцењиве важности, баш кад је у питању судбина човечанства. Човек широке културе и хришћанског погледа на свет, Панарин је глобализацију дефинисао као општи рат богаташа против сиротиње (коју Панарин зове Четврти свет), чији је коначни циљ да се сиротиња физички уклони и да на планети остане само такозвана „златна милијарда“. Ако 358 милијардера у рукама држи онолико богатства колико и 2,5 милијарди најсиромашнијих на Земљи, и ако, по Панарину, „услуга једном богатом клијенту може донети добит која превазилази добит од продаје робе и услуга стотинама сиромашних клијената“, зар то није осуђивање већине на смрт? Механизам „економског геноцида“ је покренут, и то је оно што сад зову ГЛОБАЛНА ЕКОНОМСКА КРИЗА. Криза је нама, обичнима, које треба побити, јер смо непотребни; банкерској братији не да није криза – они живе боље него икад.

Панарин је Америку сматрао ударном песницом глобалног грађанског рата, и тврдио је да није нимало чудно да издајничке квазиелите у свим државама на ободу Империје у америчком, разбојничком схватању политике виде узор. Америчка идеологија је протестантска идеологија успеха као знака Божје изабраности и повратка на старозаветне норме рата против оних који не пристају да нестану са „Обећане земље“ (а сад је, за глобалистичку олигархију, углавном састављену од „банкстера“, сва планета „Обећана земља“). Дакле, светску сиротињу чека судбина америчких Индијанаца и аустралијских Аборицина, негда кривих што су били живи. Како каже Панарин: „Индијанци се нису уклапали у концепт „америчког сна“, где се „новом човеку“ свет указује као „празна табла“ на којој он без препрека исписује своје планове. Зато су црвенокошци са својом самобитном културом били уништени, да би простор континента био доведен у склад с идејом „празне табле“ /.../ У епохи глобализма та катастрофа може постати глобална“.

Да би се спречио тај последњи рат, мора му се створити светопогледна и политичка алтернатива. Панарин је јасан: „Оној претпоставци, која је у темељу западног морала - а то је поверење у најјачег, ми морамо да противставимо

нашу претпоставку поверења према најслабијем. У томе је наш историјски и метаиторијски мистицизам, који се сасвим уклапа у Христово обећање да ће кротки наследити земљу“. Јер, по Панарину, „истинска стабилизација планете Земље наступиће онда кад арену заузму људи који себе престану да мере /.../ критеријумима успеха. /.../ Али створити човека тог типа могуће је само у „руској школи“, у духовној традицији која је човеку умела да даје достојанство без икаквих алузија на његов привредни и друштвени успех“!

Треба рећи: и српска и руска школа су добре, јер се заснивају на хришћанском погледу на свет, који не презире сиротињу и немоћне, него их сматра браћом Богочовека Христа.

Панарин је очекивао појаву покрета који ће, без икаквих романтичарских заноса прошлости, и сасвим у складу са стањем савременог света, повести борбу за моралну и политичку рехабилитацију малог човека и његовог права на достојанствен живот. Не знам како је другде, али знам да су Двери тај и такав покрет у Србији. Јер, домаћи политичари, осим часних изузетака, слуге Империје у походу на свет, и домаћи тајкуни, којима су узор немилосрдни светски грамзивци, најзад се суочавају са истинским гласом безгласних, а Покрет за живот Србије то јесте. Они нису партија, него породица – што не значи да су идеална породица, у којој нема никаквих размимоилажења. Али, породица јесу по жељи да живе и боре се заједно са Србијом, да покушају да зауставе пропаст ове лепе земље, која се, као и цео свет, нашла на удару луциферовских грабљиваца Империје. Дверјани су се определили не за јаке, него за слабе; не за моћне, него за понижене; не за власт имајуће, него за поштене, које нема ко да заступа и којима се политичари баве само кад су им потребни гласови гладног електората. Хоће ли Покрет за живот успети? Па шта и ако не успе? Сирано де Бержерак, у Ростановом делу, каже: „Са надом на успех никад се не бије – не, узалуд кад је, много је дивније!“ Успех је борити се за светињу Истине. Не број, него сој.

Ипак, наде има. Био је Велики петак, али је дошао и Васкрс. „Слава Теби, Христe Боже, надо наша, слава Теби“, каже свештеник на крају Литургије. То јест, како рече Његош: „Нада више нема ни у кога/ до у Бога и у своје руке“. Васкрс је ту, да певамо ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ. И Ђурђевдан се ближи, да изађемо у бој за Мајку Србију, која је вечна док су јој деца верна.

Зато сам за Двери. А ви?

Велики Петак 2012.

ПОТПИСАО САМ. ЗАШТО?

О озбиљности потписа

Потпис није мала ствар. Фауст је то открио кад је било касно. Јуриј Лотман, велики руски културолог, каже да је уговорна култура, култура потписа, карактеристична за Запад; у руским бајкама, уговор се потписује само са ђаволом.

Дао сам, у суботу, 21. фебруара 2015, потпис којим ће се Покрет Двери формализовати као политичка организација партијског типа, па хоћу да себи и другима поднесем рачун – зашто то радим. На крају крајева, за тај потпис ћу, једног дана, одговарати и Богу Који ми је дао живот и послао ме у овај свет, да Му служим, по мери својих сила, као православни Србин.

Почиње Велики пост. За хришћанина, доба покајања, самопосматрања, разматрања својих греха и правде Божје, која је љубав. И то ме обавезује да се „преслишам“. Да кренем редом.

О непартијском бављењу политиком

Дакле, од 1999. подржавам Двери. Прво као националну невладину организацију слободних људи. Годинама су се борили тако, оснивајући Српску мрежу, правећи трибине на Машинцу, издајући часопис, држећи предавања... Онда је дошла 2011, и Двери су постале политички покрет, али као удружење грађана; нарочит начин руковођења, који је подразумевао саборност, а не прегласавање у доношењу одлука, који је избегавао лидерску сујету, који се, у старешинству, држао начела реченог у Светом Писму: „Премудрост је у великом саветовању“. Многи су говорили: „Шта је то? Зашто се не организују као и сви остали?“ А мени је, и многим, било мило што нису као остали. Јер, политичке партије су, у нас, али и у свету, одавно саставни део Шибицарског Система, који већ век и по Србе наводи да се деле, завађају, мрзе...

Реч „партизан“ некад је значила „оштрашћени партијаш“. Кад погледаш данашњу партијску политику у Србији, политику продаје свега светог и чести-

тог, политику огавних превртача (част изузецима!), који су јуче били за Велику Србију, а данас за Велику Немачку и још већи НАТО, политику због које не можеш да се запослиш у градској чистоћи ако ниси у „правој партији“, онда бива јасно зашто је огромном броју људи гнусно да гледају политички живот, а камоли да учествују у њему. Јер, они виде да политика није брига о добру полиса, него о најбаналнијим личним интересима, и да су политичари, осим часних изузетака, идиоти у изворном, античком значењу те речи – они који не брину за послове заједнице, него су обични дигестивни тубуси без срца и душе, спремни да продају рођену мајку за мрву власти.

Уосталом, учитељи Двери били су изразити противници партијашке политике. Вреди се подсетити.

Свети владика Николај

Владика Николај Велимировић је веровао да је народ изнад партијске политике, и да само они политичари који умеју да поштују светиње народа заслужују поверење. Због тога „посебан политички морал“, незаснован на универзалним, откривењским темељима хришћанског морала, народ сматра неморалом. Дволичност у моралној области води у пропаст. О свему томе, јасно попут манифеста, пише Николај у 74. „Мисионарском писму“, упућеном „политичару Н. Н. који пита о политичком моралу“:

„Из Вашег писма разумео сам да сте ви склони признати неки посебни морал за политику, различит од морала у другим пословима и односима људским. То не може ништа друго значити, ма како се Ви о томе опрезно и фино изражавали, него да се оно што се у свакодневним пословима људским сматра непоштеним призна у политици поштеним и оно што је у осталим односима људским недопуштено у политици сматра допуштеним. Та опасна тежња, не прво од Вас и не од јуче, учинила је, нажалост, да је народ заиста почео политику сматрати нарочитим моралом, то јест – неморалом. Нисмо ли и Ви и ја често слушали из уста народних овакав суд о некоме:

Зар ти мислиш да он говори истину? Не, он само политизира!

Видите ли, колико је бездан између ваше тежње и народног суда? Ваш посебан политички морал народ је назвао просто лажју и обманом. А Ви морате рачунати са судом народним, пошто је политика у најбољем своме смислу народни посао, и то један од највећих народних послова. Ја знам шта Ви желите. Ви бисте желели пронаћи неку нарочиту вештину, којом би се народ унапредио и држава одржала. И ту нарочиту вештину, неизбежно сличну вештини коцкања, Ви би хтели назвати политичким моралом. Ја не сумњам да су Ваше побуде племените, но све остало што Ви говорите пада ван круга морала, ван круга хришћанства, и ван круга културе. То је преисторијско играње и надигравање између јачега и слабијега, при чему ако не помаже намештен осмејак

помажу зуби са ноктима, и обратно. На све то народ говори: *правда држи земљу и градове*. /.../ Чак и код древних пагана на нашем драгом Балкану највише су се прославили они државници који су се у јавним народним пословима држали истих моралних правила као и у својим приватним. Сетите се праведног Аристида како је поступио када се гласало о његовом прогонству из отаџбине. Неко непознат и неписмен замолио је Аристида да му напише на комаду печене земље: да се Аристид протера! А Аристид без двоумљења напише то што је било на његову штету.

Недељивост морала објављена је и закрепљена хришћанском вером јаче него икад ичим. Један од главних узрока садашње забуне и беде на овом малом европском континенту јесте двојство морала. Један се морал захтева за приватан а други за јаван живот. Да та дволичност не води народе добру сведочи нам поступак јерусалимских старешина са Христом и потоња судба народа Израилјева. Судаћи унутар народа они су лажне сведоке кажњавали смрћу, док су на суду Христу тражили сами лажне сведоке. Даље, међу собом су говорили да Исус ради у корист Римљана (Јов. 11, 48) а пред Римљанином Пилатом да је Исус против Римљана и против ћесара, јер сам себе *царем гради* (Јов. 19, 12), додајући лицемерно: *ми немамо цара осим ћесара*. То је двојство морала. То је политички морал, којим су јудејски политичари хтели спасти свој народ, па га упропастили. Видећи сву ову сплетку, сву неморалну петљавину фарисејску против Себе, Господ им је прорекао: *и остаће вам дом ваш пуст*. Ето вам плода од политичког морала. Ето страшне лекције свима вођама народним, који цепају морал удаљујући се од оне народне гвоздене аксиоме: *правда држи земљу и градове*.

Мир Вам и здравље од Господа.“

За Светог Николаја Српског основни критеријум односа народа према политичарима треба да буде однос политичара према Богу и души, као и избегавање сваког екстремизма. Тако је Николај, говорећи приликом освештања храма у селу Гривцу у горњој Грузи, на трећи дан Духова 1936. године, упозорио присутне да „иду путем истине и правде“, јер је то средњи, царски пут, и додао: „И лево и десно је амбис или провалија и скренете ли лево, идете комунизму, а идете ли десно, идете фашизму. И једно и друго противи се вери православној“. О политичарима је тада рекао: „Када дођу политичари међу вас да траже гласове, они вам обећавају све, а кад га добију они кажу: сељак је глуп, сељак је нечист. А ја вам кажем да је сељак „неопран и неошишан“ раван царевима и краљевима Немањића, јер су једни и други зидали велелепне храмове и манастире Богу и народу. И многе неписмене главе достојно су носиле царске круне. И Карађорђе и Милош и Тома Вучић Перишић носили су круне и војводска звања, и као политичари нису се слагали, али су сва тројица цркве подизали и манастире обнављали. Зато, кад политичари затраже ваше поверење претходно их упитајте: да ли верују у Бога, да ли славе славу, да ли поштују народне обичаје и да ли верују у Страшни Суд. Ако вам веру своју покажу делима, поштом и молитвом, примите их и саслушајте“.

Јер, као што је писао у свом познатом историософском делу „Српски народ као Теодул“, нас је разбило четвороструко партизанство (острашћено партијашење): интелектуално, морално, политичко и економско. Синови српских сељака, поставши „интелектуалци“, одrekli су се вере у Бога, упали у морални релативизам и порекли економски средњи систем, који поштује приватну својину, али и помаже сиротињи. Све се то српским интелектуалцима десило када су „хацијали на Запад, да проуче како треба државу и друштво уредити, и вратили се завађени и поцепани у партије, онако како су и западни народи, без теодулије, завађени и поцепани“.

Зато је, у писму Боривоју Карапанџићу, писаном 14. новембра 1954, Николај истакао: „Лично ја Вам могу рећи, да ја не верујем да ће нас спасти вештина него врлина. (...) Срце народно осећа да Бог од нас очекује врлину, а не вештину, то јест покајање и слогу, а не транге-франге. Црква стоји за врлину, политика за вештину. Ја сам с Црквом. Знам, и Ви сте. Сва српска историја сведочи ми да је истина с Богом јача од вештине с ђаволом“.

Владика Николај је гледао како предратни српски политичари све више за личну корист троше добра народна и државна. И проговорио је силно, у свом чувеном тексту „Не кради државу“, у коме је упозорио да онај ко украде од државе краде од 16 милиона њених становника. Говорећи, у време борбе против Конкордата, у јесен 1937. у Ваљеву, Владика је осуо паљбу по корумпиранима: „Наше законодавство прописало је казне за све крадљивце, али их оно разврстава у неколико врста. Прво долазе обични лопови, они који краду обичне ствари. Други су они који цркве и храмове проваљују и краду свете ствари. Они се називају светотати и закон је за њих прописао теже казне, него за обичне лопове. Постоји и трећа врста лопова. То су најстрашнији. Они преко ноћи отварају гробове и скидају ствари са мртвих лешева. Њих народ назива крадогробницима, а учени људи мародерима. Законске казне су за њих најстрашније. Мислио сам којој од ове три врсте крадљиваца припадају они који управљају државом и истовремено краду државну имовину? Да ли обичним лоповима? Не, јер не краду обичне ствари. Да ли светотатима? Не, ни њима, јер нисам чуо да је неко од њих проваљивао храмове и крао свете ствари. Они припадају мародерима. Ова земља је створена крвљу и костима безбројних мученика и нема стопе земље која није крвљу наливена и костима засејана. Свуда мученички гроб до гроба. Зато ма кошта украде од државе у овој земљи, украо је са гроба...“.

На несрећу, партијски политичари су код нас често схватили долазак на власт као прилику за поделу плена, и Николај је то свим бићем осуђивао.

Државу може да пљачка само бескруполозни гробокрадица својих предака, дакле човек који не осећа да је држава ЊЕГОВА, у коме нема оданости општем добру. Зато код свих грађана треба развити свест о томе да је оно што је наше СВЕТИЊА, и да се на то не сме насртати.

За разлику од корумпираних државорушилаца постоје и државочуварни домаћини, људи који власт схватају не као могућност господарења, него

као достојанство служења. (Уосталом, зар министар није онај који испуњава ministerium, дакле службу? Зар министар није СЛУЖИТЕЉ народних потреба и заједничких циљева? Христос је рекао да ће први међу апостолима бити онај ко највише служи другима (Мт. 20, 27)).

Мистика је најбоља политика, јер води вечности, води непролазном граду, Небеском Јерусалиму. У необјављеним рукописима Николајевим, нађеним у посмртној оставштини, види се да је он правио скицу за будући Устав Краљевине Србије, чије је основно гесло: „Човек изнад свега, а Бог изнад човека“. Србија је требало да буде уређена као држава са Божјим благословом, у којој ће сви, од оног на престолу до онога за плугом, стремити ваплоћењу хришћанских идеала у личном и друштвеном животу. Иако је знао да му историјске околности не иду на руку, Николај је стајао на неодступној стражи својих заветних жеља.

Свети Јустин Ђелијски

Духовни син и верни настављач Николајевог дела, Јустин Поповић, уочи Другог светског рата, објавио је у „Жичком благовеснику“ чланак „Светосавско свештенство и политике партије“ који би, свакако, могао потписати и сам Владика Николај.

Отац Јустин истиче да су у Православној Цркви Христовој и свештеник и првосвештеник позвани да буду свети; ако нису свети, одлучан је Поповић, они су на Јудином путу, јер издају „све вечне вредности јеванђељске“. Зато је наш Свети Сава свагда био узор српском народу, а свако од свештеника може остварити српски идеал само угледајући се на њега. Без светосавског подвига, улога свештеника у народу постаје „улога духовног комарца“.

Отац Јустин додаје: „Загледајте у нашу прошлост, дужност светосавског свештенства увек је била и заувек остала: кроз временско водити народ бесмртном и вечном; народну душу и народне идеале прилагођавати не духу времена, већ духу светосавске вечности и бесмртности; не повијати се по ветру разних саблажњивих модернизма, већ непоколебљиво стајати за народне светосавске идеале и светиње. Ко су им учитељи? - Све сами бесмртници“.

Свето, поштено, честито и праведно може се очувати само светошћу, поштењем, честитошћу и праведношћу. Дужност свештеника је да у сваком човеку тражи бесмртне вредности: „Стога су за њега подједнако важни, и мили, и драги, сви људи, припадали ма коме слоју, позиву, партији. Што је неко већи грешник, свештеник му поклања већу братољубиву бригу. Јер је његов позив и дужност: Наћи и спасти оно што је изгубљено. То значи: светосавски свештеник никога не сматра за непријатеља, стога и нема непријатеља“. Узор свештенику у тражењу боголиког блага у сваком човеку, без обзира на позив, партију и сталеж, јесте Христос, који је испод свих „форми и униформи“ налазио живу душу. А у српском народу тако је први поступио Свети Сава.

Зашто свештеник не сме бити члан ниједне партије? Ево разлога:

„Политичке партије, ћутке или отворено, у начелу препоручују или санкционишу примену силе или насиља, нарочито када су на власти. Светосавски свештеник баш са начелног еванђелског разлога не треба да припада ниједној политичкој партији. Јер ако свештеник хоће да буде светосавски свештеник, и ако првосвештеник хоће да буде светосавски првосвештеник, мора владати над народом љубављу, служећи му и жртвујући се за њега“. Свештеник који припада само Христу мисли вечну „народну мисао“; ако припада партији, духа свенародног нема у њему.

Када свештеник мора да се укључи у јавни живот? Само онда када је народна судбина доведена у питање и угрожена у својој бити. То јест: „Деси ли се да политички дилетанти и моралне партизанске наказе доведу у питање опстанак народних светиња и самог народа, онда је императивна дужност светосавског свештеника: да иступи као спасацац народа у улози једног новог Матије Ненадовића, или једног новог проте Атанасија Буковичког, или једног новог Хаџи Ђере и Хаџи Рувима“. Чак и ако човек остане сам са заставом вере у руци, неће бити сам; са њим је Свети Сава.

Ове речи оца Јустина показују колико је опасно напустити онтолошки утемељени етос свештеничке, литургијске службе, у којој литург Богу приноси славословље у име свих људи и целе твари, зарад политички осмишљење и идеолошки острашћене „боље будућности“, чак народне будућности. Одрицати се вечног зарад пролазног значи увек бити на губитку, без обзира на тренутне резултате, или лични углед као последицу партијског рада.

Иван Иљин

Као сведок 20. века и демократије која је често била „средство за магарчење маса“ (Константин Победоносцев), Иљин је јасно видео куда води „партијска изградња државе“, о чему је, у истоименом огледу објављеном у „Нашим задацима“ писао 1950. године:⁴ „Рекло би се, шта може бити природније и боље у слободној држави од слободног формирања партија? Слободни грађани траже своје истомишљенике, налазе их, организују и истичу на изборима као своје кандидате! То чини саму суштину демократије!... Ако тога нема демократија нема будућност... Није ли тако? Међутим, историја последњих деценија је показала да се демократија распада управо због њене партијске природе. Ако је формирање партија слободно, ко може онда да спречи људе да формирају партију која тражи монопол за себе? То није правовремено спречено у Русији; ни у Италији; нису успели томе да се супротставе ни у Немачкој, Аустрији, Пољској, Летонији, Естонији, Шпанији, Португалији. А сада Југославији, Мађарској, Чешкој, Румунији, Бугарској и

⁴ Превод Бранислава и Марије Марковић.

Кини. А зар је Енглеска при социјалистичкој влади забранила англо-фашизам? А куда воде догађања у државама Јужне Америке, где партије већ сто педесет година воде грађански рат и сада само мисле о томе како да успешно понове „европске лекције“? Не леже ли само у основи партијске демократије она начела која ову руше и отварају врата десном или левом тоталитаризму?!... Ми знамо зашто поборници партијске слободе најрадије не говоре о овом изопачавању демократије преко партијности, овој антидемократској епидемији, која је захватила савремене демократске државе: њима се само чини да је у питању низ „несрећних случајева“ или „скандалозних злоупотреба“, које у „пристојном друштву“ не треба помињати, као што се у кући обешеног не помиње конопац. Они се боје да кажу да савремене демократије пропадају управо због своје партијске природе и доктринарног либерализма. Боје се и не умеју да се боре. А ми ћемо покушати да из лекција историје извучемо одговарајуће закључке. Партија је савез грађана који су се организовали како би узели државну власт у своје руке. Томе теже све партије и демократске и антидемократске. Разлика између њих је у томе што демократи сматрају да је неопходно поштовати правила устава, а антидемократи су склони да та правила игноришу. Међу овим правилима постоје писана и неписана (традиционална, „сама по себи разумљива“): поштовати све – значи „водити поштену игру“ („фер плеј“). Таква игра је, наравно, редак изузетак.

Тако, демократска обећања, партијашка кумства, мутно или просто непрозирно финансирање, инсинуирање против честитих људи из туђе партије, уз прикривање сопствених гадости, ометање противника да слободно говори и све уз махинације светске закулисне сцене – никако не представљају „поштену“ игру, али се практикују мање или више у свим демократским државама. И ето, демократске партије се боре да освоје власт, допуштеним или полудопуштеним путевима, а антидемократске дозвољеним и недозвољеним средствима. Прве – с тим да после извесног времена обнове „игру“, то јест борбу, а друге – да униште друге партије, и сачувају власт за себе „за сва времена“ (што им, наравно, неће успети). Само по себи се разуме да тоталитарне партије не заслужују ни најмање симпатије; ми смо се довољно нагледали тога како и од кога оне настају и куда воде. Међутим, сада морамо „ставити под лупу“ не само тоталитарне партије, већ идеју партије као такву, принцип партијски уопште.

Политичка партија је увек мали део целог, мали део грађана и ништа више; и она сама то зна, и зато себе назива партијом (од латинске речи *pars*, *partis* – део). Међутим она претендује на много више, на цело, на власт у држави, на њено освајање. Она тежи да наметне држави свој (партијски) програм у целини, упркос обећањима и жељама осталих грађана, који или уопште нису изашли на изборе (25% их апстинира), или нису гласали за њу. Већ због саме ове чињенице, свака партија представља мањину која намеће своју вољу већини. И већ само због тога сваки демократски систем би морао да формира само коалиционе владе, чији би задатак био да проналазе спасоносни компромис међу партијама („деловима“), како би представљале „Цело“.

Али историја приказује да се при садашњем, страственом и распаљеном духу партијности такав договор постиже само уз велике напоре: партије не желе једна другу. Дакле, партијски поредак распаљује честољубље и партијско такмичење, и „делови“ потискују једни друге из власти. У најбољем случају, то доводи до штетних по државу осцилација: удесно, улево, удесно, улево – независно од стварних државних потреба: средишњи коњ, рукуничар, стоји у месту, побочни, логови, наизменце сурвавају кочије у најближи јарак, кочијаша или нема, или он изгубљено посматра, а путници са страхом гледају шта раде јогунасти запрежни коњи и стрепе шта ће им се десити...

При томе се полази од тога да је победничка партија, наводно, добила „већину“ на изборима. Каква је то „већина“? У најбољем случају, то је већина датих гласова, и при томе никако не увек – апсолутна већина тих гласова (више од половине), а понекад и релативна већина (то јест, више него код других партија). Али ретко се дешава да на изборима учествује више од 75% од укупног броја уписаних гласача; а дешава се да број оних који су гласали падне на 60 или 55% оних са правом гласа. Тада на власт може доћи партија која је добила између 38% или 28% гласова од укупног броја свих бирача, а можда и мање од тога. И то је формално-фиктивна „већина“, то јест неоспорна мањина претендује на власт у држави. А у неким државама (на пример у Румунији) њој се „у виду премије“, додаје на папир још 10-20% гласова (мртвих душа).

Али ако би пак нека партија и добила чак 51-60% гласова свих бирача, ту „већину“, обично, чак и у најстаријим и признатим демократијама, никако не би чиниле свесне и убеђене њене присталице. Статистика избора је одавно показала да ствар решава непартијска, колебљива, „пливајућа маса“, која нема везе са партијским програмом, већ гласа „према расположењу“. Тако у Енглеској, победу увек доноси „талас“ друштвеног расположења: ако он крене удесно, покренуће се точкови конзервативног млина; ако крене улево, почеће да ради жрвањ (онај који све поново меље) социјализма. Није ли поучно то, што на пример, у Швајцарској од 100% бирача, само 14% припада разним партијама, а 86% гласа према расположењу. Партијски комитети у свим земљама знају то и зато бацају „мрежу за рибе“ што је могуће даље и шире, како би партијски злоупотребили све непартијске гласове.

Тако се „већина“ гласова добија уз помоћ притисака (агитације), а зависи и од случаја, властољубивости и демагогије; често се већина остварује на најапсурднији и најнелојалнији начин. Једни верују демагошким обећањима, која се готово никад не испуњавају, јер се често ни не могу испунити; други се дају поткупити – испред биралишта се бирачима отворено дају чекови (види истраживање Брајса); трећи дају глас као слабовиди; четврти јер мисле да бирају „мање зло“; пети су застрашени; шести су подлегли масовној хипнози итд.

„То није важно – рећи ће нам: – он је дао листић за нашу партију, а остало нас не интересује... Ми не можемо да знамо зашто је он гласао овако, а не другачије: из страха, ради личне користи, из уверења, незнања или глупости. И

шта се нас тиче његова свест о правима? Важан је листић у гласачкој кутији, а не свест бирача о правним нормама...“

И ето, управо су овакве празнине у свести о правима злоупотребљаване од стране тоталитарних партија: ако свести о правним нормама нема – онда зашто не организовати изборе засноване на чистој лажи, кукавичлуку, корумпираности и безочној демагогији?...

Ако чак условно и „заборавимо“ све то и сагласимо се да је та и та партија „стварно“ добила на изборима „већину“, онда остаје још да одговоримо на најозбиљније питање: зар је већина (аритметички тачна, крајње лојална!) заиста критеријум државног просперитета? Зар се исправност, вредност, квалитет, државност програма утврђује квантитетом? Зар историја не зна за такве примере када су бирачи гласали за тиране, авантуристе, тоталитарне партије, за прогон најбољих људи (Аристид), за смртну казну праведника (за смртну казну Сократу је гласало 300 од 500 људи)?

Наравно неко може заступати мишљење да је „`већина` гласова мера добра и зла“, „користи и штете“, „здравља и болести“, „спаса и пропасти“, али тешко се то схватање може прогласити за најумније, најпроницљивије и најдубље. Ми ћемо као Руси поставити себи питање: није ли управо мањина донела Русији реформу Петра Великог, ослобођење сељака, земско самоуправљање и Столипинову земљишну реформу? И зар није већином гласова 1917. била изабрана Уставотворна скупштина, које ћемо се по злу дуго сећати?

Партијски принцип пролази у савременим државама кроз велику и дубоку кризу. Он своди политику на квантитет и на условне формалности. Он игнорише свест живих људи о њиховим правима, развија у народу дух грађанског рата. И то није све: он ће довести до пропасти формалне демократије која га је прокламовала. Ми не сумњамо у то да ће човечанство, раније или касније, бити принуђено да тражи нове путеве и решења, и што пре то тражење почне, биће боље“.

Досадашњи пут Двери

Шта су Двери, одлично је осетио млади руски аналитичар, Никита Бондарјев, који је, почетком марта 2014, дао разликовне особине покрета, и записао: „„Двери српске” – то је јединствена појава на Балкану. Срж тог покрета су људи који се знају од ране младости, јер су сви били студенти Филолошког и Правног факултета Београдског универзитета, и окупили су се око часописа православне студентске омладине, који се такође звао „Двери српске“. Одатле прва разликовна црта „Двери“: то није партија лидерског типа, као што су сви „стари“ покрети у Србији; „Дверима“ управља сложна група истомишљеника, од којих нико не машта да постане „нови Коштуница“ или „нови Шешел“. Недостатак препознатљивог партијског вође „Дверима“ је стварао извештан проблем, зато што је партијска делатност у Србији потпуно прожета

духом „вождизма“ и партијског мачизма. Морамо да устврдимо да је, у целини и начелно, покрет „Двери“ успео да надиђе „вождистичке“ тенденције српског политичког живота – у том покрету нема одмах препознатљивих лица, али постоји, јединствен за Србију, начин вођења кампање и пропаганде, који „Дверима“ омогућује сталан пораст броја бирача.

Друга одликовна каквота покрета „Двери“ јесте задивљујућа хомогеност, доследност и чистота идеологије. Савремена Србија у великој мери живи у координатном систему успостављеном још у доба Слободана Милошевића, кад је главном чуварком конзервативних вредности и традиционалног начина живота себе прогласила Социјалистичка партија Србије (СПС). За велики део становништва, нарочито у провинцији, социјалисти су донедавно били главни носиоци конзервативног погледа на свет, и тек су преговори о Косову у Бриселу, на којима је Србију представљао лидер СПС-а Ивица Дачић, с разлогом поткопали ту репутацију.

Ништа мање синкретична није ни владајућа партија напредњака (СНС), која се својевремено отцепила од Шешељевих радикала – напредњаци су истовремено и за пријатељство са Русијом и за улазак у Европску унију, и за јаку војску и за улазак у НАТО, и за Велику Србију и за признање независног Косова. Двери своја идејна начела називају „светосављем“, то јест следовањем заветима Светог Саве српског, духовног просветиоца и учитеља вере, кога поштује и Руска Православна Црква, при чему православље за „Двери“ /.../, није спољашња атрибутка, него организациони принцип и њиховог политичког програма и личног живота – сви чланови „Двери“ су углавном црквени људи, а неки чланови Старешинства покрета су и укључени у рад црквених одбора. То су људи скромни, лишени агресивности, али непоколебљиво уверени у исправност својих ставова.

Трећа особеност „Двери“ – то је фактички прва у Србији „мрежна“ партија, која се у политичкој борби не ослања толико на традиционална средства масовног информисања, него на друштвене мреже и интернет. Та стратегија је делимично изнуђена, али се показује као веома делатна. Основни канал којим се „Двери“ оглашавају је интернет радио, при чему је тај канал данас најслушанији интернет радио у Србији, чак ако се у обзир узму и чисто забавни канали. У припреми је и интернет телевизија. „Двери“ су активно присутне на свим социјалним мрежама, користећи за своје циљеве таква средства западног социо-културног инжењеринга каква су „Лајвџурнал“, „Фејсбук“ и „Твитер“. Последица је то да је „Дверима“ пошло за руком да заинтересују део „освешћене“ градске омладине, која уопште не гледа ТВ и не чита новине, сазнајући све новости са интернета. На запрепашћење либералне јавности, међу систем-администраторима, веб-дизајнерима и свима онима које у Русији збирно зовемо „блогерима“, који својим гласовима традиционално хране левичаре и либертаријанце, нашло се доста српских родољуба.

Четврта уникална особина „Двери“ је њихова органска, неизменљива оријентација ка Русији“.

Ко узме кајаће се, ко не узме кајаће се

До сада су Двери, држећи се савета својих учитеља, успевале да остану удружење грађана и не помире се са партијаштвом и партизанством као својим духом. Прећуткиване, крадене на изборима, маргинализоване упркос свежини идеја, приступа, резултата, оне су дошле до фазе у којој им законодавство Србије, земље под „меком” НАТО окупацијом, не дозвољава да ступају у коалиције са било којом политичком странком ако и сами не постану политичка странка.

Србија је, под влашћу НАТО квислинга, већ одавно постала тамни вилајет. И њен политички систем је оно што Слободан Антонић зове „Вишијевска Србија“, мислећи на петеновску Француску која се мирила са Хитлером. И овакав компромис Двери, који су 2009. носили транспарент „Ми нисмо партија – ми смо породица“, компромис прављен да би могле политички да постоје, јесте својеврсни улазак у тамни вилајет. А тамо, како знамо из српске народне приче коју је забележио Вук Караџић, „ко узме – кајаће се, и ко не узме – кајаће се“. Јер, не живиш у слободи и приморан си да се крећеш у уском, затворском кругу, који су ти поставили они што не желе добро Србији.

Али, алтернативе су јасне: или ћеш да наставиш борбу на политичкој сцени, или ћеш да се из ње повучеш. И ја потпуно разумем оне који, због свог идеализма, сматрају да се боље повући. Али, масовно повлачење значило би да у Србији нестане једна озбиљна, сведочанска, хришћанска политичка организација, која, у складу са савременим околностима, исповеда истину о могућности Богом благословеног народно-државног дома. Организација која се, да подсетимо на Божићни проглас Двери и ДСС-а, што су га подржали и угледни наши интелектуалци, залаже за уређење Србије као јаке правне државе засноване на демократским начелима (не на начелима НАТО „демократије“, у којој парapolитичке мањине, међу којима и сексуалне, злостављају друштвену већину), за одбрану Косова и Метохије у саставу Србије, за излазак Србије из афричке беде, за борбу против ЕУсташлука званог „евроатлантске интеграције“, за српске интеграције, то јест наш народ у Републици Српској, Црној Гори и широм Балкана, за спречавање уласка Србије у НАТО, за чврсто повезивање с Русијом, за економски патриотизам, за одбрану српске просвете и културе, за системску борбу против корупције, а не за показне „антиајкунске“ вежбе, које се спроводе на насловним страницама таблоида. Ако нестане Двери, ко ће се, организовано и без одмора, борити против суманутих антипородичних закона, против ГМО лудила, против геј параде као мере и провере наше пацификованости? Ко ће се борити за Србију у којој ће, по речи Владике Николаја, човек бити изнад свега, а Бог изнад човека?

Можда ће се неко и борити, али колико ће му бити потребно, у сумраку свега нашег, да обликује снажну политичку организацију?

Двери, чак и овако регистроване, могу да наставе да негују дух саборности, без лидерских сујета и трзавица, на основу братског, а не партијашког,

духа саветовања. Оне и даље могу да буду хомоген покрет чисте идеологије, која подразумева веру у Бога и Српство, да користе „мрежни“ начин борбе и алтернативне путеве информисања и ширења Истине (радио „Снага народа“ и издавачка кућа „Катена Мунди“ доказ су за то). То јест, оне могу, у формалним оквирима партијског организовања, да очувају дух саборности и саподвижништва, који их је до сада карактерисао. При чему је, наравно, најважније бити свестан да је Србија под окупацијом. Али, и Срби с оне стране Дунава и Саве су, у 19. веку, били под окупацијом Беча, па је Светозар Милетић водио борбу за слободу Срба; и Срби у Босни и Херцеговини су били под окупацијом Беча, па је Петар Кочић, велики народни трибун, учествовао у раду покрајинске скупштине, и борио се, по мери својих сила, иако је потпуно био свестан ситуације.

До када ће мој потпис важити?

Мој потпис подршке Дверима важиће ако:

1. У складу с речима Владике Николаја, Двери и даље буду засноване на недељивом моралу, који неће бити манипулативно лицемерје, него сведочење да је наш пут ШКОЛА СА ВЕРОМ, ПОЛИТИКА СА ПОШТЕЊЕМ, ВОЈСКА СА РОДОЉУБЉЕМ, ДРЖАВА СА БОЖЈИМ БЛАГОСЛОВОМ;

2. Ако се буду држали царског пута, јер је и лево и десно провалија екстремизма – зато је неопходно ићи стазом ЛЕВИЦЕ РАДА И ДЕСНИЦЕ ВРЕДНОСТИ;

3. Ако буду веровали у коначну одговорност не само пред народом, него и пред Богом;

4. Ако буду памтили да је ВРЛИНА ИЗНАД ВЕШТИНЕ, и да је истина с Богом јача од вештине с ђаволом, јер је човек изнад свега, а Бог изнад човека;

5. Ако буду памтили да се држава не сме красти, јер ко краде од државе, краде од свих њених грађана, и навлачи проклетство не себе и своје.

6. Ако и даље буду православци, али не и клерикалци, у складу с оним што је, како смо већ навели, говорио Свети Јустин Ћелијски, а Владан Глишић сведочио као председнички кандидат Двери 2012: „**Светосавље није клерикализам. Светосавље није ни црквена верзија српског национализма. Националистичка идеологија нема везе са нашим народним духом, пошто јесте једна од идеологија западноевропских држава модерног доба, а српски државни и етнички идентитет је утемељен много пре формирања модерних западноевропских држава.** За разлику од национализма, који је идеологија, родољубље је осећај љубави за свој род, своје ближње и као такво је блиско хришћанском моралу. Светосавље јесте и родољубље, али није национализам.

Светосавље, као наслеђе конкретног историјског и друштвеног деловања Светог Саве и преко њега целе лозе Немањића, јесте **љубав према својим ближњима, тј. родољубље, али и свест о томе да друштво треба да се обликује што ближе идеалима хришћанског погледа на свет (суштински никада**

не може достићи тај идеал), с том оградом да тај хришћански поглед на свет мора бити утицајан само снагом својих аргумената, од којих је најјачи лични пример оних који тај поглед на свет заступају.

Одговор на ово питање је на неки начин и окосница некада друштвене, а сада и политичке акције Двери, па и моје кампање у председничкој утакмици.

Породични модел друштва, у који желимо да преобразимо српско друштво, сада нагрисано најбаналнијим потрошачким моделом примереном дивљачким капитализмом у коме смо се нашли, јесте социјална интервенција какву желе Двери. Породични модел друштва не може бити равнодушан према демографској катастрофи којој смо сведоци (400.000 људи мање у последњих 10 година), већ мора бити одговор који ће ту „белу кугу“ зауставити. **Без људи немате ни економски развој, јер немате креативни потенцијал да решавате привредне и друштвене проблеме, немате ни безбедност и једноставно немате никакву будућност.**

Вишак вредности који даје друштву развојни потенцијал у стању је да створи само људски рад (без кога људи нема). Породични модел друштва настаје само ако једно друштво своју државу претвори у заштитника и подржаваоца породице у свим сегментима народног живота: образовању, здравству, запошљавању, привреди, медијима, па и политици.

Држава мора да се врати у руке оних грађана који себе виде остварене кроз своје породице (место учења социјалне солидарности, привржености, хумане утакмице, природних ауторитета – једном речју, место стварања личности), а не отуђених олигархија. Таква држава своје ресурсе мора да користи за обликовање привреде која ће подржавати породичне фирме и механизме социјално-тржишне економије. **Таква држава мора да ствара амбијент медијски, просветни и сваки други у коме је пожељно рађање нових живота, нових људи и у коме се квалитет живота читава кроз међуљудске односе и комуникацију, а не кроз поседовање статусних симбола и потрошачког комфора.**

Веровали или не, овај низ социјалних мера који преображава наше друштво у породичну Србију и политика коју Двери на основу тога заступају у својим кампањама, па и у мојој кампањи за председника Србије – јесу светосавски однос према данашњим изазовима.

Ни клерикализам, ни национализам, већ социјални патриотизам јесте цивилно име за светосавску друштвену и политичку акцију данас“.

7. Ако је чињеница да су „политички дилетанти и мрачне партизанске наказе“ (отац Јустин) све упропастили, Двери су дужне да на то указују и показују својим методама. Да би се избегла опасност партијског монополисања свега у Србији, Двери треба да иду путем којим су кренуле: патриотски фронт, сарадња са свима који су искрено на путу борбе за смену не само власти, него и режима „меке окупације“, успостављеног после 5. октобра 2000. године – не само са странкама, него и са свим родољубивим, а независним, интелектуалцима. До сада су Двери биле познате по томе што су биле спремне да сарађују

са свима добронамернима, без обзира да ли је неко „друг члан“ или није. Тај дух мора остати и опстати. Да би се избегло партијашење о коме пише Иљин, неопходно је бити широк – Двери треба да имају свој ПРОГРАМ, али морају артикулисати, кроз своје политичке циљеве, оно што проистиче из најшире воље народа, укључујући и људе који, разочарани, не излазе на изборе.

Наравно, не пада ми на памет да идеализујем Двери, јер свака организација се састоји од људи, а човек је слаб и подложен променама, од којих неке могу бити добре, а друге лоше; али, важан је правац који се држи, а он је, рекосмо, тај: под видом партијског организовања, наметнутог условима окупаторске „демократије“ у Србији, мора се чувати дух слободе, саборности, сарадљивости, као и избегавања трулих компромиса који воде у издају. Будем ли приметили напуштање изворних начела оних који, од 1999, високо држе српски стег у окупираној отаџбини, бићу први јавни и жестоки критичар таквог понашања и мој потпис ће престати да важи.

Но, верујем да за тако нечим неће имати потребе. Јер, људи који знају да је врлина изнад вештине не могу да лако газе своја обећања, уклопљена у Српски Завет: „Земаљско је за малена царство, а небеско увек и до века“.

2015.

**ГОДИНЕ САРАДЊЕ
ИЛИ ХРОНОЛОГИЈА НАДЕ**

ПРВО 2012: ЗАШТО ЋЕ НАМ ПОМОЋИ СВЕТИ ЂОРЂЕ?

Жутокрака охлократија заказала је изборе у Србији на Ђурђевдан 2012. Разлози су разни: почев од тога да верују да ће победити, јер је то крсна слава Демократске странке (чији врх, без обзира на реторику, верује само у религију звану У СЕ, НА СЕ И ПОДА СЕ, што се види по њиховом богаћењу пијењем крви Србима и свим грађанима који у Србији живе) до тога да се надају да ће људи који славе Ђурђевдан, као и њихови гости, у мањем броју изаћи на изборе, јер домаћинска Србија поштује Бога и свеца, а ЕУротичарима је до Бога и свеца као до лањског снега. Ипак, преварили су се! Ђурђевдан је велика православна и српска слава, архетипски уписана у наш духовни генетски код, славни „хајдучки састанак“ из наших народних песама, када се полазило у бој против туђинске окупације и тираније сваке врсте, имендан великог војводе Првог српског устанка. И Двери – Покрет за живот Србије знају да ће нам Свети Ђорђе помоћи против жутокраке аждаје која већ више од једне деценије прождире Србију.

Сви знају ко је био Свети Ђорђе – војвода цара римског, Диоклецијана, суровог гонитеља хришћана, који је одбио да се пред Диоклецијаном одрекне Христа и зато мучен разним мукама све док није прешао у Царство Небеско, одакле је наставио да се, као свети ратник, бори за православне људе и народе. Култ Светог Ђорђа у свим је православним народима присутан: Грузија је њему посвећена, Русија га слави и сећа се да је на његов дан, 1945, маршал Георгије Жуков, који је носио име по овом свецу, освојио Берлин и поразио аждају нацизма, Бугари су му посветили манастир Зограф на Светој Гори, а и Грци и Румуни га поштују, уз Светог архангела Михаила и Светог Николу, као једног од највећих светих Цркве.

Свети Ђорђе стоји на почетку наше династије Немањића, великана овог народа. Наиме, када је брат Тихомир, из зависти, бацио у једну пећину Стефана Немању, он се молио Светом Ђорђу да га избави из јаме, што је светац и учинио. Немања му је, у знак захвалности, подигао, у колевци српске средњовековне државе, Рашкој области, Ђурђево Ступове, манастир који и данас стоји и сведочи ко смо и чији смо, одакле смо и куда идемо. Када су непријатељи Немањини, удружени с Грцима и другима којима је сметала независност Ср-

бије, кренули да га поразе у боју на Пантину, на Косову, Немања је тражио од свештеника да се моле Светом Ђорђу за њега и његову војску, и Свети Ђорђе се јавио једном од молитвеника у цркви у Звечану и рекао му да је он од Бога послат Немањи да му помогне у одбрани Србије и слободе. И заиста, би велика помоћ Божја жупану српском: река Ситница удави непријатељског војводу и његову војску, а Србија остаде своја, и српски народ на своме.

Свети Ђорђе је помагао и Светом краљу Милутину, на кога је кренуо византијски цар Михаило Палеолог, који је склопио Лионску унију с римским папом. Повео је велику војску, али је изненада умро код места Илангифа, где је била црква Светог Ђорђа, тако да је српска земља била спасена, помоћу Божјом, од опасне најезде. А помагао је Свети Ђорђе и Милутиновом сину, Стефану Дечанском, на Велбужду, 28. јула 1330. године. Свети Стефан нудио је бугарском цару мир, да се не лије крв хришћанска, али, кад није вредело, отишао је у манастир Светог Ђорђа у Старом Нагоричану, и клекао пред његову икону, молећи се овим речима: „Силни међу мученицима, мукотрпче Христов Георгије, види велику невољу и тугу срца мога и пожури да ми помогнеш у овој борби против овога љутога цара, који се хвали против моје отаџбине, и јави силу своју, као што си некада помагао господину моме, Симеону Немањи, против непријатеља његових, да и ја грешни, видевши силу крепости твоје, прославим твоје свето име, и украсићу ову твоју свету икону, и приложићу овом твоме светом храму многе биране прилоге праведности“. И заиста: Свети Ђорђе поможе Дечанском, и Срби славно победише на Велбужду.

Поред цркве Светог Ђорђа код Ниша одиграла се 1809. славна Чегарска битка, кад је Стеван Синђелић дао живот свој и својих сабораца за крст часни и слободу златну. Од глава оних Срба који су у боју изгинули Турци направе Ђеле кулу, да би застрашили рају. Али, народ који је устао у име Бога Правде ничим се није дао застрашити, и слобода је дошла!

Године 1937, у оквиру Спомен комплекса јунацима Првог балканског рата, на Зебрњаку код Куманова, поља славног боја, чију стогодишњицу ове године слаavimo као празник ослобођења Старе Србије, подигнута је и капела Светом Ђорђу Великомученику и Победоносцу. Њему је посвећена и славна црква на Опленцу, спомен наше величине и херојства, где почивају потомци великог Војда, у срцу класичне, пијемонтске Србије, у Шумадији.

О Светом Ђорђу говори и наша народна песма „Ко крсно име слави, оном и помаже“, у којој Свети Ђорђе ослобађа свог славара, војводу Тодора, који му се моли: „О, убава лепа славо Божја!/ Свети Ђорђе, крсно име моје!/ Опрости ме тамнице проклето!“ И заиста, пред тамницу стиже добар јунак „на витезу коњу зеленоме/ и на њему чист зелени скерлет,/ На глави му красан самур-калпак“, па ослободи војводу Тодора, који стигне кући за славску трпезу.

Шта је све у Срба Ђурђевданско?

Ђурђевац се зове ко слави Светог Ђорђа. Ђурђевско полугође је прва половина године. Ђурђевка је врста брзог народног кола. Ђурђевача је плодна и благословена мајска киша. Ђурђевак је цвет Светог Ђорђа. Ђуровача је велика чаша за јуначко испијање ракије. И многе друге речи везане су за Светог Ђорђа, а међу њима да се подсетимо и једног заборављеног глагола – „ђурђимице“, што значи „не оклевајући, неустрашиво“.

Зато вас Двери – Покрет за живот Србије позива да заједнички, ЂУРЂИМИЦЕ, на Ђурђевдан 2012, похитамо на бирачка места да почнемо да ослобађамо Србију, нашу лепотицу, од жутокраке аждаје која би да је прождере. А Бог ће помоћи, како рече патријарх Павле, ако буде имао коме да помогне. И молитва Светог Ђорђа биће с нама.

Зашто?

Зато што знамо за Бога и Његове свеце и њихову улогу у нашој историји.

Зато што нисмо продали веру за вечеру, поштење за печење и крсте за масне прсте.

Зато што волимо Мајку Србију, и стављамо је изнад не само Европске Уније, него и изнад читавог света, по песми Владике Николаја: „Ој Србијо, мајко мила,/ да би вазда срећна била,/ деца твоја тебе воле,/ за тебе се Богу моле./ Земљо славе и слободе,/ све ме мисли теби воде,/ све ме жеље теби крећу,/ све за твоју живим срећу./ Земљо наших праотаца,/ витезова и светаца,/ за крст часни мученика,/ за слободу заточника“.

Никог не мрзимо, а своје волимо. Такви смо, и такви ћемо остати, као и сви нормални људи, људи који стоје под правим углом у односу на тле, несавијене кичме и непропузали.

Зато што су нам Косово и Метохија важнији од свих налога Брисела и Вашингтона, и кад-тад ћемо своју свету земљу ослободити.

Зато што устајемо у одбрану породице и морала, очева, мајки и деце, дека и бака, у име свих вредности Праве и Једине Србије, борећи се против режима који је за девет година из Србије, што под земљу, што ван земље, протерао 400.000 људи, против режима коме је геј парада и промена пола важнија од помоћи трудницама и вишедетним породицама.

Зато што не дамо да свађају родитеље и децу лудачким квазизаконима „о правима детета“, које десетогодишњацима дају могућност да себи узимају правне заступнике и туже родитеље, петнаестогодишњацима да забране увид оцу и мајци у здравствени картон, и који свако физичко кажњавање детета, чак и оно најблаже, за његово добро, изједначава са злостављењем, чега је циљ да се деца одузимају очевима и мајкама, а дају туђину на усвајање.

Зато што се боримо за нашу сиротињу, која је без посла и наде остала захваљујући вампирима из партијско-тајкунске олигархије, којима није доста наше крви, него хоће још.

Зато што желимо Србију у коју се људи враћају, а не ону из које беже.

Зато што желимо да живимо у слози са свим нашим комшијама из националних мањина, јер су и они жртве својих тајкуна и својих политичара, који, у спрези са охлократима пореклом из српског народа, пљачкају оне за чије се интересе тобож боре.

Зато што не дамо да нам продају Богом дане воде и земљу нашу, и не дамо да се наше њиве скрнавe сатанистичким ГМО семеном.

Зато што од Србије нећемо да праве концентрациони логор с чипованим личним картама, пасошима, возачким дозволама, централним базама података и преко 200.000 камера које, без икаквог закона и ограничења, снимају сваки наш корак.

Зато што хоћемо Србију у којој војска неће бити НАТО топовска храна, него носилац светлих традиција ослободилачких ратова и поуздана одбрана наше војне неутралности.

Зато што нећемо у НАТО који је на нас бацио 30.000 тона бомби са осиромашеним ураном, од кога се сваке године разболи од тумора преко пет стотина малишана, а о одраслима да и не говоримо.

Зато што је „земан дошо, ваља војевати“ за слободу од ропства горег него турског, које нам спремају ови за које Европска унија нема алтернативу, и који наша породилишта чине непотребним, а све већим наша гробља.

Зато што више нећемо тиранију гробара Србије!

Време ја за нову, младу, неупрљану Србију, Србију у којој ће се живети од свог поштеног рада, а не од издаје и продавања магле!

Зато ће нам помоћи Бог и Свети Ђорђе!

За крај, нудимо свима који желе молитву Светог владике Николаја за избављење Србије, као и молитву Светом Ђорђу и српским свецима за нови почетак слободе!

Како радили, тако нам Бог помогао!

Уочи Ђурђевдана 2012.

МОЛИТВА УТЕМЕЉЕНА НА РЕЧИМА СВЕТОГ ВЛАДИКЕ НИКОЛАЈА, НА КОРИШЋЕЊЕ ДВЕРЈАНИМА И СВИМ СРБИМА ЗАРАД ПОБЕДЕ У БОРБИ ЗА БОЖИЈУ СРБИЈУ

Превелики Боже, не презри нас презрене од свију и не остави нас остављене од свију људи, но прости, прости, исцели нас, обожи, сложи и умножи, да опет будемо народ Твој као што беху свети оци наши. Не тражимо да нам даш ни богатство, ни славу, ни освету над непријатељима нашим, него те молимо за неколико ствари сходно Твом Еванђељу: прво Те молимо, даруј нам крепости и снаге да Тебе не издамо и о Тебе се не огрешимо; друго Те молимо, даруј нам Духа Твога Светог и Мирољубивог да се у Теби сви сјединимо у мишљењу и деловању.

О, Господе Исусе Христе, Боже наш, ослободи народ српски од сваке нечистоте телесне и душевне, од власти безбожника и слугу туђина, од лажи и смрти, од неслоге и мржње и свакога зла, молитвама Пречисте Твоје Мајке, Богородице, силом часног и животворног крста, светих архангела Михаила и Гаврила и свих сила бестелесних и свих крсних слава српских, а нарочито молитвама Светог Георгија Победоносца, Светих Саве и Симеона и Светог великомученика цара Лазара. Теби нека је, као Богу Правде, са Оцем и Духом Светим вечна слава и хвала. Амин.

СА ДВЕРИМА У 2013. ГОДИНИ

Записи учесника

Уводна реч

Ближи се Српска Нова Година, па је ред да Срби поднесу извештај о томе шта су и где радили за Отаџбину. То је нарочито потребно у ове антисрпске дане, кад Србијом владају бивши Срби, који ће (ако их ми, Божјом помоћу, не спречимо у томе) наставити да Србију уништавају и разграђују, док од ње не остане ни камен на камену. Чланак који читате је својеврсни извештај о томе шта је потписник ових редова, скупа са Дверима – Покретом за живот Србије, покушавао да 2013. године уради да се не би осећао као идиот (у изворном, античком значењу речи – човек који не брине за послове заједнице). Чланак је компонован хронолошки, ради веће прегледности. Негде се он састоји само од навођења чињеница, а негде иде и у историјска подсећања и анализе.

Јануар

У јануару, 29. 1, на Машинском факултету у Београду, пред препуном великом салом одржано је вече посвећено Предрагу Драгићу Кијуку, једном од највећих српских хришћанских интелектуалаца друге половине 20. века, који се упокојио баш тог датума, на Часне вериге Светог апостола Петра, 2011. године. Представљена је књига о њему, зборник „Кијук: мудра птица љубави“. Говорили су, између осталих, академик Коста Чавошки, Оливера Милетовић, Бошко Обрадовић, Бранимир Нешић, Владан Глишић и потписник ових редова. Емитован је и документарни филм начињен од чудесних Кијукових беседа, које су заплениле све присутне. Било је јасно да његово дело наставља да живи. Сама издавачка кућа „Катена Мунди“ замишљена је као продужетак Кијукових подвига у откривању српских битијних корена и очувању нашег духовног идентитета.

Фебруар

У Косјерићу, 16. 2, одржана је трибина „Србија некад и сад“. Говорило се пред људима жељним да се сете оног што смо били. После тога, чудесна посета селу Субјелу, и крчми чијег је власника на крилу некад држао ђенерал Дража. Спомен комплекс равнаторским витезовима овог краја и разговори с потомцима оних које су комунисти побили или утамничили подсетили су ме на све оно што смо могли бити, али што нам се, у 20. веку, није дало. У овом кутку слободне Србије било је лакше дисати и мислити. Још једном се уверавам да се борба мора водити, без обзира на исходе. Јер, ако буде века, биће и лека; ако нам је суђено да опстанемо, садашњи наш труд ће, у часу кад то буде било могуће, донети плод. А ако, због грехова наших, пропаднемо као некад Византија, и онда труд није узалуд: борили смо се за Христову Србију.

А 28. фебруара представљам књиге „Катене Мунди“ у Петровцу на Млави. Педесетак присутних, живо заинтересованих за причу о прећутаним делатницима српске културе, породична атмосфера сусрета са оних 5% усправних Срба о којима је причао Кијук као о основи да се народ препороди кад за то дође час.

Горачићка буна, 120 година касније

1. Ове, 2013, 20. фебруара, навршило се 120 година од Горачићке буне, када је устаничко Драгачево, животима својих синова, платило борбу за право на слободу и правну државу. Тада су моћници једног ненародног режима послали војску да отме општински печат у Горачићима, где је на власти била Народна радикална странка, коју је водио велики сељачки трибун Ранко Тајсић. О њему Триша Кацлеровић вели: „Вероватно да је и он, као и Адам Богосављевић, сељак интелектуалац, био под утицајем учења Светозара Марковића. Па је и доцније биран за народног посланика као радикал. Отпоран, непокоран, борбен, духовит, обичан сељак али врло добар говорник који је оштро у лице свакоме кресао, па ма ко то био од силника. Танаско Рајић на политичком топу!“ Војску је на народ Горачића послао окружни начелник Љубомир Каменчић, који је, касније, тврдио да је радикалска општина „скупно платила своје празно фанатично опирање државним властима“. На власти у Србији се налазио либерални режим намесника Јована Ристића и Јована Белимарковића (краљ Александар Обреновић био је малолетан) и Владе Авакумовић-Рибарац, која је добила задатак да уочи избора, заказаних за фебруар, свуда, а пре свега у драгачевском крају, одузме власт радикалима, да би осујетила њихов нови тријумф на биралиштима.

Народ се није дао: команданту казног одреда, капетану Јовину, горачићки кмет Милић Ружичић је рекао, показујући му документ о томе коме је, по бирачком праву, припала власт у Драгачеву: „Ми нисмо ни бунтовници ни

издајници, нити друга вера и други народ, да нас заробите. И ми смо Срби и заклету војници!“ Капетан Јовин није прихватио аргументе, и пуцао је у Ружичића, који је остао мртав на месту. Почела је палба, у којој је осамнаест Драгачеваца погинуло, много њих рањено, а преко осамдесет сељака ухапшено. Ранко Тајсић је у Скупштини 6. јула 1893, говорећи о догађају у Горачићима, показао посланицима окрвављени документ који је био у рукама кмета Милића Ружичића кад га је капетан Јовин убио. Рекао је: „Ово је, браћо, оружје којим су се бранили Горачићани, потомци врсних бораца за ову отаџбину, па поред овог још и за Устав и остале законе, док су их и својом крвљу посули“. После многих протеста, формирана је, реда ради, иследна комисија у вези са догађајем. Неки од учесника пуцњаве су и на суд позвани, али су проглашени невинима. Године 1904, када је подизан споменик изгинулима, радикалски првак Миленко Веснић је рекао да би на њему требало да пише: „Путниче! Иди широм наше миле Србије и реци сваком брату Србину да смо ми, свих нас осамнаест, овде изгинули, бранећи наша и његова грађанска права!“

Ко је драгачевске сељаке, људе неписмене и неуче, довео до свести о неопходности одбране грађанских права и поштовања Устава? Реч је била о Народној радикалној странци, која је, у свом раном периоду, била више општенародни покрет, а мање класична политичка партија. Зато вреди да се подсетимо разлога због којих је српски народ деценијама говорио: „Зна Баја⁵ шта ради!“

2. Основна начела Народне радикалне странке, чији су оснивачи били ученици Светозара Марковића, више су него савремена. Тражено је укидање бирократског система и уређење земље на начелима самоуправе. Државни чиновници морају бити слуге народа, и не смеју радити против његовог добра.

По речима великог сељачког трибуна, Адама Богосављевића: „Нека нам се каже, кад је наш народ који оди ћопав, издрпан, довољно ненахрањен итд. одобрио и пристао да његов слуга, то јест чиновник има две и три хиљаде талира плате?... Сав напредак у земљи, то је једино напредак наше бирократије“. Захтевано је и укидање округа (ондашњих региона) и подела на општине и срезове као органе локалне самоуправе. По речима Пере Тодоровића: „Кад народ буде делио и плате и чиновне, ниједан чиновник више неће имати интереса да буде против народа и да му ради о штети“.

Радикали су сматрали да је и демократија немогућа без националног ослобођења. Тражена је државна независност и уједињење Српства, као и културно потпомагање неослобођених делова нашег народа (Пашић је говорио: „Национална слобода целог српског народа била је за мене већи и јачи идеал но што је то била грађанска слобода Срба у Краљевини“).

3. Привредна самосталност и ослонац на своје снаге такође су били циљ радикала: „Да се нашим производима прокрчују стари и отварају нови путеви и нове светске пијаце“, тражио је радикалски програм, а Михаило Вујић

5 Пашићев надимак, нап. В. Д.

је истицао: „Пут којим нам ваља поћи у економској политици нашој указују нам саме потребе наше, а то је пут који води стварању наше домаће, народне индустрије.“ Никола Пашић је говорио: „Задатак је сваке владе да напредак индустрије доведе у сагласност са народним интересима и да не допусти да индустријска предузећа, од којих зависи благостање народа, падну у руке таквих предузимача чији су интереси дијаметрално супротни народним“. А то је, опет по Пашићу, значило: „Другим речима, ми хоћемо демократску слободу, децентрализацију, хоћемо да народ сачувамо да не усвоји погрешке западног индустријског друштва, где се ствара пролетаријат и неизмерни богаташлук, но да се индустрија подигне на основи задружној“. Пашић и другови су знали да се не сме дозволити да западни капитализам разори патријархално-задружну Србију, и да сељаке претвори у пролетере, нове робове. То је било сасвим у складу с идејама Светозара Марковића, који је сматрао да Србија не мора пролазити кроз дивљачки капитализам ако већ има очувану породичну задругу и разне облике друштвене солидарности.

Радикали су истицали да Скупштина мора бити израз народне воље, а не интереса извршне власти. Још 1881. године је речено: „Уместо да влада пита и чује шта Скупштина говори у име народа, а оно већина скупштинска пита владу шта да ради и како да извршује њене жеље и њене захтеве“, што је, по њима, било недопустиво.

Народно образовање у складу са потребама друштва такође им је био циљ. Тако Никола Пашић у Сенату Краљевине Србије, на почетку 20. века, упозорава да не треба журити с просветним реформама, и каже да се реформе изводе „по дугом тумачењу свију потреба што их један народ осећа. Изводе се онда када се створи тачно и опредељено мишљење о томе, какви треба да су грађани једне земље после 15-20 година, којој струци треба дати више преваге, а којој мање“.

4. Никола Пашић је био јасан: „Гуњац и опанак је ослободио ову земљу од силног турског господства. Он је подигао ову земљу и ову државу и он треба по праву и науци, по раду и пожртвовању, да буде господар у својој земљи“. Радикалска „Самоуправа“ од 7. новембра 1881. истицала је да је међу радикалима „сав сиротни српски народ, све оно што носи гуњ и опанак, сва она сиротиња што јој богаташи нарезују данке и претоварују на њу све државне терете, сви жедни правде и просвете, сви потискивани и глобљени“. Зато је овај лист истицао: „Ми немамо нарочите барјактаре, немамо вође и шефове... Наша команда је наш братски договор и споразум“.

5. У радикалском програму из 1881. јасно је речено да је циљ новог покрета да „политички и економски интереси наше домовине вазда буду очувани и заштићени“. Радикали су се борили против по државу штетних уговора, какав је онај о изградњи железнице потписан са сумњивим француским капиталистом Бонтуом, који је ускоро и банкротирао. То је, по њима, тип уговора који је „непотпун и нејасан, политички штетан и опасан, финансијски теретан и каишарски“ (зеленашки). Године 1907, поводом покушаја Аустрије да трајно

учврсти своју економску моћ у Србији, Пашић је јасан: „Јер када једна држава прими обавезу да пазари код друге државе, и да јој призна првенство над свима другим државама, онда та држава није независна, она је под протекторатом друге државе. А то, господо, Србија није могла допустити!“

6. У писму свом руском познанику, Зиновјеву, Никола Пашић (кога је Аустријанац Редлих описао као „ватреног русофила и као таквог у исто време ватреног Србина“), каже: „Наша партија у спољној политици, држала се словенске и православне Русије, а унутрашњој политици српских обичаја и духа“. Тврдио је, у том истом писму, да од Запада треба „узимати само техничка знања и науку и користити се њима у словенско-српском духу“, а радикалско политичко „вјерују“ исказао као „свесловенски савез под заштитом Императора и цара руског“. Због тога је Пашић увек критиковао српску власт кад је одступала од савеза са Русијом; тако је 2. јуна 1881. у Зајечару изјавио: „Наша спољна политика увек је радила против савета Русије, и трудила се да увери европске државе да се наша политика не поводи за саветима Русије, и тражила је симпатије и потпоре западне Европе, а изгубила је симпатије Русије“. А 1893. године, после пријема код руског цара, Пашић пише: „Казао сам му да у Србији влада уверење и код народа и на срећу код младог краља, да су српски интереси и српска народна будућност тесно везани са могућом и великом православном Русијом, која је покровитељ православља и словенства, та два елемента на којима је српска држава заснована“.

7. У држави чији су чиновници („бирократија“, рекли би радикали), поготово они на власти, прави пример корупције и небриге за општи интерес, у којој политичари демократију стално покушавају да одвоје од националног питања, у којој домаћа привреда бива разорена да би се угодило либерал-канибализму Империје САД-ЕУ, у којој Скупштина увек пита Владу шта да мисли, уместо да послушкује шта народ мисли и хоће, у којој се, у просвети, спроводи својеврсни глобалистички „школокауст“, држави која је протекторат под туђинском влашћу и чија елита опет окреће леђа Русији, умиљавајући се православнофобичном и србофобичном Западу, поуке раних радикала, спремних да, као у Горачићима, и животом бране Устав и слободу Србије, више су него корисне. Подсећајући се на њих, питамо се само једно: има ли данас и овде политичких снага спремних да их примене у пракси? Јер, од тога зависи наша будућност. То је дилема дванаест деценија после Горачићке буне: или ћемо коначно постати „банана република“ или ћемо опет бити слободна Србија. Трећег нема. То Двери знају, због тога су лета Господњег 2013, 20. фебруара, Двери – Покрет за живот Србије обележиле овај јубилеј код споменика у Горачићима. Говорио је угледни драгачевски књижевник Никола – Ника Стојић, као и Бошко Обрадовић. Чули су се и дверјани Драгачева. Прочитан је Горачићки манифест Двери.

Март

У Удружењу књижевника Србије (Француској 7), на култном месту некадашњих дисидентских струјања у бившој Југославији, у суботу, 2. марта 2013. године одржан је округли сто на тему „ТИТО И МИ – Последице титоизма“, у организацији издавачке куће „Catena mundi“. Поздравну реч дао је Бошко Обрадовић, један од оснивача и уредника издавачке куће „Catena mundi“. Потом је координирање радом округлог стола преузео потписник ових редова, члан Уређивачко-организационог одбора, који је указао на мотиве за покретање ове теме, подсећајући на покајничку изјаву Танасија Младеновића да су „српски комунисти објективно издали свој народ“, без обзира шта су субјективно мислили и намеравали. На округлом столу је говорило 15 учесника који су у скраћеној верзији изнели своје реферате.

Проф. др Мило Ломпар је оценио да титоизам није само историјска формација, већ да критика титоизма значи спречавање обнове титоизма под другим идеолошким и културолошким образложењима. Тиме заустављамо обнављање сила које су нас довеле до пораза у Другој Југославији. Да ли су данас наши интереси српски интереси или југословенски, како нас све више усмеравају кроз тзв. регионалну сарадњу? Као пример навео је формирање Јадранске лиге 2003. под руководством Словеније и Хрватске, иако је 2002. године Србија била првак света у кошарци. Зато српска позиција никада више не би смела да буде инфериорна.

Др Миша Ђурковић је најпре подсетио на прву критику титоизма коју је написао академик Коста Чавошки под насловом „Тито – технологија власти“, а потом да је потпуно забрањено и даље откривати истину о пореклу и месту сахране Јосипа Броза Тита који су и даље под велом тајне. Зато је тек ово почетак деконструкције једног јавног мита који је још увек недодирљив. Титоизам је константно свођење Српства само на Србију и поништавање српског идентитета на другим просторима. Посебно је истакао опасност процеса дељења Српске Православне Цркве по авнојевским границама.

Проф. др Срђа Трифковић је говорио о улози Велике Британије у инсталирању Броза на власт у Србији. Напуштање савезничког ђенерала Драже Михаиловића и вишегодишње помагање комуниста од стране Британаца од 1943. пресудно је утицало на исход грађанског рата у Србији и пре уласка Црвене армије. Тада су Британци спасили партизански покрет од уништења.

Александар Павић је указао на бројне европске резолуције о укидању тоталитарног наслеђа које се игноришу у Србији упркос еврофанатизму наших власти у последњих 12 година. Титоизам је важан за све оне који желе да држе Србију под контролом, јер би довођење титоизма у питање значило довођење у питање комплетног окупационог апарата над Србијом од 1945. Темељна европска вредност, потпуно прећутана у Србији, поред антифашизма и антинацизма

јесте и антикомунизам. Титоисти су нови талас јањичара, космополити-јањичари, који ће зарад власти и привилегија говорити све што је потребно у интересу страних центара моћи.

Познати новинар и публициста Коста Димитријевић је говорио о дневној новини „Политика“ под Брозом и политици под Брозом. Подсетио је на оптужницу коју је против Броза својевремено поднео др Војислав Шешељ, који је са симболичним глоговим коцем кренуо и на Кућу цвећа, што је била, помало закаснела, реакција на својевремени захтев Оскара Давича да Југославија промени име у Титославију. Заложил се да школа која носи име Владислава Рибникара, који је обрүкао презиме својих предака и оцрнио свој образ као близак сарадник Броза, промени своје име.

Никола Жүтић је говорио на тему односа Броза и Хрвата и свих облика сарадње коју су имали комунисти са усташама и окупаторима, а посебно са Британцима.

Владан Вукосављевић је истакао невидљиву озраченост нашег друштва титоизмом и указао на туморе попут аутономне покрајине Војводине, отимачине и пљачке приватне и друштвене имовине, издајничког односа према Косову и Метохији. Озраченост титоизмом посебно се огледа у сфери културе и образовања, па тако наш филм, примера ради, нема дело о Јасеновцу.

Антоније Ђүрић започео је свој говор речима: „Све што се данас дешава са нама, у нама и око нас последица је комунистичке идеологије“. Броз би био нико и ништа без српских комуниста, Брозовића, који су му служили. Када се говори о благостању у време Титове власти заборавља се на стотине хиљада убијених, утамничених, избеглих, којима је одузета имовина... Једино исправно би било Брозу вратити његово: улице, тргове, виле, академике, песнике, генерале, убице, криминалце и све друге који су Бровови, безнадежно заражени титоизмом, без обзира како данас преобучене.

Маринко Арсић Ивков је говорио из угла своје „Антологије удворичке поезије“, која у огледалу његових поданика најбоље говори о култу личности Јосипа Броза. Српска удворичка поезија је процветала под Титом, мада је постојала и пре тога као удворичка и према ранијим владарима. И Броз лично је био познат по нападима на писце, попут Бранка Ђопића или Драгослава Михаиловића, док су се његови следбеници из света књижевности утркивали у шпијунирању и пријављивању колега писаца.

Драган Хамовић је говорио о односу титоизма и надреализма, потиснутој књижевној баштини пре комунизма и војујућим атеистима у књижевности. За многе титоистичке књижевнике Србија пре комунизма није ни постојала, а и данас је много оних који мисле слично или исто.

Вељко Ђүрић је упоредио две биографије: Титову и Дражину кроз кључне датуме 1914-1941-2014. Посебно је истакао да су архиви у Србији очишћени од важних историјских докумената, и да се нарочито они о Дражи и Титу још увек не могу добити.

Радован Калабић је говорио о детитоизацији као услови без кога се не може, јер је највећа доследност титоизма у антисрпству. Предложио је да Кућа цвећа треба да остане као Музеј страве и ужаса титоизма.

Пуковник Драган Крсмановић се заложио да се Јосип Броз, чији идентитет још увек не знамо, раздвоји од Тита, који је био идеолошки пројекат са погубним последицама по српски народ. Циљ титоизма није био устанак ради слободе народа, већ револуционарни долазак на власт и остајање на власти по сваку цену, без избора. Све што се противило Србији и Србима било је подржано од стране титоизма. Запитао се изнова која је била цена краткотрајног социјалистичког благостања...

Милослав Самарџић је говорио на тему Тита као неуког ратног команданта који није умео ни да чита војне карте. Притом, Тито је био диктатор и масовни убица, а и даље се доживљава као способни војсковођа, државник, стручњак за све... У комунистичкој хијерархији напредовао је као најбољи цинкарош својих партијских другова и ликвидатор својих сабораца у Шпанском грађанском рату. Велики број партизанских јединица масовно је страдао у борбама због Титове војне неспособности, а упркос томе су га комунисти после Другог светског рата прогласили за троструког хероја и почасног доктора наука.

Драган Петровић је изнео низ занимљивих архивских информација о Титу у геополитичком контексту британско-француско-немачко-руских односа.

Договорено је да сва обраћања на округлом столу буду објављена као реферати у посебном тематском зборнику који ће се у току године појавити у издању „Catena mundi“. Првом делу округлог стола присуствовали су и проф. др Жарко Видовић, Ђорђе Ј. Јанић и Перо Симић. Оправдано су били одсутни проф. др Зоран Аврамовић, др Срђан Цветковић, Милош Кнежевић, Милош Тимотијевић и Коста Николић. Они су своје реферате приложили накнадно.

Договор да се радови са научног скупа објаве у једном зборнику показао се као неостварљив – радова је било толико да је Издавачки савет „Catene Mundi“ одлучио да зборника мора бити два; наравно, сваки од њих је књига за себе, уређен у складу са захтевима унутрашње логике објављених „титолошких“ истраживања. Они су се 2013. појавили под насловима „Тито и Срби/ Злочинац на челу колоне“ и „Како сахранити Броза/ Тито и Срби 2“.

11. март, Чачак

Одржана је, у пуној сали Скупштине града Чачка, трибина Двери посвећена Јасеновцу. Говорили су академик Србољуб Живановић, познати новинар и највећи српски кроатолог, Ратко Дмитровић, публициста Ранко Гојковић, Бошко Обрадовић, као и потписник ових редова. Подсетили смо се на чињеницу да је савремена Хрватска настала на темељима геноцида учињеног у НДХ, да то Империја Вашингтон-Брисел добро зна, али да и даље штити „своје Хрвате“ јер су им потребни као оруђе против Срба.

13. март, Врбас

У Дому културе у Врбасу одржана је трибина „Са Русијом у 21. век“. Говорили смо Бошко Обрадовић, Иван Костић и ја. Атмосфера крајње „русифилска“, пуна искрених српских осећања. Дуго остајемо у разговору са људима који су дошли да чују слободну реч о алтернативи лажном систему вредности у коме смо се нашли. Нада у Русију је нада у „рускога Христа, славјанскога Христа“, како би рекао Тин Ујевић.

Април

Уочи Крстопоклоне недеље Великог поста, кад Црква пева „Крсту Твојме поклањамо се, Владико, и Свето Васкрсење Твоје славимо“, и кад се славе Благовести Пресвете Богородице, а 6. априла 2013, на дан када је, 1941. године, Хитлер најсуровије напао Београд само зато што су Срби одбили да приступе Тројном пакту, Покрет Двери је организовао скуп „Овако више не може“, који је око заједничких идеала борбе за Косово у Србији окупио преко пет хиљада људи. На својеврсном народном референдуму НЕЋЕМО ЕУ – ХОЋЕМО КОСОВО И МЕТОХИЈУ су упућени захтеви државном врху од кога се тражило да се јасно изјасни против бриселског ултиматума и за одбрану Косова и Метохије у саставу Србије. Поручено је властима да ће имати подршку свих српских родољуба за одбијање уцена из Европске уније, као и да ће, у супротном, власт бити срушена јер ниједан Србин не може да потпише признање тзв. независног Косова.

20. април, Нови Сад

Трибина о Милошу Црњанском, поводом 120-годишњице од рођења. Говорили др Миодраг Радовић, др Павле Ботић, Бошко Обрадовић и потписник ових редова. Парадигматични Црњански, творац синтагме „српско становиште“, песник „Сербие“ коју није нашао у конкретној, партијашкој Србији (никад се не одрекавши Србије као завичаја!) окупио је опет људе спремне да мисле својом главом и осећају својим срцем.

Август

Летње духовне вечери у Чачку не јењавају. Ова сјајна традиција чачанских Двери довела је, 18. августа, у град на Морави професора др Мила Ломпара и мр Радована Калабића, који су, поред Антонија Ђурића и потписника ових

редова, говорили на тему „Тито и ми“. Програм је водио Бошко Обрадовић. Повод је био нова књига професора Ломпара, „Повратак српском становишту“ у којој су, у издању „Катене“, сабрани његови интервјуи. Основна теза професора Ломпара је: „У 20. веку, три елемента су градила циљ хрватске политике: стварање хрватске државе, неутрализација српског фактора у тој држави и доминација унутар југословенског простора. Том циљу су стремили и умерени и радикални представници хрватске политике. Делујући напоредо, у зависности од историјских околности, некад су у првом плану били радикални, а некад умерени представници хрватске политике. Понекад је историјско време било тако згуснуто да су у блиским временским интервалима испољена и радикална и умерена средства хрватске политике. Та истовременост се појављује као историјска завеса. Шта она крије? Истоврност циљева хрватске политике. И још? Прилагођавање историјским околностима да би ти циљеви били остварени. /.../ Оглашени кривима за избијање Првог светског рата, потврђени као криви због измишљене великосрпске хегемоније у Краљевини Југославији, сада смо криви због распада титоистичке Југославије. /.../ Да се не би затворила радна места у Хрватској, потребно је да Србија омогући мању царину за хрватске цигарете од царина предвиђених за земље Европске уније и на тај начин смањи број радних места у фабрикама цигарета у самој Србији. Да ли је јавна свест у којој је могуће да се о овим стварима преговара уопште нормална јавна свест? /.../ Чекају нас дуге године симулиране демократије и тихе окупације. Једино што можемо учинити јесте обликовање свести о српској културној политици и образовање различитих група за притисак“.

22. август, Обреновац

У библиотеци града представљена је књига потписника ових редова „Прећутана културна историја Срба“. После трибине, разговор, између осталог, и са једним од најозбиљнијих српских интелектуалаца данас, др Миломиром Степићем, чија је нова књига о геополитици евроазијства прави бисер озбиљне аналитике у доба шарлатанства и лакрдијашења маскираног у „аналитику“.

26. август, Краљево

Говорио сам, са професором историје Даниловићем, на дворјанској трибини о деветстогодишњици рођења Стефана Немање, које се, осим часних иззетака, у Срба није сетио готово нико.

Крај августа у Чачку био је величанствен по концерту духовне и изворне музике, на коме су певали, поред чачанских хорова, и гости – од свештеника Војислава Билбије, преко Слободана Трукуље, до Небојше Мاستиловића, чији

нови диск „Сјајне српске звезде“, посвећен нашим свецима, представља достојан пример духовне музике за наше доба. У двориште КУД „Абрашевић“ није могло да се уђе од народа жељног да чује оно што је Момчило Настасијевић звао „матерња мелодија“.

Септембар

А 26. септембра у Краљеву, на трибини Двери, представљена је књига др Зорана Чворовића и потписника ових редова „Име и слобода/ Од Косовског завета до издаје Косова“. Поред аутора, говорили су и мр Ања Филимонова из Москве и Александар Павић. Главна тема: лажни избори на Косову и издаја Косовског завета од стране садашњих властодржаца.

Новембар

У Ужицу, 15. 11, трибина у сали Скупштине града, под насловом „Како сахранити Броза у (Титовом) Ужицу“. Говорили пуковник др Драган Крсмановић и потписник ових редова, а поводом оба зборника „Катене“ о Титу. Повод трибине је, између осталог, био иницијатива извесних духовних ослепљеника из Ужица да се споменик српском крволоку, Брозу, врати на бивши Тр партизана у овом граду. По ко зна који пут, човек се пита – када ће се Срби освестити, и послати Броза тамо где му је и место у националном памћењу, међу окупаторе какви су били Турци и Немци.

Децембар

А 24. децембра ево нас у Трстенику, где смо са др Брацом и др Весовићем, Бошко Обрадовић и ја сведочили о садашњем стању нашег народа, а нарочито о ГМО тровању које нам спремају.

Ове године, покренут је и радио „Снага народа“, на коме повремено говорим на разне теме.

Чему све то?

А сад, опет питање – чему све то?

Вучићевске лажи владају Србијом, избори су све више фарса, медији су под блокадом као у време Броза (нико, осим Дарка и Марка и „Таблоида“, није се усудио да јави чак ни то да се Вучић по други пут оженио). Чему онда Двери? Могу ли, у таквој ситуацији, ишта да ураде?

Кад је Вук Караџић питао Хајдук Вељка (чија је двестогодишњица херојске смрти у одбрани Неготина прећутана ове, 2013) зашто није, са женом и децом, у Пореч послао и благо које је стекао у бојевима против Турака, него га је оставио у свом дому, Вељко му је рекао да би била срамота да Турци дођу и да немају шта да узму из куће славног витеза – ниједну сабљу, кубуру, позлаћену опрему за коња. Нешто мислим: била би велика срамота да, после славне наше историје борбе за слободу, међу Србима нема ниједног политичког покрета који се бори за светосавске вредности и врлине. Ипак, постоји такав покрет – то су Двери. Он постоји, и он мора чувати своју начелност, без обзира на околности. Ту није потребна (нити је сме бити!) победа по сваку цену – по сваку цену су победили Николић и Вучић, продајући душу вашингтонско-бриселском Мефисту. Двери се морају борити за Друго и Другачије, и чекати час у коме ће Друго и Другачије бити могуће.

СА ДВЕРИМА У 2014. ГОДИНИ

Борба се наставља

Као и прошле, 2013, решио сам да напишем текст о овогодишњој сарадњи са Дверима; надам се да ће то имати значаја и за потенцијалног читаоца, јер ће, макар из ограничене перспективе једног од сарадника овог покрета, моћи да види да борба није престала и да, упркос све горим околностима у којима се као народ и држава налазимо, има оних који и даље држе стег крста часног и слободе златне.

Јануар

У Крагујевцу, 16. јануара, са Бошком Обрадовићем, о Србији, Русији и Европској унији. У сали неког хотела. Има људи, пажљиво слушају, занима их друга и другачија прича. Колико ће се то све остварити, видећемо. Ту смо да сведочимо. Често понављам, себи и другима: Двери су у Србији исповедање вере да је могућа хришћанска борба за Богом благословену државу, у којој ће, како рече Владика Николај, човек бити изнад свега, а Бог изнад човека. Хоће ли се та идеја остварити? Наше није да убедимо оне који слушају, рекао је Свети Златоуст; наше је да посведочимо Истину, а да се убеде – то је њихово.

Уочи Савиндана, у Београду прослављена петнаестогодишњица Двери. Поред Руса и представника наше дијаспоре, Бошка Обрадовића, Владана Глишића и Бранимира Нешића, огласио се, јасно и мудро, академик Коста Чавошки. Беседио сам и ја. Много народа се окупило, много познатих лица; међу њима, између осталих, срећем дивног Србина и појца, Љубу Манасијевића, и Ангелину Марковић, сарадницу покојног Кијука.

Фебруар

Кренула је кампања за републичке изборе. Ево ме са Бошком Обрадовићем у Прибоју и Пријепољу. Сјајни људи, добри и честити, али живот у овим

градовима на граници са Босном постаје несносан – сиромаштво је велико, наде нема. Бошко Обрадовић прича о мерама економског опоравка Србије, јасније и убедљивије него 2012. Све је оствариво: „Србија је 14 година на добошу: подмићени и уцењени политичари спроводе интересе страних банака и мултинационалних корпорација. Продали су им све што су могли, а спремају се да продају Телеком, ЕПС и природне ресурсе Србије! Двери кваре пљачкашки посао распродаје Србије! Мора да победи домаћи економски интерес! **Двери штите домаће привреднике и предузетнике, замењују увоз домаћом производњом и услугама, инвестирају у инфраструктурне радове и запошљавају грађане Србије. Средства за то обезбеђујемо додатним опорезивањем банака које остварују екстрапрофит на грбачи овога народа и формирањем Развојне банке Србије која помаже искључиво домаћу привреду и пољопривреду. Двери примењују Закон о испитивању порекла имовине свих политичара и тајкуна од 1989. године и одузимају незаконито стечену имовину која се враћа народу и држави“.**

Оно о чему Двери говоре већ су дефинисали у Европи – десница вредности и левица рада. Нема више „класичне“ левице и деснице: интерес човека и народа не трпи такве поделе.

У Пријепољу се нађемо у скромним просторијама месне заједнице која је 2012. масовно подржала Двери. Одбили су домаће властодршце који су нудили да им асфалтирају улицу да би купили њихове гласове. Млади, часни људи, идеалисти, спремни на жртву, али живе тешко, много је незапослених. Има породица у којима нико не ради. То је, наравно, злочин геноцида – и није реч ни о каквој „економској кризи“, него о бестидном, пљачкашком олошу који се домогао власти, па му никад није доста, и који не брине о народу, него о својим џеповима. То су они за које је Момчило Настасијевић рекао да би били кадри да због свог малог прста на руци униште цео свет.

Овогодишња кампања Двери иде по кафанама. Кафана као старо српско окупљалиште, још из 19. века.

Рецимо, 16. фебруара смо у најстаријој чачанској кафани, „Цар Лазар“. Ево вести: „Док ће сви други ићи у Арене и кристалне сале, Двери иду у српску кафану, јер је то једна од најстаријих институција која још није окупирана и уништена. Војску скоро и да немамо, Академија је скупина немих старца, део Цркве исто тако, а просвета, школство и здравство су на издисају. Једино се кафане држе у животу, јер Срби воле да живе, да се друже и размене по коју реч. Кафанска прича никада није само прича. То је место где се води политика – без увијања. Кафана је и место где су се дизали устанци и буне. И опет ће! Зато су Двери у кафани. Са својим народом, очи у очи – јер зло је доба и морамо да видимо шта нам је чинити“, рекао је Бошко. Истакао је да ће на овим изборима за Двери гласати пре свега жене јер оне према његовом мишљењу препознају оно за шта се овај покрет залаже. „За нас ће гласати она којој се одузима 35 % од плате када оде на трудничко боловање, она која добија отказ када остане у

другом стању, она која мора да ради од 9 – 17 часова па тек у касним вечерњим сатима да се врати својој деци и породици“. Обрадовић је рекао да позива већ седми дан Александра Вучића на директан телевизијски дуел. „Александар Вучић је изгубио једине изборе на којима је учествовао под својим именом, а то су избори за градоначелника Београда, он је изборни губитник, а данас има сву власт у Србији. Вучић нема ни један конкретан ресор у Влади Србије осим контроле тајних служби безбедности и контроле медија“, казао је Обрадовић. Он је поновио да ће Александра Вучића позивати сваки дан на дуел „било кад, било где, ако сме“. На скупу је говорио и Славко Стевановић председник Скупштине АП Косова и Метохије који је рекао да жели нову Србију за коју се залажу Двери, јер су их сви остали издали и продали у најтежим тренуцима. Марко Јанковић, кандидат за градоначелника Београда, познати новинар и публициста рекао је да би Чачак требало да буде први ослобођени град, јер су управо одавде кретали сви симболи слободе. „Одавде Двери крећу у поход на гласање за слободу, против свих осталих, јер није тачно да има много странака, у питању је само једна и то Нова комунистичка партија Југославије, а државом влада хрватска Државна безбедност. Насмејте се и идите на гласање јер ништа није вредно ваше туге, Двери су се отвориле по Божијој вољи“, казао је Јанковић. Мила Алечковић, кандидат за посланика из дијаспоре, рекла је да су Срби народ Тесле, Пупина, Милеве Анштајн али и радника и сељака и да такви треба и да останемо. Алечковићева је рекла да банке овде пљачкају народ, али да те исте банке не раде то у својим земљама. „Овде то раде јер су им дозволили политичари, а ускоро креће и пљачка сиротиње коју ће вршити приватни судски извршиоци, тако ће износити презадуженим грађанима телевизоре, фрижидере и кревете из кућа. Наша влада опростила је дугове моћницима, али нашим грађанима неће и то се мора спречити“, нагласила је она.

На скупу пева народни певач Марко Булат и свира мајстор фруле Милинко Црни.

Онда смо 23. фебруара били у кафани у Краљеву, поред споменика херојима Првог светског рата, а 28. истог месеца у Крушевцу. Тамо говоре Коста Чавошки и Славко Стевановић, председник легитимно изабране Скупштине АП Косово и Метохија. Дивим се и једном и другом.

Коста Чавошки је, рецимо, човек који никад није издао ни себе, ни свој народ, ни истинску демократију – од седамдесетих година прошлог века бори се против титоизма, за обнову слободе у Србији и Југославији, за слободу изражавања и политичког деловања; због тога бива протеран са Правног факултета, праћен од УДБЕ, маргинализован. За време Слободана Милошевића, диже глас против његових издаја националног интереса у Српској Крајини и Српској, са Српском либералном странком и својим саборцем Николом Милошевићем. Кад Слободан Милошевић заврши у Хагу, он, његов највећи политички противник, сведочи у његову корист – то јест, у корист Србије и српског народа. Диже глас против ДОСманлија и њихове издаје; устаје против Тадића и жуто-

краких; велеиздајницима назива Николића, Дачића и Вучића јер су потписали Бриселски споразум. Због свог националног става, увек је скрајнут – нема га у медијима, нити му дозвољавају да се обрати широј јавности Србије.

Славко Стевановић, човек са Свете Српске Земље, од оснивања је био посланик Социјалистичке партије Србије. Чим је Дачић загазио у воде бриселске издаје, напустио је СПС, и ставио се на чело слободних Срба Косоваца и Метохијаца. Иде на трибине Двери и сведочи о томе како је тешко нашем народу кога Београд предаје НАТО-у и Шиптарима. Једноставан, скроман, частан; иза сваке његове речи стоји Висока Србија која се, у Косовској Митровици, од 1999. бори да одбрани цео наш народ од неонацистичког лудила Велике Албаније иза које стоји Вашингтерна.

Са Славком Стевановићем су и наша друга браћа са Косова. Причам с њима. Између осталог, и о Шиптарима, које су Американци „усрећили“ дрогом, проституцијом и незапосленошћу. Они искренији то отворено признају.

А 24. фебруара десио се један предизборни скандал. Ево записа из мог „дверјанског“ дневника:

„ПРАВИ ИНТЕРВЈУ СА ЛАЖНИМ ВУЧИЋЕМ/ И ПРАВИ ВУЧИЋ ЈЕ ЛАЖНИ

Године 1938, глумац и режисер Орсон Велс је, на радио мрежи Си Би Ес, извео радио-драму по роману Херберта Џорџа Велса, „Рат светова“. Драма је изведена као директан пренос напада становника Марса на планету Земљу. Од шест милиона слушалаца, једна петина је поверовала да се ради о стварном нападу. Била је то прва велика проба моћи медија у новијој историји.

Године 2014, 24. фебруара, покрет Двери је, преко једног од ретких слободних медија, радија „Снага народа“, упутио најоштрији протест због гушења слободе медија у Србији, и то у току предизборне кампање. Протест је упућен путем правог интервјуа који је Бошко Обрадовић, носилац листе Покрета Двери, водио са лажним Александром Вучићем у студију интернет радија. Било је оних који су поверовали да је Вучић заиста дошао на мегдан Обрадовићу. Они који су поклонили поверење правом интервјуу са лажним Вучићем показали су тиме да смо још увек частан и витешки народ који жели да верује да су и такви лажљивци и политички превртачи какав је Вучић спремни за частан и витешки поступак какав је сучељавање политичких ставова у предизборној кампањи.

Наравно, Александар Вучић није неко ко је спреман на тако нешто. За годину и по дана колико је био на власти, он у медијима никад ни са ким и ни о чему није сео да размени мишљење и поведе дијалог. Преко пута њега седели су само уплашени и унапред припремљени новинари који му нису постављали права питања, него су имитирали интервјуе, хвалећи „супермена из Фекетића“ који у Влади Србије има само једно задужење – да надзире рад тајних служби и гуши слободу медија. Због његовог медијског свевлашћа, нема више ни политичког хумора у Србији – Дарко и Марко су протерани са Б92, нестала је „Надреална телевизија“, нема више (да ли заувек?) ни Кесића. Укидање сатире

најозбиљнија је најава тоталитаризма који се некој држави и њеном народу спрема. Из тог, и само из тог разлога, направљен је овај медијски оглед на радију „Снага народа“.

Очито, дверјани су хтели да упозоре Србију да она клизи у тоталитаризам комунистичко-фашистичког типа, где маршал или дуче не смеју бити изложени никаквој јавној критици, а о његовој позицији се јавно не расправља. Хтели су да народу у Србији укажу на срамну чињеницу да Покрету Двери, за кога је, по лажираним званичним подацима о Ђурђевдану 2012, гласало 4,3% изашлих бирача, не дозвољавају приступ медијима са националном фреквенцијом, чиме демократију, које нема без слободе јавне речи, претварају у карикатуру. Хтели су да покажу шта чека Србију ако Вучић и његови гаулајтери стекну власт без демократског надзора, када ће у нашој земљи завладати потпуни мрак, сличан јужноамеричким диктатурама.

Треба тражити да се Дверима хитно омогући присуство на медијима са националном фреквенцијом, а нарочито на јавном медијском сервису, РТС-у. Борба за слободу медија мора се наставити свим демократским средствима, уз притисак да медијски мрак буде развејан, и да слобода победи“. Тако сам записао у свој дневник.

Е, сад, људи су се, углавном, наљутили. Атмосфера пред изборе је превише напета за овакве шале. Бошко Обрадовић се извинио онима који су се осетили погођени.

Март

Већ 2. марта имамо трибину на Љубићу, а 3. марта смо у Ужицу, где, поред Бошка, говоре пуковници Крсмановић и Рајић, брат Борко из Пријепоља, равногорац Ђендић из Чачка, као и сјајни Иван Бабић, песник и глас народа из Пријепоља, који, између осталог, поручује:

„Нисам нациста, фашиста, вечити статиста,
Педофил, Канибал, Некрофил,
Нисам о`кеј ако сам геј,
Немам гордости, похлепе, подлости,
Бог да `прости, алавости.
Не желим педере, транце,
На киоску „ганце“, коморе гасне,
Поделе расне и класне,
Каталонију, Баскију, Валонију,
Ни у ком стању нећу Бретању,
Како ствари стоје, хоћу моје!
Не шаљем бомбе, да правим катакомбе
На туђе дете никад ракете

Не шаљем глад, болест ни јад,
Не дајем вето на напредни гето,
Не правим вирусе због вакцина,
Цигарете због адреналина,
Метак због Јеврејина!.../
Већ пјевам и играм коло, групно, соло,
пружам љубав, здравље, чувам православље
Крст и отаџбину, Савину постојбину
што је недрила, хранила, ведрила децу своју,
у миру, у боју добро сачувала, лоше одувала,
са Филиповим стиховима, на очима плиховима,
што тачнијим и финијим, са везовима Јефимијиним
са сузама царице свете нам старице,
са Теслиним умом и његовом снагом,
са Солунским друмом, крвавим трагом,
душе лепотом, чистотом, добротом,
својим животом, Србин бре.
О њему пишем, баш како мислим, како и дишем
и зато желим са њим да делим истину, правду
у победи паду, да не би страдали већ владали,
са светом у себи, овде, а где би

**Нисам Европљанин, срце ми пише,
становник Европе и много сам више – СРБИН!“**

Десетог марта је конвенција „Двери“ у Чачку; говоре држе: књижевница и лекар Зорица Кубуровић, новинар Милорад Црњанин, новинар Милетић са „Снаге народа“, од Чачана Љиља Живковић, професорка и мајка четворо деце, Ђендић равногорац... Опет свира фурулаш Црни. Ту је и Бошко. И ја покушававам нешто да кажем...

Сутрадан, 11. марта, са професорком Тањом Поповић на регионалној телевизији „Телемарк“ причамо о будућности српске породице. Говорим о ономе што нас чека кад прихватимо „ЕУ стандарде“ по којима ЛГБТ парови имају „брак“ и могу да усвајају децу. Показујем насловне стране сликовница – ЕУ бајки „о принцу и принцу“, о девојчици која има „две маме“. Питам се само – хоће ли ово нешто вредети. Било како било, сведочи се. И то се уклапа у борбу Двери за одбрану породице, јер је у кампањи јасно речено: „Вишедеценијска небрига владајућих структура о породици као темељу друштва довела је Србију у демографску катастрофу. Све је више породица које не могу да исплаћују своје банкарске и комуналне дугове: уместо да им помогне, власт им шаље приватне извршитеље да им одузимају имовину. Двери стављају породицу на прво место у друштву! Двери су први породични политички покрет у Србији и свету, који стаје у заштиту свих наших породица које су данас угрожене у духовном, моралном, социјалном, образовном, здравственом, еколошком

и економском погледу. Двери се боре да породична политика постане владајућа државна политика у Србији. Двери доносе Закон о заштити презадужених породица који ће породичним људима омогућити нови финансијски почетак: нико неће моћи да им одузима кућу и покућство: дугови ће бити одложени и подељени између државе, банке и дужника. Двери оснивају Министарство за бригу о породици и боре се против беле куге у Србији“.

Правни патриотизам

У кампањи 2014. једна од најзначајнијих поука био је Манифест правног патриотизма. Појам правног патриотизма је суштински важан у доба кад је власт формално легална, али суштински нелегитимна: „Зашто у Манифесту говоримо баш о правном патриотизму? Зато што једино појединац који је стварно заштићен у својим правима може бити веран својој Отаџбини; зато што је патриотска борба за правно уређену Отаџбину животни интерес свих који Србију доживљавају као своју државу, били они Срби или припадници националних мањина; зато што се патриотизам лишен правне свести претвара у демагогију, демагогија води у тиранију, а тиранија у друштвене немире, инострану интервенцију и сигурну смрт Отаџбине... Зашто борба за законитост мора да буде патриотска? Зато што су само грађани Србије власни да лично или преко слободно и непосредно изабраних представника правно уређују своју Отаџбину сагласно својим вредностима, интересима и потребама; зато што домаћи правни поредак мора да има супрематију над нормама међународног права, а ратификовани међународни споразуми морају да буду у сагласности са Уставом. Двери сматрају противправним и ништавим све домаће нормативне акте и међународне споразуме који нису у складу са уставноправним поретком Републике Србије, као и оне који државу Србију доводе у политичку, војну и економску зависност. Прва слободно изабрана власт ће на уставом и законом прописани начин поништити све такве акте, а против одговорних лица биће покренути кривични поступци, као и поступци за накнаду штете. Пошто само политички слободан народ може суверено да врши уставотворну власт, важећи Устав и поред свих слабости, не може да се мења, у целини или делимично, све док траје евроатлантска окупација Косова и Метохије као неотуђивог дела државе Србије. Двери сматрају да принцип позитивне дискриминације у корист било које мањинске групе мора бити укинут, јер органима власти одузима ауторитет демократског легитимитета. „Независна“ регулаторна тела и агенције треба да буду укинуте, јер формирају скуп паралелни систем власти који дерогира демократски заснован систем власти (народна скупштина и влада) проистекао из политичке воље бирача; У циљу ефективне заштите државног поретка наше Отаџбине неопходно је да се кривични судски поступак у потпуности уреди на истражном начелу са ак-

тивном улогом суда у свим фазама поступка. Институт споразума о признању кривице треба укинути, јер је израз слабе државе која невољно гони починиоце кривичних дела. У циљу спречавања имовинске пропасти породица мора се **установити законски имовински минимум који се не може положити као хипотекарно јемство и који се изузима од извршења, путем закона којим ће се заштитити све наше презадужене породице**“.

Појам правног патриотизма суштински је заснован на нашој народној изреци: „Правда држи земљу и градове“. Основне његове идеје потичу од једног од учитеља Двери, руског правног и философског генија, Ивана Иљина. Што се правног поретка тиче, он мора бити заснован на правној свести грађана, а правна свест не може да противуречи савести. У „Путу духовне обнове“ Иљин каже да се кроз закон мора видети намера законодавца и оно добро које је дотични хтео да донесе народу својим законом. Из народне правне свести произилази и обличје државе, која је пројава те свести: „Само жива народна правна свест даје државној форми осуштаствљење, живот, силу“. Зато сваки народ има право на свој устав и сопствену државну форму. У свом огледу „Идеја права у филозофско-правној концепцији И. А. Иљина“, Андреј Митић указује на чињеницу да су морал и право код руског мислиоца нераскидно везани. Право мора да се усклађује с моралом, то јест закон треба да прописује људима онакво понашање које је у складу са њиховом савешћу. Правна свест је непосредно, интуитивно проницање у виши духовни смисао правних односа, који јесте природно право. Човекова слободна лојалност, по Иљину, подразумева не само познавање својих права, него и дужности и обавеза. Предуслови правне свести су: осећање сопственог духовног достојанства, принцип аутономије (човек мора бити кадар да буде самом себи закон, у смислу поштовања правних норми и испуњавања својих дужности према ближњима и заједници), као и принцип међусобног поштовања међу људима. Што се државе тиче, за Иљина је она орган духовне солидарности, „позитивно-правна форма отаџбине, а отаџбина чини њен духовни садржај“. Ако власт и народ немају правне свести, држава се претвара у апарат за вршење голог насиља, или изнуђени компромис партијског надметања. ЗАПАМТИМО ЗАУВЕК: ДРЖАВА ЈЕ ПОЗИТИВНО-ПРАВНА ФОРМА ОТАЏБИНЕ, А ОТАЏБИНА ЈЕ ЊЕН ДУХОВНИ САДРЖАЈ. То је став Двери.

Паре

Наравно, паре. Кампања Двери је, као и 2012, вођена помоћу штапа и канапа, с мало новца и много ентузијазма. Новац је, као и увек, дотицао од наших људи из расејања. Колико? Таман да се „дише на шкрге“. Најзанимљивији случај испричали су ми људи једног повереништва из унутрашњости. У току кампање, скупили су око 40.000 динара за рекламу на једној локалној телеви-

зији. Једна друга политичка организација, „учипљена“ са напредњацима, тој истој телевизији дала је 2,5 милиона динара.

Ипак, све је у томе што има оних који за Србију раде срцем, а не парама. И зато је Србија жива, иако на апаратима.

Исходи избора

Био сам сигуран да ће Двери ући у Скупштину Србије, као што сам био сигуран да Вучић и његова лаж неће имати више од 30% гласача. Зато ми није много сметало, иако ми је било жао, што Двери, ДСС и радикали нису направиле техничку коалицију за улазак у парламент. (Двери су, као и увек, нудиле сарадњу; нудиле су ДСС-у да води коалицију; њима су нудили да буду на извесним листама, али тако што би се, рецимо, учланили у радикале, то јест, одрекли себе). Где год сам био, атмосфера је била одлична; људи су, колико сам видео, разумели причу; медијска блокада, која је била стравична, изгледала ми је пробијена после предаје захтева РТС-у 1. марта 2014, када је полиција покушала да спречи дверјане да те захтеве предају и после сјајног наступа Бошка Обрадовића на РТС-у, у једином званичном термину, који је трајао кратко, али био веома ефикасан (успео је да каже ко је Вучић, подсетио на основна начела породичне политике, збунио водитеља, а све је, касније, ишло преко Интернета, и имало око 150 хиљада прегледа)... Наравно, нисам се освртао на прогнозе разних агенција, за које сам веровао да их плаћа Вучић...

Нисам се плашио ни Вучићевих плаћеника који су ишли од врата до врата и значајно гледајући уплашене бираче, питали их – хоће ли гласати за Газду Србије, Победника Над Снежном Олујом, Супермена Из Фекетића...

Кад ја тамо, а оно међутим...

Народ је гласао за Вучића како никад ни за кога није гласао... Човек је сам могао да формира скупштинску већину...

Није нимало случајно да су и научници, попут Слободана Антонића, у тумачењу овог феномена самопорицања посегли за мистичким тумачењем, какво је оно Његошево у „Лажном цару Шћепану Малом“: гласало се за пропаст у име „напредњаштва“, за лажног и лажно свемогућег месију – кловна, који наставља да нас води и заводи до, све ближе, пропасти. О томе ће још бити речи; за сада, само да се сетимо да бирање лажних пророка у историји старозаветних и новозаветних народа има непосредну везу са духовним стањем срца и ума сваког од нас.

Што не значи да грешке не треба исправљати.

Двери су дужне да још озбиљније схвате поруку руског социолога Александра Панарина.

Бити на страни светске и наше сиротиње

Један од најугледнијих руских филозофа и политиколога, шеф катедре за политикологију Московског државног универзитета, носилац награде „Солжењицин, Александар Панарин (умро 2003), видео је обресе Трећег светског рата као глобални грађански сукоб. За њега је и Хладни рат био глобални грађански рат. О томе је писао:

„Претходно покољење још је знало да је хладни рат двеју суперсила био преображени облик грађанског рата: СССР је у том рату био на страни сиромашних, САД пак – на страни богатих. У том смислу пораз СССР-а био је пораз сиромашних у њиховој борби с богатима, а победа САД и њихово настављено општесветско наступање победа и наступање богатих. И сама чињеница да већина нас данас сматра таква одређења застарелим и да се стиди класних одређења уопште говори само о томе да је и у свету симбола и њихових значења победу однела партија богатих, која је умела не само да физички трујумфује над својим традиционалним противником, него и да га дискредитује интелектуално и морално.“

У социјализму, без обзира на све, чак и ужасне, промашаје, постојао је елемент наде, који је људе водио ка продужењу живота и побољшању услова истог. Ево шта каже Панарин о узроцима таквог полета:

„Истраживања под руководством професора И. А. Гундарова у Сверуском државном научно-истраживачком центру превентивне медицине, открила су неочекивану чињеницу: показало се да главни деструктивни фактор, који изазива превремену смртност људи и снижавање средње дужине животног века у националним размерама, није материјална беда само по себи, него осећај безизгледности перспективе, осећај историјског незнања. Истраживања воде на закључак о духовној детерминацији здравља нације.“

Упркос чињеници да се 1945. године у Совјетском Савезу живело много горе него 1940, и да је земља била разорена ратом, број рађања био је много већи од броја умирања, а животни век становништва је порастао.

Наравно, слом друштвеног идеала није могао да прође без последица, које су планери Новог светског поретка већ израчунали у својим леденим лабораторијама социјалног инжењеринга. Намећући сурови капиталистички индивидуализам као модел живота земљама Истока, они су знали шта раде; по Панарину:

„Из онтолошког закључка да је једина права реалност савременог друштва индивидуум ослобођен од икаквих социјалних веза следи и морални: сви одбачени, понижени и унесређени немају кога да криве за свој удес сем себе саме. Јасно је да је то класна стратегија оних који имају разлога да ретуширају и прикрију своју одговорност за проистекла социјална разарања и катастрофе. „Реформаторима“, виновним у организованим и управљаним катастрофама, крајње је погодно да енергија социјалног гнева у потпуности пређе у личне

комплексе, а да жртве њихових нечовечних експеримената преусмере сву своју раздраженост на себе саме, превративши социјални бунт у мазохистичко мучење самих себе. У савременој Русији тај поступак користи се у припреми на цео народ, углавном на Русе.“

Из свега овога је проистекло ново (у дубљем смислу – антихришћанско) схватање глобалног поретка, смртоносно у самом свом корену:

„Прагматична свест има сасвим друге бриге за разлику од претходне, хришћанске по својим коренима: она је заокупљена не тиме како да помогне новој сиротињи, него како да се посигурније од ње заштити. Друга секуларизација, одстранивши „левичарске рецидиве“ из западне културе, изгледа, одстрањује социјалну саосећајност уопште. У тих нових пагана сиромашни и људи с неким недостатком више не побуђују саосећање, него само одвратност, често помешану са страхом. Али, та нова схватања захтевају не више социјалну државу, него милитаристичку, то јест демократију нове мањине, „која ће умети да се заштити“. А, пошто је реч не о националној, него о „глобалној демократији“, која се дефинише као екстериторијално заједништво, онда је може штитити не национална, него глобална држава. На улогу таквог глобалног заштитника демократије, која је постала судбином изабране мањине човечанства, претендују Сједињене Државе.“

Још нешто: епоха модерне значила је масовну урбанизацију и индустријализацију. Људи су напустили углавном самодовољни свет сеоске привреде, и осетили благодети градова: од новог начина становања до здравствене заштите. Заузврат су радили за капиталисте. Масу обичних требало је, међутим, увући не само у процес производње, него и у круг потрошње. Чувени отац аутомобилске индустрије, Форд, говорио је: „Све куповине богатих нису довољне да обезбеде продају било које гране савремене индустрије. Класа, која треба да купује наше производе, то су радници; неопходно је, према томе, да они стекну и имају довољно новца и доколице за одговарајућу потрошњу“. Потрошачка демократичност масовне производње данас је нестала. Панарин је јасан: „Услугом за богатог клијента може се остварити добит која превазилази добит од продаје јефтиних производа стотинама сиромашних клијената, а да се притом остварују невиђена уштеда и напора и времена“.

Шта то даље значи?

Панаринове дијагнозе су немилосрдне:

„Сада сиромашни не представљају никакву вредност ни у својству потрошача, они се не лепе на ласкаву рекламу, они немају кредитних картица, они не могу рачунати на текуће банковне кредите и позајмице, а роба која је њима најподеснија, доноси трговцима мизерну добит или је чак уопште и не доноси. Зато није за чуђење, што су ти људи преквалификовани у „андерклас“: они више нису привремена аномалија, која може дочекати исправку, него класа изван класа, група која се налази изван граница „социјалног система“, сталез, без кога би се сви остали осећали и боље и удобније.“

Некад је народ био извор јефтине радне снаге, али и услов масовне потрошње. Такође, коришћен је у империјалним ратовима као топовско месо. Сада, међутим, по увидима Панарина, долази време када је обичан народ свуда непотребан. Неприлагођене треба истребити, сасвим их уклонити из света: они ником, и ни за шта, нису потребни.

Уз све ово, хиљадама година постојање народа градило се и на мистичкој компоненти. Народи су, по тој парадигми, заједнице духа, покојних, живих и нерођених. О њима брине Бог, Отац свих људи и нација. Међутим, постмодерни инжењери глобализма више немају потребе за целим народима. По Панарину, они „монтирају њима потребне системе од материјала разних земаља и нација“. С позиције глобалистичког конструкционизма, у сваком народу постоји маса сувишног (историјски „отпад“ „непојмљивих традиција, неразумних обреда, свега нерационалног и неартикулисаног“).

Народима који се не уклапају у „врли нови свет“ треба дати сурове управљаче – компрадоре који ће сувишне сународнике уклонити са лица земље. Да ли вам је сад јасно шта се дешава са Србима? Ако Дејвид Гомперт из RAND корпорације каже, још средином деведесетих година прошлог века, да „српски вирус треба уништити“, онда добијамо жутокраке, чији резултати се виде од пописа до пописа: намештеници Империје су, од 2002. до 2011, из Србије уклонили 400.000 носилаца опасног „српског вируса“.

По Панарину, прошла је фаза претходног, према имигрантима (јефтиној радној снази) трпељивог и социјално одговорног капитализма. Сада сиротињу, како рекосмо, треба побити.

На крају, мораће да дође до глобалног обрачуна; све што је до сада предузимала глобална елита, само су полумере:

„Посебне тајне браве, уређаји за појачавање зидова, оружје, непробојна стакла и уређаји за заштиту од потера, довитљива проналажења двоструке и троструке заштите – све су то издаци, којима се нова буржоазија раскусурава око демонтаже социјалне државе и досад невиђеног дистанцирања од упропашћених суграђана. Но ти ратови свакодневице ће пре или касније бити проглашени за безнадежни дилетантизам. Уместо да се штите понаособ, о својој кризи и на свој ризик, чланови нове класе глобалних компрадора све су ближе идеји о потреби концентрисане глобалне заштите на заиста професионалној основи.

Слично као што је на исходу средњовековља концепција сепаратне заштите посредством одређених сењора била напуштена у корист колективног заштитног органа у лику централизоване апсолутне монархије, данас, на исходу епохе модерне, виси у ваздуху идеја светског апсолутизма у лику империјалне власти САД као светскога жандара, који штити нове изабране од својих и туђих „варвара“. Александар Панарин је умро 2003. године. Године 2014, како је кренуло, можда ће бити увод у ужасе Трећег светског рата. Грађанског рата богатих против сиромашних, о коме је Панарин јасно и гласно говорио, онда кад је многим то изгледало као бунцање „теоретичара заве-

ре“. Уосталом, рат је већ коришћен као средство изласка из светске економске кризе. Звао се Други светски.

Двери, још гласније но до сада, морају бити на страни угњетених против угњетача, слабијих против јачих... То је будућност сваке одговорне политике.

Јун

У јуну, ето нас у Крушевцу, граду цара Лазара и Српског Завета. Трибина „Принцип је био у праву“. Трибина је лепо прихваћена. Људима је јасно да Принцип није био убица, ни терориста, него наш младић, који је устао у име правде и слободе против царевине лажи и насиља која је желела да сломи његов народ.

Поводом Принципа, морам да нагласим да је филм Срђана Кољевића, „Бранио сам Младу Босну“, успео да нам прикаже наше људе, који су из сиве свакодневице ступили у велику светлост Завета – мучеништвом; омладина, спремна да се жртвује, оставила је велики траг управо због спремности на жртву. Данашња омладина, авај, гине у бесмисленим саобраћајним несрећама.

Уопште, ова година је била година Гаврила Принципа – толики се споменици подигоше, књиге објавише, а Кустурица осветла образ Андрићградом, трајним спомеником једном идеализму. Нису успели да нам промене свест, као што је то желео Wooshic: Срби смо, и даље.

Август

У оквиру Летњих духовних вечери у Чачку, 10. августа нам стиже сјајан гост из Русије, Алексеј Комов. Он је представник Светског конгреса породица у Уједињеним нацијама. А Светски конгрес породица остварује сарадњу са организацијама које бране природну породицу и живот од зачећа у осамдесет држава света, и ове године су, у септембру, имали велико сабрање у Москви. Комов је сјајан, начитан, добар говорник; хришћанин и родољуб који се не стиђи себе и свога. У Чачку је оставио изврстан траг, као и у Краљеву, где смо 11. августа имали Округли сто о заштити породице и породичној политици, као и трибину (морам да похвалим дверјане из Краљева – увек су изврсни организатори, способни „стићи и утећи и на страшном месту постојати“).

О чему Комов говори? У уводном делу свог предавања Комов је дао кратку историју антипородичних политика у Русији, које су свој врхунац доживеле у Октобарској револуцији 1917. Од тада је кренуло пропагирање абортуса, слободне љубави, комунистичко васпитање омладине и рушење традиционалних породичних вредности. Данас је тај талас антипородичних и антихришћанских вредности присутан на целом Западу, где се покушава легализовати проституција, наркотици, истополни бракови, чак и педофилија, док се хришћанске и породичне вредности све више прогањају, па чак и забрањују. Заједничка црта свих

девијација које су на западу присутне последњих деценија, а сада се појављују и у словенским народима, јесте антихришћанство, борба против православља.

Тек са великим политичким променама у Русији у последњих 15 година, Русија се враћа традиционалном систему вредности и породичној политици. У Русији је данас забрањено рекламирати абортус и пропагирати хомосексуализам малолетницима, за свако другорођено дете држава даје око 10.000 долара, а за свако треће дете следује добијање земљишта за грађање куће или повољни кредити за обезбеђивање стамбеног простора.

И широм западног света данас има много организација и појединаца који се боре за породичне вредности. На крају свог обраћања Комов је представио планове за одржавање великог међународног форума на коме ће узети учешћа више десетина организација које се баве заштитом породичних вредности из целог света, а који ће у организацији Светског конгреса породица бити уприличен од 10-12. септембра у Русији. Тема Форума је *Вишедетна породица и будућност човечанства*. Програми ће бити одржавани у највећим конференцијским салама Московског Кремља, највећег руског храма Христа Спаситеља и Руске Думе, где ће на тему породичних вредности расправљати скупштинске делегације, представници породичних НВО и породични лидери из више десетина држава света. Програм ће бити завршен спектакуларним концертном у Кремљу, а Двери ће представљати осмочлана делегација на челу са Срђаном Ногом, чланом Старешинства Двери и представником Србије у Светском конгресу породица.

Одговарајући на питања о украјинској кризи Комов је указао на историјат одвајања ове руске вековне земље од Русије. Иако већина тамошњег становништва говори руски и историјски припада Русији, под утицајем Запада у Украјини се развила огромна русофобија која је довела до државног удара инспирисаног са Запада и војне хунте која данас бомбардује сопствено становништво. Када је Србија легитимно реаговала против шиптарског тероризма на Косову и Метохији, НАТО је интервенисао, док данас читав западни свет ћути док украјински нацистички режим убија сопствене грађане. Благодаревши Покрету Двери на позиву, гостопримству и сарадњи, Комов је истакао да је Србија – Мала Русија, а Русија – Велика Србија, да нас чека још пуно заједничких борби за породичне и хришћанске вредности, и да ћемо у сарадњи са свим чланицама Светског конгреса породица из целог света у тој борби сигурно победити.

Септембар

Вучић је одржао геј параду, плунувши у лице Србији која је обележавала стогодишњицу победа на Церу и Колубари. Он, који тобож „штеди“ (у ствари, разара и распродаје оно што је остало од Србије), дао је милион евра за ту манифестацију политичког хомосексуализма, о чему су писале „Новости“: „Држави је после шетњи остало да сведе рачуне. Према првим проценама, само полицијско

ангажовање коштало је око милион евра. Да би инциденти били сведени на минимум, ангажовано је око 6.800 полицајаца који су пристигли из свих делова Србије. Учествовали су Жандармерија, Специјалне антитерористичке јединице, Противтерористичке јединице, Интервентне јединице полиције из свих делова републике. Калкулација је једноставна – да није било инсистирања на Прајду, и великом безбедносном ризику, поменутих милионом могло се саградити најмање 40 кућа у Обреновцу, Текији или Крупњу. За поправке би било и за много више домаћинстава. У једној од највећих истрага у последње време, оној у случају „кантримен“ било је ангажовано око 150 полицајаца, док је о 1.100 шетача на Прајду бринуло чак 6.800 полицајаца. На једног геја – седам чувара!“

Било је и хапшења, попут привођења монаха Антонија који се, са групом верника, нашао пред Патријаршијом, спреман да крене у литију.

А шта су урадиле Двери? Оно што су могле.

На протесту против геј параде, који је одржан на Тргу Републике у Београду у организацији Покрета Двери, сабрало се више хиљада људи који су затражили од Владе Србије да откаже параду. На протестном скупу су се обратили Владан Глишић, члан Старешинства Двери, Срђан Ного, представник Светског конгреса породица за Србију, Његова Екселенција амбасадор Светског конгреса породица при Уједињеним нацијама Алексеј Комов, и Бошко Обрадовић, члан Старешинства Двери. Протест је завршен светском премијером и јавним приказивањем руског документарног филма „Содом“, познатог руског новинара и редитеља Аркадија Мамонтова, који јасно показује шта нас чека у наставку геј парадирања нашим друштвом и државом. Покрет Двери је позвао Владу Србије да откаже геј параду, јер је то најбоље решење за подигнуте тензије у друштву које сваке године изазива наметање пропаганде хомосексуализма нашој деци. Чланови старешинства Двери су кренули ка Бироу за координацију рада службе безбедности који је требао да саопшти одлуку о одржавању геј параде, али их је у томе у близини Теразијске чесме спречио кордон полиције. Са њима су били и малобројни грађани – већина се разишла после скупа на Тргу Републике.

Покрет Двери окупио је осам хиљада породичних људи Србије и верника Српске Православне Цркве у литији која је прошла централним београдским улицама да би окадила и очистила стазу куда је неколико сати раније прошла срамна и богохулна „геј парада“. Литију је предводило београдско свештенство. Литија у славу живота, брака и рађања почела је молитвом у храму Светог Саве у 16 часова, са благословом патријарха Иринеја, и након породичне шетње центром Београда, завршена је око 19 часова молебаном у Саборној цркви. Током проласка литије поред београдских храмова, оглашавала су се звона у славу живота, брака и рађања – док су током проласка „геј“ пропагандиста, предвођених америчким амбасадором, главним окупационим чиновником „Вучићеве Србије“, у храмовима звонила – посмртна звона! Учесници литије су носили иконе и државне заставе Србије, певали државну химну и достојанствено показали шта је оно чиме се заиста треба поносити, а то су брак, породица и деца, а никако „геј парада“.

Наравно, као и увек, било је извесних који су тврдили да су Двери намерно ублажиле атмосферу протеста, да су то урадиле у договору с Вучићевим режимом, итд. Паметњаковићи су заборавили да се једино Двери од свог оснивања интензивно боре против наметања политичког хомосексуализма и за заштиту породице, што су доказале огромним бројем активности – не само породичним шетњама и протестима, него и предавањима, објављивањем књига и часописа, конкретним законским предлозима, итд. Сетимо се текста Бошка Обрадовића објављеног у „Српској унији“ много пре 2014: „Заправо би се могло судити организаторима Поворке срама због кршења јавног морала и излагања јавној порузи. У овом случају јавној порузи изложене су традиционалне вредности српског народа и Србије, као и од Бога дати начин сексуалног живота, брака и породице. То и јесте била поента Поворке: чиста друштвена провокација и јавна поруга свих наших традиционалних веровања. Ако је у пакету са тим могуће понекога ухапсити, осудити, забранити и елиминисати са друштвене сцене, онда је успех максималан за ту годину. А следеће године прелазимо на праве теме: улазак наше пропаганде у вртиће и основне школе, озакоњење свих наших настраности и робија за све који би евентуално имали нешто против да кажу“. Треба отићи на сајт Двери, и у архиви наћи све чланке о овом питању, од 2009. наовамо, па видети какав је то труд и рад, и то стално на ивици жилета, под претњом хапшењима и забранама (ко не памти чувеног ДС-овог гаулајтера, Хомена, који је 2010. претио да ће „освета државе бити језива“)?

Уосталом, ко зна боље – широко му поље.

Мени је, искрено говорећи, помало мука од паметњаковића који „све знају“ о Дверима. Рецимо, 2012. многи су причали да су Двери Ђиласове зато што је Владан Глишић изјавио да нам не треба Томислав Николић као „мусавија“ верзија Бориса Тадића. И? Шта се десило кад је доказано да је Николић, Шојић из Бајчетине, одбио да брани Устав Србије и стао уз Вучића, Дачића и Бриселски споразум, којим се издаје Косово? Да ли се неко извинио Дверима? Тако су и ове, 2014, када су се челници Двери срели са Вучићем да му изнесу свој план за санирање последица поплава, почели да причају како су Двери Вучићеве. И тако даље, и томе слично. Наравно, овога ће бити још; само се не треба узнемиравати.

Октобар

У чачанском повереништву Двери 10. октобра говорим на тему „Да ли су Срби луд народ?“ и кажем да јесу, јер су вековима били спремни да се боре против рационалистичке приче о томе да је боље бити роб него покојник. Слобода и правда су кључне речи нашег речника, и док је тако, нисмо побеђени.

А онда је био велики тријумф „Катене Мунди“, издавачке куће која је настала из културолошке мисије Двери, коју је утемељила, између осталог, Кијукова „Катена“. На Коларцу, поводом другог издања „Катене“, пред препу-

ном великом салом (многи су отишли јер није било места), о насушном двотомнику говоре академици Владета Јеротић и Коста Чавошки, новинар Ратко Дмитровић, певач Аца из „Ортодокс Келтса“, Бранимир Нешић, али и ја. Ту сам да кажем оно што најдубље осећам – да је ово издање почетак нашег духовног препорода у 21. веку. Ево те беседе.

О новом почетку српског становишта

Шездесете година 18. века... Српски народ је у двоструком ропству – под Турцима и под Хабзбурзима... Песник, историчар, бакрорезац, барокни просветитељ, гравер, калиграф и писац уџбеника, сатрудник митрополита Павла Ненадовића, родом из Вуковара, Захарија Орфелин, по узору на старозаветног пророка Јеремију, оплакује судбину Србије и свог народа: „Како стаде Србија, славна и угодна,/ са мноштвом народа бивша прође плодна,/ пресилними цареви и храбри/ солдати, сад у ропство другима морала се дати. /.../ Славни моји цареви и вожди велики,/ с моји храбри витези и сини толики,/ оштрим мачем падоше у својој држави./ Ах, на жалост горку ми остах ја без слави!“

Заиста: шта то би с нама?

Некада се певало: „У Будиму граду чудно чудо кажу“ и „Игра коло под Видин,/ пусти ме, мајко, да видим“. Сад не само да нас нема у Будиму и Видину, него нас, осим у траговима, нема ни у Дрвару и Книну. Водила се борба за слободу; они који су је водили, изгинули су; наступило је робовање: „Морала сам већ поћи ја к већ различним царем,/ горке сузе лијући мећем се у јарем./ Сви се мени ругају и хулу сви кажу: „Ето наша робиња!“ – а бреме налажу“, вели Орфелин у име Србије.

Поражени морају да испуњавају наређења победника: од разарања своје привреде ММФ шок терапијом, преко геј параде, до промене свести. Србија је, као и у доба Орфелиново, робиња. Јер: „Серпске моје границе и земље ридајут/ што храбри ми витези туд не пројезжајут./ Разорени градови сви пусти већ стали,/ куле бојне српске све и дворови пали“. Пустош у српским градовима некад била је изазвана војним походима, кугом, сеобама... А данас? Од пописа 2002. до пописа 2011, без испаљеног метка, има нас мање четиристо хиљада. Неки су отишли ван земље, а неки под земљу. Уместо куге, људи умиру од рака, што је последица НАТО бомбардовања осиромашеним ураном 1999, када су нам отишли Косово и Метохију. Расејани, расељени, расточени; над нама Мајка Србија плаче у Орфелиновој песми: „Једна чада у Турској, а посвуда друга/ стећут љуто, жалосно, - ах, прегорка туга!/ По толикој ја слави и мојој храбрости,/ поругана стала сам, - о, моје жалости!“

Наравно, непријатељи нам се ругају; својевремено је амерички учењак Џон Хјуер устврдио како су Американци народ будућности, који прелази на еволутивни ниво киборга, док су Срби, који сумануто играју по мостовима под НАТО

бомбама, народ прошлости који треба да нестане. У својим успоменама, Ричард Холбрук је „знао“ да смо злочинци још кад је, као студент, у Сарајеву гледао спомен-плочу на месту на коме је зли Принцип пуцао у престолонаследника Фердинанда, тако пуфнастог и нежног мецу из Беча, који је у Босну на Видовдан 1914. дошао са најбољим туристичким намерама. Сад, кад смо на коленима, наши киборг-непријатељи се понашају као у Орфелиновој песми: „Сви веће врази моји рукама пљескајут,/ хулно звижде на мене, а злобно глас дајут: „То ли она преславна Србија у свијету?/ Сад слушкиња наша бист, дала с’ нам под пету.“

А шта је са тзв. „елитом“ Срба? Да чујемо Орфелина: „И сви моју проци славу возљубили,/ с чадми моји у ропству мене оставили;/ добро опшче презрјевше, преко мене гледе,/ само о том пекут се да славу насљеде“. Као и онда, тзв. „елита“ презире опште добро и брине о својој слави (и парицама, парицама, наравно; о парицама из НАТО фондова, датима за „промену свести“ дивљака са Балкана, као и за сличне НВО активности).

Кад имаш такву „елиту“, а после пораза, јасно ти је како непријатељ из тзв. „међународне заједнице“ може да, за „зеленим столом“ у Бриселу, приморава домаће ЕУропојце да потписују срамне споразуме о продаји Косова и Метохије под власт Тачија, Чекуа, Харадинаја, чије је збирно име Вадисрце: „Оружија сва моја враг мој затупио,/ перо своје са мојом сабљом заоштрио:/ у крв моју умаче, на ме злобу пише,/ чада моја ногама газећ, злбом дише“.

Наступило је доба страха и кукавиштва, које се правда неопходношћу да сисамо сисе Магне Матер зване Европска унија (Орфелин је знао да су то „змијске сисе“): „Добри моји синови ни у што сви стали,/ оружија са плећи врагом дат морали;/ сисе они змијеве сисати гоне се,/ са свих страна вражије напасти боје се.“

Ове, 2014, стогодишњицу Церске и Колубарске битке ЕУтописти прославише, између осталог, геј парадом; то је зато што не можеш издати Косово, а остати усправан. Код многих нема спремности да се, са Јеремијом, запева: „Шумадинац пали топа,/ Затресла се сва Јевропа“... Што рече Орфелин: „Восток, запад, полуноћ бојали се мене,/ славне, храбре Србије, бивше тогда једне;/ а сад сједим жалосна, у ропству тужећи,/ и за мојом храбростју прегорко плачући./ Помрачи се и вид мој, руки ослабили,/ згубила сам и снагу, сасвим ме сатрли./ Славна моја сва храброст на Косову паде,/ а тко ће ме утјешит, нејма тога саде. /.../

Зубе су ми избили и одсјевки хране,/ отрови поје мене и сине ми јадне;/ и дан и ноћ труде се да у јаму своју,/ ах, Србије жалосна, баце душу твоју.“

Помоћи нема, бар за сада, и бар не оне која би нас из јаме извела. И Орфелин се жалио на старију источну сестру која не долази да нас подигне: „Гди су сад ближњи моји? И сестра остави,/ сасвим мене презрјела, помоћи не јави./ Ах, Србије пребједна! Сви тебе презрјели,/ и сосједи и друзи већ те оставили“.

Али, како рече Берђајев, хришћанин не живи као тужилац, него као оптужени; Срби су увек имали вид за своју кривицу, по речи Владике Николаја – на Косову нам нису били криви Турци, него Вук Бранковић. Орфелин је то

знао: „Но и сами синови моји веће стали/ јогунасти, свирепи, и тугу ми дали;/ трзају ми утробу, сами се сви смели,/ а не знаду у што се вјеквјечно свели./ Шарке пушке и бритке сабље положили/ пред ногама врагов си, имати мислили/ каквог тиме покоја или ти слободе, но нејмајућ свој вожда, ништа не находе./ Ученија нејмаду, оружје згубили,/ и врагами сатрени, себе помрачили;/ у поданство пали свуд, у велике беде,/ носе бреме велико, а јоштер не виде“.

Сами Срби кидају утробу мајке Србије, дигли су руке од борбе, немају истинске вође; школе им пропадају, и збуњени су као прави сметењаци...

И стање Цркве је тешко; Запад би волео да Србе нагна „трећем обору“, у унију, која се данас маскира причом о екуменизму (Поезија после Аушвица? Екуменизам после Јасеновца?): „Цркве моје пропале от слободе своје,-/ утјесњени левити, жалосно срце моје!/ Врази чада к трећему обору нагоне,/ различитими мукама к западу догоне.“

Орфелинова песма би била пунолетство очајања да није њеног краја: „Старешине све моје клоне се на страну,/ сви, по мраку ходећи, мене саму јадну/ остављају на муках, ах, жалости моја!/ Ах, Србије пребједна! Гдје надежда твоја?/ Тко ми може довољно жарких суза дати/ ову моју несрећу довијека плакати?/ Више нејмам надежде, развје моју жалост/ сам ти, вишњи, о Боже, премјени на радост!“

Остала је, дакле, молитва.

А какве то везе има са Кијуковом и нашом „Катеном“?

Има, и то велике. „Катена“ је књига великог плача и велике наде. У њој је српска историја, историја мученичка – то јест, сведочанска, јер грчка реч „мартир“ значи и МУЧЕНИК и СВЕДОК, сведок који сведочи својом крвљу – али и светла историја једног народа, који није био спреман да се одрекне Христа и поклони идолима, баш као Ананија, Азарија и Мисаил, три израиљска младића у пећи вавилонској, који су Навуходносору рекли: „Бог нас може избавити из твоје руке, царе; али, ако то не учини због грехова наших и нашег народа, ми се ни онда нећемо поклонити идолима“. Када се појавила 1992, „Катена“ се нашла на барикадама грађанског рата на развалинама бивше Југославије, у коме су потомци оних који су попунили Ханџар и Скендербег СС дивизију, и који су 1942. јуришали на Русе под Стаљинградом, водили прљави рат против Срба потпомогнути од наци-глобалиста из Вашингтона и (опет!) из Берлина.

Пошто, по речи Светог Јована Кронштатског, нема места за случајност у царству Свемогућег Бога, вреди рећи да Кијукову заветну књигу на Коларцу представљамо 21. октобра, на дан кад Српска Црква помиње Новомученике Крагујевачке, међу њима и ђаке Гимназије, које је просвећена Европа, на челу с Немачком, побила 1941. Тада је и Кијуков отац Ранко, избеглица са Баније, умало био стрељан; али га је Бог, преко једног Недићевог Србина, спасао.

Сад, 2014, „Катена“ је опет изашла у доба рата Империје против Срба, рата који, како рече покојни Миодраг Павловић, „сећање брише“... И у једном и другом случају, и 1992. и 2014, „Катена“ је ту да нам каже: „Браните се! Научи-

те песму!.../ Попевајте, коледајте, појте“...“ „Научите пјесан! То је избављење!“ Свако њено огњено слово нам сија у тами доба у коме је, бодријаровски речено, све више информација, а све мање смисла...

Кијукова „Катена“ је и онда, пре 22 године, и сада, књига ВЕЛИКОГ БУЂЕЊА. Она нам показује да „из нових фресака стара туга веје/ није све пропало кад пропало све је“ (Р. П. Ного). Књига плача и наде, књига која објављује „граду и свету“ да смо ту где јесмо и да јесмо то што јесмо, и да не може бити да нисмо, књига од које је, деведесетих година прошлог века, почео повратак српском становишту, и која је и сада ту, да том повратку помогне, актуелнија него кад се први пут појавила...

Сасвим „орфелиновска“ књига...

Јер, не заборавимо – 1762, када се појавио „Плач Србији“, родио се Карађорђе.

И „Катена“ ове, 2014, са нама чека рађање нове слободе српске...

Хвала Кијуку који нам ју је оставио, да заједно бдијемо пред зору...

Новембар

У новембру, на радију „Снага народа“, једином истински слободном радију у Србији, 25. новембра говорио сам о савезу ДСС-а и Двери. Ја сам већ давно написао текст о неопходности савеза између патриотских снага Србије, под насловом „Јахати заједно или висити одвојено“: „То око чега се можемо окупити је српски завет против нестајања, о коме сам неколико речи забележио у тексту „Пред заветним огледалом“, објављеном о Видовдану ове, 2010. године: „Оно о чему и на Видовдан 2010. говоримо јесте последња одбрана. Нећемо у НАТО не само зато што су нас бомбардовали осиромашеним уранијумом и наше потомство осудили на ужас – него и зато да не бисмо учествовали у његовим злочиначким подухватима против остатка света. Једино Срби и Пољаци нису, упркос жељи Хитлера, слали своје трупе на Источни фронт 1941-1944, чак ни они Срби који су сарађивали с окупаторима. Нећемо у Европску унију ако нам отимају Косово – јер Косово је вечно, а ЕУ није Европа отаџбина, него концлогор метастазираног капитализма, који ће се ускоро срушити, као и свако царство неправде. Нећемо да се потчинимо Ватикану, чији су свеци Пије XII и Алојзије Степинац, и који почива, између осталог, на злату опљачканом од јасеновачких жртава.

Наше ‘Нећемо!’ је само оклоп око нашег ‘Хоћемо!’ – хоћемо оно видовданско: ‘Све је свето и честито било/ и миломе Богу приступачно’. Знамо ми шта је цена нашег ‘Хоћемо!’ и нашег ‘Нећемо!’ Ускоро ће нас хапсити за сваку слободну и српску реч, као што су за време Тита људи добијали месец дана затвора за певање ‘Ој, војводо Синђелићу!’ Уосталом, тако ће се остварити одавно неопходна акција: ‘Поштени у затвор!’ Јер, ако су на власти Бранковићи,

који кловновски глуме ‘Обилиће’ (И Косово и ЕУ), и ако они који су ојадрили и распарчали Србију имају паре, власт и моћ, онда је поштенима место у затвору. Где би се поштен склонио док гадалук не прође? А нештаће то као што нештају све утваре у зору. Слобода ће зазорити кад-тад молитвама онога Кнеза кога је народна песма прогласила Царем зато што је знао да је ‘земаљско за малена царство,/ а небеско увек и довека.’“ Око овога треба и даље да се сабирамо, ако можемо. Знамо да ће ми неки родољуби рећи за оне друге: „Али, они су се продали нашим непријатељима!“ Ко се, и колико, продао, врло брзо ће се видети. Али, за сада, бар за сада, не заборавимо: ми, који смо на фронту последње одбране нашег духа и народног интереса, у Србији смо само „лајава маргина“. „Власт“ имамо само на хартији и Интернет сајтовима (питање је до када јер су и за сајтове потребне паре, којих нема). Од нас у Србији не зависи ништа (или готово ништа). Зато не бисмо смели да се сурово обрачунавамо једни с другима (што не значи да не треба полемисати). Уосталом, српска витешка изрека гласи: „Ко зна боље, широко му поље!“

Што сам написао 2010 (и објавио на сајту Двери), поновио сам, са уводом, 2013, на Новом Стандарду, а потписујем и сад.

Децембар

У Краљеву, 11. децембра, говорио сам на представљању књига Зорана Чворовића „Право и Православље“ и моје о Ивану Иљину (издања „Катене Мунди“).

Онда, два дана касније, на годишњој скупштини Двери у Сава центру. Како је било? Мирно, озбиљно, сталожено, без еуфорије; али обећавајуће. Дошла је и Санда Рашковић Ивић, челница ДСС-а, говорио је и представник Српске радикалне странке. Коста Чавошки показује зашто су Николић, Вучић и Дачић велеиздајници. Јасмина Вујић сведочи о борби наше дијаспоре, и јасно поручује зашто нам је потребно окупљање око заједничких идеала. Бошко Обрадовић излаже даље смернице рада, а Владан Глишић, како само он то уме, људски говори о прози и поезији бављења политиком, о тегобама сукоба са блиским људима због разлика у политичком ставу, али и о томе да Двери морају кренути да се боре за локалну власт, где се може много тога остварити чак и у окупираној држави. Бранимир Нешић води програм – мирно и трезвено, какав је и читав скуп.

Ево нас и у Драгачеву – у недељу, 14. децембра, са браћом равногорцима, подржавамо листу Двери удружених са омладином и пољопривредницима (на листи су заиста врхунски пољопривредници, као и низ угледних младих људи). Говоримо у Лучанима и Гучи. Милан Парезановић, носилац листе, озбиљан и одговоран човек, подсећа земљаке да је од почетка 21. века славно Драгачево напустило преко 5000 људи, и да, ако победе исти (овог пута маскирани

у напредњаке), у наредној деценији Драгачева можда неће ни бити. Подсећам присутне на славну традицију драгачевских борби за слободу, а нарочито на Горачићку буну против полицијске тираније 1893. године.

За крај

Мој омиљени песник, Рилке, рекао је: „Ко говори о победи? Издржати – све је“. Живимо у часу кад се, на темељу сукоба вашингтонско-бриселске Империје и Русије, решава судбина човечанства. Двери су за Русију као уточиште слободног света у борби против орвелијанске диктатуре на помолу. Задатак њихов, као и свих родољуба српских, је да остану и опстану да би могли да се укључе у велику борбу за препород свог народа, ако у том, не тако далеком, рату победи Русија – она Христова, у коју, како рече Тјутчев, можеш само веровати. Треба смирено и снажно сведочити истину нашег постојања, и уздати се у Бога Правде и Љубави.

Иначе, мене би стварно била срамота да, после толико векова хришћанског Српства, у данашњој Србији нема ниједне политичке организације спремне да сведочи хришћанске и породичне вредности. Овако, Двери су ту, и ја им и даље, искрено, пружам своју подршку – док год су на путу светосавског и светозаревског завета.

Ко зна боље, широко му поље.

ПОРОДИЦА И ПУТ

ДВЕРИ У БОРБИ ЗА ПОРОДИЧНУ СРБИЈУ

Обраћање полазницима Политичке школе Двери, јуна 2017.

Драги полазници Политичке школе Двери,
Драга браћо и сестре, господо хришћанска,

Срдечно вам честитам успешно окончање Политичке школе Двери, на коју сви можемо бити поносни. Покретање ове школе и јесте био онај жељени чин који је за циљ имао да се прохода новим ходом и да се крене ка новим обзорјима. Ви који сте овде представљате будућност Двери као једну од ретких будућности у којој има слободне Србије и нас и наше деце у њој.

Двоумио сам се о чему да вам, као политички диносаурус, причам. Јер, моје сећање допире до обнове вишестраначја у Србији, до продаје новина Народне радикалне странке Вељка Губерине у Кнез Михаловој и демонстрација 9. марта 1991, простире се преко покретања, скупа са Небојшом М. Крстићем, часописа „Образ“ при Мисионарској школи оца Љубе Петровића, и тренутка када ми је Бошко Обрадовић уручио први број Двери српских 1999. године. После дугог размишљања, определио сам се да, пре свега као родитељ и педагог, па тек онда као друштвени делатник, укажем на црвену нит Двери од оснивања – као НВО, групе грађана, политичке организације; а то је борба за породицу. И на то вас, као саборце и сатруднике, подсећам у часу кад смо сазнали да челник онога што професор Мило Ломпар зове „царством злих кловнова“ дозвољава организовање две параде политичког хомосексуализма, једну данас, а другу у септембру и када је, сасвим симболично, на чело Владе довео жену која је прошле године учествовала у септембарској паради оних који ратују против породичне Србије.

Заиста, кад год поново мислим – зашто сам у Политичком савету Двери, и зашто их подржавам у борби, увек и увек се сетим онога што сам себи давно рекао: док год има оних који се боре за Породичну Србију, бићу и ја са њима. И ево ме, међу вама, јер Двери то своје опредељење никад нису изневериле. Па да се скупа подсетимо.

Покрет за живот

Двери су, као НВО, у првој деценији нашег столећа, основале Покрет за живот. Била је то прва Pro-life кампања у Србији која је имала за циљ сведочење о светињи људског живота од тренутка зачећа до природне смрти, лепоти детета у пренаталном периоду, рађања и породичних вредности. Идеја Покрета за живот рођена је у миљеу Сабора српске омладине, који је од 2003. сваке године третирао ове теме на својим годишњим заседањима као друштвену проблематику српског народа од највишег приоритета. И Сабор српске омладине основале су „Двери“.

У осмишљавању идеје Покрета за живот велики допринос дали су др Немања Зарић и др Владан Мудреновић, оснивачи и лидери Удружења православних медицинара *ВИТЕЗ* из Београда, као и Александра Шпањевић, режисер, док је Српски сабор Двери преузео на себе координирање пројекта у име Сабора српске омладине и касније, од 2007, Српске мреже – као јединствене коалиције српских православних и патриотских организација из свих Српских земаља и Расејања.

Српски народ се, почетком 21. века, нашао на удару више елемената Културе смрти: абортуси, контроле рађања, наркоманија и други облици болести зависности, савремено сексуално образовање и порнографија, алкохолизам, тоталитарне и деструктивне верске секте, самоубиства. У перспективи су били политички хомосексуализам, еутаназија и клонирање...

Кроз разне облике медијске кампање (ТВ спотове и емисије, брошуре, летке, плакате по здравственим центрима и студентским домовима, позоришне представе, концерте и уличне перформансе), као и предавања по основним и средњим школама, требало је указати младима на информације које су им углавном непознате у часовима кад доносе велике животне одлуке са далекосежним последицама. Управо у ту сврху Покрет за живот штампао је и посебну брошуру која говори о свим подацима које је потребно знати о кључним темама које су младима углавном прећутане: абортус, контрацепција, живот детета у мајчином стомаку...

У том циљу, Покрет за живот представљен је у више од 50 градова у Србији (Ниш, Нови Сад, Пожега, Чачак, Београд, Зајечар, Суботица, Врање, Крагујевац, Ваљево, Аранђеловац, Пирот, Прокупље...), Републици Српској (Брчко, Бијељина, Зворник, Бања Лука...) и Црној Гори, као и широм Српског Расејања у Европи, Америци и Канади. Поред трибина, представници Покрета гостовали су и на бројним медијима, а просветни семинар о Покрету за живот лиценциран је за основне и средње школе код Завода за унапређење образовања у Београду.

Као гости Покрета за живот, у сарадњи са Митрополијом Црногорско-приморском СПЦ, у Србији, Републици Српској и Црној Гори боравили су и одржали предавања познати активисти Покрета за живот из Хрватске и Америке: др Антун Лисец, координатор Покрета за живот у југоисточној Европи, и др Карен Малец, активисткиња Организације за испитивање узрочно-последичних веза абортуса и рака дојке.

Покрет за живот сведочи

Покрет за живот представљао је у том тренутку једину осмишљену националну кампању за представљање духовних и моралних вредности младима, у циљу заустављања биолошког нестајања српског народа и конституисања озбиљне државне популационе политике која би била заснована на традиционалном систему вредности и конкретним правним и економским мерама. Редослед потеза је врло једноставан: духовна обнова појединца – морални устанак заједнице – бујање младих брачних парова – економско улагање државе у вишедетне породице – биолошка обнова нације – свеукупни друштвени напредак.

Наравно, петооктобарски НАТО револуционари нису мислили тако. Некадашњи министар културе у Влади Републике Србије, Војислав Брајовић, је 15. септембра 2007. лично забранио представљање Покрета за живот у Народном позоришту у Београду. То је требало да буде прво јавно приказивање пет телевизијских спотова урађених у циљу образовања нашег народа.

У организацији Српског сабора Двери и под покровитељством Министарства вера у Влади Републике Србије, на тему „Одбрана породице”, 5. децембра 2007. на Машинском факултету Универзитета у Београду одржан је јединствени округли сто на коме су узели учешће представници све четири традиционалне верске заједнице у Србији: Његово Преосвештенство викарни Епископ Хвостански г. Атанасије Ракита у име Српске Православне Цркве, монсињор Станислав Хочевар, надбискуп београдски, Исак Асиел, рабин Јеврејске заједнице у Србији, и реис ул улема Адем Зилкић, у име Исламске заједнице Србије. Без обзира на све догматске и друге религиозне разлике између конфесија, заједнички закључак био је да је савремена породица угрожена и да се једини излаз из кризе брака и породице у целини данас налази у духовној и моралној обнови, у чему су све традиционалне верске заједнице истога става и позване на сарадњу у борби против медијских и других насртаја секуларне државе. Овим поводом представљен је и Покрет за живот, као један од могућих модерних одговора на ову друштвену кризу. Овакво окупљање образложено је саопштењем Двери од 30. новембра 2007, у коме је, између осталог, речено: „Наиме, све традиционалне верске заједнице осећају, да тако кажемо, исти проблем: слом јавног морала, рушење вековних вредности, кретање ка укидању приватности и промовисању разних друштвених изопачености, што је све у потпуној супротности са оним што ове религије проповедају. Посебна тема, за коју су свакако сви заинтересовани, јесте улога медија, утицај порнографије и медијске проституције, као и једног наказног света који се са великих и малих екрана полако пресељава у наше куће (пример „Великог брата“). У том светлу посебно се истиче значај брака и породице, обнове духовности и морала, и заједничког друштвеног активизма и притиска на медије како би се зауставио талас тоталне секуларизације и богоодступништва. У решавању ових питања

традиционалне верске заједнице лако могу наћи заједнички интерес и то би могао бити најприкладнији простор за заједничко деловање. Српски сабор Двери, као удружење које је увек било спремно за покретање јавних расправа у Србији, и овога пута се ставља на располагање да као организатор поменутог округлог стола посведочи своју приврженост промишљању извесних табуизираних друштвених тема.“ На самом скупу, Бошко Обрадовић је истакао: „Као православни хришћани и српски родољуби не пристајемо на медијске матрице којима смо изложени, већ подижемо устанак против ограничења у која нас желе затворити разним етикетама. Чим се појави и најмањи вид традиционалног погледа на свет, родољубља и патриотизма вичу: фашизам, нацизам, антисемитизам, ретроградност, заосталост, мрачни средњи век, немодерност и несавременост, што су све окови којим нас медијски везују да би нам онемогућили кретање у друштву. Такве предрасуде и медијске етикете шире се и у вези са односима између традиционалних верских заједница у Србији. Ми никакав проблем са представницима других нација и вера који живе у Србији немамо, од Немањина до данас, јер смо одувек као народ и држава важали за пример мултиетичности и верски толерантне средине. Као слободни људи, и као организација слободних људи, разговарамо са другим слободним људима о питањима која нас све заједнички муче и покрећемо непокрете теме из једног традиционалистичког угла, који би много теже био могућ када бисмо се сви појединачно борили за његово право на постојање. Овако, наш глас ће боље и даље да се чује. Због тога пуно хвала свима који су се одазвали да учествују у вечерашњем разговору“.

Остаће забележено да овоме јединственом догађају нису присуствовали представници ниједног великог београдског електронског медија. Цензура Машинца и активности Српског сабора Двери се настављају, па чак и у случају када су овако уважени и високи гости били на нашој трибини.

Породична шетња 2009. године

Највећа друштвена акција Покрета за живот била је Породична шетња, одржана први пут 31. маја 2009. у Чачку, а потом и као централна и традиционална манифестација за Србију 12. септембра 2009. године у Београду, када је више хиљада породичних људи прошетало од саборног храма Светог Саве до Калемегдана под слоганима „Ми нисмо партија – ми смо породица“ и „Живот је на нашој страни“, чиме се Београд коначно уписао на мапу великих pro-life центара у свету. Тим поводом урађена је и ТВ емисија на тему породице у којој су говорили, између осталог и Ђакон Ненад Илић и Исак Асиел, рабин Јеврејске заједнице у Србији. „Српска мрежа“ је поводом Породичне шетње издала проглас у коме стоји: „Овом Породичном шетњом изражавамо и своје политичко и социјално незадовољство постојећим стањем у нашем друштву и истичемо

превазиђеност актуелних елита и њихових друштвених облика организовања. Србија више не сме да буде земља уједињених монопола: политичких странака, привредних тајкуна, контролисаних медија и страних амбасада, већ држава која оличава Покрет за живот и на сваки правно-економски начин смањује екстрапрофит и утицај ових друштвених паразита и, истовремено, улаже у сопствену будућност: младе, труднице, вишедетне породице, сиромашне и друге социјално угрожене категорије. Пре тога, Србији је потребна револуција националног духа кроз коју би у први план поново избиле праве вредности: морал, радна етика, породични живот, патриотизам, социјална солидарност. Позивамо и све друге српске патриотске организације да нам се придруже на платоу испред храма Светог Саве у Београду у суботу, 12. септембра 2009. године у 16 часова на полазишту Породичне шетње. Нека храм Светог Саве, као ујединитељско национално место, буде и полазна тачка једног новог вида организовања у српском народу који би, не чекајући више само на политичке странке и државу, дао импулс решавању нагомиланих друштвених проблема међу којима се посебно истиче незавидан статус савремене српске породице. За вечите вредности! За маму и тату! За вишедетне породице! Имамо право, јер Живот је на нашој страни!“

Не дамо породицу!

Двери су и ушле у политику као група грађана да би браниле породичне вредности, које ни једна једина странка није помињала у свом програму. Тако су 8. јула 2011, поводом нацрта новог Грађанског законика издале проглас у коме, између осталог, пише: „Грађани Србије! После свега што су учинили, они сада хоће да уведу Грађански законик који разара традиционалну породицу и легализује хомосексуалне бракове! У земљи у којој 34.000 људи годишње више умре него што их се роди, они најављују да ће права хомосексуалаца заузети своје место у уџбеницима Ваше деце, у учионицама наших школа! У том Грађанском законнику ће такође стајати да ћете Ви, родитељи, које је ова власт лишила посла и будућности, ићи у затвор ако, ради добра Вашег детета, као благу опомену, будете пљеснули Ваше дете по задњици. Физичка тортура било које врсте, а посебно физичка тортура над децом, је једно и против ње смо сви, али овај накарадни законик то не разликује. Ви, родитељи, бићете утамничени, а хомосексуалцима ће дати право да децу усвајају! Ви, родитељи, бићете понижени и погажени, а власт ће наставити да скупља своје поене код НАТО окупатора! Зато је последњи час да сви, као један, устанемо и узвикнемо: СВЕ СТЕ НАМ УЗЕЛИ – ПОРОДИЦУ НЕ ДАМО!“

А септембра 2011, кад је Борис Тадић опет решио да прави геј параду, Двери су рекле: „Ми смо против одржавања геј-параде у српској престоници не зато што мислимо да је она сама по себи најважнији друштвени догађај већ

зато што из искуства других држава знамо да је она само почетак једног тоталитарног упада у наше породице који ће се на крају завршити: разарањем породице као основног темеља једног друштва, отимањем деце родитељима који желе да их васпитавају на традиционалним вредностима, геј-преваспитавањем наше омладине у државним школама и злостављањем малолетника од стране геј-парова који ће добити право да усвајају децу када се њихове истополне заједнице прогласе за бракове.“

Закон „о правима детета“

На свом издисају, режим Бориса Тадића настојао је да уведе Закон о правима детета, поводом чијег преднацрта се Двери обраћају лидерима опозиционих странака у Скупштини Србије: „Председнику Српске напредне странке, Председнику Српске радикалне странке, Председнику Демократске странке Србије, Председнику Нове Србије /.../ Преднацрт Закона о правима детета који је ових дана дат на увид јавности у својој суштини је предлог Закона против породице!!!

Овим Законом се предлаже:

- да деца постану доушници који цинкаре своје родитеље!
- да деца могу да се парниче са родитељима и унајмљују адвокате против својих родитеља!
- да се родитељи посматрају као „сумњива лица“ у погледу васпитавања своје деце!
- да се родитељима ускрати право васпитавања и заштите своје деце у одређеним годинама и одређеним областима живота!
- да деца могу да уцењују родитеље ако нису задовољна својим џепарцем!
- да деца буду слободна од родитељске бриге и уплива у погледу свог сексуалног живота, уласка у секте и политичке организације!
- да се родитељима забрани васпитавање деце у духу традиционалних вредности!

Овакав концепт преднацрта Закона је најстрашнији удар на нормалност породичног живота и представља укидање заштите односа родитеља и деце. Овај режимски упад у приватност породичног живота најбоље говори о тоталитарности система који Европска унија прави у Србији.

Поштовани лидери националних опозиционих странака,

Позивамо Вас да ослањајући се на институционални потенцијал Ваших странака и посланичких клубова извршите притисак да се овај предлог Закона не нађе у законодавној процедури.“

У писму Саши Јанковићу, заштитнику права грађана, речено је: „Сагласно свему наведеном, позивамо Вас да повучете предложени преднацрт Закона о правима детета и приступите изради предлога Закона о заштити породице и

породичних вредности који је много потребнији Србији (земљи у којој је нестало 380.000 људи за време владавине Ваших политичких пријатеља). У том смислу Вас позивамо да редослед Ваших мера прилагодите потребама наших грађана а не захтевима из Европске Уније.“

Како одбранили породицу?

А 26. децембра 2011. Бошко Обрадовић је, на сајту Двери, писао „да је основа нашег политичког програма да породица мора доћи под посебну пажњу и заштиту државе.

Дакле, процес мора бити обрнут: Не може држава да подржава геј параде, већ држава треба да подржава породице. У сваком погледу, са државног нивоа мора бити подржано све оно што помаже породицу.

Истовремено, са државног нивоа треба довести у питање, преиспитати све оно што доводи у питање породицу и руши је у медијима, култури, образовању, здравству, социјалној политици, пореској политици или привреди.

Зато предлажемо нове мере, а неке од њих, тачније десет њих ћемо вам сада представити, које су основа за промену модела друштва, јер је нов модел друштва оно за шта се ми залажемо – за модел породичног друштва, а не само за промену режима Бориса Тадића.

Залажемо се за промену система вредности, за породичне вредности, које би требале да буду основа друштва које је по мери свих наших породица, што тренутно апсолутно није случај.

Конкретне мере:

1. Успостављање Министарства за породицу.
2. Доношење Националне стратегије за борбу против беле куге која би подразумевала да све институције у друштву треба ставити у службу промоције рађања, мајчинства, очинства, помоћи вишедетним породицама, итд.
3. Увођење Дана породице и посебне државне награде за вишедетне породице.
4. Женама нису потребна додатна женска права, већ су им потребне мајчинске привилегије, јер ово друштво данас не види мајку као битан фактор. Данас, свака мајка, самохрана, запослена, мајка-предузетник, није у фокусу пажње ове државе и на сваки начин је дискриминисана. То је права дискриминација о којој се у овој држави у овом тренутку не говори. Исти је случај са ратним војним инвалидима, са војним пензионерима, са породицама погинулих, и учесницима рата од 1991-1999. Овде долазимо на терен наше социјалне политике која се наслања на нашу породичну политику.
5. Дакле, постоје бројне социјално угрожене групе о којима сада нико не говори. „Двери“ ће посебно заступати интересе ратних војних инвалида, учес-

ника рата који само у Србији нису законски третирани, вишедетних породица, младих брачних парова са проблемом стерилитета.

6. Укидање додатних пореза на најнеопходније дечије артикле, а увођење додатних пореза на луксуз, одакле би се уствари финансирале мере борбе против стерилитета и помоћ за младе брачне парове.

7. Помагање породичног повратка Срба широм света.

8. Олакшано добијање држављанстава за све Србе света, посебно оне у региону, а најпре оне из Републике Српске и Црне Горе, а потом и све Србе Расејања.

9. Медији, култура, здравство, образовање морају се ставити у функцију промоције рађања, лепоте детета у пренаталном периоду, мајчинства и очинства, и уопште породичних вредности. Дакле, додатно опорезовање свих медија који се баве промоцијом кича и шунда и риалити шоу програма, и тако прикупити средства која ћемо потом понудити конкурсом медијима за прављење културно-образовних а посебно дечијих програма који су сада у дефициту.

10. Упознавање женске популације путем кампање о томе шта доноси абортус, са каквим све последицама жена која абортира може да се суочи, и телесним и психичким.

Породична политика, поред економске и националне политике, биће стуб наше изборне кампање.“

Писмо патријарху Иринеју

Већ следеће, 2012. године, 28. септембра, Двери опет устају против наметања политичког хомосексуализма, и пишу патријарху Иринеју о срамној изложби која је организована у Београду:

„Пишемо Вама, Ваша Светости, и због једног додатног разлога.

Организатори тзв. „Параде поноса“, осим што планирају да „марширају“ тај дан центром Београда, планирају да спроведу и тзв. „Недељу Поноса“ у трајању од 7 дана пре геј-параде.

Сами организатори геј-параде су рекли: „Овога пута нећемо заузети улице на пола сата или сат већ ћемо на осам дана заузети читав град јер то нама припада!“

Они отворено поручују да им један сат или један дан неће бити довољан, већ да ће већ ове године 7 дана агресивно наметати већинском становништву Србије свој систем вредности.

Слоган читаве те срамне 7-дневне манифестације гласи: „Љубав, Вера, Нада“, а први дан почетка „Недеље поноса“ је 30. септембар, дан када наша Света Црква слави Свете мученице Веру, Наду и Љубав, и мајку им Софију.

Сами организатори параде су отворено признали да знају да тај фестивал срама почињу на тај празник, и под тим именом као једним обликом промографије друштва.

Пишемо Вама, Ваша Светости, као првом пастиру Српске Православне Цркве, због једног, не можемо другачије рећи но богохулства које се припрема у оквиру тог фестивала. Трећег октобра планирана је изложба фотографија извесне Елизабете Олсон Валин (Elisabeth Ohlson Wallin) под називом „Ессе Ното“. У питању је 12 фотографија, цитирамо саме организаторе „које показују Исуса са транссексуалцима, ХИВ позитивним особама и геј мушкарцима. Фотографије су модерна верзија прича из Новог завета. На 12 фотографија уметница преиспитује однос хришћанства према хомосексуалности кроз централни лик – Исуса“.

Видевши ове фотографије, ми као верни синови мајке Цркве, као православно породични људи, згрожени смо, увређени, дубоко узнемирени и љути због оваквог намерног, скаредног, богохулног вређања Господа Спаситеља и то у престоном граду наше државе са већински православним становништвом.

Сматрамо да ЛГБТ-активисти овим, више него било којим другим агресивним и дрским гестом, показују своје право лице и намере које су у свом крајњем исходишту – богоборне.

Чак иако узмемо да је у питању само бахатост и базично незнање да све традиционалне религије хомосексуалност сматрају за грех, као и да Господ Исус Христос, никада, али никада, није одбацивао грешнике, али је мрзео на грех, овај њихов поступак је скандалозан. То су људи који су користили сваку прилику да нагласе да се Црква не сме мешати у друштвено-политички и јавни живот, а сада отворено и агресивно желе да се управо друштвено, политички и јавно умешају у Цркву, извргну руглу њено учење, Христову Науку.

И сам поглед на ове фотографије леди и стеже срце.

Молимо Вас, Ваша Светости, подигните глас и Вашим ауторитетом спречите да се хули на Господа Бога и Спаса нашега Исуса Христа.

Зауставите ово богохулно изругивање свим хришћанима у Србији.“

Слично писмо било је упућено и Томиславу Николићу, председнику Републике Србије, Ивици Дачићу, премијеру и министру полиције, Александру Вучићу, заменику премијера и министру војном и Небојши Стефановићу, председнику Народне Скупштине, у коме је, између осталог, писало: „Сматрамо да ЛГБТ-активисти овим, последњим у низу агресивних и дрских гестова, вређају најдубља хришћанска осећања грађана наше државе. Сматрамо да је ова изложба, која суштински представља насртај на традиционалне вредности и свесно изазива дестабилизацију Србије, више него довољан разлог да се не само забрани геј-парада, него и свих седам дана овог „фестивала“. Поштована господо српски политичари, Зауставите ово срамно изругивање свим хришћанима у Србији! Не дозволите да се било ко, без обзира колику подршку има из Брисела и Вашингтона, игра са верским осећањима грађана Србије!“

Захтев за забрану ријалити програма

У марту 2013, Двери су тражиле забрану ријалити програма: „На основу одредаба чланова 6, 8, 10, 12, 13, 14, 17, 18, 19, 63 и 68 Закона о радиодифузији, те у складу са садржином Општег обавезујућег упутства о понашању емитера (Кодекс понашања емитера) и Општег обавезујућег упутства о понашању емитера у вези са емитовањем програмских садржаја који могу да нашкоде физичком, менталном или моралном развоју малолетника, Покрет ДВЕРИ, насловној Агенцији као самосталној и независној организацији са јавним овлашћењима, подноси предметну представку са предлогом да се у складу са напред наведеним одредбама Закона о радиодифузији и сагласно садржини означених Упутстава, према емитерима ТВ Б92, ТВ ПИНК и ТВ Хепи, због емитовања програма путем емисија „Велики брат“, „Фарма“, „Тренутак истине“, „Прељубници“ и „Луда кућа“, у којима се програмским садржајима вређа јавни морал, приказује скаредност, проституција, промовише педофилија, чиме се истовремено на бруталан начин крше све традиционалне и религијске вредности које су у Републици Србији иманентне свим њеним грађанима, хитно примене све законске мере. Сматрамо да је РРА у складу са својом надлежношћу и овлашћењима одавно требало да спречи овај јавни неукус, кич, шунд и сваку врсту вређања здравог разума и основних моралних вредности у Републици Србији.“

Закон о заштити презадужених породица

У априлу 2013. Срђан Ного и Марко Пушица су, у име Двери, предложили Закон о заштити презадужених породица: „Србија и њени грађани налазе се на прагу дужничког ропства. Због тога Двери предлажу, у складу са својом породичном и социјалном политиком, да се у Србији по први пут уведе правни институт стечаја над имовином физичких лица, који ће омогућити заштиту за савесне дужнике који услед оправданих околности нису у могућности да измире дуговања. Имајући у виду тешке економске прилике, које ћемо тек осетити, увођење ове установе је неопходно ради заштите егзистенције породица, као и живота људи. /.../ Индивидуални стечај треба да обезбеди и промовише нови финансијски почетак за дужника, што јесте његова суштинска одлика. На тај начин остварује се корист за дужника и друштво у целини, а наноси много мање штете повериоцима него што се мисли. Финансијски опоравак дужника постиже се применом два института: ослобођењем од плаћања преосталих обавеза и изузимањем од извршења.

Ослобођење дужника од одговорности за плаћање преосталих обавеза је начин да се обезбеди нови финансијски почетак презадуженог лица. Овим институтом ослобађао би се савесни дужник од ненаплаћених потраживања која нису изузета од ослобођења. Наравно, то ослобођење има цену. Целокупна имо-

вина дужника која није изузета биће уновчена и распоређена повериоцима. Такође дужник не може да располаже својом зарадом, већ се одређује минимални износ неопходан за живот, који зависи од личних и породичних прилика дужника, а све изнад тог износа дужник предаје повериоцима у једном одређеном временском периоду или до измирења дуга. Када период плаћања доприноса истекне, а дуг није намирен, дужник се ослобађа. Уколико је укупна зарада једнака или мања од минимума неопходног за живот, онда дужник не плаћа доприносе.

Изузимање од извршења пружа стечајним дужницима привилегију да задрже одређену имовину, иако су њихови повериоци остали ненамирени. Ако се дужнику одузме све што поседује, он не може бити продуктивни члан друштва, већ постаје социјални случај на терету државе. Право изузимања обезбеђује дужнику имовину неопходну за физички опстанак, штити достојанство и културни идентитет дужника, омогућује финансијски опоравак и могућност да се заради доходак, штити дужникову породицу од осиромашења. /.../ Друштво има обавезу да очува основу људског достојанства презадуженог дужника, и ослобођење од одговорности је средство које може повратити људску независност, контролу и могућност избора сопствених активности (када повериоци захтевају исплату доспелих а неисплаћених дугова, дужник нема могућност избора, јер су му могућности сужене и под великим утицајем повериоца, што је неспојиво са вредностима личне слободе и самосталности). У случајевима неисплаћених кредита, примера ради, треба имати у виду да је потрошач слабија и рањивија страна, насупрот агресивним и моћним кредиторима. Додатни одраз ове идеје види се у могућности потрошача да заштити одређена добра од колективног намирења поверилаца.“

Дакле, увођењем стечаја над имовином физичких лица, били би остварени следећи циљеви:

- увођење одговарајуће правичније заштите, како поверилаца – поштовањем могућности њиховог равномерног намирења, тако и презадужених дужника, као слабије стране у облигационом односу – у односу на које треба створити услове за репрограмирање њихових обавеза у стању презадужености,
- заштита породица презадужених физичких лица кроз заштиту биолошко-хуманих и финансијских капацитета породице у циљу обезбеђења елементарних услова за живот у стању презадужености,
- увођење правичнијег система у коме ће бити уједначен положај презадужених физичких лица и поверилаца у циљу постизања рационалније одговорности за последице презадужености дужника, што ће допринети одговорном и економски рационалнијем понашању,
- нови финансијски почетак презадужених физичких лица,
- ослобођење презадужених физичких лица од плаћања преосталих обавеза,
- изузимање од извршења у циљу омогућавања достојанственог положаја презадужених физичких лица, са истовременим растерећењем безуспешних извршних поступака,

- заштита породице дужника тако да им нико не може одузети место становања,

- ограничење дејства хипотеке код стамбених кредита.

Из наведеног произлази да је ова форма стечаја над имовином презадуженог физичког лица спасоносна формула за српски народ и државу, јер се ради о реалном решењу за смањење и престанак појаве презадужености, што ће коначно искључити било какву форму дужничког ропства, а како је нови финансијски почетак увек у интересу и привреде и друштва биће спашене и све српске породице које трпе штетне и бруталне последице презадужености својих чланова.

Ову прилику Србија не сме испустити!“

Породична повеља Србије

На редовном Сабору Покрета Двери, одржаном 24. августа 2013, донета је Породична повеља Србије, у којој, између осталог, пише: „Уместо бледих покушаја социјалног инжењеринга у решавању нагомиланих друштвених проблема, неопходно је принципијелно поставити породицу у центар друштвених збивања, државне социјалне и економске политике, па тек након тога око породице градити све остало. Природна породица је цивилизацијска константа и као таква препозната у Универзалној декларацији о људским правима (члан 16, тачка 3).

Најпре је неопходно поставити основне принципе на којима се гради модел породичног друштва. То су:

1. природна породица као брачна заједница мушкарца и жене, са примарним циљем рађања, подизања и образовања деце, треба да буде у центру друштвене бриге;

2. право деце да буду рођена у природној породици – што значи да урођеена веза између природне породице и рађања не сме бити прекинута зарад неу темељених „сексуалних права“;

3. право родитеља на слободу избора облика образовања за своју децу – што значи да право родитеља да образује своју децу у складу са сопственим религиозним и другим уверењима мора бити заштићено законом као старије од наметања државног облика образовања;

4. право на живот од момента зачећа – које је неодојиво повезано са правима породице, као места у коме се зачеће и рађање дешава.

Следећи важан корак је спречавање злоупотребе закона, како домаћих, тако и међународних који теже да ограниче или укину права породице, у шта спадају:

1. невладине организације и лобији који манипулишу законима како би промовисали сопствене антипородичне концепте;

2. различите организације Уједињених нација и сличних међународних организација, у случајевима када желе да измене постојеће про-породичне законе и декларације, и да принудно креирају вештачка права (као што су право на вештачки абортус, право на сексуалност или право на свеобухватно сексуално образовање), или када намећу антипородична законска решења у оквири-ма појединачних држава;

3. национална законодавства која игноришу природну породицу зарад оних штетних идеја и идеала индивидуалистичког и лажно-демократског друштва.

На крају је важно принципијелно одбацити сваки ауторитет који ради на разарању природне породице, било да су то државна или наднационална тела. Сваку организацију која подрива права породица треба сматрати нелегитимном, не признавати је и пружати јој отпор. Принципијелно треба прихватити да закони, домаће и међународне организације служе да би ојачале породицу и саучествовале на стварању модела породичног друштва. /.../ Имајући у виду демографску катастрофу и вишедеценијску небригу владајућих структура о породици као темељу друштва Србије, а ослањајући се на *Манифест природне породице* и одлуке Светског конгреса породица, Покрет Двери обзнањује

ПОРОДИЧНУ ПОВЕЉУ СРБИЈЕ

као свој основни програмски документ, из кога проистиче целокупни друштвено-политички програм нашег породично-патриотског покрета који се залаже за одбрану живота, породице и слободе вероисповести.

1. Тврдимо да природна породица, а не појединац, представља основну ћелију друштва.

2. Тврдимо да природна породица представља брачну заједницу мушкарца и жене у којој они деле љубав и радост, рађају децу, старају се о њиховом моралном образовању, граде виталну домаћинску економију, обезбеђују уточиште у тешким временима и повезују генерације.

3. Тврдимо да природна породица представља идеални и непроменљиви облик брачне заједнице, урођен људској природи.

4. Тврдимо да брачна заједница представља једину праву сексуалну заједницу која отвара могућност за природно и одговорно настајање новог живота.

5. Потврђујемо светост људског живота од зачећа до природне смрти; свака зачета личност има право да живи, да расте, да буде рођена и да дели дом са својим природним родитељима који су повезани брачним заветом.

6. Тврдимо да највећа опасност са којом се Србија суочава јесте одумирање људске популације. Свака легитимна власт постоји са циљем да поспешити наталитет и да заштити и охрабри вишедетне природне породице.

7. Тврдимо да су мушкарци и жене равноправни по достојанству и урођеним људским правима, али да се њихове функције разликују. Култура, закон и политика требало би да узму у обзир ове разлике.

8. Тврдимо да допуњавање између полова представља извор снаге. Мушкарци и жене испољавају дубоке биолошке и психолошке разлике. Када су уједињени у брачној вези, та целина постаје већа од збира њених делова.

9. Тврдимо да је економски обезбеђена природна породица основа за економски развој читавог друштва. Потврђујемо неопходну улогу приватног власништва над земљом, местом становања и производним капиталом као осном породичне независности и гаранцијом демократије. У правичном и добром друштву, све породице треба да буду власници реалне имовине. Порески систем мора бити у функцији јачања породичне самосталности.

10. Тврдимо да Србија располаже читавим богатством ресурса. Уништење природне породице, морални пад, распродаја друштвених и природних ресурса, као и индивидуалистичко-потрошачка култура, јесу главни узрочници сиромаштва, глади и пропадања српског друштва.

Наша платформа

На основу ових принципа, израдили смо једноставну, конкретну породичну платформу. Ево наше поруке Србији и свету:

- Изградићемо нову културу брака, насупротив онима који брак називају изумрлом институцијом.
- Поздравићемо и подстицати већи број деце и велике породице, насупротив онима који настављају рат против рађања деце.
- Наћи ћемо начин да мајке, очеве и децу вратимо у окриље дома, насупротив онима који настоје да децу одвоје од њихових родитеља.
- Створићемо предуслове за истинску домаћу економију, насупротив онима који се труде да породицу подреде потпуној контроли великих влада и огромних корпорација.“

Против пропаганде идеологије хомосексуализма

Већ 12. септембра 2013. године Двери су тражиле доношење закона против пропаганде хомосексуализма малолетницима: „Федерални закон Русије којим је у јуну ове године допуњен „Закон о заштити деце од информација које штете њиховом здрављу и развоју“ из децембра 2010. године одредио је административне казне за ширење информација које пропагирају нетрадиционалне сексуалне односе, које изједначавају традиционалне и нетрадиционалне сексуалне односе, за наметање ових информација путем масовних медија и интернета, уз изразито појачану одговорност странаца који у овим забрањеним радњама учествују.

Те мере су административне и предвиђају врло високе новчане казне за држављане и правна лица у Русији, док за странце предвиђају избацивање са

територије Руске Федерације! Наравно, кривична дела која би из оваквог деловања произашла посебно су кажњива.

Оваквим законским решењем руска држава је показала да потпуно има свест о томе како делују тоталитарне ЛГБТ организације, каква је суштина и структура њихове идеологије и методологије деловања, да су те организације део структура које делују из иностранства а на разарању социјалних структура руског друштва. Такође, из чињенице да није доношен никакав посебан закон против геј-парада и ЛГБТ организација већ је само допуњено законодавство о заштити деце, види се да намера руске државе није хомофобична и да не постоји никаква дискриминација особа са хомосексуалним опредељењем, већ да је уклапањем у постојећу законодавну архитектуру остварена суштинска намера да се подржи породични модел друштва који је насушно потребан Русији као земљи чији је народ изложен демографској катастрофи.

Понављамо: Србија је у истој позицији као и Русија у вези са демографским проблемима – који све више расту деловањем ЛГБТ тоталитарних структура – и зато се залажемо за примену истих руских законских решења у Србији.

Посматрајући безобразно и безобзирно понашање геј-лобиста из НАТО амбасада у Београду и других евроатлантских структура, као и агресивно понашање ЛГБТ активиста последњих дана, те осећајући пониженост због слугерањског и бескичменог понашања Вучић-Дачић-Динкићевог режима, Двери су одлучиле да појачају реторику својих наступа, као и да организују протест против антипородичне владе пред зградом Владе Србије 28. септембра 2013. године.“

Против „сексуалног васпитања“

Двери су устале, 17. септембра 2013, и против увођења сексуалног васпитања, које руши традиционални породични морал, у школе Војводине: „Као политички покрет породичних људи изражавамо своју забринутост поводом увођења новог пилот-пројекта у наше образовање, под лажним називом „Здравствено васпитање о репродуктивном здрављу“ у 10 гимназија и средњих школа на северу Србије. Да буде грђе и горе, цела заврзлама покренута је преко Покрајинског секретаријата за спорт и омладину политички непотребне и економски штетне администрације АП Војводине!

Покрет Двери је крајем недеље послао писмо надлежним образовним институцијама и телима: Министарству Просвете, Покрајинском секретаријату за спорт и омладину, Просветном савету, Синдикату просветних радника и Заводу за унапређивање васпитања и образовања са питањима у вези са увођењем овог антиуставног експеримента у образовни систем Србије, али одговоре још нисмо добили.“

Против параде срама 2013.

Те, 2013, 27. септембра, одржана је велика породична шетња, која је спречила одржавање геј параде. Тада је Бранимир Нешић говорио:

„Даме и господо, браћо и сестре, породична Србијо,

Окупирани народ има две опције: или да ћути и трпи, да буде понижаван и бедан, или да се супротстави, да се бори за слободу без обзира колико је она далеко, да се бори за живот, да се бори за будућност своју и својих ближњих. Они први, који прихватају окупацију и улогу робова, они нека трпе и ћуте, нека буду понижавани и бедни, и нека не слушају породично-патриотски покрет, слободарски покрет Двери, јер ћемо их ми стално подсећати да су они оно што нису, а што би требало да буду! Вама, пак, који овај зулум окупације трпети нећете, вама који желите да се борите за достојанство ваших породица и за слободу наше Отаџбине, вама који знате да сте пород и потомци великог слободарског народа, вама који у својим душама гајите мир а челик у песници, вама желим добродошлицу на Породичну шетњу Двери са крилатицом: Бранимо породицу, бранимо Србију!

На сваком кораку нас сатиру, на сваком кораку нас угњетавају, на сваком кораку нас прећуткују... Али ми се не предајемо! Покажимо им данас право лице Србије, покажимо им данас породично лице српске престонице, покажимо им данас да је живот на нашој страни... И нека лепа лице ваше деце коју сте данас овде довели просветле и нека разбију таму окупиране Србије. Даме и господо, браћо и сестре, породична Србијо: до слободе, до свитања Србије!“

Срђан Ного је, између осталог, поручио: „Због политике да ЕУ нема алтернативу, сада нам намећу неко ново виђење породице – хоће да униште наше породице, да нам наметну да није нормално да муж има жену и да дете има оца и мајку! Не знам да ли ћемо ми Срби да се помиримо са тиме, али сам овде у име Двери да вам кажем да докле год будемо постојали ми из Двери, увек ћемо бити спремни да изађемо и храбро кажемо: Србин сам и поносим се тиме! Православан сам и хришћанин – и поносим се тиме! Имам жену и породицу коју волим – и поносим се тиме! И, пошто то нажалост сада треба нагласити: нисам педер – и поносим се тиме! Због свега тога: ја нећу и не дам геј параду у моме граду! Сада поручујемо и Ивици Дачићу, и Александру Вучићу, и Томи Николићу, и Драгану Ђиласу, и Чедомиру Јовановићу и свима другима за које ЕУ нема алтернативу: даље нећеш моћи, јер – зваћу децу!“

Породична декларација 2013.

У децембру 2013, низ општина је, на предлог одборника Двери, усвојило „Породичну декларацију“, у којој, између осталог, пише: „Сматрамо да највећа опасност са којом се Србија и наш град (општина) суочавају јесте одумирање

становништва. Свака власт треба да постоји са циљем да поспешује наталитет и да заштити и охрабри породице са више деце. Поздравићемо и подстицати рађање већег броја деце, вишедетне породице и здраве стилове живота, а устати против великог броја вештачких абортуса, болести зависности и гашења живота у нашим селима. /.../ Позваћемо Владу Србије да се свим трудницама у Србији које оду на трудничко боловање не ускраћује 35% од плате, и све ћемо учинити да тих 35% до пуне плате надокнадимо из градског (општинског) буџета ако то не буде решено на републичком нивоу. /.../ Одржавање породилишта и дечије здравствене службе ставићемо у врх приоритета здравствене заштите. Појачаћемо и проширити улогу Саветодавних центара при медицинским и образовним центрима на тему заштите репродуктивног здравља и пружања подршке трудницама приликом опредељивања за рађање новог живота, као и свих других превентивних активности у вези са актуелним проблемима деце, младих и породице уопште. /.../ Учинићемо све да свако насеље у нашем граду (општини) има одговарајуће игралиште за децу, као и да деца из најсиромашнијих породица добију могућност за бесплатан вртић и бесплатно летовање и зимовање у предшколском узрасту, као и бесплатне уџбенике и превоз у школском узрасту и веће финансијске подстицаје за студирање. /.../ Постараћемо се да правилник о јеловнику у вртићима и школама буде постављен по високим стандардима здраве хране без хране и пића који садрже ГМО. /.../ Кроз реформу локалног пореског система и система плаћања комуналних услуга пружићемо олакшице вишедетним и презадуженим породицама, а кроз локални економски развој настојати да се пружи подршка породичним фирмама и задругама, посебно повратку младих на село, као и омогући приоритет при запошљавању самохраних родитеља и чланова у тзв. самохраним породицама – социјално најугроженијим породицама у којима ниједан члан није запослен. /.../ Срећене стазе и прелази за дечја колица, као и бесплатан паркинг за породицу са бебом или троје и више деце биће нешто на чему ћемо радити у наступајућем периоду. /.../ Обавезујемо се на изградњу и одржавање Дома за старе и немоћне у нашем граду (општини), који ће пружити уточиште најстаријој популацији наших суграђана којима је ова врста социјалне установе неопходна за пристојан живот у старости. /.../ Урадићемо социјалну карту породица са више деце и омогућити им низ повластица и олакшица за добијање потребних докумената на нивоу града (општине), коришћење базена, улаз на културне садржаје и спортске манифестације, и друге погодности. /.../ Увешћемо свечано обележавање Дана породице сваке године, који ће као манифестација ући у календар празничних догађаја у нашем граду (општини). Наш дугорочни циљ је повећање квалитета живота брачних парова са децом и да наш град (општина) постане породични град (општина) – пријатељ беба, деце и породице, град (општина) у коме ће се угодно осећати све генерације од детета у мајчиној утроби, преко младих брачних парова и вишедетних породица до старачких домаћинстава.“ Породична декларација је, децембра 2013, била усвојена у Скупштини општине Алексан-

дровац (20. децембра 2013), на предлог Повереништва Двери, као и у скупштинама општина Медијана – Ниш (23. децембра 2013), Ариље (27. децембра 2013) и Љиг (27. децембра 2013), на предлог одборника Двери.“

Против политичког хомосексуализма

Двери су организовале и петицију против наметања политичког хомосексуализма, у којој, између осталог, пише: „Србија је најбољи пример да је примена принципа позитивне дискриминације најефикасније средство не за унапређење, већ за уништење демократије као облика власти. Уместо да примена овог принципа буде изузетак, и то само у случају националних мањина, како се не би подрио систем власти заснован на начелу један грађанин – један глас, позитивна дискриминација је постала правило на основу кога се у Републици Србији опредељују права и обавезе појединаца и формирају органи власти. Начело законитости, које подразумева да је закон, речју једне грађанске декларације, исти за све, било да штити, било да кажњава, погажено је у име принципа позитивне дискриминације. Тако се грађанска и демократска Србија претворила у тоталитарну државу у којој различите привилеговане мањине дискриминишу бирачку и пореску већину.

Злоупотреба принципа позитивне дискриминације доживљава ових дана врхунац државном промоцијом привилегованог друштвеног положаја интересне групе која једино исправно може да се идентификује термином „политички хомосексуализам“. Дакле, није реч о наводним правима хомосексуалаца, него о наметању противпородичне идеологије земљи у којој се не само огроман број грађана тој идеологији супротставља, него у којој становништво изумире огромном брзином – 400.000 људи је мање од пописа 2002. до пописа 2011, а школске 2014/2015. у први разред основних школа уписано је преко 6000 ђака мање него школске 2013/2014.

Уместо да хитно ради на борби против беле куге и на унапређењу културе живота у Србији, садашња власт пропагира политички хомосексуализам тако што Министарство културе од новца пореских обвезника финансира геј-изложбе и допушта злоупотребу деце у промо-спотовима за овогодишњу геј-параду, док службеници Министарства унутрашњих послова и Центара за социјални рад у целој Србији пролазе обуке за промоцију хомосексуализма у систему полицијске и социјалне заштите, и то финансирани од стране ЛГБТ удружења. На тај начин промоција хомосексуализма је постала државни пројекат. Највиши представници државних власти су на разговорима са страним дипломатама у више наврата обећали организацију геј-параде у Београду и тиме потврдили колонијални статус државе Србије. Истовремено, Скупштина Србије најављује доношење закона о говору мржње којим би сви који се противе наметању хомосексуализма нашој деци били кривично гоњени. Политички хомосексуализам тако постаје владајућа идеологија.

Упркос свему томе, тражимо да, у складу са Уставом Србије (члан 54), парада политичког хомосексуализма у Београду буде забрањена, јер њен циљ није указивање на тобожњу дискриминацију хомосексуалаца, него увод у разарање природне породице кроз наметање тзв. „хомосексуалног брака и права на усвајање деце од стране таквих „бракова“. Тражимо, такође, да држава одмах крене у израду стратегије за побољшање демографске ситуације и борбу против беле куге, за шта је потребна најшира друштвена сагласност. То је тема која треба да постане приоритетни државни пројекат, а не геј-парадирање.“

Ако одете на сајт Двери, открићете шта је, и данас, њихов план и програм за породичну Србију: „Положај породице у Србији је данас лошији него икада. Као последица недовољне бриге државе и друштва, породице у Србији су у великој духовној, економској, здравственој, моралној, културној и образовној кризи и на удару нових антипородичних идеологија, што за последицу има кризу друштва у целини. Преживљавамо демографску катастрофу: број грађана Србије сваке године је мањи за 35.000 становника. Недостаје политичка воља да се породица врати где јој је и место – на прво место, у центар друштвене и политичке одговорности.“

Шта ће Двери урадити?

Министарство за бригу о породици

Образоваћемо Министарство за бригу о породици и Национални савет за популациону политику; Народна Скупштина ће усвојити Националну стратегију популационог развоја.

Закон о заштити презадужених породица

Донећемо Закон о заштити презадужених породица, који ће онемогућити одузимање породичног дома.

Подстицај и помоћ повратницима на село

За породице које хоће да се врате на село увешћемо подстицај од 10.000 евра бесповратно, као и додељивање обрадивог земљишта на коришћење.

Мајчински капитал

Породице са више деце добиће мајчински капитал: бесплатну земљу и државну помоћ за изградњу куће.

Заштита права родитеља

Заштитићемо право родитеља да слободно одлучују о образовању и васпитању своје деце.

Спречавање дискриминације жена

Кривично ћемо гонити све послодавце који врше дискриминацију жена при запошљавању на основу брачног статуса и у зависности од броја постојеће или планиране деце.

Материнство као занимање

За сваку незапослену мајку која је родила троје и више деце следује национална пензија. Материнство ће имати статус занимања.

Стратегија борбе против беле куге

Додатна новчана помоћ породицама.

Подизање свести о значају породице

Као један од приоритета политике поставићемо подизање свести о значају породице, мајчинства, очинства, детињства, трудноће и лепоте детета у мајчином стомаку.

Конкретна помоћ самохраним породицама

Решићемо егзистенцијалне проблеме са којима се суочавају самохране породице – породице у којима ниједан члан није запослен.

Забрана промоције хомосексуализма

Забранићемо промоцију хомосексуализма малолетним лицима и борићемо се против антипородичних идеологија.

Упознавање са последицама абортуса

У средствима масовног информисања покренућемо кампању упознавања становништва са животом детета у пренаталном периоду, као и са последицама абортуса по живот и здравље нерођене деце, мајки, очева и породице у целини.

Посебна брига за старе

Бесплатна геронтолошка и волонтерска омладинска служба на терену бринуће за ваше најстарије чланове породице, посебно старачка и самачка домаћинства.“

Ово је, драги пријатељи, био преглед досадашње борбе Двери за заштиту породице и породичних вредности. Та борба је и данас саставни део борбе Двери за Србију. Доказ за то је и учешће Двери на великом скупу Светског конгреса породица, одржаном недавно у Будимпешти. Ви, који сте овде присутни, увек и свагда морате бити свесни да борба коју водите јесте борба и за ваше породице, и за будућност ваше деце, и да друге и веће борбе у овом часу нема. Ми смо под тешком окупацијом Империје Вашингтон – Брисел, којој је Вучић верни слуга, што доказује својим ЛГБТ „аутовањем“ сваког дана и часа, па и постављањем активне заговорнице политичког хомосексуализма, Ане Брнабић, за мандатара нове Владе. Па ипак, то није разлог да се не боримо: напротив! Нама у историји никад није било лако, али наши су преци увек доказивали да су „кадри стићи и утећи, и на страшном месту постојати“. Желећи вам свако добро у животу и раду, поздрављам вас као будућност породичне Србије! Са вама ћу у борби за ту и такву Србију бити док год се, како рече Владика Николај, не вратимо Богу и себи, да нас „не покрије језива тама туђинска, са лепим именом и шареном одећом“. Боже правде, Ти што спасе од пропасти до сад нас, чуј и од сад наше гласе, и од сад нам буди спас!

ОТВОРЕНО ПИСМО БОРИСУ ТАДИЋУ

Г. Тадићу, какве Ви везе имате са бебама?

Господине Борисе Тадићу, председниче државе Србије,
Ових дана сте се зарад својих интереса и интереса коалиције коју предводите, опет маскирали: овог пута сте постали „љубитељ беба“. Најављујете 2012. као „годину беба“, и верујете да ће неко опет поверовати у Вашу лаж, као што Вам је поверовао 2008. године, када сте безочно слагали да ћете, ако Ваша странка буде на власти, запослити 200.000 људи. Своју лажљивост сте доказали стварношћу у коју сте нас увели: уместо да запошљавате људе, без посла и хлеба сте оставили 250.000 несрећника, од којих су неки, можда заведени Вашим лажним осмехом средњошколског психолога, гласали за коалицију којој сте на челу. Но, пошто верујемо да је много више оних који су прозрели (и презрели) Ваше лажи, обраћамо Вам се, јасно и гласно, као и увек.

Године 2011. је у Србији спроведен попис. По њему, мање нас је четири стотине хиљада него што нас је било 2002. Овај геноцид (јер друге речи нема да се опише губитак нашег становништва) збио се, између осталог, и у доба Вашег председниковања, које већ осам година разара Србију. Не можете се извлачити на Милошевића и његове ратове: он није био на власти кад се овај геноцид (који и данас траје) дешавао; под Вашом диригентском палицом из Србије сваке године ишчезне преко 30.000 људи више него што их се роди (град величине Горњег Милановца). Наравно да то није случајно: **као слепи поклоник приче о томе како Европска унија нема алтернативу, Србију сте увели у лудило дивљачког неолибералног капитализма, разарајући све што се разорити може, остављајући људе без посла, хлеба и наде, и непрестано мантрајући своју ЕУ мантру која нас је довела доведе.** Сећате ли се како сте претили национално оријентисаним странкама после избора 2008. да ћете их „демократским путем“ спречити да формирају владу која ће нас вратити у деведесете? Сада, четири године после тога, као задушна баба (или, што би Црњански у „Сеобама“ рекао за грофа Беренклау, као „баба којој се смучило“) идете по Србији и причате како ће нам 2012. бити још тежа, и како треба да се на то спремимо;

дакле, спремате се да нас уведете у још горе стање него деведесетих година 20. века (када се српски народ борио да остане свој на своме у антисрпском рату за југословенско наслеђе, и када смо били изложени НАТО санкцијама и НАТО бомбама), и нимало гриже савести не осећате што сте пре четири године лагали, обећавајући бирачима печене шеве са ЕУ плавог неба попрсканог ЕУ жутиим звездама.

И Ви бисте сад да бринете о бебама, Ви и Ваши гаулајтери, који су урнисали Србију и вратили је у камено доба, Ви, због којих млади људи не могу ни да се жене, ни да се удају, јер немају од чега да живе и немају где да живе, него их родитељи-пензионери издржавају до 35-40 године живота, а време проводе у родитељским становима и кућама, ако негде нису одмаглили „трбухом за крухом“? Ви, г. Тадићу, и Ваши политички сарадници, јеремићи, стефановићи, ђелићи, динкићи, јелашићи, пајтићи, чанкови, драшковићи, бајатовићи, дачићи, мркоњићи, маловићке, петровићи и наравно, кумићи-шутановци, и ваши другари, шапери, крстићи, туцкови и ђиласи, незасите тајкунске чељусти нашег јада и беде, Ви, Ви да бринете о бебама? Срам Вас било!

Знате ли Ви, г. Тадићу, колико данас КОШТА ОПСТАНАК ЈЕДНЕ БЕБЕ? Знате ли колико су кашице и сокићи (ми ћемо Вам рећи: од сто до две стотине динара ПО КОМАДУ)? А колико су памперс пелене? А колико кошта основна опрема, од кревета до колица? Не знате? Наравно да не знате. Ви и Ваше партијске колеге имате толико да то уопште не мора да Вас занима, док људи у Србији, ако уопште раде, раде за плату од 200 до 400 евра (и ко има 400 евра, тај је „виша средња класа“), и с муком се довијају да једно или двоје деце подигну и од њих начине људе. Ваша комшинка, Иванка Јелесић (60), дочекала је, рецимо, овогодишњи Божић са својим сином Димитријем, оболелим од рака, тако што је спремила 300 грама пасуља и отворила конзерву сардине. Жена је на послу провела пун радни век, и зарадила пензију од 12.000 динара, од које не може да живи (Ало, 8. јануар 2012). А у Србији је 700.000 сиромаша („Блиц“, 6-7. јануар 2012). За то време, Ваш коалициони партнер, Душан Бајатовић, месечно прима 1.246.675 динара. Члан Ваше странке, Александар Влаховић, има СЕДАМ СТАНОВА („Правда“, 24-25 децембар 2010). Ваш коалициони партнер, Бранко Ружић, један од челника СПС-а, носи „ролекс“ сат вредан 10.000 долара („Курир“, 4. јануар 2012). За то време, народ тоне у велику беду. А како Ви најављујете, будућност ће бити још црња. Какве онда Ви имате везе са бебама, г. Тадићу?

Да ли отимате нашу децу?

Шта ће уопште Вама бебе? Па, Ви доносите законе који родитеље бацају у очај, одузимајући им право на родитељство. **Ево, Ваши су ових дана плунули у лице родитељској Србији преднацртом Закона о правима детета, којим се свако физичко кажњавање детета изједначава са злостављањем**, и прети се одузимањем деце од оца и мајке које су дете шљицнули по гузи да се не би опекао у додиру са врелом пеглом или рерном. Тим незаконим законом сте предвидели да деца могу да туже родитеље ако им не дају џепарац, да могу да

оснивају удружења грађана и воде политички живот, да имају право да забране увид у здравствени картон оцу и мајци чим напуне 15 година живота (да ли су Вам стручњаци за депопулацију Србије шапнули на уво да девојчице управо од 15 до 18 година масовно врше абортусе, чега је најчешћа последица неплодност?), а предвидели сте и апсолутну заштиту „права“ деце која су „припадници сексуалних мањина“, чиме показујете да је овде хомосексуализам повлашћена полна оријентација.

Да ли Вам је неко можда објашњавао да су хомосексуалци у извесном броју случајева педофили, и да педофили у САД, преко свог удружења NAMBLA (North American Man Boy Love Association) са све већим изгледима на успех траже легализацију педофилије (то је доказао и учесник Ваше „параде поноса“ у Београду, октобра 2010, Холанђанин Ван Дален, пријатељ Вашег саборца у области људских и мањинских права, Чиплића, који је успео да легализује учешће деце у таквим парадама по „земљи лала“, и кога је једна мајка тужила за хомосексуални насртај на њеног сина)? **С обзиром да Ваши саподвижници, попут Зорице Мршевић, која је била помоћница Вашег омбудсмана за „родну равноправност“ већ пишу књиге о чарима хомосексуалних брачних парова који усвајају децу, да се можда Ви зато не залажете за што више беба у Србији?** Пазите, логика је проста: одузмеш дете хетеросексуалном брачном пару и даш га хомосексуалном брачном пару, који ће га волети и старати се о њему?

Ваша власт је свим силама, и на свим нивоима, уместо породичних вредности, пропагирала хомосексуализам и гонила медијски (а неке и полицијом и судом) све оне који су се за породичне вредности залагали, и идеологију хомосексуализма тумачили као још један фактор биолошког и духовног разарања Србије. Министарство културе, на чијем челу је био Ваш једномишљеник, чувени Титов глумац Воја Брајовић, крајем 2007. године је, са преко 26.000 евра, подржало сајт геј организације „Квирија центар“, са циљем доприноса развоју толеранције, „правовременом и објективном информисању и медијском плурализму“. На том сајту су се, између осталих, могли наћи текстови типа „Историја аналног односа“, „Пушите као порно звезда“, или упутство „Како орално обрадити уд партнера“. На том сајту су ругања Српској Цркви и Косову и Метохији као срцу Србије. После Воје Брајовића, нови министар културе, Небојша Брадић, наставио је да подржава овај сајт. Колико сте пара узетих од пореза овом ојађеном народу уложили у кампању за обнову породичног живота и рађања деце (ако се изузме оно што доноси паре Вашем другару Ђиласу, а зове се „Време је за бебе“, ми таквих програма углавном, на нашим медијима, ни немамо)?

Да ли Ви, г. Тадићу, знате колико се деце годишње у Србији разболи од тешких тумора који су последица НАТО бомбардовања 1999. године? Не знате? Па отидите на онколошка одељења наших болница, и дечјих болница, и видећете. Шта сте предузели тим поводом? Зна се: Ви и Ваше мило кумче, ШуНАТОВАц, хоћете да нас уведете у НАТО. О томе сте сами писали у предговору за

књигу Бојана Димитријевића, „Југославија и НАТО“ (Београд, 2003, стр. 5-6), када сте (гле, чуда – беше то доба интензивног уништавања нашег оружја и ратне технике!) били министар одбране СЦГ. Тада сте писали: „Евро-атлантске вредности су и наше вредности /.../ НАТО више није непријатељ, него део наше безбедносне оријентације. Ми јасно улазимо у систем колективне безбедности, на чијем челу је НАТО“. Да ли сте се тада сетили свих оних беба које је НАТО ранио 1999. године? Да ли сте се сетили мале Милице Ракић?

Вама је промена пола важнија од лечења деце

Какав је однос Ваше власти према деци, најбоље говори ова вест: Министарство здравља је најавило да ће 2012. платити 25 операција промене пола, док ће за лечење ретких болести, углавном деце, издвојити средства за само седам случајева. Председница Удружења за ретке болести „Живот“, мајка мале Зоје, оболеле од Батенове болести, не верује ни да ће то седморо оболелих добити било шта од државе: „За оболеле од ретких болести нема никакве наде. /.../ Ми немамо лекове за епилепсију, немамо пелене за децу, немамо специјалну храну. Сами купујемо тубе које им се уграђују у стомак, а једна кошта 150 евра. Купујемо лекове на црно, мајке немају боловање, деца немају боце са кисеоником“ („Прес“, 4. јануар 2012).

Дакле, господине Тадићу, оканите се беба, јер са њима немате никакве везе, осим оне најјадније, демагошко-политикантске: беби-акције су Вам потребне да бисте ућарили још који политички поен, да бисте још мало нашминкали мртваца своје ЕУ приче. Али, то је много мртав мртавац, мртвији од Јосипа Броза и Кардељевог самоуправљања. И много смрди, макар га купали у Диоровим парфемима. Док год људи попут Вас и Ваших буду на власти у Србији, она ће трпети геноцид, и на сваком попису биће нас све мање и мање. Ево, сад, баш кад славите рођендан, најзад размислите о томе да Вам је време да одете у пензију, и да заборавите да сте икад били председник Србије. Она је вас већ заборавила: постали сте прошлост, верујући да сте будућност.

Двери су покрет за живот Србије, и трудиће се да то и докажу, пре свега борећи се за породицу и породичне вредности, а против беле куте која је завладала Србијом у време Ваших мандата. Ово писмо Вама, писано у име живота Србије, последњи је покушај да Вас подсетимо на речи једног мудрог човека да је теже бити човек него министар – или председник једне странке и једне државе. Будите човек, и престаните да председникујете, тобож у име „бољег живота грађана“. Поднесите оставку јер је Ваша политика поражена и пропала.

Живот, сваки живот, а камоли истински бољи живот, је негде другде, а не тамо где сте Ви!

12. јануара 2012. године

НЕЋУ ГЕЈ ПАРАДУ У СВОМ ГРАДУ

Шта је политички хомосексуализам?

Појам „политичког хомосексуализма“ је у употребу увела др Наталија Нарочницка, угледна руска историчарка и челница Фонда демократске перспективе, да би нагласила да савремена борба тзв. ЛГБТ покрета нема никакве веза са правима хомосексуалаца, него је реч о политичкој идеологији коју намеће глобалистичка Империја, с тим да разори природну породицу, оствари планове о тзв. „златној милијарди“ и наметне културу смрти уместо културе живота. У земљи Србији у којој сваке године умре преко 40.000 људи више него што се роди, и из које сваке године оде више од 50.000 људи, таква идеологија је не само противпородична, него и аутогеноцидна.

Шта је циљ политичког хомосексуализма

Циљ политичког хомосексуализма је разарање природне породице у неколико корака. Све креће од геј параде, наставља се редефиницијом брака и породице и давањем права лажним браковима политичких хомосексуалаца да усвајају децу, а треба да оконча у смрти свега што знамо као породицу. Лезбо-феминисткиња Шуламит Фајерстон написала је, у књизи „Дијалектика пола“, још пре педесет година, да ће „децу рађати оба пола или ће се рађати бесполно – како се узме; зависност детета од мајке (и обратно) уступиће место крађој зависности од мање групе људи /.../ Тиранија биолошке породице биће уклоњена.“ Она је предвидела и легализацију инцеста.

Савремена лезбо-феминисткиња, Маша Хесен, недавно је открила планове политичких хомосексуалаца: „Овде се не ради о правима хомосексуалаца на брак, већ о томе, да институцију и брак, као такав, односно породицу, треба – демонтирати! Породица не треба даље да постоји у класичном облику. Борба хомосексуалаца „за брак“ обично крије оно, шта планирамо да урадимо супружанском пару, када постигнемо циљ. Приче о томе, да институција породице, при томе, неће претрпети никаквих измена и промена, нису истините“.

Ругање јавном моралу

У Србији постоји Закон о јавном реду и миру који у члану 8. забрањује непристојно, дрско и безобзирно понашање које нарушава јавни ред и мир, угрожава имовину и вређа морал грађана. Па ипак, све се то не примењује кад је у питању тзв. „геј парада“. Досадашње параде политичког хомосексуализма, од оне прве, 2009, када су парадери носили паролу „Смрт држави“, до ове, 2019, често су нудиле непристојно, дрско и безобзирно понашање, које је вређало наш јавни морал. Дешавало се да учесници тих шетњи извргавају руглу патријарха Иринеја и митрополита Амфилохија, да се ругају српској народној ношњи, итд. На геј параду су, у Београду, доводили и малу децу, која су могла да виде разне непристојности, иако то забрањују и међународне конвенције и домаће законодавство. У срамној политичкој злоупотреби деце учествовала је и премијерка Србије Ана Брнабић, која и речју и делом подржава политички хомосексуализам и најављује измену законодавства у том правцу. Као што каже професор права Универзитета у Новом Саду, др Бранислав Ристивојевић, „било какво излагање деце сексуалности или полности у нашој култури је било одувек крајње неприхватљиво.“

Политички хомосексуалци у Србији се ругају хришћанској вери, још од када су 2012. организовали изложбу Норвежанке Елизабете Олсон Валин, на којој је Христос приказиван у контексту хомосексуализма. На паради у Београду 2019. изругивали су се икони Пресвете Богородице.

После свега, квислинзи тзв. „меке окупације“ Србије, маскирани у геј парадере, у договору са својим страним менторима договорили су да праве европско окупљање противпородичних парадера у Београду 2022, што ћемо тек видети да ли ће им поћи за руком. Сва средства грађанског отпора и правне државе биће употребљена да се таква срамна манифестација окупације Београда не деси.

Ако се томе дода настојање противпородичних талибана да уђу у уџбенике и школе са тврдњом да не постоји природни, биолошки пол него „род“ (џендер), који је друштвена конструкција, и да свако може да бира „род“ како хоће, при чему је у Србији, већ сада, деци преко 15 година живота законски дозвољена операција промене пола без дозволе родитеља, јасно је зашто ћемо се свим силама супротставити наметању противпородичне идеологије српском друштву.

Због свега тога – нећу геј параду у свом граду

Чињеница је да огромна већина грађана ове земље јавно испољавање политичког хомосексуализма сматра неморалним чином, и нарушавањем јавног реда и мира. Сходно томе, у члану 344. Кривичног законика РС, стоји да ће се казнити затвором до три године, онај ко „дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир“. На-

равно, у Србији не важе државни закони, него свако ради оно што му дозволи власт, која је, овде и сада, највише противпородична у нашој новијој историји.

Обавештени смо да ће, као што је то био случај и у Краљеву, Крагујевцу, Шапцу и Ваљеву, група плаћених активиста са стране посетити тајно Чачак, развити заставе дугиних боја и транспарент „Не одричем се“, и под великом полицијском заштитом прошетати централним градским улицама.

Зато, под паролом „Нећу геј параду у свом граду“ организујемо окупљање свих грађана спремних да бране породичне вредности на главном тргу у Чачку, на Крстовдан, 27. септембра, у 18 часова. Ово није и не сме бити партијска политичка манифестација, него одбрана живота и здравог разума, одбрана наше деце и њихове будућности. Добродошли!

Септембар 2019.

ХАЦИ ДРАГАН ВЕСОВИЋ: АПЕЛ ЗА ОСУДУ ЈАВНЕ ПРОПАГАНДЕ ХОМОСЕКСУАЛИЗМА ПАТРИЈАРХУ СРПСКОМ И ЕПИСКОПИМА СПЦ

„Ћутањем се Бог издаје.“ (Св. Григорије Богослов)

Часни оци архијереји,

Тргови и улице нашег престоног Београда и бројних других српских градова били су протеклих дана места до сада најбруталније промоције хомосексуализма, кога је велики учитељ Цркве, Св. Јован Златоусти, означио као грех гори од убиства. Разврат и неморал који је током тих дана виђен на улицама наших градова по гнусоби превазилази чак и описе римских Баханалија и Сатурналија. На овогодишњој паради срама оскрнављене су пред нашим очима две највеће Србинове светиње, православна вера и деца, јер су ругачи злоупотребили децу и богохулну икону са ликом Пресвете Богородице у дугиним бојама за пропаганду идеологије политичког хомосексуализма.

Испуњавајући прошлогодишњу претњу да ће параде срама организовати и ван Београда, вође геј покрета су јасно потврдиле да желе да својом противприродном идеологијом загаде сваки крај наше, мученичком крвљу освештине, земаљске Отаџбине. Истовремено су нам и ове године гласно поручили да, у рату који се против православног Српства води „другим средствима“, неће одустати све док нам доношењем закона о регистравању истополних заједница не разоре Богом благословене установе брака и породице, које су вековима биле наше „мале Цркве“ и прве школе националне културе и сећања.

Гледајући све то не можемо као православни хришћани а да се са страхом не сетимо опомене Господње: „Није могуће да не дођу саблазни, али тешко ономе преко кога долазе“ (Лк. 17:1). Ако су наши властодржци не само заћутали, већ су у свом безумљу постали најревноснији извршитељи налога геј покрета, да ли, часни оци архијереји, ми православни хришћани смемо да заћутимо док се наша деца саблажњавају сценама разврата и пропагандом хомосексуализма? Ако ћутке гледамо како председница владе Србије пропагира хомосексуализам међу децом на паради срама, неће ли се тада на свима нама остварити страшно

пророштво Господње да „који саблазни једног од ових малих... боље би му било да се објеси камен воденички о врат његов“ (Мт. 18:6).

Часни оци архијереји, имајући у виду јеванђељски науч да се „Богу, треба већма покоравати него људима“ и страшне речи Светог Писма које сте и сами изrekli у чину епископске хиротоније да је „проклет свако ко немарно твори дело Божије“, синовски Вас коленопреклоно молим да дигнете саборни глас против јавне промоције хомосексуализма и истовремено затражите да се инкриминише пропаганда хомосексуализма међу малолетним лицима, те да већ сада оштро осудите најаву доношења закона о регистрацији истополних заједница. Једном речју, у име Богом поверене Вам пастве затражите од представника државних власти да неодложно наведеним мерама, а у складу са Уставом Републике Србије (чл. 54) и праксом Европског суда за људска права (*Otto-Preminger-Institut v. Austria*, 1994), заштите јавни морал огромне већине грађана Србије.

*Целивајући Ваше свете деснице,
до краја одан на путу Светог Саве
др Хаџи Драган Весовић, народни посланик,
члан Председништва Српског покрета Двери,
20. 09. 2019.*

ДВЕРЈАНИМА, НА ОХРАБРЕЊЕ

Говор на Сабору Двери

ПРАВДА ДРЖИ ЗЕМЉУ И ГРАДОВЕ

Говор на Сабору Двери 2014.

Уважени саборци и састрадалници (јер сви састрадавамо Мајци Србији), Данас би се могло говорити о много чему драгоценом и насушном у нашем сећању: рецимо, у децембру 2014, обележавамо двеста година од када је деветнаестогодишњи Ђакон манастира Трнаве код Чачка, Свети Авакум, одбио да превери, рекавши да нема лепше вере од хришћанске, па је, са Светим Пајсијем, једним од вођа Хаџи Проданове буне, био набијен на колац на Стамбол капији у Београду, недалеко одавде; о Јовану Скерлићу, борцу за социјалну правду, борцу и против банкократије, једном у низу наших писаца, од Лазе Костића до Петра Кочића, који су били и јавни радници, спремни да живе и страдају за идеале слободе; па о херојима Церске и Колубарске битке, које су данашњи властодршци издали кад су потписали Бриселски споразум о продаји Косова, и организовали, о стогодишњици српске славе, геј параду у Београду... Не би било лоше ни да се сетимо колико је значајно да сви, којима је Србија на срцу, буду заједно у настојању да је ослободимо власти Вашингтерних послушника, чија је парола, како народ каже: „Напред, па у кречану!“ Вреди се, кад се окупљамо да бисмо наступили као јединствен отаџбински опозициони фронт, сетити речи приписане Џорџу Вашингтону, коју је упутио једном од својих војсковођа: „Генерале, ако данас не будемо јахали заједно, сутра ћемо висити одвојено!“

Иако о свему томе можемо, ипак ћемо, у дане кад Русија, наша сестра, улази у нови бој не само за своју слободу, него и за слободу човечанства, као у доба Наполеона и Хитлера, да се сетимо једног од руских учитеља Двери, Ивана Александровича Иљина, философа, правника и идеолога Покрета Белих, који је страдао и од комуниста и од нациста, и умро изгнан у Швајцарској 21. децембра 1954, да би посмртне остатке њега и његове супруге Русија пренела и сахранила у московском Донском манастиру 2005. године. Ове, 2014, 4. децембра, Владимир Путин је, у свом годишњем обраћању Федералној скупштини, цитирао само једног руског мислиоца, Ивана Иљина: „Ко воли Русију, мора да јој жели слободу; пре свега слободу за саму Русију, за њену међународну неза-

висност и самосталност; слободу за Русију – као јединство за руске и све друге националне културе; и, на крају – слободу за руске људе, слободу за све нас; слободу вере, тражења истине, стваралаштва, рада и својине“. Очито, ово је програм Путиновог деловања у будућности. Те речи могу и морају бити и програм Двери.

Шта можемо научити од великог Иљина? Много тога. Пре свега, да наше није да кукамо што је тешко доба у коме живимо и деламо, јер дужност нас зове, као што је звала и њега када је, пред смрт, записао да не брине што нема издавача за књиге које пише: „Ако су моје књиге потребне Богу и Русији, за њих ће се наћи издавач; а ако нису потребне Богу ни Русији, оне не требају ни мени, јер ја живим само за Русију“. Друга његова поука је такође битна за нас данас: „Ми нисмо ни ученици, ни учитељи Запада; ми смо ученици Божји и учитељи самима себи“.

Један од темеља будуће Србије је обнова правне свести, о којој је Иљин говорио као о нечему без чега нема државе. Држава је орган духовне солидарности, позитивно-правна форма отаџбине, при чему је отаџбина њен духовни садржај. Зато наш народ каже да правда држи земљу и градове. По Иљину, право мора да буде усклађено с моралом; евроунијатско безакоње засновано на неморалу, почев од пропагирања политичког хомосексуализма, преко разарања породице до еутаназије, Двери никад неће и не могу прихватити, јер то није право, него неонацистичко насиље у име тобожњих „људских права“. Нећемо хоминтерну и гејстапо!

Двери јесу за демократију, али ово у Србији је демагошко кривотворење тог друштвеног уређења, које, по Иљину, мора испунити одређене претпоставке да би било стваралачко: народ треба да разуме слободу, да је цени, да уме да је користи и да се за њу бори; народ треба да има правну свест; грађанин треба да има могућност да живи од свог рада, да би био слободан као гласач и учесник политичких процеса; потребан је минимум образовања и обавештености, јер без тога демократија је, као у доба екранске хипнократије код нас, само карикатура; неопходно нам је и политичко искуство. И за такву, стваралачку демократију ће се Двери борити.

Ево још неколико Иљинових речи које и нама, Србима, могу и морају бити поука:

1. „Русија у свету нема искрених добронамерника. Руски народ може да се узда само у Бога и у себе“.

Тако и ми морамо мислити, у складу с Његошевом: „Нада више нема ни у кога, до у Бога и у своје руке“; „Бога знамо, и Он нас познаје, нама вишег познанства не треба“

2. „Русија није пука људска прашина и није хаос. Она је надасве велики народ, који није проћердао своје снаге, и који нема потреба да очајава за своје спасење. Не сахрањујте га пре рока! Једном ће доћи историјски час, и он ће устати из привидног мртвачког сандука и затражиће опет своја права“.

И Србија има велики народ, који је вишеструки победник ослободилач-

ких ратова против моћнијих, који никад није био на страни злочинаца и угњетача, и који је, од деведесетих година до недавно, задржавао НАТО на његовом путу ка Русији. Не сахрањујмо Србију пре рока! Она и данас може, с Божјом помоћи, васкрснути – само је важно да се не одрекне Бога и себе, да нас, како рече Владика Николај, не покрије језива тама туђинска са лепим именом и шареном одећом. У том смислу, борба за Косово и Метохију, као срце нашег завета са Богом, и даље остаје наш приоритет.

3. „Ми нисмо „десница“ и нисмо „левица“; ми смо – руски родољуби. И све што је добро за нашу родину, примамо и бранимо. И све што је погибелно и штетно за нашу родину – одбацујемо!“

Да, заиста – Двери нису ни десница, ни левица, него они који граде отаџбину, и боре се за велику синтезу, оно што мудри Европљани зову левицом рада и десницом вредности.

4. „Ако је нашем поколењу пало у део да живимо у најтежој и најопаснијој епохи руске историје, то не може и не сме да усколеба наше разумевање, нашу вољу и наше служење Русији. Борба руског народа за слободу и достојан живот на земљи – наставља се. И сада, више него икада до сада, треба да се уздамо у Русију, њену духовну снагу и самосвојност“.

И ми не смемо губити дучићевску веру у Бога и Српство. Ко издаје, нека издаје; ко се одриче, нека се одриче; наш пут је пут верности и части. На том путу, сви истински родољуби наши су сапутници. На том путу смо и са нашом сестром Русијом, Иљиновом отаџбином.

Нека и нама и Русима, у борби коју водимо Бог Правде буде у помоћи!

РАТ, КУГА, ТАЈФУН У ЧАЧАНСКОМ КРАЈУ? НЕ, ДВАДЕСЕТ ГОДИНА ВЛАСТИ ГАЗДЕ „НОВЕ СРБИЈЕ“

Оно што ћете читати нису извештаји о елементарним непогодама, него о власти Велимира Илића и Нове Србије у Чачку од 1996. до данас. Подаци су углавном преузети из Републичког завода за статистику за период од 1995. до 2014.

Природни прираштај

Број становника је смањен за 4417 лица, с тим што би смањење било драстичније да није било прилива избеглица (само 1995. у Чачку је регистровано 7776 избеглих лица са простора бивше Југославије). Годишњи број живорођене деце смањио се са 1172 у 1995. години на 948 у 2014. години. Негативни природни прираштај 1995. био је 135 лица, а 2014. године 605 лица.

БРОЈ ЂАКА У ЧАЧАНСКОМ КРАЈУ СЕ ЗА ДВЕ ДЕЦЕНИЈЕ СМАЊИО ЗА 3545!!!

Запосленост

Од 1995. до 2014. године, број запослених у Чачку смањен је за 19% - то јест, за 6282 лица. **Број запослених у индустрији смањен је за 60%, то јест у тој области је чак 9039 људи остало без посла! Број запослених у грађевинарству, по коме је Чачак био чувен, смањен је за 75% људи – „нестало“ је 1456 грађевинаца!**

Број запослених растао је једино у ванпривреди, углавном у јавном сектору, и то за 463 лица. **У јануару 2016, број незапослених у Чачку порастао је за 470 лица!**

Пољопривреда

Чачак је, пре власти браће Илића, био пољопривредни крај. Погледајмо резултате: од 1995. до данас број стабала јабуке мањи је за 30%; стабала шљиве је мање за 23%; чокота је мање за 39%; нема производње шећерне репе; производња пасуља мање је за 76%; производња кромпира за 19%; број живине смањен је за 34% и говеда за 74%. Број становника се смањио у 46 села чачанског краја.

Туризам

Број туриста је смањен за 40%, а број ноћења за 35%.

Зараде

Ако се, поред градова, у обзир узму и општине, Чачак је према просечној нето заради у јануару 2016. био на 56. месту, а у фебруару на 62. месту у Србији!

Цене

Од 2008. до 2016, цена воде у граду повећана је са 16,42 динара на 45,08. Цена изношења смећа повећана је са 2,10 на 5,45.

Јавна комунална предузећа не финансирају се само плаћањем цена услуга, него и кроз програм коришћења буџетске помоћи, што значи опет од наших пара.

То је слика и прилика власти газде Нове Србије, који се у ТВ дијалогу с Бошком Обрадовићем на „Галаксији“ хвалио да је у доба Тита градио по црногорском приморју, да је цео Чачак гасификовао, сам уводио парно грејање, а сад је, као и његов шеф Вучић, који га, овако истрошеног и пред пензијом, опет враћа Чачанима, обећао 1000 нових радних места и асфалт до сваке куће, ако поново буде градоначелник.

Запамтите поруку Бошка Обрадовића и коалиције Двери – За спас Чачка: глас за напредњаке и социјалисте на локалном нивоу је глас за Велимира Илића, човека после чије дводеценијске власти и утицаја наш град личи на пустињу.

НА ЦВЕТИ, НА ЛОКАЛУ ЗАОКРУЖИ БРОЈ ТРИ – ДА ЧАЧАК ПРОЦВЕТА! ТРЕЋА – СРЕЋА!

2016.

ОСАМНАЕСТ ГОДИНА У ПЕТ МИНУТА

Беседа на чачанској прослави пунолетства Двери

Помаже Бог!

Дакле, у пет минута овог говора треба да обухватим осамнаест година постојања и рада Двери. Не у осамнаест минута – мада би и тај подухват био узалудан – него у пет минута. Па да кренем у неоствариво, надајући се да ће овај вербални времеплов доћи до циља.

Хоће ли, у ових пет минута, стати троје младих људи са Филолошког факултета у Београду, који су покренули скромни, фотокопирани часопис, што је, под насловом Двери српске, бранио наше право на веру и културу, и, у рату 1999, знао да је, како рече Попа, Косово „поље као ниједно/ Над њим небо/ Под њим небо“? Можемо ли, за пет минута, поменути све бројеве тог часописа, који покреће насушно важне, а прећутане теме, од светосавља, преко монархизма и комунистичких злочина, до НАТО бомбардовања Срба 1995. и 1999, Сребренице и ГМО-а, позивајући нас да следимо Светог Саву, памтимо Николу Теслу и Дражу, читамо Црњанског и Солжењицина? Хоћемо ли, за пет минута, стићи да погледамо снимке са стотину трибина на Машинском факултету у Београду, које су очувале жар оног што је Винавер звао „паметно србовање“ у доба дивљања другосрбијанских самомрзитеља? А како ћемо да причамо о великим саборима Двери, од Студенице до Цетиња, на које је долазила светосавска омладина са Балкана и дијаспоре да каже: „Живи смо, још нас има“? Да ли је пет минута довољно да укажемо на број Двери из 2008, под насловом „Еутаназија“, који је јасно рекао да се ЕУ распада, да је Косово изнад ЕУ, и да нећемо ЕУ, него српске интеграције? А све породичне шетње дверјана од 2009, којима се, од содомске параде срама, бранио Београд, јер, како заповеди мајор Гавриловић, образ Београда, наше престонице, мора остати светао? Да ли је пет минута довољно за причу о издаваштву Двери, које је родило најзначајнију издавачку кућу националне литературе данас? И за помен Српске мреже, коју су Двери основале зарад спајања српских НВО широм света?

А онда, од 2011, кад су Двери ушле у политику, да ли је пет минута доста да бисмо указали на силовити самостални наступ на изборима 2012, када су

крадљивци гласова спречили велики успех младог покрета и спустили га испод цензуса? Да ли је пет минута довољно да укажемо на доследну одбрану Србије и Српства? Ко, овде и сада, тако као Двери каже да се свет мења, и да Срби не морају да пузе пред НАТО империјом, него да могу да лете са слободним земљама света? Ко, ако не Двери, позива Србе да се окрену свесрпским интеграцијама, и да не издају Косово онако како су га издали вучићи бранковићи, измењари НАТО империје?

Ко, осим Двери, на нашој политичкој сцени каже да је породица на првом месту? Ко брани нашег малог човека од лудачког неолибералног капитализма, и не да његову кућу и окућницу да му је отму лихвари и гуликоже? Зар то нису Двери? Ко јасно као Двери каже да жени као мајци и стубу дома не треба више лажних права него више истинских привилегија? Ко обнавља наду да земљу у Србији неће куповати странци – окупатори, него да ће земља остати наша? Ко као Двери диже глас да позове под стег правног патриотизма и владавине закона? Ко говори о социјалној солидарности, о левици рада и десници вредности? Ко каже да просвета не сме бити жртва сорошевских огледа који треба да створе франкенштајновско школство за децу – робове мултинационалних компанија?

Сто пута сам рекао, и понављам: ако се нађе неко ко боље од Двери формулише и брани српско становиште, бићу с тим неким. Али, таквих нема и још дуго их неће бити!

Прође пет минута, а не помену смо покојне великане који су себе уградиле у дверјанску борбу – Марка С. Марковића, Предрага Р. Драгића Кијука, недавно отишавшег Љубомира Протића и друге. Њихово дело нас обавезује, јер, како рече Иван В. Лалић, „гласови мртвих то нису мртви гласови“. Њихов пут је и наш пут, а њихов труд семе победе.

За ових осамнаест година, Двери су расле, сазреле, бивале поражене и побеђивале. Али, језгро је остало исто, од првог броја часописа до данас, када су Двери у Скупштини Србије и када смело питају велеиздајнике на власти: „Што бежите?“ (са непревазиђеним чачанским нагласком). То језгро Двери је Дучићева реч: „Верујем у Бога и Српство“, и реч Црњанског – да треба да гледамо ствари са чисто српског становишта (које није и не може бити шовинизам, него поштовање према свима који с нама живе и воле Србију). Зато људи препознају Двери и Бошка Обрадовића, који је први међу истинословцима овог покрета, као оне који доносе промене и помажу нам да нас, што рече Владика Николај, „не покрије језива тама туђинска, са лепим именом и шареном одећом“.

У доба кловнократије, кад Србијом влада клоун без смисла за хумор, онај који издаје и продаје све што нам је важно, Бошку Обрадовићу и Дверима не остаје ништа друго осим победе.

БОРБА ПРОТИВ КЛОВНОКРАТИЈЕ И БУДУЋНОСТ СРБИЈЕ

Обраћање Главном одбору Двери на седници у Краљеву, 16. јуна 2018. године

Драга браћо и сестре, поштовани пријатељи, помаже Бог,

Не обраћам вам се толико као вршилац дужности председника Политичког савета Двери колико као човек који овај покрет прати од његовог оснивања као културолошког одговора на насртај против српског идентитета, сада већ подалеке 1999. године. Пошто знам да је пред вама дуг и озбиљан дан, пун насушно важних разговора, изнећу само основне тезе које се тичу мог сагледавања политичке будућности Двери у Србији под влашћу кловновског Вучићевог режима.

Где смо данас?

Двери су, сви то знамо, почеле свој политички живот као покрет „трећег пута“ – пута левице рада и деснице вредности, хришћанског солидаризма и одбране породичног погледа на свет. Циљ је био рушење једног наопаког неокOLONИЈАЛНОГ система, у коме су корумпирани политичари, транзициони новобогаташи и мафија уживали све привилегије, док је народ тоную у беду и безнађе, а све за „бефелом“ Империје Вашингтон – Брисел. На свом путу у политику, Двери можда јесу изгубиле „револуционарну“ оштрину, али су увек остале верне Србији и одбрани породичних вредности, као основи свог политичког деловања.

Када смо почињали борбу, међународна ситуација је изгледала безнадежно. Сада је унеколико другачије – НАТО Империја више није онако снажна, Русија и Кина се чврсто држе, а читав низ европских земаља буну се против неолибералног система лажи и манипулације. На власти у Пољској, Мађарској, Аустрији и однедавно Италији су људи који воде борбу за обнову традиционалних, пре свега породичних, вредности. Сорош је протеран из Будимпеште, а све непожељнији у другим источноевропским земљама.

На жалост, код нас је на власти група охлократата – еврофанатика, који, без обзира на цену, руше традиционални поредак вредности у Србији и српском народу. Гледајући светска обзора, Двери не смеју губити наду у могућност промене и преображаја Србије.

Може ли настати алтернатива?

Године 2018, политичка сцена Србије конзервирана је вучићевском клонкратијом, својеврсном верзијом онога што је Платон звао „охлократија“, власт најгорих. Један од главних метода Вучићеве владавине је рушење сваке алтернативе која се јавља на политичком хоризонту. Опозиција се непрестано сатанизује и назива фашистичком (Двери су ту на нарочитом удару), а никаквог друштвеног дијалога нема. Зато је у овом тренутку потребно учинити све да би се пред нама појавила основа за обнову алтернативе. Исцрпљујућа стварност клонкратије која личи на лудило вечног трајања треба да добије нову динамику, динамику наде да постоји излаз. Али, наравно, не по сваку цену. Са искуством 5. октобра 2000, ми немамо право на кардиналне грешке које ће Србију бацити још дубље у понор незнања.

Два кључна питања

У овом тренутку, два кључна питања стоје пред Дверима – прво је питање одбране Косова и Метохије, а друго питање се тиче правно уређене државе, без које је демократија немогућа. Оба су повезана: јер, и по Уставу Србије и по Резолуцији 1244 Савета безбедности УН, Косово и Метохија су саставни део Србије, па би одрицање од њих било порицање било какве могућности да наша отаџбина икада постане правна држава. Она би даље тонела у лудилу колонијалног безакоња, и заувек нестала са лица земље.

Зато је, као и увек, потребно створити политичке услове, који се могу остварити једино на слободним изборима, што их, под влашћу Вучића, никад нећемо дочекати. Опозиционо окупљање коме би Двери приступиле треба да значи да ће обарање Вучићевог режима довести до тих и таквих избора, којих неће бити без остварених предуслова, од утврђивања бирачких спискова до медијских слобода као могућности да свако представи свој програм бирачком телу. Србија мора да буде ослобођена страха од истинског бирања политичке будућности.

Дубоко сам уверен да ни по коју цену не треба улазити у сарадњу са онима који нису спремни да се за обнову правног поретка боре чврстим остајањем уз Устав Србије и Резолуцију 1244 СБ УН. У том смислу, за Двери, и не само за Двери (али нама је до нас стало, зар не?) боље је нестати него издати. Пут ка борби за будуће слободне изборе мора ићи трасом одбране Косова и Метохије у саставу Србије.

Одбрана породице

Такође, драги пријатељи, веома је важно да Србија, у овом тренутку, има Двери као покрет који, заиста једини, доследно брани природну породицу и породичне вредности. Противпородична идеологија политичког хомосексуализма има свог високог покровитеља, Александра Вучића, чија премијерка се свим силама залаже за наметање те идеологије нашем народу и држави. У овом тренутку, широм Србије центри за социјални рад отимају децу од својих природних породица и дају их хранитељима, који добијају велике паре од државе (уместо да се тим новцем помажу породице од којих се деца отимају). У овом тренутку, удружења политичког хомосексуализма приморавају министра просвете да из уџбеника избаци садржаје који, на медицински стручан и одговоран начин, говоре о ризицима „нестандардних“ облика сексуалног понашања. У овом тренутку, један суд у Новом Саду донео је, први пут после тридесет година, пресуду поводом „вербалног деликта“, а на иницијативу Поверенице за равноправност (и иза те пресуде стоје извршиоци идеологије политичког хомосексуализма). Кажњен је редовни професор Правног факултета у Новом Саду, угледни научник др Бранислав Ристивојевић. Док политички хомосексуалци парадире Београдом, забрањују се скупови родитеља забринутих због присилног вакцинисања деце сумњивим вакцинама које нам продају мултинационалне компаније спремне на све врсте обмане.

Сетимо се Породичне повеље

Зато је дужност Двери да свим силама Србији сведоче да без природне породице нема будућности, и да се демографска обнова не може десити ако нас буду тровали противпородичним идеологијама и тамничили противпородичним законима. Дужност нам је да око породичних идеала окупимо све који су спремни да се боре за пуноту нашег постојања, сасвим у складу са Породичном повељом Србије коју су Двери донеле 2013:

1. Тврдимо да природна породица, а не појединац, представља основну ћелију друштва.

2. Тврдимо да природна породица представља брачну заједницу мушкараца и жене у којој они деле љубав и радост, рађају децу, старају се о њиховом моралном образовању, граде виталну домаћинску економију, обезбеђују уточиште у тешким временима и повезују генерације.

3. Тврдимо да природна породица представља идеални и непроменљиви облик брачне заједнице, урођен људској природи.

4. Тврдимо да брачна заједница представља једину праву сексуалну заједницу која отвара могућност за природно и одговорно настајање новог живота.

5. Потврђујемо светост људског живота од зачећа до природне смрти; свака зачета личност има право да живи, да расте, да буде рођена и да дели дом са својим природним родитељима који су повезани брачним заветом.

6. Тврдимо да највећа опасност са којом се Србија суочава јесте одумирање људске популације. Свака легитимна власт постоји са циљем да поспешити наталитет и да заштити и охрабри вишедетне природне породице.

7. Тврдимо да су мушкарци и жене равноправни по достојанству и урођеним људским правима, али да се њихове функције разликују. Култура, закон и политика требало би да узму у обзир ове разлике.

8. Тврдимо да допуњавање између полова представља извор снаге. Мушкарци и жене испољавају дубоке биолошке и психолошке разлике. Када су уједињени у брачној вези, та целина постаје већа од збира њених делова.

9. Тврдимо да је економски обезбеђена природна породица основа за економски развој читавог друштва. Потврђујемо неопходну улогу приватног власништва над земљом, местом становања и производним капиталом као основом породичне независности и гаранцијом демократије. У правичном и добром друштву, све породице треба да буду власници реалне имовине. Порески систем мора бити у функцији јачања породичне самосталности. Тврдимо да Србија располаже читавим богатством ресурса. Уништење природне породице, морални пад, распродаја друштвених и природних ресурса, као и индивидуалистичко-потрошачка култура, јесу главни узрочници сиромаштва, глади и пропадања српског друштва.

На траговима ових начела, Двери и даље иду у одбрану породичне Србије. Драга браћо и сестре,

Хвала Вам на пажњи и стрпљењу. Надам се да ће ово моје обраћање, крајње добронамерно и без претензија да буде коначна мера и провера вашег активизма, помоћи Главном одбору Двери у будућим оријентацијама, тако неопходним Србији на њеном путу ка ослобођењу од колонијалног статуса.

ОБРАЋАЊЕ ГЛАВНОМ ОДБОРУ ДВЕРИ 26. НОВЕМБРА 2018. ГОДИНЕ

Драга браћо и сестре Дверјани,

Ове године се навршило столеће од тријумфа српског срца и образа у Првом светском рату. Том тријумфу је претходила Голгота која је однела преко милион и двеста хиљада људи. Ко је, 1915, кад је почело повлачење ка албанској обали, могао да се нада уласку победника у Београд? Па ипак, краљ Петар и престолонаследник Александар са својим витезовима су веровали у победу. То јест, веровали су у Бога, и знали су да је Он победа. И победили су.

Знам да вам није лако у доба све отвореније диктатуре Кловна Без Смисла За Хумор и власти секте Вучићевих сведока, који верују у хиљадугодишње царство свог тоталитарног гуруа. Политика вам изгледа све безнадежније и као да нема светлости на видуку. Па ипак, ко верује у Бога, верује и у победу. И победа мора доћи, упркос тренутне слике пропасти и незнања. Ви се сада борите за Србију која пати, али се не предаје, јер у њој има сељака који и даље раде на земљи, без обзира на власт која им не отвара путеве за нормалан живот на родном и плодном тлу; има радника и занатлија оданих свом послу, жуљевитих руку и честитих срца; има лекара који у најтежим условима испуњавају Хипократову заклетву и не одлазе у иностранство; има просветара који се боре са суманутим експериментаторима из НВО Министарства просвете, и предају деци знање и честитост; има судија који се боре за владавину права, без обзира на властодржачко безакоње; има очева и мајки који носе крст родитељства и не рошћу, него рађају и васпитавају; има омладине која не напушта отаџбину, него хоће да у њој живи и ствара. Свима њима треба помоћи да дочекају зору нашег препорода. А можете им помоћи ако се не одрекнете Бога и себе, и наставите путем одбране уставног поретка, владавине права и породичне Србије. Дужност Двери је да не напусте пут на који су стали 1999. године, и коме се следећег Савиндана навршава две деценије сведочења да је Србија могућа, и да ће је бити. И да ће је бити од Суботице до Призрена.

Нека нам Бог помогне да останемо то што јесмо, и постанемо оно што треба да будемо! Србија је вечна док су јој деца верна, а ви сте верни синови и кћери Србије који не сумњају у победу.

БЕСЕДА ПОВОДОМ ДВАДЕСЕТОГОДИШЊИЦЕ ДВЕРИ, 10. МАРТА 2019. ГОДИНЕ

Драга браћо и сестре, помаже Бог!

Троје младих људи са Филолошког факултета у Београду (Оливера Дуњић, Бошко Обрадовић и Бранимир Нешић) су, пре двадесет година, покренули скромни, фотокопирани часопис, што је, под насловом Двери српске, бранио наше право на веру и културу, и, у рату 1999, знао да је, како рече Попа, Косово „поље као ниједно/ Над њим небо/ Под њим небо“. Вреди поменути значај тог часописа, који покрене насушно важне, а прећутане теме, од светосавља, преко монархизма и комунистичких злочина, до НАТО бомбардовања Срба 1995. и 1999, Сребренице и ГМО-а, позивајући нас да следимо Светог Саву, памтимо Николу Теслу и Дражу, читамо Црњанског и Солжењицина. Не треба заборавити ни стотину трибина на Машинском факултету у Београду, које су очувале жар оног што је Винавер звао „паметно србовање“ у доба дивљања другосрбијанских самомрзитеља. Треба се подсетити и великих сабора Двери,

Беседа поводом двадесетогодишњице Двери

од Студенице до Цетиња, на које је долазила светосавска омладина са Балкана и дијаспоре да каже: „Живи смо, још нас има“. Указујемо и на број Двери из 2008, под насловом „ЕУтаназија“, који је јасно рекао да се ЕУ распада, да је Косово изнад ЕУ, и да нећемо такву ЕУ, него српске интеграције. Сад је лако бити евроскептик, али је онда требало то бити, кад се свима привиђао „улазак у Европу“ за две-три године. Ту су и све породичне шетње дверјана од 2009, којима се, од противпородичне параде лажног поноса, бранио Београд, јер, како заповеди мајор Гавриловић, образ Београда, наше престонице, мора остати светао. Издаваштво Двери је родило најзначајнију издавачку кућу националне литературе данас. Не заборавимо Српску мрежу, коју су Двери основале зарад спајања српских НВО широм света.

А онда су Двери ушле у политику. И нису се предале бесмислу нашег политиканства.

Ко, овде и сада, јасно као Двери каже да се свет мења, и да Срби не морају да пузе пред НАТО империјом, него да могу да лете са слободним земљама света? Ко, ако не Двери, позива Србе да се окрену свесрпским интеграцијама, и да не издају Косово и Метохију онако како су га издали вучићи бранковићи, измењари НАТО империје?

Ко, осим Двери, на нашој политичкој сцени каже да је породица на првом месту? Ко брани нашег малог човека од лудачког неолибералног капитализма, и не да његову кућу и окућницу да му је отму лихвари и гуликоже? Зар то нису Двери? Ко јасно као Двери каже да жени као мајци и стубу дома не треба више лажних права него више истинских привилегија? Ко обнавља наду да земљу у Србији неће куповати странци и окупатори, него да ће земља остати наша? Ко као Двери диже глас да позове под стег правног патриотизма и владавине закона? Ко говори о социјалној солидарности, о левици рада и десници вредности? Ко каже да просвета не сме бити жртва огледа који треба да створе франкенштајновско школство за децу – робове мултинационалних компанија?

Треба да поменемо и покојне великане који су себе уградили у дверјанску борбу – Марка С. Марковића, Предрага Р. Драгића Кијука, Љубомира Протића и друге. Њихово дело нас обавезује, јер, како рече Иван В. Лалић, „гласови мртвих то нису мртви гласови“. Њихов пут је и наш пут, а њихов труд семе победе.

За ових двадесет година, Двери су расле, сазреле, бивале поражене и побеђивале. Али, језгро је остало исто, од првог броја часописа до данас, када су Двери у борби за Србију слободну од Вучићеве клонократије. То језгро Двери је Дучићева реч: „Верујем у Бога и Српство“, и реч Црњанског – да треба да гледамо ствари са чисто српског становишта (које није и не може бити шовинизам, него родољубље и поштовање према свима који с нама живе и воле Србију).

Поштовани саборци за слободу и правну државу,

Знам да су се многи уморили и да ће рећи: „Узалуд је ова наша борба“. А ја вам кажем – није, и не може бити узалудна. Она је, пре свега, терапеутска –

јер нас лечи од бесмисла. Ако хоће да остане нормалан, човек се не може и не сме мирити са срамним призорима апсурда које нам, сваког дана, приређује Вучићева кловнократија. С друге стране, она је наша, српска, јер су Срби слободарски народ. Лаж је да смо ми вековима пасивно трпели турско ропство – ми смо се, стално, дизали на устанке. Крајем 17. века, кад је Аустрија кренула против Турака, били смо у бојевима; поражени, морали смо, са патријархом Чарнојевићем, да прелазимо Саву и Дунав. Чим је Беч опет заратио са Стамболом, почетком 18. века, опет смо ратовали за слободу. Још један пораз – и бег са патријархом Шакабентом. Крај 18. века – Кочина крајина. Капетана Кочу набише на колац, али борба се настави 1804, под Карађорђем. Пораз 1813, али Хаџи Проданова буна 1814. Пораз 1814, али Милош и Други српски устанак 1815. Имали смо, зарад унутрашње слободе, и Тимочку и Горачићку буну у другој половини 19. века. Године 1914, иако смо хтели да се опоравимо после балканских ратова и нисмо ни мислили да ратујемо, нисмо пристали на срамни ултиматум Беча и одбили смо да постанемо колонија, а 27. марта 1941. се нисмо помирили са тим да будемо савезници Хитлера и Мусолинија.

Зато вас молим: не клоните духом. Пред нама је још много дана борбе, још много суочавања са невољама са којима се носи наш народ. Али, ми смо потомци Светог Саве и Светог Лазара, синови и кћери Великог Завета. Зато смо и деца победе. Нека нас и у наредних двадесет година прати благослов Бога Правде, Кома пева наша химна.

*На обележавању двадесетогодишњице Двери
аутор и Бошко Обрадовић*

ЗА КОСОВСКИ ЗАВЕТ

Округли сто – избори и КИМ, јун 2020. године

СЕДАМ МЕРА КАКО ДА САЧУВАМО КОСОВО

Све су маске пале

Драга браћо и сестре у Христу Богу и цару Лазару! Драги Чачани, Помаже Бог! Шта да вам кажем данас, кад су све маске пале и кад нам је Косово, по ко зна који пут у нашој историји, помогло да сагледамо истину? Шта год да кажем – ви то знате. Ми то знамо. Знамо као што је знао и Алекса Шантић, кад је певао: „Ми знамо судбу, и све што нас чека, ал страх нам неће заледити груди, волови јарам трпе, а не људи. Бог слободу дао је за човјека“. Знамо да је срушен међународни правни поредак, и да ће то скупо коштати цело човечанство. Јер, када је 1908. Аустроугарска анектирала Босну и Херцеговину, она је срушила међународни поредак установљен 1878. године на Берлинском конгресу, који јој је дао мандат да окупира, а не и анектира дедовину Светог Саве – формално-правно, Босна је и даље била саставни део Турске царевине. Ако је, шест година после тога, избио Први светски рат, и ако је Други светски рат најављен аншлусом Аустрије и окупацијом Чехословачке од стране Хитлерових трупа, чиме је разорен Версајски међународни поредак и заувек угашена нада у Друштво народа, чему онда да се надамо и свет и ми, када су Америка и њени сателити насрнули на међународни правни поредак настао формирањем Уједињених нација после Другог светског рата? Италија, која је, за време Мусолинија, створила марионетску Велику Албанију, и чија је окупациона зона 1941. била у Метохији, данас признаје необалистичку ОВК државу. Немачка, чија је окупациона зона од 1941. до 1944. године била где и данас, признаје квазидржаву с чије територије је Химлер регрутовао своју СС дивизију „Скендербег“. Германска Европа, која се у Првом и Другом светском рату у Србији представљала суровим мерама према непокорним Србима, и која је октобра 1941. ушла у крагујевачку Гимназију да намири своје квоте за одмазду, и сад је јединствена: Беч и Берлин су на страни својих старих шиптарских савезника. А не чудимо се ми ни Америци, ни Енглеској! Године 1941. Англосаксонци су нас гурали у рат с Хитлером, да би 1944. године, на Васкрс, бомбардовали Београд, и, све до јесени, многе српске градове завијали у црно, тобож, борећи се против Вермахта,

а, у ствари, да би на власт довели свог сарадника, Јосипа Броза, издајући краља Петра и бацајући у руке комунистичких целата Ђенерала Дражу.

Маске су пале. За Косово данас криви су и српски комунисти, који су, слушајући дебелом мртвацу Брозу, свој народ наркотизирали и некротизирали причама о братству и јединству, а поклањајући Косово и Метохију Шиптарима, попут Петра Стамболића, који им је, у налету титољубља, дао Лепосавић, и попут свих оних комуниста из Србије који су гласали за Кардељев Устав 1974. године, и хапсили професора Михаила Ђурића, и попут оних српских удбаша који су убеђивали Ђорђа Мартиновића да призна како је самог себе набио на флашу, а да то нису учинили шиптарски терористи, маскирани у „маљи деца“, и попут Ужичанина Николе Љубичића, који се, кад је паљена Пећка Патријаршија, шетао по Косову у лакованим ципелама и опонашао Титов „загорски“ говор.

И ми смо криви, браћо и сестре, јер, до јуче скоро, нисмо ни знали да нам је косовско-метохијска земља колевка и ковчег Завета. Али, осветили смо се, прво под бомбама 1999. а сад, после 17. фебруара 2008. године, коначно и заувек, да више не могу да нам замазују очи тобожњим „европским“ вредностима, као што су нам их ослепљивали причом о братству и јединству. Јер, многе земље Европске Уније су издале изворне вредности Европе, пре свега владавину засновану на праву и правди. Ми, Срби, те вредности нисмо издали – наша држава почива на Законоправиљу Светога Саве, старијем од енглеске Велике повеље слобода, која је једно парче пергамена, за разлику од Законоправила, књиге тешке шест килограма. Зато су Срби данас европски народ, а они који им отимају Косово нестају у тами безакоња.

Али, не само да су маске пале, него нам и истина блиста. Блиста скромно и свечано, чедно и отмено, као и свака истина српског Завета. Пред нама блиста Косово у свој својој лепоти – лепоти Девича, Грачанице, Дечана, Пећке Патријаршије, Бањске и Соколице, Љевишке, Гориоча и Зочишта. Пред нама блиста Косово наших дивних монаха, вођених својим владиком Артемијем и дечанским игуманом, преосвећеним Теодосијем, и монахиња, свештених весталки заветног огња. Пред нама блиста Косово оног народа који је остао у енклавама, који сваки дан мученички сведочи своју верност Завету Срба с Небом, и оног народа који својим грудима брани Лепосавић и Митровицу. Блиста нам истина о нашим правим савезницима – Русији, која је, за време Јељцина, кад су нам отимали Крајину, Славонију, Барању и Далмацију, била на коленима, али која је сада, као и за време цара Николаја Другог, спремна да се бори за нас и наше Косово. Знајте да се руски православни народ у својим црквама више моли за Косово и Србију него што се ми молимо, и да Руси више плачу због Дечана него што ми плачемо.

Блиста нам истина и о Румунији, нашој православној сестри, која ни у Другом светском рату, кад је Антонеску био на страни Сила осовине, није хтела да узме ни педаљ српске земље. Док остале Хитлерове савезнице ликују, од Хрватске до Бугарске, Румунија је јасно и гласно рекла своју реч. Своју доследност показаше и Кина, Индија, Бразил, Шпанија (представница праве Европе, дон-

кихотовски спремна да се одрекне НАТО-вског квазиевропејства)... И то видимо. А Косово је неодољиво. Косово је цар Лазар, који зна да је „земаљско за малена царство, а небеско увек и до века“. Косово је Бошко Југовић, који се „не би повратио, ни из руке крсташ барјак дао, да му Царе поклони Крушевац“, јер је пошао „за крст часни крвцу прољевати и за вјеру с браћом умријети“. Косово је и Милош Обилић, који ће на „лијеп Видов данак“ показати „ко је вјера, а ко је невјера“. Косово је и Мајка Југовића, што је тврда срца била и чија је душа, као голубица, прхнула у небо од неизрецивог бола. И Косовка девојка је Косово, јер вечно носи хлеб и вино нашим рањеницима. И Свети Пајсије и Авакум су Косово, јер су, пред набијање на колац, знали да „нема лепше вере од хришћанске, Срб је Христов радује се смрти“, јер је смрт васкрсењем побеђена. Косово је и Милан Ракић, српски конзул у Приштини и четник у јединицама војводе Вука, који 1912. учествује у ослобођењу Газиместана и слуша своју песму у којој је отаџбини обећавао „да ће, неозарен старог ореола сјајем“, дати живот за њу. Косово је и Никола Тесла, који Американцима с поносом описује Видовдан 1389. као епопеју већу од оне у Термопилском кланцу. Косово је и Јован Цвијић, који о Србима с Косова говори као о крепким старинцима, свесним наше немањићке славе. Косово је и Надежда Петровић, сликарка, која не само да је повела Коло српских сестара, него је и сарађивала са славним комитом Лазаром Кујунџићем и била добровољац у Балканском рату 1912. Косово је и Милош Црњански, који је писао о „снази липљанског звона“, и Иво Андрић, који је писао о Његошу као трагичном јунаку косовске мисли. Косово су и браћа Настасијевић, и толики други песници и прегатоци у области културе, тог саборног памћења народа. Јер „у рату овом који сећање брише“, култура је оружје јаче од тенка и пушке. Сви смо ми Косово у оној мери у којој смо свесни речи видовитог косовског заветника, ловћенског орла, Петра II Петровића: „Што на веру праву не похули што се не хће у ланац везати, то се збјежа у ове планине, да гинемо и крв прољевамо, да јуначки аманет чувамо, дивно име и свету слободу“.

Шта ћемо даље?

Ево неколико предлога, јасних и једноставних, и свима доступних.

Прво, да се измиримо. Јер, само слога Србина спасава. Кад дођемо кући, да се помиримо с родбином и комшијама с којима смо у завади, да сви свима опростимо, да схватимо да су љубав и поверење битнији од сваког разлога за свађу. Опростимо да нам се опрости.

Друго, да се више не делимо на Србе избеглице и Србе старинце, на ове и оне, и да помогнемо сваком Србину који је остао без завичаја, без обзира на то где му је завичај – у Книну или у Клини, на далматинском или јужном Косову.

Треће, да не заборавимо ко смо, шта смо и куда идемо. Да тражимо да се у школама Косово угради у сваки предмет, од географије, преко историје, до књижевности, да би и деца наше деце знала за Лазара и Милоша, Дечане и Грачаницу.

Четврто, да сваки Србин који то жели на грудима понесе црни флор на коме пише „Косово“, и да тако жали што се „надање наше закопало на Косову у једну гробницу“ (Његош), јер је и Петар II Ловћенски црногорску коротну капу обликовао као знак сећања на Косово, док оно коначно није освећено.

Пето, да тражимо од државе да помогне наше многодетне породице, и да и Црква и држава заједно раде да се Србија, чији су становници у просеку стари преко четрдесет година, биолошки обнови. Без деце неће бити Србије. Деца су наша нада и утеха.

Шесто, да наши пословни људи схвате да их себичност и грамзивост никуда не воде. Неки су схватили, а неки нису. Они који нису морају да појме да само улагањем у свој народ и државу могу да сачувају оно што су, овако или онако, стекли. Српски бизнисмени – не заборавите Косово, да не бисте, већ сутра, били заборављени и презрени, као да никад нисте постојали!

Седмо – а то је прво! – да се молимо Богу Правде, коме пева наша химна, за Косово и Србију, и да не мрзимо никога! Не мрзите, браћо и сестре, макар да има разлога за мржњу! Не мрзите ни Америку, ни Европску Унију, ни Шиптаре! Шта ко чини, себи чини! Волите Косово и Србију, живите за Косово и Србију, и то ће бити наша победа. Јер, Бог Правде не плаћа сваке суботе, и не заборавља јауке праведника! Он је и Бог Љубави, јер је љубав највиша правда!

У свакој српској установи, од општине до зграде Владе, нека се златом у мермер уреже: Косово је Србија!

У сваком српском срцу нека огњеним прстом љубави буде исписано: Косово је Србија!

Косово је Србија, Боже Правде! Косово је Србија, свете! Косово је Србија, Чачани!

*Говор Владимира Димитријевића,
професора српске књижевности у Чачанској гимназији,
на протестном скупу одржаном 22. фебруара 2008.
на градском тргу у Чачку у организацији општине Чачак*

ОВАКО ВИШЕ НЕ МОЖЕ ИЛИ КАКО СЕ ПРОБУДИТИ ИЗ КОШМАРА

Ante scriptum

Овај текст сам писао уочи 2. априла 2013, више него икад желећи да се ниједна од мојих црних слутњи не оствари, и да се Николић, Дачић и Вучић као најодговорнији политичари Србије данас не покажу онаквима какви су приказани у редовима који следе. Раније сам писао да у Србији није тешко бити пророк – замислиш најгору могућност, и знаш да ће бити горе него што си замислио. Али, молим се Богу да не буде тако, и да се ова предвиђања покажу као погрешна. Да у овој тројници политичара, ма какви су до сад били, ма шта чинили и ма колико грешили, проговори оно најдоње, најдубље наше, обилићевско, које неће да се потчини злу, и које је спремније да страда него да се клања оклопљеном злу и ђавола љуби у копито.

Овај текст је, ма колико то патетично звучало, плод истинске бригае за све нас, па и за тројицу у врху власти, који су, вероватно ни не знајући шта ишту, искали и добили политичку моћ у тренуцима кад се одлучује о Најсветијем – о Косову и Метохији. Ни за њих, ни за нас, неће и не може бити оправдања ако предамо Лазареву Жртвену Земљу. Ако су нам је отели – вратићемо је; само да не потпишемо уговор са репатим, који од уговора и живи, и у чије мреже лови залутале душе (читали сте „Фауста“, вођи српски, зар не?).

Текст шаљем у свет, да олакшам души. Ко га чита, нека зна: писан је са мрвицом наде (а, како рече Његош, „наде више нема ни у кога, до у Бога и у своје руке“).

О најгорој врсти хорор филмова

Најгори хорори су они у којима главни јунак открива да су му ближњи, изненада, неком чудном мутацијом, постали вампири, жељни, између осталог, и његове крви. На први поглед, све је нормално, сваког јутра кажеш комшији „Добро јутро“ управо зато што се у његовом лику није ништа променило. Али,

пробај да останеш насамо с њим, па ћеш видети кржаве очњаке који журе да ти се зарију у месо... Ваљда сте разумели шта хоћу да кажем...

Без обзира на то што смо знали да су Тома, Вучић и Дачић по укусу Имперije која нам отима Косово и Метохију (иначе их Весна Пешић не би хвалила, зар не?) ипак нисмо очекивали овако брзу и систематску издају српских националних интереса од оних који су били ђаци Слободана Милошевића и Војислава Шешеља. Јер, суштински, посао „декосовизације“ је већ урађен: сада се уопште не преговара о Косову и Метохији као делу Србије, него о Косову као „независној држави“ у којој српска Косовска Митровица са околином треба да има изванредан степен аутономије. То је тај, нагли и изненадни, кошмар: Николић је дошао на власт причајући како ће Космет увек остати Србија, и како ће сви договори које је Борко (деминутив од Борис, као што је Стефановић, у ствари, Тадић) постигао са Имперijом и Тачијем бити поништени. То су причали и вучићевци типа Дрецуна, и вулиновци типа Вулина. И причали и писали. Чувам бројеве „Печата“ и „Геополитике“ где су ове речи изречене. Док се није дошло на власт. А онда почиње хорор – државотворне комшије се претварају у државоубилачке робо

„Нитко не чита текста“ (Крлежа DIXIT)

Будимо искрени: знали смо то чим је настала Српска напредна странка. И аналитичари су, тада, били гласни и јасни – то је напуштање патриотског фронта. Улазак у медијски мејнстрим помоћу Бориса Тадића и Микија Ракића имао је своју цену. Могло се то прочитати и у депешама „Викиликса“, када амерички изасланици јављају централу да је Тома са њима почео да прича на енглеском, а до тада је овај знак покорности Великом Брату с оне стране океана изричито одбијао. Депеше „Викиликса“ показале су и да су напредњаци нови кандидати за политику „ЕУ нема алтернативу“. (Али, што би рекао Крлежа, „нитко не чита текста“, чак ни ако је „Викиликсов“). И кад је Томин саветник постао Виљем Монтгомери. И кад је генерал Делић, који је напустио радикале и постао напредњак, дао, по повратку радикалима, покајнички интервју „Печат“ у коме каже да је питао Младог и Напредног какав је, у суштини, њихов страначки програм, а он му рекао, без икаквог „блама“, да су напредњаци прва странка која ће доћи на власт без програма.

И кад их је, 2012, подржао Ђулијани, бивши градоначеник Њујорка, од кога је, изгледа, Вучић преузео имиџ бескомпромисног борца против криминала & корупције.

Дакле, све смо то знали. Али, ипак, човек је склон да себе превари и да верује у нешто (што би рекли они словеначки рокери, у време бивше нам СФРЈ, „неког треба да волиш – макар и булдожер!“).

Тако су и много обични људи, исто као и многи аналитичари, поверовали да су Тома и Вучић бољи од Тадића, и да је једино важно да оде жута авет,

па ће нам кренути (ех, ништа нисмо научили од ДОС-ове победе до данас). Добићемо, што рече један, „какав-такав патриотизам“.

Ипак, морам да кажем: Тадић на власти није био бољи, али је, за обнову Србије које не може бити без коначног слома наших илузија, био кориснији – јер је био „проваљен“, и његова издаја Косова до сада би, уз све социјалне тензије (које су и данас присутне, али прикривене маглom борбе против тајкуна), довела до изласка Срба на улицу. Тадић је изазивао својом одвратном другосрбијанском реториком, заснованом на одвратној другосрбијанској идеологији, и тако је против себе стварао најшири фронт. А Тома и Вучић дошли су на чело државе као, макар у назнакама, патриоте, „какве-такве патриоте“ (Дачић им се пришљамчио на основу своје антиММФ реторике и једног показног хапшења у предизборној кампањи), а понашали су се, све до сада, као најљигавији кафански клуподери који, да би до бунила напили и исмејали неког од присутних, откидају фосфорне главице са шибица и убацују их, кришом, жртвама у пиће. Дакле, као људи без идеологије, и спремни на све, па и на још једно подвођење Мајке Србије Вашингтону и Бриселу.

Непрскани? Не, ГМО Тома

Иако нисам имао илузија о „напред, па у кречану“ новој политици нове власти, било ми је, ипак, страшно кад сам, уочи Сретења, Дана државности ове убоге земље, видео Николића како стоји у строју код надбискупа Хочевара, на некаквој миси за напредак наше заједнице (могао је код овог ватиканског прелата, који не зна број српских жртава у Јасеновцу, послати неког свог саветника, зар не?), а затим ми, баш мени, као и милионима сличних мени, на Сретење, прича како се решење за Србе са Севера Космета мора тражити тако што ће их се сопствена држава одрећи и предати их Тачију, да им он даје аутономију. А онда га видесмо, милиони и ја, како даје орден Верану Матићу, маскираном у љубитеља беба. (То је, опет, илустрација за тезу о најгрђим хорорима – оним у којима се комшије претварају у вукодлаке.) Сећам се добро погођеног израза Жељка Цвијановића из доба председничке кампање 2012 – да је Србији потребан „непрскани Тома“. Овај Тома не само да је прскан – он се понаша као да је генетски модификован, помислио сам уочи Сретења 2013, после три вести у којима се појавио председник Србије, онај што му је ЕУ честитала победу на изборима три сата пре затварања биралишта (нека ми буде опроштено што слутим, а, како рече Дис, слутити још једино знам: то је био врхунски цинизам Брисела, порука – кога год да изаберете, сви су наши)...

Када је Слободан Милошевић, после преговора у Дејтону, питао Ворена Кристофера, вашингтонског моћника са лицем Луцифера, шта Србија да уради да би поново постала пријатељ САД, Кристофер је био јасан – нема ниједног посебног услова. Србија мора да ради све што се од ње тражи. На крају, збило

се оно чега сам се бојао: после Тадића, спремног скоро на све, неко је коначно, у потпуности, усвојио Кристоферов dictum, и дошао на власт. Био је то (не желим да верујем, али ово је хорор, браћо Срби и сестре Српкиње) Томислав Николић, чији надимак „Гробар“ постаје све злослутнији што председник Србије више личи на Врховног Леминга који нас води ка колективном самоубиству званом предаја Косова и Метохије. Јер, ако се не одбрани Космет, ко ће одбрани Рашку област, Врањску долину, Војводину? Ко ће зауставити подизање граничних рампи у Земуну? Ко ће нас заштитити од ГМО-а? Ко ће спречити легализацију „геј бракова“? Зар тај исти Николић није обећао домаћим „веселницима“ (gay) да ће бити с њима на „паради поноса“ у јесен 2013?

Лов на тајкуне

Чим је почео Вучићев „лов на тајкуне“, знао сам да се спрема нешто крупно: такве ствари се не могу радити без одобрења Великог Брата, и са одређеним циљем (који не одговара Србији, него господарима глобализације). На удару су, наравно, само домаћи тајкуни (које, зар морам то да кажем, уопште не симпатишем), они који сметају продору страног капитала и коначном економском поробљавању Србије. Нико не сме да пипне хрватске монополисте у Србији, а камоли стране банке! Нико не сме да удари на кајишаре и каматаре! Нико не сме ни да сања о другој, другачијој Србији, Србији која неће бити продата Турској, Азербејдану и Уједињеним Арапским Емиратима, тако драгима Вашингтону. И све се ради старом и опробаном Шешељевом демагошском методологијом (овде раздвајам Шешеља – патриоту и хашког утамниченика од Шешеља – технолога освајања власти; Вучић га је, поставши Империјин „напредњак“, у првом случају сасвим издао, док је у другом његов најбољи ђак). Дакле, све се ради дизањем буке и прашине. Сетимо се громопуцателних наслова Шешељевих књига, попут „Наркоманија Вука манитога“, „Лауфер ми јавља“, „Лауфер ме није заборавио“, „Небојша Човић, мафијашка пудлица“, „Станко Суботић, Цане Жабац, краљ дуванске мафије“, итд. Тај метод се сада користи у Вучићевој, „напредњачкој“ Србији. За дизање прашине употребљавају се новине које су у служби пропагандне борбе против домаћих тајкуна (плус неизбежни Шарић, који је на себе, невољно, узео улогу неухватљивог Ратка Младића, а Империја га користи као што је Велики Брат из Орвеловог романа користио виртуелног дисидента Голдштајна, да се „проли“ не досете), и чији ће новинари, кад више не буду потребни, бити одбачени као употребљени тоалет папир (таква је судба новинара у служби моћника – довољно је видети шта је било с „Правдом“ и „Пресом“, чији су најиздржљивији прегаоци остали делатни само на Интернету). Све то иде и гура док се не преда Космет – после ће да се оконча као и чувена „Сабља“, операција ДОС-а и Дулета званог ЦИА (ко не памти Душана Михајловића, познатог по слогану „Стара УДБА – Нова Демократија“?)

За време „Сабље“, на хиљаде привођених, ухапшених, осумњичених... И? Где си био? Нигде. Шта си радио? Ништа.

А данас? Ево, новине објавише да је неки, што је био махер са царина, и себи седам станова купио у Београду (а о остатку имовине да и не говори-мо), добио, за махинације, три године затвора, као да је џепарио по трамвајима. Тако ће и Вучићева сапуница звана „Несаломиви“ да се заврши – у најбољем случају, а да не причамо о најгорој верзији, оној у складу с Марфијевим зако-нима, то јест да не причамо о милионским одштетама које ће држава, из нашег џепа, плаћати „невиним“ тајкунима и тајкунчићима, који ће бити ослобођени због „недостатка доказа“ или „застарелости случаја“.

Прави проблеми

Праве проблеме овде нико ни не помиње – јер не сме. Један од њих је губитак 300.000 ђака из образовног система од средине деведесетих година прошлог века до ове, 2013. године. Јесте ли чули Николића, Дачића и Вучића да причају о стратегији оживљавања умируће Србије? Наравно да нисте, јер они немају никакву стратегију. Они имају само тактику освајања и држања власти по било коју националну цену. Други проблем је масовно умирање становништва од малигних обољења која су последица НАТО бомбардовања Ср-бије 1999. године. Како то да помињу кад су они који су нас бомбардовали после свега „стратешки партнери“ у садистичкој оргији у којој су наши политиканти мазохистички уживаоци (о Маркизу де Саду као политичком мислиоцу савре-мености сјајно пише професор др Милан Брдар у „Хроници разорене Троје“)? Трећи проблем је потпуно уништење српске привреде, и сумануто стање у коме је више пензионера од запослених, при чему 250.000 људи живи од социјалне помоћи. Четврти проблем је, на наше очи, распад ЕУ... И тако редом.

Ко ће те проблеме да реши? Председник Србије, Томислав Николић, који није ни прстом мрднуо да испуни своје обећање да ће испитати изборну крађу из 2012? Ивица Дачић, коме подмећу жену без гаћа у „скривеној камери“, а он ћути и смешка се као у простачким бећарцима типа „Дрво криво, а ја подвирив’о“, и коме сваког дана стиже претња да ће Миша Банана да проговори? Александар Вучић, који даје премудре изјаве типа „Не можемо да дамо све за ништа“, и херојски довикује тајкунима „Пуцајте, ја и сада држим час“ (из ан-тикорупцијске борбе, наравно)? Или, пак, Динкић, стара лола, који се прићу-тао и само чека да настави да на Србији примењује неолибералну „доктрину шока“, о којој је тако убедљиво писала Наоми Клајн?

Проблема има колико хоћете, а најважнији је, бар за сада, нерешив – по-литичари који су на грбачи Србије од почетка деведесетих година 20. века, до-бри другари који се туку и гложе само за народ, циркуса ради. Мислите ли да, сутра, Вучић неће моћи са Ђиласом? Или Ђилас са Вучићем? Или са Чедом

Јовановићем? Или било ко са било ким? Наравно да ће моћи. То се толико пута до сада видело и виђа свакодневно.

А шта мислите што Било Кома са Било Ким треба кандидатура за ЕУ? Да би могли да приђу „ПРЕДПРИСТУПНИМ“ ИЛИ „ПРИСТУПНИМ“ ФОНДОВИМА БРИСЕЛА, И ДА КРЕНУ ДА ПУНЕ ЦЕПОВЕ. Све у име наше светле ЕУ будућности, као што су њихови идеолошки преци, Титови усрећитељи, у име светлије будућности комунизма, отели људима куће на Дедињу и опљачкали све што се могло опљачкати, остављајући ситну, идеолошки занету, рибу да пева: „Друже Тито, вођо комуниста, Партија је као сунце чиста“ и верује да смо, после свега, у СФРЈ, сви једнаки и браћа.

Куда ћете с клетвом прађедовском?

Много је опасно играти се Косовом и Метохијом.

То није обичан простор. То је Светиња. Ту је најчистија крв хришћанска принета Богочовеку Христу на жртву За Крст Часни и Слободу Златну. Ту је откривено да је земаљско царство за малена, а небеско увек и довека, и да ће свако од нас изаћи пред Бога и цара Лазара да одговара на испиту званом Косовски завет. И ту нема средњег пута, као што неки маштају да га има: или си уз Лазара или си уз Вука. И ако си уз Вука, ништа ти не вреде оправдања, као што ни њему није вредела потоња борба са Турцима и смрт у турској тамници. Опасно је пасти под Лазареву клетву: „Ко не дошо у бој на Косово, од руке му ништа не родило“, као што је опасно ругати се Небеској Србији, како ради премијер Владе Србије, човек обузет Мишом Бананом... И не може се разумети председник Србије, Николић, коме је један од разлога да напусти Српску радикалну странку био тај што су му дојучерашње партијске другарице наводно клеле децу и унучад, а који сада и себе и своје доводи под клетву Лазареву, препуштајући Косово НАТО-у и Тачију, вадивоцу органа из тела живих Срба. И не може се разумети вицепремијер Вучић, који треба да бежи од могућности да се уз његово презиме дода још једно, оно из косовског предања о издаји, и који зна добро Његошеве стихове: „На Борисе, Вукашине општа грми анатема“, и зна како је прошао Карађорђевић кум Вучица. Поготово се не могу разумети његове амерички баналне реченице о „пакленим данима“ који чекају Србију на преговорима у Бриселу, као и оне блутаве приче о „болним решењима“ на која смо приморани. Неће бити ни пакла, ни бола, ако господин Вучић поднесе оставку, напусти бављење политиком и престане да нас убеђује како „ЕУ нема алтернативу“ (а води нас под власт Турске и Азербејџана) и како ћемо поцркати од глади ако се супротставимо Вашингтону и Бриселу.

Доста је њиховог „ријалити шоуа“ званог „Датум за почетак преговора“. Срби нису идиоти (у изворном значењу те речи, људи који не брину за опште добро, за заједницу).

Најбољи синови и кћери овог народа се више плаше Лазареве клетве него диктата Империје.

Решење?

Решење је, као и увек, молитва и борба. Како је прота Атанасије из Буковице рекао Карађорђу који га је питао да ли да се устаје против Турака – ако се устане, можда нешто буде; ако се не устане, неће бити ништа. О томе је реч у изврсној драми Ежена Јонескоа, „Носорог“. У граду у коме живи главни јунак овог дела, Беранже, људи одједном постају носорози. На почетку, нема их много, да би на крају Беранже остао сам у кући, са женом и најбољим пријатељем. После свега, и они поверују у број, и придружују се носорозима на тргу. Беранже остаје сам. Сумња у себе. Гледа се у огледалу и пита се – да ли је баш он најпааметнији, сад, кад је остао сам, једини човек на свету, а сви остали постали носорози, и срећни су у гомили. На крају, Беранже одбија да постане део крда, разбија огледало, узима пушку и креће да се бори против носорога.

Ствар је једноставна. Ми немамо резервну отаџбину, и Србија има само нас. Шестог априла 2013. на улицу се излази да се каже да се не миримо с тим да постанемо крдо носорога, и да је за нас Светиња изнад сваке приземне користи, а поготово изнад труле Европске уније. Као што се Карађорђе није бунуо против неправедне турске економије, него је устао да брани крст и образ свог народа, тако и ми устајемо за Србију која неће више бити септичка јама периферног капитализма, него икона Небеске Србије, у којој су „оци наши и праоци свети што са крстом часним достигнуше мети“, „што у горчинама живе не најљућим, али немогуће сматраше могућим“, како је певао Свети владика Николај. Устајемо за Србију у којој ће човек опет бити човек, и у којој ћемо се будити са светлим пољупцем Сунца правде на уснама.

Шестог априла 2013. сегићемо се, поносно, 6. априла 1941, када је ондашњи Нови поредак хтео да нам утера страх у кости и – није успео, и када су наши пилоти летели у запаљено небо над Београдом, да спасу част своју и своје престонице, борећи се против, наизглед свемоћне, немачке авијације.

Шести април је и дан наде, када ћемо рећи: НИЈЕ ГОТОВО, ТЕК ПОЧИЊЕ! ЈЕР, СА НАМА ЈЕ БОГ ПРАВДЕ, КОМЕ ПЕВА СРПСКА ХИМНА.

Зато сви под силну руку књаза Михаила, која показује пут ка слободи свих Срба, на трг где је некад била Стамбол капија, пред којом је Свети ђакон Авакум, коме су мучитељи 1814. године нудили да се потурчи и спасе живот, рекао: „Нема лепше вере од хришћанске, Срб је Христов, радује се смрти!“ Јер, смрти и нема, пошто је Христос васкрсао.

ШЕСТОГ АПРИЛА, УОЧИ БЛАГОВЕСТИ, СВИ У БЕОГРАД, ДА БЛАГОВЕСТИМО МАЈЦИ СРБИЈИ ДА НАМ ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!

Април 2013.

АПРИЛ У БЕОГРАДУ/ ПОРУКЕ ЈЕДНОГ КОСОВСКОГ БДЕЊА

Благовести: Косово изнад ЕУ

Уочи Крстопоклоне недеље Великог поста, кад Црква пева „Крсту Твоме поклањамо се, Владико, и Свето Васкрсење Твоје славимо“, и кад се славе Благовести Пресвете Богородице, а 6. априла 2013, на дан када је, 1941. године, Хитлер најсуровије напао Београд само зато што су Срби одбили да приступе Тројном пакту, Покрет Двери је организовао скуп „Овако више не може“, који је око заједничких идеала борбе за Косово у Србији окупио преко пет хиљада људи. На својеврсном народном референдуму НЕЋЕМО ЕУ – ХОЋЕМО КОСОВО И МЕТОХИЈУ су упућени захтеви државном врху од кога се тражило да се јасно изјасни против бриселског ултиматума и за одбрану Косова и Метохије у саставу Србије. Поручено је властима да ће имати подршку свих српских родољуба за одбијање уцена из Европске уније, као и да ће – у супротном – власт бити срушена јер ниједан Србин не може да потпише признање тзв. независног Косова.

Одлука о бдењу

Иначе, скуп је требало да се оконча протестном шетњом поред РТ Србије, која крајње непрофесионално извештава око догађаја везаних за Космет, и која ни једном једином речју није обавестила јавност о великом скупу Покрета Двери и других родољубивих организација и појединаца, као и доласком пред Владу Србије, где је требало да се захтеви окупљених уруче представницима власти. А онда је представник Срба са севера Космета, Горан Миленковић, рекао да ће он и његови саборци остати на Тргу републике у Београду, у самом срцу престонице, све док се Влада Србије не изјасни о бриселском ултиматуму. Тада су организатори протеста одлучили да им се у овом својеврсном „косовском бдењу“ придруже, и да позову Београђане на косовску барикаду на Тргу републике, код споменика славном кнезу Михаилу, ослободиоцу Београда од турске власти.

Поруке првих говорника

Говорници су били јасни и гласни. Члан старешинства Двери, Владан Глишић, који је још пре неки дан упутио поруку потпредседнику Владе Александру Вучићу да нема трећег пута између жртве цара Лазара и издаје Вука Бранковића, завршио је своје обраћање речима „власт имајућим“: „Овде смо да пружимо сваку подршку ако кажете НЕ сподобама из Брисела, али немојте нас, ако пристанете на ултиматум, терати да Вам судимо када дођемо на власт“.

Слично је поручио и академик Коста Чавошки, легенда српског националног и демократског покрета, врхунски правни стручњак и вишедеценијски професор Универзитета у Београду: „Овде сам дошао да упозорим оне који су спремни на велеиздају, да знају шта их чека и чему треба да се надају. Наши главари су већ успоставили границу између КиМ и Србије. Сада су изгледа спремни, да потпишу оно што им нуди Хашим Тачи“. Чавошки је више пута нагласио да је у питању велеиздаја, злочин који не застарева, и указао на последице таквог чина. Мила Алечковић Николић, професор приштинског Универзитета у Косовској Митровици и вођа покрета Жене Србије нагласила је: „Скупили смо се данас да кажемо ко чини народ у Србији и шта народ тражи. Они који мисле да се данас боримо само за један захтев, варају се. Србија се данас бори против глади, сиромаштва, понижења, а врхунац глади и сиромаштва, данас је на Косову и Метохији. Једино заједно можемо да нешто урадимо!“ Она је истакла да само једна Унија има будућност – а то је Евроазијска Унија која настаје баш у тренутку кад се бриселска Унија распада. Поручила је Владимиру Путину да, кад земље ЕУ, попут Шпаније, Италије, Француске буду тражиле пријем у Евроазијску Унију обавезан захтев буде, да, пре но што приступе, преговарају са својим сепаратистима у Каталонији, на Сицилији, на Корзици.

Пуковник Војске Србије у пензији, Драган Крсмановић, није могао да не помене истину о рату који траје: „Ми смо у рату страшнијем од свих ратова – сада се српском народу напада душа. Србија личи на окупирану земљу. Све су учинили да разоружају српски народ. Измислили су цивилно служење војске, оружје су истопили у пећима смедеревске железаре. Српска војска ће моћи у Авганистан, али неће моћи на Газиместан. Али нећемо им то дозволити!!!“

Познати адвокат Бранко Павловић говорио је у име Иницијативе „Никад граница“: „Дилеме нема: Хитлер је идејни претеча онога што данас раде Америка, Немачка, НАТО и Брисел. Они желе да униште идентитет народа, зато што су устанци, балкански ратови, светски ратови, бомбардовање, показали да се Србија не може војно колонизовати, и сада се спроводи наставак Хитлерове идеје другим, не војним, средствима. Натераће своје плаћенике у Србији, све до последњег, за овај тренутак, да сви морају да изађу у медије, да сами морају да предају Косово и Метохију“.

Огласила се и Сандра Давидовић, студент Факултета политичких наука у Београду, најављујући студентски протест: „У овом тренутку потребно нам

је јединство. Стога позивам све вас, посебно студенте, да се у уторак, у минут до 12 окупимо на платоу испред Филозофског факултета, одакле ћемо кренути у шетњу до зграде Владе, и тамо ћемо остати, све док Влада не донесе одлуку да одбија капитулацију Србије“. С обзиром да догађаји убрзавају, студентски протест је померен за понедељак, 8. април.

А онда је дошао Горан Миленковић, са барикада за одбрану севера Косова и Метохије, који је, у име својих земљака, између осталог, рекао: „Више бих волео да могу данас да Вам се обратим на Брњаку и Јарињу, јер би се осећао слободније тамо, него овде, где владају српски издајници. У договору са Тачијем, наше власти спремају хапшење осведочених родољуба. Воде некакве преговоре, а ја их питам, када је било лако када је Косово у питању? Питам их, где је то теже, овде у Београду, или у Хочи, Призрену, Грачаници, Ораховцу? Тражимо да све преговоре прекинете, јер ми нећемо ни у независно Косово ни у Европску унију. Ми се Шиптара не бојимо, бојимо се гладних Срба. Сваки дан се на Косову гаси по једно српско предузеће. Шта ће нам још угасити? Образовање? Здравство? Код којих лекара ћемо се лечити, да ли код оних истих који су нам вадиле органе?“ Он је и рекао да Срби који су са Косова стигли у Београд неће одлазити до одлуке Владе Србије, после чега су организатори скупа позвали присутне да се не разилазе.

Бошко Обрадовић, у име Покрета Двери, истакао је: „Овде смо се сабрали, да једном за свагда завршимо са Европском Унијом. Порука државном врху: ако желите нашу подршку, јасно се определите за КиМ у саставу Србије. Зашто се двоуме: зато што оног тренутка када се определе за КиМ, тог тренутка је пало 12 година пута Србије у ЕУ, и то је Србија за коју смо се борили! Знају да тог тренутка доводимо у питање све што су радили 12 година. Србија се ослобађа од ропства Европској Унији“.

Наставак сабрања

Скupu је присуствовало преко пет хиљада људи, што је, у доба свеопште политичке апатије, више него значајан број. Окупљени нису носили страначке заставе, него заставе државе Србије. Било је потресно гледати у публици и младе и старе, и децу и очеве, окупљене око Косовског завета; а нарочито једну мајку, која је носила слику свог сина, погинулог у рату на Косову 1999. године. Све је протицало у најбољем могућем реду, без иједног инцидента, што је, по Југославу Кипријановићу из Покрета Двери, јасан знак да скуп није ништа друго него сабрање државотворних грађана који траже спас и препород отаџбине. Саборовање се наставило поподневним и ноћним активностима – било је још говорника, пуштани су документарни филмови о Космету, а на Благовести је народ и даље настаивао да долази и слуша како мудре и родољубиве српске интелектуалце и представнике патриотских организација, тако и појање Љубе Манасијевића, Светлане Стевић, Марка Булата, Небојше Мاستиловића. Онда још једна ноћ, ноћ

мобилизације. Људи бивају позвани да се окупе испред Владе Србије, јер је понедељак кључни дан. И људи долазе. Има их преко три хиљаде уочи одлуке. Тај народ помаже Николићу, Вучићу и Дачићу да се оријентишу ка вредностима Невеске Србије, без обзира на то што се свих ових дана причало о „трећем путу“ између цара Лазара и Вука Бранковића и о земаљској Србији као циљу и смислу нашег постојања. Вредело је косовско бдење на челу са иконом Мајке Божје. Била је то победа оних који верују у, како рече песник, трисвето и трисаставно Косово.

Окупљање око народне части

Присутни на скупу, међу којима је, макар и кратко, био и потписник ових редова, дошли су зато што, како рече командант последње одбране Београда пред напад удружених аустронемачких трупа 1915, мајор Драгутин Гавриловић, образ српске престонице по сваку цену мора остати светао. Они су били ту зато што је Косово изнад Европске Уније онолико колико је цар Лазар изнад Вука Бранковића и Завет изнад издаје. Сви који су се окупили да говоре или да слушају разумели су се без много речи; ако се не одбрани Косово у Србији, ни себе ни своју децу нико неће моћи да одбрани ни од чега – ни од привредног слома и хаоса у држави и друштву, ни од одвајања Рашке области, Војводине (Пајтићева декларација на то указује), југа Србије, Тимочке крајине, ни од ГМО монструма званог Монсанто, ни од противпородичне идеологије хомосексуализма и њених парада, ни од претварања народа Србије у „бивисобатхедизовано“ становништво жељно „Фарме“ и „Великог Брата“. Издајом Косова, цела Србија постаје концлагор под отвореним небом. Од пописа 2002. до пописа 2011, број становника Србије смањено се за 400.000! Случајно? Наравно да не. Кад немаш своју државу, осуђен си на умирање.

Запад и Србија

Главни аргументи кључних српских политичара, Дачића и Вучића, своде се на причу да ће Србија, ако се не покори, умрети од глади без западне помоћи. Али, каквој се помоћи треба надати са антиправославног Запада? Тај Запад је Србе у 20. веку бомбардовао ПЕТ ПУТА. Прво су „културни“ Беч и Берлин ударили на српске „варваре“, па су 1915. страховито разорили Београд. Престоница Србије гађана је са 360 топова, од којих су најстрашнији били „мерзери“ са промером цеви од 420 милиметара. Од 5. до 7. октобра 1915. на Београд је испале преко 100.000 граната! Године 1941, Хитлер се свети антифашистичком Београду убијајући преко 2300 људи, уништавајући до темеља преко седамсто зграда (међу којима и Народну библиотеку), а тешко оштећујући преко две хиљаде грађевина. Онда су, за Васкрс, 16. и 17. априла 1944, престоницу на ушћу Саве у Дунав (наводно, борећи се против Немаца), бомбардовали Англоамериканци, који су се до тада држали правила

да гађају осовинске државе и савезнице, а не и окупиране територије. Убили су више Београђана него Хитлерови зликовци; гађали су, између осталог, и градско породилиште. Свој подухват су поновили 18. маја 1944, када су напали сиротињске делове српске престонице, Пашино Брдо и Душановац, остављајући за собом пустош. Гађали су и друга српска места – Подгорицу, Никшић, Ниш, Бањалуку, а 6. септембра 1944. године бомбама су разорили Лесковац, „српски Манчестер“, један од привредно најразвијених градова у Србији, и тада убили преко хиљаду људи.

Године 1995. НАТО бомбардује Републику Српску, а 1999. године „вitezови“ из САД, Велике Британије, Немачке, Француске, Холандије, Турске и других држава насрнули су, бомбама са осиромашеним ураном, на Србију, да би јој отели Косово и Метохију. Побили су преко две хиљаде људи, нанели материјалну штету од преко 30 милијарди долара, окупирали свету српску земљу и на њој успоставили базу Бондстил. Под њиховим бомбама гинула су и деца, попут двогодишње Милице Ракић, чија невина крв још вапије Богу за правдом.

Запад нас је пет пута бомбардовао, било као непријатељ (Беч и Берлин), било као бивши савезник (Вашингтон, Лондон, Париз). И има политичара у Србији који се усуђују да, после свега, траже „пријатеље“ на Западу!

Ко нас није бомбардовао?

Има једна земља која нас никад није бомбардовала, него је, кад је могла, помагала. Њен цар Николај Други ушао је у Први светски рат да би Србију спасао од германске најезде. Синови ове земље падали су у борбама за ослобођење Београда октобра 1944, борећи се против нацистичких окупатора Србије. Та земља и сад, у Савету безбедности УН, јесте главна одбрана Косова у Србији. Сви учесници скупа одржаног у Београду 6. априла 2013. и наредних дана знали су која је то земља, и са љубављу помињали њено име. То је Русија. Преко ње (само да на власти има макар одговорне политичаре, ако већ нема државнике), Србија би могла да се ослони и на Кину, Индију, Бразил и друге државе у привредном успону. Зар је на Западу, који се морално и материјално распада, могуће наћи било какав спас, питао се на скупу НЕЋЕМО ЕУ – ХОЋЕМО КОСОВО И МЕТОХИЈУ, сваки нормалан Србин. А то значи Србин који под правим углом, несавијене кичме, стоји и гледа у Бога Правде, Кома пева химна државе Србије.

Људи окупљени почетком априла у Београду, испод споменика кнезу Михаилу, знали су и ово: чак и да ниједног савезника немамо, савезник нам је управо Бог Правде и витез Његов, Свети Лазар Косовски, на челу српских светих предака. Београдски саборници су знали да Косово остаје срце Србије шта год да се деси. А десило се оно добро, најбоље: одбијен је НАТО ултиматум маскиран у причу о Европској Унији. Нису нас поунијатили. Наде има, упркос свему. Јер, Србија је вечна док су јој деца верна.

2013.

ЗА ИСТИНСКУ ДЕМОКРАТИЈУ

ИМА ЛИ ДЕМОКРАТИЈЕ У СРБИЈИ?

О чему је реч?

Недавно је угледни српски политички делатник, професор др Слободан Самарџић, указао да Србија клизи у „цезаристичку диктатуру“, која није ништа друго до исход дуготрајног изрођавања демократије. Самарџић је уочио да има људи који за овакву власт гласају упркос свим лошим показатељима њеног рада – од издаје Косова и Метохије до невиђене, афричке беде у коју тонемо јер је, скоро сасвим, уништена домаћа привреда.

Шта све ово значи? Можемо ли се из свеобухватне политичке, привредне и сваке друге кризе извући само практичним решењима „многумудрих“ следбеника глобализма и либерал-капиталистичке идеологије? Наравно да не можемо. Како је говорио енглески књижевник и публициста Честертон, кад год зашкрипи у пракси, потребна је добра теорија да нам објасни шта се збива. Тек ако будемо сагледали стварне околности у којима смо, као и њихове суштинске узроке, можемо се надати да ћемо наћи и практична решења.

Ово је мали прилог том сагледавању.

Претпоставке стваралачке демократије по Ивану Иљину

Један од најзначајнијих руских философа 20. века, Иван Александрович Иљин, у свом огледу „Претпоставке стваралачке демократије“, понудио је неколико основних предуслова да би једно друштво могло да функционише на демократски начин.

То су, по њему:

1. Умеће слободе

Народ мора да разуме слободу, да има потребу за њом, да је цени, да уме да је користи и да се за њу бори. Вулгарно схватање демократије, у доба комунистичког диктатора Тита, опевано је стиховима: „Мој колега, демократија је, / љуби цуру, не питај чија је“. Што више људи ово уређење схвата као распојасану сведозвољеност, то је стање у држави све горе. Народ који воли слободу и

зна шта је она, неће је помешати са сведозвољеношћу, него ће је доживети као самообавезивање и самодисциплину. Морална анархија води разградњи демократије, и завршава или тиранијом изнутра, или спољном окупацијом. Људи који не поимају вредност слободе продаће је ради личне или групне добити авантуристи који лако може постати тиранин.

2. Висок ниво правне свести

У сваком човеку сукобљавају се нагон и дух. Нагон који није укроћен јесте прави вук у човеку – грабљив и суров, јер, како каже Иљин, „не познаје ни веру, ни савест, ни сажаљење, ни част; он се подсмева части, исмејава доброту, не верује ни у какве принципе“ (1, 48). С друге стране, постоји дух у човеку, који стреми Богу, свештеном, врлини. Једна од највиших пројава духа јесте правна свест, којом човек зна да је личност са достојанством и правима. Таква личност је свесна шта може, шта мора, а шта сме. Она у сваком ближњем поштује слободног и одговорног брата и сатрудника на заједничком делу. Човек са правном свешћу је лојалан – послушан закону, али на стваралачки начин. Ако није такав, гласач је само формално грађанин; он постаје рушилац демократије: „Беспринципијелни људи и протуве су подмитљиви, знају то један о другом и покривају се узајамно: људи чине издају, овајде се тиме и то зову „демократијом““ (исто, 49).

3. Самосталност привређивања грађанина

Под самосталним привређивањем грађанина Иљин подразумева личну способност и друштвену могућност да човек своју породицу и себе храни поштеним, макар и најамним, радом. Ко је хранитељ породице и себе, и зарађује довољно да буде економски стабилан, може независно да расуђује о политици и да слободно изјављује своју вољу гласањем. Са чврстим тлом испод ногу, укоренењем као домаћин, он не може бити поткупљен лажним и празним обећањима. Што је више људи који не живе од свог рада, него се сналазе и довијају (од шверца до криминала), то је друштво подложније манипулацији и даље од истинске демократије. Незапослени човек је трагична појава, а дуготрајна незапосленост људе деморалише и убија, чинећи их пасивним посматрачима своје пропасти.

4. Минимални ниво знања и обавештености

Да би се квалификовано гласало, потребан је минимум знања и обавештености. То није само елементарна писменост, него, по Иљину, „схватање самог изборног процеса и предложених програма, умно оцењивање кандидата, разумевање државног и привредног устројства земље и њених потреба, исправно сагледавање политичких међународних и војних опасности, и, наравно, доступност извора тачних информација“ (исто, 51). На доњем нивоу образованости и обавештености не гласа народ, него руља која обмањују, па се из тога не рађа демократија, него охлократија (власт олоша, најгорих).

5. Неопходност политичког искуства

Народ који је политички неискусан стално ће наседати на обмане вештих демагога, и демократија која тако настане може бити само кривотворина.

6. Лични карактер и оданост Отаџбини

Да би човек учествовао у демократским процесима одлучивања, он мора, по Иљину, да има јасне погледе, непоткупљивост, одговорност и грађанску храброст. Он каже да „човек, лишен одговорности, не сме бити пуштен да се бави ни једним јавним послом: све ће упропастити, а затим ће утећи и сакриће се у руљи, иза њене многоглаве неуловљивости“ (исто, 53).

Аксиоми демократије по Жарку Видовићу

Српски хришћански филозоф Жарко Видовић у својој књизи „Историја и вера“ даје основна полазишта демократског устројства:

1. Демократија је могућа само као демократска држава;
2. Она је власт закона што обезбеђује и штити права грађана;
3. Она је власт закона која се стварно пројављује само у поступцима државника и држављана,
4. Њена је основна претпоставка слобода, неодвојива од одговорности;
5. Једино човек својом слободном вољом може бити орган државе, јер су државне установе пуки инструменти без моћи деловања;
6. Државник и држављанин своју слободу да делују, и да то чине за опште добро, могу да остваре једино ако имају снажну душевну потребу засновану на моралном осећању;
7. По Видовићу, „морално осећање је осећање дужности које произилази из ОСЕЋАЊА ПРИПАДНОСТИ духовној заједници“ (2, 383)
8. Ова припадност заједници свог народа не може се споља наметнути, јер је осећање; она је трансцендентна (самонадилазећа), јер осећање јесте самопревазилажење које припада личности (волети неког као самог себе не значи волети га као што волимо себе, него волети га јер је он наше истинско ја, говорио је Георгије Флоровски), а не самоистоветност индивидуе, често потпуно егоистичне (како је говорио српски песник Настасијевић, има људи који су кадри да због свог малог прста униште цео свет). Човек је трансценденцијом душевно снажан и јачи од себе, па и од саме смрти;
9. Једино самонадилажењем човек је кадар да се поистовети са својим прецима и да у њима потврди свој идентитет, чиме његове одлуке везане за данашњи дан и савремену политику увек бивају проверене традицијом (коју је Честертон звао „демократијом покојника“);
10. Морал као душевна снага саздаје од човека историјско биће („у коме се збива феномен историје као континуитета и идентитета заједнице међу ге-

нерацијама“ (2, 384)), при чему човек бива боголик јер је христолик (Христос је темељ човештва као Жртве неопходне за самонадилажење);

11. „Кад је историјско биће, човек је елита, отеловљење Добра (трансценденције) које зрачи на масе и преображава их у нацију“, каже Видовић (исто).

Дакле: „Демократија није неки „друштвени покрет“, поготово не покрет маса (или „Улице“); једина могућа реалност демократије, једини могући начин њеног постојања и одржања је демократска држава. А то је власт закона о правима грађанина и човека, која су државом, као основном и највишом правном институцијом, зајамчена сваком грађанину у ГРАНИЦАМА ТЕ ДРЖАВЕ: сваком грађанину (држављанину, цивису, ситоајену), без обзира на његову расу, нацију, веру, страначку опредељеност, итд. Но, да би власт закона била могућа (да би демократски устав и закони били заиста поштовани, у сваком тренутку, и на сваком месту у границама демократске државе), неопходно је да сваки државник (и службеник, и политичар) буде прожет и понесен снажним моралом. Тај морал је ОСЕЋАЊЕ ЧАСТИ човека заклетог на чување и поштовање демократског устава; заклетог да ће демократски устав и законе чувати чак и онда кад то чување негира и доводи у питање личне материјалне интересе, па чак (као, на пример, у рату) и сам живот државника! То је „римски републикански морал“ /.../ Зато је демократија ЧИСТА УТОПИЈА (или чак „прљава демагогија“, „политика као превара“) АКО ЈЕ ЛИШЕНА ТОГ „РИМСКО-РЕПУБЛИКАНСКОГ“ МОРАЛА“ (2, 272).

Има ли демократије у Србији (по Иљину)?

Ако пажљиво погледамо критеријуме неопходне за постојање демократске заједнице које смо изложили по Иљину и Видовићу, данашња Србија је далеко од демократије.

Да кренемо од Иљинових критеријума.

Пре свега, у нас нема умећа слободе. Дуг живот у тоталитарном режиму Јосипа Броза, који је социјални мир куповао обилним кредитима са НАТО Запада, одучио је Србе од слободног мишљења и деловања, и створио код њих утисак да је период распада СФРЈ само један кошмар, после кога ће се опет сви пробудити у Титовој Земљи Дембелији и омогућити нам да живимо „као сав нормалан свет“. Таква политика се, во времја оно, звала ГСП („гледај своја посла“), и људи су, не користећи од Бога им дату, а у тоталитарној држави порекнуту, слободу, постали спремни да је се одрекну, предајући власт у посткомунизму разним демагозима и фразерима.

Ниво правне свести у Србији толико је низак чак и код оних који би требало да буду њена инкарнација да је то скоро застрашујуће. Реч је, наравно, о судијама Уставног суда, који се не усуђују да расправљају о предаји дела државне територије под власт туђина, иако их на то обавезују и закон и морал.

Председник Србије, Томислав Николић, усудио се да „замоли председника Уставног суда да се суд не изјашњава о бриселским споразумима“ (3, 9).

Магистар правних наука, прогнан из Приштине 1999, Бранко Челић, својевремено члан тима Србије у бечким преговорима, о томе каже: „Уставни суд је застао са оценом уставности свих бриселских споразума од оних из 2011. до данас јер је Министарство правде затражило да се застане са поступком док се не донесе неки закон о суштинској аутономији Косова и Метохије. Прво, министарство није доносилац тих аката те нема овлашћења да од Уставног суда тражи да застане са оценом њихове уставности; друго, самим упућивањем тог захтева имплицитно је прихватило да је, како каже конкретна законска одредба, „уочило неуставност“ тих аката; треће, председник државе је признао да је директно утицао на Уставни суд. Лаички речено – власт је извршила тихи државни удар. Устав значи да се власт „уставља“ – ограничава од сваке самовоље, а наша власт га багателише већ годину дана“ (исто). Већ годинама, разне афере дају доказе да се у највишим ешалонима власти пречесто налазе људи који немају начела, него само интересе, и који демократију схватају као начин да се овајде.

У земљи у којој је преко милион људи незапослено, и у којој је најпозданији извор прихода пензија, нема много домаћина кадрих да мисле својом главом и да самостално одлучују на изборима. Демагози им, уочи гласања, нуде куле и градове, и масовну запосленост, а доносе јад, беду и масовна отпуштања (Тадић је, у кампањи 2008, обећао 200.000 нових радних места, а његова коалиција „За европску Србију“ је, својом неумешном економском политиком, оставила без посла 250.000 људи; у доба коалиције Вучић-Дачић-Динкић незапосленост расте све више).

Знање и обавештеност српских гласача су на веома ниском нивоу – зато је могуће да их варају, годинама, исти политичари са истим, лажним, обећањима, и да и даље има некога ко за такве политичаре гласа. Медији су сасвим затворени за било какав облик сведочења о алтернативи, а разни програми, попут риалитија, какви су „Фарма“ и „Велики брат“, врше систематску идиотизацију становништва (у изворном, античком значењу речи „идиот“ – човек који није заинтересован за послове заједнице).

Србима данас, више но игда, недостаје политичко искуство, а управљачка „елита“ (осим часних изузетака) је одавно лишена части и оданости отаџбини (довољно је гледати све њихове „преображаје“ од ватрених патриота и русофила у ЕУтописте и НАТОљупце па да се то види као на длану). Познати српски политиколог, Милош Кнежевић, истиче: „Србија је очигледно исцрпљено, заморено и оштећено друштво, умањене трансформационе енергије и заустављеног развоја. /.../ Продуктивна елита у непродуктивном друштву је очекивано малобројна и неутицајна. Главну реч, заправо, воде непродуктивни и контрапродуктивни слојеви, „креативни деструктори“, паразити из спекулативног финансијског сектора и „индустрије свести“. У условима застоја и опадања, као контратренд очекиваној паници и бунтовништву, шири се социјална

апатија. Равнодушност и пасивност ширих друштвених слојева преливена је слатком кашом опуштања и забаве. У околностима свеопште пауперизације, блокираног развоја и безперспективности, натура се банални и нешкодљиви поглед на свет, као масовни ријалити шоу у големом забавном парку за вечито недорасле и залуђене масе. Каква је, онда, елита која одушевљено учествује у МЕДИОКРАТИЈИ И ТЕАТРОКРАТИЈИ? Можда режирана и инсценирана, редитељска и глумачка?“ (4, 216-217).

Има ли демократије у Србији (по Видовићу)?

Ако је демократија власт закона, а у Србији се не поштује ни Устав, како је могућ „римски републикански морал“ без кога је, по Жарку Видовићу, све само „политика као превара“? Морално осећање (као осећање припадности духовној заједници) углавном је стране владајућим елитама у Србији јер су оне уобличене методом негативне селекције. О томе Владан Станковић у свом огледу „Друштвене елите у Србији – преображај и проходност у последњих двадесет година“ каже: „Отуђење елита од база може довести до срашћавања интересних група богатих и моћних у једну класу. У Србији на измаку 21. века дошло је до извесног срашћавања духовних, политичких, привредних и културних елита. Недостатак јасних правила, ниски и неодређени стандарди приликом одабира на елитне положаје, али и мито и корупција за пријем нових кадрова, учинили су да регрутација у елиту задобије патогене размере једног потпуно аномичног друштва. Овоме доприноси и сазнање да су се, у Србији, све наведене елите слиле у једну /.../ Лоша регрутација има за последицу незрелу, некомпетентну и неефикасну елиту која није у стању да одговори изазовима пред којима се ово друштво налази“ (5, 469).

Жарко Видовић јасно каже: „Морал се не одржава и не чува снагом јавне контроле: та контрола је немоћна и недовољна; то је пука политичка контрола. /.../ Морал је ОСЕЋАЊЕ ДУЖНОСТИ, а то осећање произилази из човековог ОСЕЋАЊА ПРИПАДНОСТИ ДУХОВНОЈ ЗАЈЕДНИЦИ /.../ тако да човек свој морални чин (или жртву, пожртвовање, вршење дужности чак и по цену живота!) не доживљава као НЕГАЦИЈУ своје личности или личног интереса, него као потврду СВОГ ДУХОВНОГ ИДЕНТИТЕТА, своје припадности духовној заједници“ (2, 273). Овде је идеја о жртвовању себе сасвим страна онима који владају. Они стално причају о „болним“ решењима која намећу народу, али њих та решења нимало не боле. Напротив!

Ако је то тако, онда је јасно зашто у нашем друштву нема морала (бар кад је већи део политичке елите у питању) неопходног за демократију. Зато је могуће да се у предизборним кампањама прича једно, а да се по доласку на власт чини нешто сасвим друго. И зато неће бити препорода Србије док не дође до обликовања оног што је Александар Солжењин звао „НОВОМ ЖРТВЕ-

НОМ ЕЛИТОМ“. До тога мора доћи – или ће српски народ, одрекавши се себе и своје вековне борбе за правду (која, како рече епски песник, „држи земљу и градове“), нестати у апокалиптичним вртложењима глобализације, узалуд се окрећући Западу на коме сунце никад није изашло.

Упутнице:

1. Иван Иљин, Претпоставке стваралачке демократије, у књизи: Владимир Димитријевић: Ако нема Бога, све је дозвољено, Легенда, Чачак 2008.
2. Жарко Видовић, Историја и вера (приредио Матеј Арсенијевић), РАОБ, Завод за унапређење образовања и васпитања, Београд 2009.
3. Блокирањем Уставног суда да се изјасни о уставности Споразума, власт је извршила тихи државни удар, НСПМ, 11. 5. 2013, пренето у: Искра, 1. јуни 2013, стр. 9.
4. Милош Кнежевић, Деелитизовање и декаденција, Национални интерес/ Часопис за национална и државна питања, 3/2010.
5. Владан Станковић, Друштвене елите у Србији, Национални интерес/ Часопис за национална и државна питања, 3/2010.

2013.

ГЕЈ ПАРАДА – ВУЧИЋЕВА НАДА (А О ГУЗЕНБАУЕРУ ДА И НЕ ГОВОРИМО)

– мада то, у суштини, није прави наслов за текст који читате

Писмо једног хришћанина

Недавно сам добио писмо једног изванредног, учтивог младог човека, пред којим је, само да га Бог заштити, велика хришћанска будућност. У том писму, он каже:

„Драги Професоре,

Сматрам за хришћанску дужност, а као неко ко веома поштује и цени Ваш дугогодишњи рад, да Вам се обратим са неколико речи.

Пративши будно Ваше текстове могу да приметим једну за мене веома забрињавајућу чињеницу. Ви се интензивно бавите политиком.

Речи академика Јеротића су ми стално пред очима: „у Срба је политичка страст јача од сексуалне“. Да ли је могуће да неко ко је сакупљач бисера предања Свете Цркве од Истока почиње да се бави политиком? А, будимо искрени реч политика данас у Срба нема ни прво слово од правога значења те речи. Сведоци смо, Ви то боље знате од мене, такође чињенице да је у Срба веома мала разлика између политике и политиканства.

Ја се питам зашто? Зашто неко ко се толико трудио око Винограда Господњег почиње да се бави људима и идејама које се нас хришћана не требају тицати? Особе о којима сте Ви почели да пишете не завређују да се спомену. Спомињање истих може се схватити као својеврсна реклама.

Ја могу да разумем да постаје неподношљиво слушати лажи и гледати манипулације којима смо окружени, али зар нас Свето Писмо не упозорава „да овај свет у злу лежи“? За име Божије, та ми смо на првоме месту хришћани, наша отаџбина је Небески Јерусалим.

Патриотизам не мора да буде сам по себи лош, али претерано наглашен губи сваки смисао и прелази у- национализам. А који је следећи ступањ?

Говорим као неко ко је будни пратилац Вашег дела и као такав дајем себи слободу, за коју се надам да је нећете као дрскост схватити јер то није моја жеља и намера, и обраћам Вам се излажући своје мишљење.

Пребродити јаз између Ваших заиста богословски богатих и крајње интересантних текстова и зборника, и Ваших скорашњих текстова који готово сви имају политичку конотацију није лако. На првоме месту као хришћанин хришћанину, а потом као искрени пријатељ у Христу Господу указујем Вам на неприличност Ваших текстова, а првенствено њиховог речника (у тексту „Што да им не кажем или: Ухапсите и мене, издајници!“ поредите политичаре са Хомером Симпсоном, са Пинокијом... Једном, као добром осведоченом, православном публицисти, магистру књижевности а уједно и дугогодишњем професору једне од најугледнијих школа у Чачку тако нешто не приличи).

Ви и боље од мене познајете сатире Радоја Домановића, и такође знате да су оне и дан данас актуелне као што су биле актуелне у време када су писане. „Мртво море“ је Србија! Но, то нас не сме да потреса јер наша нада је на Господу Христу који нам је уготовио Царство Вечно за које ми треба да се трудимо свим расположивим снагама нашим. „Земаљско је за малена царство а Небеско увек и до века.“

Захваљујем се на пажњи коју сте посветили читању мога најискренијег вапаја, и молим да исти разумете у светлости најбоље намере а не као дрскост и безобразлук једнога скромнога, и по знању и по дару, студента Теологије који себи можда даје за право више него што би требало.

Најискреније Вас поздрављам са молитвом Богу да нам буде свима на помоћи при „узрастању у висину раста Христовога“. Све најбоље од Господа Христа Вама и Вашој породици!

Вама пријатељски одани С.”

Хришћанин у политици, начелно

Дакле, овај млади српски богослов је поставио низ битних и важних питања. Тон његовог обраћања је најхришћанскији могући. Он ме упозорава, у подтексту, на став патријарха Павла „да нам речи буду благе, а аргументи јаки“. Он ме, савесно, подсећа на мој тон и речник, који је, по овој благочестивој души, непримерен за хришћанина. И ја сам дужан да одговорим. С обзиром да је његово писмо нешто што би ми многи искрени хришћани могли написати, настојаћу да на постављена питања дам трајније одговоре. Наравно, немам ни снаге, ни могућности, да будем подробан, али ћу покушати, макар у најкраћем, да изложим свој поглед на проблем.

1. Не бавим се политиком од скоро. Од када сам пришао Цркви, битно сам и суштински укључен у политички живот Србије, али не на начин партијске припадности, него управо као човек који даје све од себе (није нешто

нарочито, али свака куца лаје својим гласом, што рече Чехов) – да Србија буде икона, а не септичка јама. О томе сам писао у свом („политичко-аутобиографском“) тексту „Зашто подржавам Двери“⁶, и нећу се понављати.

Моја мисао водиља је став који је исказао велики руски филозоф, Семјон Франк: од борбе за свет у чијим добрима уживамо имају право да се одрекну само они који су отишли у тежу борбу, борбу против духова злобе у поднебесју – дакле, монаси. Лаик – члан лаоса, народа Божјег – дужан је да, по мери својих сила, у борби за свет учествује. И то су чинили сви велики лаици у историји Цркве: да не говорим о светим и благоверним монарсима нашим – довољно је да се сетимо руске традиције, од Алексеја Хомјакова до Александра Солжењичина. А кад су Срби у питању, код њих су и свети калуђери, попут Владике Николаја, имали јасне политичке идеје и укључивали се у политичку борбу кад су били угрожени темељи Српства као Цркве и Завета. Није наш циљ да се створи хилијастички рај на земљи, о коме су маштали паписти некад и протестантски фундаменталисти данас – сврха политичке борбе је да на земљи не настане пакао.

2. Наша отаџбина јесте Небески Јерусалим, али се у њега улази трудом овде, на земљи: како литургијско-подвижничким, тако и практично-моралним животом. Ако то заборавимо, лако ћемо пасти у замку савремених „неоправославних“ теолога који нас уче да се не бавимо земним пословима, него да живимо литургијски, при чему иза оваквих теза често стоје крајње приземни неофанариотски интереси, под утицајем Вашингтона и Ватикана. Архиепископ охридски, под чијом је јурисдикцијом била Србија до 1219, Димитрије Хоматијан, оптуживао је Светог Саву да је напустио монашки подвиг на Атосу пошто га је поробила приземна љубав према отаџбини. У Беседи о правој вери, одржаној 1221. на Спасовдан у Жичи, Свети Сава је истакао да је и спасење своје душе угрозио тако што је дошао из пустиње у Србију да помогне свом народу да се уздигне ка Христу, и рекао да ће му једина утеха бити ако га народ буде слушао и ишао за Христом.

Владика Николај о српском национализму каже да је то „рам у коме је икона Христова“. Наша нација не постоји ван Косовског Завета, којим знамо да је „земаљско за малена царство, а небеско увек и довека“, али којим се за земаљско боримо да би у њему било небеско, да би Срби имали могућност да се у својој земној отаџбини спасавају и у Царство Јагњетово улазе.

3. Дакле, као хришћанин и Србин, не могу да ћутим кад видим да садашња власт издаје Косово и Метохију и руши моралне вредности нашег друштва, допуштају не само могућност да ЛГБТ тоталитарци марширају улицама Београда (чији образ, по вечној заповести мајора Драгутина Гавриловића, може и мора да остане светао), него и ЛГБТ насиље над нашом децом и породицама, које се, управо ових дана, навелико спрема, а које је почело у Војводини увођењем сексуалног васпитања, без одобрења родитеља, у десет школа. За то су, у овом часу, најодго-

6 <http://www.dverisrpske.com/sr-CS/nasa-politika/politicka-podrska/zasto-podrzavam-dveri.php>

ворнији томислав николић, ивица дачић и александар вучић, председник, премијер и вицепремијер Србије (њихова имена и презимена намерно писана малим словом, нап. В. Д). Ова последња двојица чак тврде да ће потпуно изменити свест Срба као православног и заветног народа, и ругају се ореолском појму Небеске Србије, једном од „квартова“ Небеског Јерусалима. Да ли треба да ћутимо сад, кад николић, дачић и вучић допуштају ЛГБТ параду, а сутра ће да допусте содомитске „бракове“ и да им дају да усвајају децу, јер то тражи ЕУсташија из Брисела?

4. Што се њих – Томислава, Ивице и Александра, као сазданих по образу Божјем људи, мојих ближњих, тиче, желим им од Господа највише добро – живот вечни, и молим се Богу да им дарује и покајање и уразумљење да не би отишли у таму најкрајњу, тамо где нема Христа, Светог Саве и цара Лазара.

Што се њих као фигура политичког живота тиче, свака њихова превара, свако рушење наших вечних вредности, не могу и не смеју бити прећутани. А пошто немам другог средства осим писаног текста и јавног наступа, трудим се да своје речи користим као камење из праћке, и да њихове јавне ликове, претворене у карикатуре (у шта се трансформишу скоро сваким својим наступом), гађам редовно и тачно, знајући да им не могу ништа (носе НАТО оклопе), али и знајући да је сваки покушај борбе против лажи исповедање вере да на Божјем тасу, како рече један руски старац, и мувље крило има тежину. Наравно, много већу тежину има молитва побожних људи, због којих сунце греје. Али, свако даје колико може и шта има. Основно начело мог политичког деловања је Солжењициново: „Не живети у лажи!“

Још разлога због којих вичем (а треба да урлам)!

Слободан Антонић, филозоф, социолог, професор Универзитета и човек за кога се не може рећи да је „антидемократа“, „милошевићевац“, „представник поражених снага“, недавно је објавио свој текст „Насиље и издаја“, у коме јасно упозорава да се Србији, захваљујући издајничкој политици Вучића и компаније, спремају тешки дани. Ево како Антонић то образлаже: „Да видимо, сада, који то симптоми у садашњој СНС политици могу најављивати пут у насиље.

Прво, *суспензија Устава*. До ње долази онда када влада учини неуставни уговор, или донесе неуставни акт, а Уставни суд се, због страха од владе, не усуђује да било шта каже. Тиме се цео Устав практично ставља ван снаге, а влада – и њен најмоћнији човек – постављају се изнад (или уместо) Устава. Једном отворена бреша политичког волунтаризма довешће до постепене супституције целог уставно-правног система неограниченим олигархијским или чак цезаристичким децизионизмом.

Друго, *волунтаристичко изигравање закона*. Најновији пример је распуштање севернокосовских општина. Из документа о распуштању који је објављен на нашем сајту лепо се види да је формални законски основ ове одлуке

члан 85 Закона о локалној самоуправи. А он гласи: „Скупштина јединице локалне самоуправе може се распустити ако: 1) скупштина не заседа дуже од три месеца; 2) ако не изабере председника општине и општинско веће у року од месец дана од дана конституисања скупштине јединице локалне самоуправе или од дана њиховог разрешења, односно подношења оставке; 3) не донесе статут или буџет у року утврђеном законом“. Па који од ова три случаја је на делу у севернокосовским општинама? Ниједан! Посреди је чист политички волонтаризам. Али, наши велики медији на ове и друге незаконитости не реагују. Они се поштовања Устава и закона сете само онда када су угрожени интереси њихових власника (или кад им за то неко плати). Но сутра ће и сами кусати продукт свог данашњег муљања.

Треће, *изигравање парламентаризма*. Ни у Милошевићево време посланику се није одузимала реч само зато што је употребио реч „издаја“, нити је било случајева фалсификовања резултата гласања о влади. Напредњачка власт, очигледно, поштује парламентаризам само док он има чисто фасадну функцију. Али, кад се у Скупштини коначно зачује суштинска критика њихове политике, или када треба одржати илузију о великој подршци њиховој влади, нестају сви скрупули и брзо се прелази на брутално ућуткивање и фалсификовање. И опет, то није јавни проблем за наше „велике медије“.

Четврто, *заоштравање неолибералне економске политике* „узми сиромашном и дај богатом“. Кад разгрнете све оне одвратне неолибералне фразетине о „либерализацији радног законодавства“, „болним резovima у економији“, „реформи пореског и пензионог система“ и „преструктурирању јавних предузећа“, добићете смањење пореза на рад послодавцима (капиталистима) и пребацивање пореског терета на запослене (пре свега на средњи слој), доношење најрестриктивнијег закона о штрајку у региону, продају странцима последњих здравих државних фирми (попут Телекома и ЕПС-а), ново државно задуживање код странаца и слично. Нови министар финансија је, како је то лепо приметно Стефан Каргановић, само „још један `економски убица`“, који „не долази да донесе нове спасоносне идеје, него да испали финансијски `coup de grâce` у потиљак полумртвој Србији“. То ће, разуме се, повећати социјалне тензије и изазвати конфликте. Али, напредњаци се уздају да ће ту ствар контролисати што преко својих синдикалних или других макета (сетимо се само „Покрета радника и сељака“), што преко хипнотизерских медија. Докле?

Пето, *вазалство Србије у односу на Вашингтерну* достигло је комичне разmere. Србија се не усуђује да заузме став о Сирији „док не добије писмена упутства из Брисела“, за најважније владине саветнике се доводе шампиони интернационалне корупције и спекулативног капитализма, из владе се одстрањују чак и најбенигнији противници колонијалне (другосрбијанске) културне политике, а амбасадори Вашингтерне нам наређују да „обезбедимо услове за миран и угодан Прајд“ – без икаквог протеста са наше стране! Чак и најоштрији критичари претходног режима данас са чуђењем примећују да „Вучић Западу одрађује све што Тадић није хтео“. Да ли неко у Влади мисли да сви ти увредљиви и понижа-

вајући потези могу бити дуже повлачени, а да се још више не појачају ионако већ довољно нагомилани огорченост и фрустрираност Срба?

И шесто, на делу је *опасна слабост опозиције*. Да је опозиција слаба, то не треба посебно доказивати. ДС, УРС и ЛДП су постали чисти *obsolete things* (застареле ствари), јер су им напредњаци преузели програм и политику (и, наравно, газде), па су изгубили стварни разлог постојања; а ДСС је просто пацификован (читај: купљен) пуким наговештајем коалиције са СНС у Београду. Но таква ситуација је опасна за демократију. Слаба опозиција не ограничава власт, која онда максимално шири границе своје самовоље. А разобручену власт могуће је вратити у институционалне оквири само грађанском мобилизацијом или контра-насиљем. Тако се отвара још једно поље политичког ризика.

Укратко, издаја је за установе нормалног друштва попут канцера. Напросто, не можете „само мало“ суспендовати Устав, изигравати законе, контролисати и корумпирати медије, уступати народну/државну имовину странцима... – да бисте се, онда, по „обављеном послу“, вратили у „нормалне оквири система“.

Издаја је пошаст која се шири на цео организам, разарајући структуре и надомештавајући функционалне склопове злоћудним везама. Она почива на *насиљу према основним нормама заједнице* (Уставу и законима), а то насиље не може бити „контролабилно“ и „локализовано“.

Пошто *норму* замењује *самовољом*, издаја *нужно разара* уставност и законитост, парламентаризам и демократску јавност, замењујући их разобрученом личном влашћу, партијским интересом, клијентелизмом и, наравно, корупцијом.

На том путу заправо једно вуче друго. И тај се „посао“ може само једно време покривати популарношћу *цезара*. Али, цезаризам је увек био нестабилни ауторитарни систем: што се популарност цезара смањивала, то је морало расти насиље ауторитарне власти. У једном тренутку, количина насиља потребног за одржавање ауторитарне власти постајала је превелика за дотично друштво. Тада би талас грађанског отпора срушио цезаристички режим. Да је ескалација насиља реална опасност за ову власт осећа и њен главни носилац. Његово вајкање о томе како „зна свој народ и зна како ће скончати“ није само још једно у низу напредњачких пренемагања. (Ако ће се по нечем специфичном запамтити ова власт, онда је то баш та, неподношљива количина јавног пренемагања). Јер, као што прошли пут рекох, „он одлично зна шта чини“, он зна које могу бити консеквенце таквог чињења. И док један део нашег Миладина⁷ арогантно демонстрира како потпуно контролише систем (чега су сведоци његови непосредни страначки сарадници), други му се део боји шта ће бити с њим када једном „заврши посао“ – или кад просто изгуби заштиту Империје.

Но насилни крај једног режима (или његових носиоца) није нешто што се једнозначно може предвидети на средини политичког (историјског) развоја те власти. Тада још увек постоји могућност заокрета. Али, има једна тачка у којој

⁷ Реч је о Вучићу, нап. В. Д.

логика система постаје толико јака да надвладава вољу актера – ма колико неко моћан био. Ако систем почива на ескалацији насиља, постоји тачка у којој ту ескалацију више нико не може зауставити.

Срећом, та тачка још није достигнута. Али, не бих се смео заклети да се већ у наредном периоду та тачка неће почети назирати“.

Тако Слободан Антонић. Из перспективе његове анализе, повлачење у безбедну удобност хришћанске контемплације може бити спасоносно по душу оног ко је решио да презре овај свет и његова добра; али, хришћанска свест о есхатолошкој перспективи пролазности свега за оне који у свету живе не сме бити разлог за ескапизам и забијање главе у песак.

Зашто Вучићу треба геј парада (а о Гузенбауеру да не говоримо)?

Вучић је још један од ситних цезара (цезарчића, мини-цезаревића, цезаришчића, цезара – винских мушица) које је Империја довела у Београд да сахране народ Светог Саве. Он је, понављам, опаснији од Тадића, који је увек био син Друге Србије, и ипак имао некакве скрупуле – јер је, као и сви другосрбијанци, волео комфор кукавичлука и био склон квазидемократској реторици. Вучић је, по својој душевној грађи и политичком наслеђу, популиста наклоњен тоталитаризму, и спреман да иде до краја. Уз то, он је био „Србенда“, а сад је конвертит у идеологију Вашингтерне, чији је главни циљ да са нашег обзорја уклони Косовски Завет, јер је то завет борбе за слободу, завет устанка Слабијег против Јачег (у земаљском смислу, наравно, Слабијег; јер Слабији је са Христом и Светим Савом, а Јачи са већ пораженим ђаволом). У ствари, као и сваки конвертит, који је од „Србенде“ постао „вашингтерновац“, он је сада самомрзац, пошто мрзи себе ранијег – а какав је био, то зна цела Србија (шешељевски радикалан и раткомладићевски страстан). Пошто Вучића зна цела Србија (а о Вашингтерни да и не говоримо), дотични је спреман да сатре Србију да не би сведочила о њему некадашњем (пред Вашингтерном пузи, наравно; јер, конвертити се увек клањају Моћи и поистовећују са агресором).

Зато вучић и његови измећари (вулин, господо, вулин, иначе бивши ЈУЛин) тако страсно ратују против Косовске Митровице, Лепосавића, Звечана и Срба непоклеклих на Северу Свете Земље. Јер, Вучић је, после шиптарског НАТО погрома 2004. био у Косовској Митровици, ризикујући живот (један снајперски метак је пролетео тик поред њега), и стајао је уз свој народ. Тих дана, новинама „Центар“ дао је изјаву (20-21. март 2004, стр. 2): „Морам да вам кажем да сам много времена провео разговарајући са људима који бране и чувају мост на Ибру. Они немају никакве дилеме да им је живот тамо, а не на било ком другом месту. /.../ Од УНМИК и КФОР нема ни трага, они се плаше своје сенке и на њих ови људи не рачунају. Ослонили су се на своју снагу и веру, спремни да се супротставе Шиптарима“.

Од тада је прошло девет и по година: људи у Митровици су и даље свесни да им је живот тамо, и даље се ослањају на своју снагу и веру. Али, Вучић више није Вучић. Он је вучић.

Зато Вучићу треба и геј парада и Гузенбауер. Геј параду ће медијски покрити смењивањем Ђиласа, а издају Косова геј парадом. Тиме ће показати Вашингтерни да је он њихов „манџуријски кандидат“, јер је ЛГБТоталитаризам главни извоз Вашингтерне данас; Гузенбауер и Строс-Кан у вучићевој влади доказују да Србије више нема, да је окупација коначна.

Опет одговор студенту

Онај племенити српски студент теологије, истински хришћански забринут за мене и моју будућност, мора да зна: чекају нас страшна времена, у којима ће деца садашње Србије бити изложена још горим условима живота него ми, којима је живот прошао између цезара – винских мушица попут Милошевића, Ђинђића, Тадића и, ево сада, вучића&компаније. Вучић и компанија не само да хоће да продају Телеком (то је извесни целатовић, који се презива Целетовић, већ најавио, обећавајући 200.000 нових радних места чим се Телеком прода) и ЕПС – они ће продати Галенику и Торлак, да не бисмо више могли да производимо своје лекове и вакцине, него да би нас Империја тровала; продаће и наше семенарске институте, а увешће ГМО; продаће и ваздух, земљу, воду и ватру, сва четири елемента, пошто су слуге свих наших непријатеља, на челу с Архинепријатељем Христовим. Мислите да неће? Наравно да хоће. Као што је показао Антонић, не могу се Устав и закони кршити „мало“. У томе се увек ишло и иде се до краја. А крај је јама. Или кречана. „Напред, па у кречану!“ говорио је наш народ. Одатле су вучићеви напредњаци (част изузецима, који се још нису огласили!)

Наравно да ја то не желим. Наравно да се молим Богу да не буде тако. Наравно да бих хтео да николић, дачић и вучић постану Николић, Дачић и Вучић (за то им је довољна оставка, ништа више). Наравно да, пишући о тријумвирату, не пишем о овима као иконама Божјим, о чијој судбини одлучује Господ, него о њима као политичким карикатурама, „јунацима нашег доба“. И наравно да знам да сам политички немоћан, немам ништа осим речи. Али, исто тако наравно, знам да је ово народ Господњи – покајањем; и да ћемо, ако се покајемо, опет певати Богу „Алилуја“, а Србија неће бити септичка јама, него икона. Иако је све претходно речено „наравно“, дужан сам да молим за опроштај сваког ко се о мене и мој речник у политичким текстовима саблазни. „Слабост‘ма смо земље привезани,/ ништава је, него тврда веза“, вели Његош. Далеко сам од благих речи кад видим куда слуге Вашингтерне воде земљу у којој је Бог дао да се родимо и васпитамо као Срби и људи.

Шта нас заиста чека? Лењинава ЧЕКА?

Ко не зна шта нас је снашло и шта нас тек чека, нека чита „Небеску Литургију“ Владике Николаја, који је предвидео да ће на власт у Србији, отпалој од Христа и Светог Саве, доћи они „којих би се марва застидела,/ и вепрови дивљи посрамили“; да у то време Србин неће смети „децу своју својом звати,/ ни слободно мислит ни дисати“, и да ће бити „тесна гробља, а мало гробара“. Па ипак, песма се завршава повратком Срба Христу и Светом Сави. Зато – ко може више да се моли, нека се моли Богу и пости за Србију; ко може више да говори и пише, нека говори и пише (али и он нека се, по мери сила својих, моли); свако нека ради оно што мисли да може и треба да се ради, али нека се не узда у себе и своје силе, него у Небеску Србију која је стварнија од свих утвара на нашој политичкој сцени.

И, на крају, како наш народ каже: „Ако има века, има и лека“. То јест, ако због грехова својих блиских, типоклоничких, предака и наших престапа, морамо да нестанемо као народ Божји и, пре биолошког нестанка, да постајемо маса безличних, крдо са жигом на челу, то ће се десити. Али, ако у нама није умрла истина Завета, и ако смо спремни да опет будемо синови Савини и Лазареви, нема тих „манџуријских кандидата“ који ће нас победити. Јер, „тврђ је орах воћка чудновата“. Само да издржимо до краја. „Ко говори о победи? Издржати – све је“, рекао је Рилке. Тиме и да завршим: ИЗДРЖАТИ – СВЕ ЈЕ.

2013.

ПРЕМИЈЕР СА ПОСЕБНОМ ПОТРЕБОМ/ АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ У СВЕТУ ИЗА ОГЛЕДАЛА

Шта се то збива?

Што би рекли Чачани, чији нагласак Вучић не подноси, нарочито у Обрадовићевој упитној реченици „Што бежите?“, наш премијер је ових дана тотално „заклапустао“. Угуши човека сопствена демагогија. Сасвим је у спиду: на све стране прети, виче, халаче, позива на џихад против Двери и других који му се не свиђају, а у дубини душе зна да је његово прошло, и да ће политика окупљања користољубаца и заведених око клоновске реторике ускоро доживети слом. Пошто не зна ништа друго да ради, осим да прави изборе и да на њима „побеђује“, тако што има све медије у својим рукама и примењује разне облике манипулације и насиља, он ће опет да прави изборе, и да проба да истера Двери из Скупштине Србије, да не би слушао питања и предлоге мрских му „популиста“. Док не формира Владу, владаће сам (тако он мисли), јер је то премијер са посебном потребом, опеваном у шпици за „Позориште у кући“: „Немам ништа против сцене, нек сви глуме око мене, само да се зна да сам главни ја“. Вучић, наравно, није на власти због Србије и њених грађана: он је ту због своје уверености да је најлепши, најбољи, најпаметнији, и да је све то сам открио.

Зато му, несигурном и неспособном, стално на памет падају нови и нови избори, на које се троше грдне паре само да би се удовољило Великом Кловнократи и његовим жељама.

Пошто се „нашла вила у чем није била“, премијер-егоманијак је збуњен светом који се нагло мења, и који више не личи на онај свет због кога је дотични издао Бога и Србију, продајући Косово и Метохију, клањајући се Вашингтону и Бриселу, раздајући ресурсе ове државе туђину, бранећи србомрзачки режим Мила Ђукановића и певајући славопојке својој мамици Ангели (ко није гледао „Давитеља против давитеља“, у коме Рахела Ферари игра захтевну маму, а Ташко Начић послушног сина, оног што дави све који не воле мамине и његове каранфиле, нека погледа; ко јесте, нека гледа поново, па ће му бити јасно о чему пишем).

Па у каквом се то свету иза огледала Вучић нашао, уверен да ће Хилари Клинтон победити на изборима у САД?

Трамп њим самим

Недавно је и у нас изашла програмска књига Доналда Трампа, „Обогађења Америка/ Како Америку учинити поново великом“⁸, из које се види да је нови амерички председник старовремски националиста, чији је циљ да САД и даље буду најснажнија земља света, а не пуко оруђе за стварање Новог светског поретка. Из књиге се такође може дознати да Трамп није никакав Горбачов који ће, у име „демократије и толеранције“, срушити моћ државе којој председава. Он јасно каже да Русију и Кину (нарочито Кину) треба обуздати у стремљењу ка реконфигурацији светске моћи. Трампова земља је изгубила пет милиона радних места због окретања мултинационалних компанија Далеком Истоку, и то мора престати, вели он у својој књизи. Такође, његова подршка Израелу је апсолутна, удар на Иран је сасвим могућ. То, дакле, значи да Трамп није никакав бесловесни „миротворац“, и то може да значи да ће свет видети још „производње историје“. И то, по свему судећи, пуне крви.

Што се тиче унутрашње политике, водиће се оштра борба против илегалне имиграције, али ће легална имиграција људи потребних САД бити и даље пожељна. Биће спречен „порођајни туризам“, каже Трамп – жена дође у САД, породила се, и њено дете аутоматски стекне америчко држављанство. Ако су Кинези изградили Кинески зид примитивним техникама, онда ће и Америка савременим технологијама изградити зид према Мексику.

Потребна је, каже Трамп, обнова Америке у сваком смислу. Пре свега, треба уредити инфраструктуру: мостове ка Марсу треба градити тек кад се обнове мостови на Мисисипију. Обамин модел здравственог осигурања потпуно је неуспешан, па се мора изградити нови, који треба да обухвати целокупно становништво САД, али у складу са могућностима осигураника.

Идеолошки, Трамп је против антихришћанске политичке коректности, која је дошла дотле да забрањује поздрав „Срећан Божић“ као нешто увредљиво. Право на ношење оружја, загарантовано другим амандманом, мора бити неприкосновено; само се треба борити против илегалног наоружавања, коме криминалци најчешће прибегавају.

Један од кључних задатака нове администрације је преуређење америчког школства, које је, по Трампу, сасвим руинирано. Управо ту се види „револуционарни конзервативизам“ новог председника. Управо се ту види да почиње раскид са левим либерализмом који је до сада владао у САД.

И управо се ту види како је Вучић испао политички глуп (а не би испао глуп, да пре тога није упао глуп – право из здравих извора евроскептицизма у отровну жабокречину еврофанатизма), јер није схватио ко долази на власт у Белој кући. Вучићева прича о томе како ће он, тако угледан и јак, одмах да контактира Трампа, показала се као шарена лажа; као, уосталом, и његово

пријатељство са трампофилним Рудолфом Ђулијанијем, коме је својевремено плаћао да дође и да га подржи у кампањи за градоначелника Београда 2012, и који га је, што би Чачани рекли, сада ладније од леда откачио. Као што никад није дошао ни до Обама (а дошао је на подворење Хилари Клинтон), тако неће у скорије време доћи ни до Трампа. Реч је, наиме, о Вучићу Лузеру који граби аутопутем у погрешном правцу и погрешном смеру. Тако је и кад је његова ЕУ политика у питању.

Рушење Европске уније

Ових дана Европљани певају: „Енци, менци, на каменци, прође Брегзит, паде Ренци“. Ренци је хтео уставне промене у Италији, укидање сената, смањење права радника, лудило неолибералне реформе; и Италијани су му дали по прстима, па се дотични господин увређено повукао. За то време, у Француској се види да ће председнички кандидати бити „десни“ Франсоа Фијон и још „деснија“ Марин Ле Пен; иако се разликују по многим питањима, и једно и друго траже укидање санкција Русији. Ако томе додамо и Вучићеву маму Ангелу, која, да би опет добила на изборима, заоштрава политику према мигрантима и тражи „пре-испитивање“ односа према Русији, видимо да се у ЕУ спрема политички цунами. Нека се томе додају и контрареволуционарне тенденције у Данској (Данци ових дана демонстрирају, и траже да се њихови градови украсе светлима за Божић, што се до сада сматрало „политички некоректним“) и пораст ослободилачких тежњи широм ЕУ, онда је све јасно: несрећни Вучић је издао Србију баш у доба када је могао да буде један од оних који је воде ка новој Европи, оној из Де Голове визије („Европа отаџбина од Атлантика до Урала“), и постао глобалиста кад је глобализам почео да се урушава. Сада он муца против „популизма“ (он, демагог над демагозима, који у својим редовима држи и НАТО Драшковића и ОДКБ Поповића и оболелима од политичке деменције глуми Броза), а низ леђа му пролазе жмарци, јер види да је његово доба прошло.

Зато онолико виче на Бошка Обрадовића.

Частити Чеду

Предлажем руководству Двери да Чеду Јовановића изведу на ручак, јер је он, баш он, извео Вучића на чистину, упутивши му одлучну подршку у сукобу са реалним и реалистичним патриотизмом Двери и Бошка Обрадовића. Позвао је Чеда свог конвертитског саборца Алека да настави путем званим „Друже Брисел, ми ти се кунемо“, и да се коначно аугује по питању Русије, разоткривајући нам својом подршком чињеницу да је Вучићева „путиноманија“ само лаж иза које се крије „меркеломанија“ (а она је маска за, већ пропалу, „хилариманију“).

Уосталом, Чеда и Вучић су сродне душе, проистекле из удбократске методологије играња разних улога по задатку: час си четник, а час си партизан, час си за Ратка Младића, а час си веберовац (при чему не верујеш ни у шта, осим у, што рече онај из „Психомодо попа“, „самог себе, тог предивног себе“). Чеда је, за време студентских протеста 1996/1997, ишао иза иконе Светог Саве, иако није био крштен, и викао окупљенима: „Помаже Бог!“ Александар Вучић, коме Чеда ових дана политички поручује: „О жени ме!“ био је, до свог „напредњаштва“, најгрлатији „националиста“, да би сада просипао другосрбијанске идиотарије и тукао као „максим“ по дивизији о Максу Веберу и другим стварима које не разуме.

Али, свестан је: његово је прошло.

А чије долази?

Долази „оно наше, што некад бејаше“: Србија као земља слободних и предузетних људи, Србија која зна ко је, шта је, одакле је и куда иде, Србија људи спремних да служе истини и правди, Србија у којој се рађају деца, Србија у којој се таблоиди не читају уместо књига, Србија која живи у стварности, а не у ријалитију, Србија која пева и радује се, Србија која је поносна што није издала ни Бога, ни себе. И, наравно, Србија која ради и зарађује, али не код туђина и не за експлоататора.

Таква Србија ће бити могућа ако сви будемо одбацили лаж која нас је довела догде – лаж да ће нас, како рече Владика Николај, спасити вештина, а не врлина; да ће нас избавити додворавање силницима само зато што су привремено јачи, пузање пред моћнијима чија се моћ полако топи и нестаје. Двери не могу саме да учествују у повратку Србије себи, али ће бити веома важан чинилац на том путу. Јер, од када су, 1999, почели да делују као културолошки покрет, до данас, када су, као политичка организација у Скупштини Србије, дверјани нису издали основна начела своје борбе за бољу, лепшу, праведнију отаџбину.

Предлажем посланицима Двери да стално, у свакој прилици, у Скупштини машу оним бројем часописа Двери српске који је 2008. јасно рекао да ће ЕУ пропасти, и да је наш пут на другој страни. Сад је лако бити евроскептик – требало је то бити онда, кад је изгледало да ће ЕУ остати заувек.

Предлажем им да будућим бирачима укажу на чињеницу да је Вучић као „праве“ критичаре новог буџета поменуо СРС и ДС, а да Двери није поменуо, осим у свом говору мржње. О томе, кад се стално помиње „заједнички председнички кандидат“ опозиције, вреди мислити, зар не? То јест, треба знати где је права опозиција, и видети шта она нуди уместо привида на данашњој политичкој сцени.

Наравно се не треба узбуђивати кад Вучић тоне у хистерију, и прети новим изборима и својим победама. То је, рекосмо, премијер са посебном потребом, чије је доба, ипак, прошло. Настају нова Европа и нови свет, у коме ће, ако Бог да, бити места и за нас и нашу будућност.

ОД ПИНОКИЈА ДО ПИНОЧЕА VIA (БИА?) ГЕБЕЛС

Обрадовић, опет, на удару

Страшно је ово што се дешава Бошку Обрадовићу, кога бесомучни лажљивци у служби Кловна Без Смисла За Хумор већ годинама не остављају на миру. Али, Бошко је православни хришћанин који зна да је у Новом Завету блаженим назван човек о коме лажу на правди Бога. Тако да Обрадовића препуштамо заштити Бога Правде Кома пева наша химна, а окрећемо се, опет и опет, Кловну Без Смисла За Хумор у чијем „озрачју“ су, како би рекла бивша браћа Хрвати, такве малигне „бедастоће“ постале могуће.

Лаж плус насиље: добитна формула?

Александар Вучић је почео као Пинокио, лажљивац коме се неистина одмах види као Колодијевом јунаку нос – рецимо, она лаж о Кинезима који ће нам, у замену за домаће свињске ногице, давати „летеће аутомобиле“. Он је увек лагао наивно и простачки, као глумац трећеразредног провинцијског позоришта. Али, пошто је схватио да неистине, макар и бескрајно понављане, нису довољне, решио је, по свему судећи, да влада као чилеански диктатор Пиноче. Сада му је циљ да уклони опозицију на сваки могући начин, користећи разнолика средства – од бесомучне пропаганде до огољеног насиља оних који, надахнути *каудиљовим* ТВ наступима, почињу да бију неистомишљенике, као недавно у Крушевцу.

Зашто нови стадиони?

Можда је зато у овој гладној земљи Пиноче у покушају решио да гради огромне стадионе, да би имао где да смешта политичке противнике, кад затреба.

Рецимо, кад у договору са својим партнером у преговорима, Хашимом Тачијем Змијом, одлучи да „направи фрку“ како би могао да преда Косово и Метохију, и када му сви медији које држи под контролом помогну да покаже

како је опозиција (што да не?) тровала београдски водовод, а да је Бошко Обрадовић људождер који се храни месом политичких противника (нарочито противница). Шта? Бије жене? Није то довољно за медијски наступ слугу клоникратског Пиночеа – треба доказати да он једе жене, као Ханибал у филму „Кад јагањци утихну“. Јер, Вучићев учитељ Гебелс је лепо рекао да је једина лаж у коју ће људи веровати огромна лаж.

Начела Гебелсове пропаганде

Уосталом, све ово што се дешава око Бошка Обрадовића виђено је много пута, а већ поменути Гебелс је јасно дефинисао начела: пропаганду мора да планира и спроводи само један ауторитет (погодите, браћо Срби, који!); последице пропагандне акције узимају се у обзир док акција траје (порука Пинокија – потенцијалног Пиночеа ботовима: смањићемо ефекат опозиционог скупа у Београду, јер тај скуп упозорава на обресе кржаве диктатуре која се спрема Србији ако власт остане у мојим рукама); она мора да утиче на политику и акцију непријатеља (обрукаћемо их тако да нико неће хтети ни да чује њихов политички програм); оперативна информација мора бити доступна у пропагандној кампањи (ако такве информације нема, измислићемо је, и наћи лажне сведоке да је потврде); морамо изазвати занимање публике и учинити да лаж преносе признати медији (код Пинокија – Пиночеа сви медији); боље је користити црну него белу пропаганду јер је црна уверљивија (сипајте што више вербалних фекалија по глави опозиционара, и то ће бити право ријалити уживање за масе навикнуте на „Пинк“ и „Хепи“); лидери својим угледом треба да подржавају пропаганду (зна се ко је србијански Лидл Лидер); мора се пажљиво темпирати (уочи протеста опозиције због премлаћивања Борка Стефановића појављује се, после две године ћутања, жена којој је „крвави Бошко“ претио батинама); пропаганда мора бити таква да за људе и догађаје користи карактеристичне изразе и слогане (типа „Бошко љотићевац“); мора да код народа створи оптимални ниво страха (на пример, ако не буде Вучића на власти, избиће рат и биће укинуте пензије, а сви стари ће умрети од глади); пропаганда мора да смањи фрустрације, што би Броз рекао, „широких народних маса“ (нема везе што лоше живимо, важно је да је Пинокио – Пиноче добио награду Златни лав за мир и ненасиље, коју је установио произвођач прашка за веш из Италије). Пошто пропаганда не може одмах да промени став народа, народу треба нудити акцију (аутобус плус сендвич уз путовање у неки град, на *каудилхов* митинг).⁹

⁹ https://www.delfi.rs/img/artikli/knjige/482/o/delfi_napoleon_i_gebels_-_majstori_propagande_grupa_autora.pdf

Не свемоћ, него немоћ

Ипак, пропаганда није свемоћна. Она се троши пред основним животним чињеницама, које кажу да је Србија поробљена, гладна и јадна, и да ће са Кловном Без Смисла За Хумор на власти бити још поробљенија, још гладнија и још јаднија. Зато секта *Вучићевих сведока*, која верује у *хиљадугодишње царство Вучићево у Београду на води* и шире, посеже за све бесомучнијим лажима и преварама.

При чему то, наравно, није израз моћи, него немоћи, што се зна и из новије историје Србадије. Рецимо, Слободан Милошевић је био на врхунцу моћи кад је допуштао да на РТС-у иде опозициона серија „Отворена врата“, а видело се да је готов кад су његови послушници ухапсили афористичара Бапсија. А Кловну Без Смисла За Хумор од самог почетка смета сваки сатирични изазов – од карикатура у новинама до Нушићијаде у Ивањици. И то је знак немоћи маскиране у свемоћ.

Поуке из овог случаја

Слобода мора доћи. И за њу се треба борити. Али мирно, без насиља, стрпљиво, тако да Кловнова агресивна немоћ постане што очитија, а његове приче о сопственом хиљадугодишњем царству у Србији и шире потпуно јадне и ништавне. Врло је важно схватити да ће пропагандни ударици у леђа опозиције бити све снажнији, али и све празнији, јер беду, глад и сиромаштво никаква пропаганда не може сакрити. Најважније је, међутим, спремати се за оно после: претварање Србије у правно уређену државу у којој Пинокио који би да је Пиноче неће бити могућ. То ће бити Србија дијалога, истинске трпељивости, права на избор и слободну реч, у којој нико неће ићи крвав зато што другачије мисли.

Како би рекао Фортинбрас у „Хамлету“: „Go softly on“.

2018.

У ОДБРАНУ СЛОБОДНИХ ИЗБОРА

НОВИ БРОЈ ДВЕРИ СРПСКИХ: ЈОШ ЈЕДАН РАЗЛОГ ЗА НАДУ

Ко год је мислио да ће Двери – Покрет за живот Србије после покрадених избора бити група разочараних и уморних, погрешно је (мада су разлози за разочарење јасни: уложено је толико напора, а ништа није постигнуто; наравно, ово „ништа“ је само реч која описује разочарење – преко 40 одборника у општинама и званично признатих 4,3% гласова на државном нивоу, при чему је јасно да су Двери прешле цензус, али да су биле покрадене, сурово и без пардона, свакако је НЕШТО). Двери су решиле да наставе борбу за другу и другачију Србију, и то, као и увек, начелно, не мислећи само о себи и својим изборним резултатима (као што не мисле ни о неначелним постизборним коалицијама – пример је одбијање да се уђе у власт у Чачку, зато што они који су нудили коалицију нису хтели никакве промене у граду, осим козметичких). Зато је и нови број Двери српских посвећен, у целини, изборној крађи којом је прецртана воља грађана на Ђурђевданским изборима 2012. И овде су Двери доследне себи: као НВО, објављивале су тематске бројеве о ономе о чему неки нису смели ни да мисле, а камоли да пишу: о Сребреници, НАТО бомбардовању, Српској Крајини... А у јуну месецу 2011, појавио се темат посвећен НДХ као држави геноцида, у доба кад су жутокраки уложили све напоре да нам хрватску ЕУ демократију покажу као узор коме треба стремити, заборављајући Јасеновац и Јадовно. Годину дана после, традиција изазова медијском мраку се наставља: сваки слободан грађанин Србије може да се, читајући нови број Двери српских, увери у чињеницу да је демократија у Србији цинична и фарсична, или, како би рекао Константин Победоносцев, учитељ три последња руска цара, „средство за магарчење маса“.

Најначелнији чланак у новом броју свакако је текст генијалног руског филозофа, Ивана Иљина, „Претпоставке стваралачке демократије“. У њему је јасно показано да демократија мора имати извесне предуслове без којих се изрођава, као у случају Србије, у циркус медијских обмана и инжењеринга, који води стварању најнемогућнијих постизборних коалиција и порицању народне воље. Не заборавимо: сви режими прошлог столећа (осим нацистичко-фашистичких), називали су себе „демократијама“; чак је и Стаљинова ГУЛАГ држава

себе звала „народном демократијом“. По Ивану Иљину, претпоставке стваралачке демократије су: умеће слободе код народа („слободни народ САМ зна своја права, самог себе одржава у границама части и закона; он зна РАДИ ЧЕГА му је дата слобода /.../ он неће поћи за нитковима /.../“; правна свест („човек лишен правне свести сличан је звери и понаша се као вук“, каже Иљин, и додаје да су „беспринципијелни људи и протуве подмитљиви, знају то један о другоме и покривају се узајамно; људи чине издају, овајде се тиме и то зову „демократијом““); самосталност привређивања (човек мора имати посао од кога може да издржава себе и породицу, да би на изборима могао самостално да мисли и одлучује, неподложен манипулацији лажљиваца који му обећавају брда и долине); образовање и обавештеност („постоји ниво необразованости, малообразованости и необавештености при коме не гласа народ, него РУЉА КОЈУ ОБМАЊУЈУ“, каже Иљин); потребно је и политичко искуство, као и чврсти карактери већине гласача, њихова оданост Отаџбини и лична храброст. Да ли су ови предуслови за демократију постојали у Србији под влашћу жутокраке ЕУ коалиције о Ђурђевдану 2012, нека читалац сам просуди.

Наравно, прелиставање новог броја Двери српских је, као и увек, врло исплатив посао: јасно, гласно, свима разумљиво и отворено о насušном – то је уређивачка политика часописа још од 1999. године, кад је излазио у сто фотокопираних примерака. Ту је упозорење Двери на могућу крађу још од 2. маја 2012; затим указивање на улогу које су Двери имале у покретању самог питања о крађи (сви остали оштећени јавили су се ПОСЛЕ Покрета за живот Србије)... Описани су, подробно, начини крађе избора: почев од срамног Јединственог бирачког списка, који је намерно хаотичан и „употребљиво“ несређен, преко онемогућавања дијаспори, Србима са Косова и Метохије и младима од 18 до 21 годину да гласају, спречавања опозицији да надзире садржај бирачких кутија на Косову и Метохији, куповине гласова новцем и пакетима с храном, до постизборне крађе, која је имала следеће методе: преправљање или замена оригиналних записника и бирачког списка на путу од бирачког места до Републичке изборне комисије; један резултат у записнику, други број гласова у бирачком материјалу; поништавање листића на коме је заокружена опозиција и претварање истог у неважећи листић; избацивање гласова опозиције и убацивање других гласачких листића; додавање листића са гласовима за странке власти (40% гласало за УРС на бирачком месту у Ђилиану – „убедљиво“, нема шта); убацивање празних гласачких листића, с циљем да се подигне цензус и непожељни избаце из Скупштине Србије. Ту је и штампање гласачких листића друге боје и грамаже у односу на оригиналне. Ако се томе дода „медијско спиновање, прикривање и цензура“ (улога империјалне НВО ЦЕСИД, која је своје „спин“ послове „одрађивала“ за домаће слуге Империје од 5. октобра 2000. до данас), јасно је зашто је Бошко Обрадовић поставио оваква питања: „Где су данас медији који су својевремено ратовали против Милошевићеве диктатуре и крађе избора? Има ли разлике када изборе краде Милошевић и када краду демократе?“

Др Мила Алечковић, у сјајном тексту „И у свету се, у дану избора, гробља празне“, показала је, на основу књиге „Тридесет и шест начина да се украду избори“, француског бестселера, који се, пошто је прво издање распродато, више никад није прештампавао, каквим се све методама лопови на изборима служе у Европи и свету: ту су примене методе „фантомских гласача“ („живе“ у исељеним зградама, које још нису срушене, и у којима нема ниједног човека од крви и меса), „мртвих гласача“ (америчка изрека: „На дан гласања чикашка гробља се испразне“), непријављених гласача, подстанара, у земљама с великим бројем имиграната, измењених адреса, гласања на даљину (поштом)... Краде се приликом преношења гласачких кутија, „усмеравањем избора“ (када „објективне“ НВО, попут ЦЕСИД-а, унапред проглашавају фаворите), и, наравно, путем режима погодне преваре на самом бирачком месту. Мила Алечковић-Николић наводи један од новијих случајева из миле нам ЕУ: „Изборна крађа 2008 године, озваничена под именом *Крађа у чарапама*, извршена је у лепо украшеним доколеницима које су припадале председнику четвртог гласачког бироа градске општине Перпињан и активисти Саркозијевог УМП-а“. Професор др Јасмина Вујић, са Берклија, објашњава зашто је дијаспора онемогућена да гласа: „Режиму на власти није одговарало да дијаспора има глас у матици, јер би онда грађани Србије могли да чују независна мишљења о томе каква је заиста ситуација у ЕУ, колика је дубина економске кризе у свету, ко је у суштини крив за тешку економску ситуацију у Грчкој, Шпанији, Италији, Португалији и другим земљама ЕУ, да ли треба постати члан НАТО – пакта, да ли је Косово и Метохија најважнија српска реч и како то функционише демократија у коју се заклинју, и то на Западу“. Из апела јавних личности, 11. маја 2012 (27 угледних друштвених делатника га је подржало) види се циљ крађе гласова: „После свих пљачки добара извршених у име „срећне будућности“ треба покрасти и наше гласове како би се добила национално равнодушна и политички анемична скупштина /.../ Наш глас вреди онолико колико смо спремни да га бранимо.“ Иначе, Двери су јасно заузеле став да је увод у изборну крађу одлука Бориса Тадића да себи „скрати мандат“ (како је овај ЕУтописта именовао своју оставку, јер појам „скраћивања мандата“ у правном систему Србије не постоји). Академик Коста Чавошки је показао да је реч о противуставном чину, који се извргао у трећу кандидатуру Тадића за председника Србије. Двери су, први пут после обнове вишестраначја у Србији, ушле у подруме Републичке изборне комисије, и оствариле увид у бирачки материјал – ту је тек имало шта да се види (извештај је објављен у часопису), мада, како сведочи адвокат Дејан Живановић, представницима Двери РИК није дозволио уношење ни камера, ни лаптопова, па ни мобилних телефона, с једним јединим циљем – да се спречи прибављање материјалних доказа о изборној крађи. Адвокат Марко З. Пушица је, после свега, поставио питање о легитимитету Ђурђевданских избора...

Веома су битна и отворена писма Двери – Покрета за живот Србије упућена политичарима (Томиславу Николићу, Војиславу Коштуници) и кључ-

ним установама нашег народа (СА Сабору СПЦ, Српској академији наука и уметности, Удружењу књижевника Србије и Српском књижевном друштву), са молбом да се помогне у утврђивању истине о изборној крађи (и врх СПЦ, и САНУ, и УКС су, у петооктобарским збивањима, тражиле, помажући ДОС-у, да се поштује народна изборна воља, после чега се Милошевић повукао). Нико од оних којима су се Двери обратиле није одговорио на писмо. А онда је дата упоредна анализа изјава Мире Марковић после септембарских избора 2000. и жутокраких после Ђурђевданских избора 2012: по Мири Марковић, непризнавање изборних резултата од стране ДОС-а води дестабилизацији земље; по Драгану Шутановцу, непризнавање изборних резултата води дестабилизацији земље... Фотографије са протеста Двери против изборне крађе говоре и више од речи, а нарочито паролe, какве су се виделе само у протестним шетњама 1996/1997. („Гласаче из гроба није имао ни Слоба“, „Од Бодрума до подрума“, „Нема ЕУ владе ако се не краде“, „Борисе Тадићу, хоштаплеру похлепни“). И други политичари су били јасни (а онда се, углавном, ућутали): Иштван Пастор је био уверен да је Савез војвођанских Мађара покраден, Николић је тврдио да је изборна крађа већа него 2000. године, Коштуница је тражио формирање независне комисије, Велимир Илић је показао да се крало као у доба Милошевића, Вучић је рекао да су додатни листићи штампани у Пољској, и да их је у Србију пребацила фирма „Денда транс ДОО“, а Весна Пешић је указала „на тоталну узурпацију власти коју је извршила група људи чији је центар Борис Тадић и његов кабинет, група људи која влада, али је потпуно некажњива“. У тексту „Лакмус тест за Томислава Николића“ наводе се речи садашњег председника Србије, изговорене у интервјуу „Печату“ два дана пред други круг председничких избора: „МОЈА ПОБЕДА ОМОГУЋАВА ДА СРБИЈА САЗНА ИСТИНУ И О ИЗБОРНОЈ КРАЂИ И О СВЕМУ ШТА СЕ ДЕШАВАЛО“. Велики прилог истини о крађи избора је мали приручник за контролоре ДОС-а из септембра 2000, који је саставио један од кључних играча ДС-а, Горан Весић. Тамо све пише, а нарочито је битан став: „Ни под каквим условима не сме да се деси да материјал „путује“ према изборној комисији без пратње представника опозиције“... Слободан Јанковић је, у свом чланку „Превара у току“, показао зашто је посао Двери везан за доказивање крађе на изборима битан – овај број Двери остаће као један од прилога за политичку историју Србије и „за схватање да будућа влада – заснована на сумњивим мандатима – нема упориште ни у последњој илузији демократичности Србије данас: у могућности да гласањем бирамо власт“. Душан Мишковић, својевремено инструктор ЦЕСИД-а, показује како је могуће било извести изборну крађу, нарочито нас подсећајући на лажирани референдум о независности Црне Горе, чије лажирање не би било могуће без „пријатеља“ из ОЕБС-а, Мирослава Лајчака, који је, противно Уставу Црне Горе, проценат гласова довољних за отцепљење свео са 66,6% на 55%, после чега Ђукановићу није било тешко да прекроји резултате у складу са вољом НАТО олигархије.

Наравно, Двери не би биле то што јесу, да нису понудиле и излаз – Срђан Ного, у свом тексту наглашава да је развлашћивање тајкунских монопола, без којих избора у Србији нема, као и департизација државе, услов без кога се не може ако желимо да демократију сачувамо. Двери на крају нуде конкретне мере за спречавање изборних крађа: контролу бирачког списка, борбу за право да дијаспора гласа у што пунијем обиму, надзор регуларности изборног процеса на Косову и Метохији, контролу информационог система који подржава јединствени бирачки списак, изbacивање ЦЕСИД-а из изборног система, контролу штампања гласачких листића, као и њихове дистрибуције и повраћаја, озбиљно обезбеђивање бирачког места, итд. Дакле, право на трафике и у руке нови број Двери! НИЈЕ ГОТОВО – ТЕК ПОЧИЊЕ!

2012.

ЛАКМУС ТЕСТ ЗА ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА

А сада – одбрана уставног поретка

Без обзира на све, избор Томислава Николића за председника Србије, остварен у тешким условима изборних лоповлука владајућег режима, као и његова одлука да више не буде председник странке која га је кандидовала, него свих грађана ове земље, ипак је трачак наде на црном небу српске будућности. Веома брзо ће се показати да ли је тај трачак светлост пред зору, или увод у још дубљу таму и безизлаз за народ Светог Саве и Светог кнеза Лазара.

Томислав Николић ће, овог пута као човек од кога зависи одбрана уставног поретка Србије, ускоро полагати први испит из политичке принципијелности, тако неопходне у наше дане, а скоро заборављене личне и политичке врлине. Наиме, нови председник је, уочи другог круга избора, у интервјуу недељнику „Печат“ (217/2012, од 17. маја) рекао: „Истражићемо све неправилности и, уколико је то неопходно, РАСПИ-САЋЕМО НОВЕ ИЗБОРЕ”¹⁰. Затражићемо од оних код којих се налазе украдене вреће гласова да иступе и сведоче пред грађанима шта се тачно догодило. И обећавам да неће бити жртвених јараца, нити набеђених криваца у мојој истрази. Пратићемо траг доказа изборне крађе, макар водио и до Главног одбора ДС-а. Неће бити политичких миљеника у мојој администрацији. Бићу председник свих грађана и казнићу све који злоупотребљавају своја овлашћења, максималним казнама које закон предвиђа. /.../ На бирачка места стављали смо и људе који немају политичког искуства, попут самохраних мајки, људи без икаквих прихода којима се тог дана указала шанса да нешто зараде. Кад су потписивали извештаје и бланко записнике, нису знали да то може да се злоупотреби, а појединци из ДС-а користили су ситуацију да упишу у записнике

¹⁰ Подвлачење В. Д.

шта им одговара. Када су могли у Новом Саду да купе скоро све гласове у две месне заједнице, могли су да купе и скоро све чланове бирачког одбора на неким местима. Имамо, при том, једну ненормалну ситуацију, да нам се записници уопште не слажу са оним што је унето у Републичкој изборној комисији у софтвер као званични подаци. А најдрастичнији пример изборне крађе догодио се у Суботици. Док је лидер Савеза војвођанских Мађара Иштван Пастор још био искрен, тврдио је да су избори покрадени и донета је одлука да се поново преброје сви гласови у Суботици. Утврђено је да само Пастору недостаје трећина гласова, око 30.000. Било је између 14 и 16 цакова и ниједан није исправан, нити се слажу унети подаци са стварним стањем... СВЕ У СВЕМУ, ТО ЈЕ ВЕЛИКИ УДАРАЦ НА ДЕМОКРАТИЈУ, НА СЛОБОДУ ИЗБОРА, И ОСНОВ ЗА НАШ ЗАХТЕВ ДА СЕ ИЗБОРИ ОДРЖАНИ 6. МАЈА ПОНИШТЕ“¹¹. У Споразуму председника ДСС-а Војислава Коштунице и СНС-а Томислава Николића о подршци у другом кругу председничких избора изричито је речено: „Председник СНС Томислав Николић и председник ДСС Војислав Коштуница сагласни су да постоји оправдана сумња да је дошло до озбиљних изборних нерегуларности и изборне крађе 6. маја. Утврђено је, уз многобројне друге нерегуларности, да недостаје двадесет цакова са изборним листићима, а власт упорно одбија разуман предлог да се поново преброје гласови.“

На основу свега што је Томислав Николић јавно рекао уочи 20. маја 2012, покрадени грађани, међу којима је и потписник ових редова, хоће да верују да ће нови председник Србије, чим ступи на дужност, формирати једну истински независну комисију која ће, на основу доступног материјала, показати како је спроведена најсрамнија крађа избора у новијој историји српског парламентаризма. Ту ће се Николић показати као неко ко испуњава најважнију дужност председника Србије, а то је заштита Устава, који људима гарантује право на поштене, слободне и непокрадене изборе, без којих је демократија, која је на првом месту ПРОЦЕДУРА, немогућа. Уосталом, Николић је један од учесника у саздавању митровданског Устава Србије 2006, и њему улога бранитеља овог највишег правног акта не сме пасти тешко. Ако буде очистио Аугијеве штале србијанског парламентаризма, грађани Србије ће га ценити због испуњеног обећања.

¹¹ Подвлачење В. Д.

„Сумњива улога Двери“?

У интервјуу датом „Печату“ Томислав Николић је, о Покрету Двери – За живот Србије рекао следеће: „Са Дверима никад нисам сигуран на чему сам. Не знам за кога раде. Нападали су ме у кампањи да сам гори од Тадића, сада позивају на бојкот. Што се мешају у изборе ако немају кандидата? Што не кажу за кога су, пошто је јасно да ће Србија 21. маја имати председника? Они су упутили позив њиховим члановима да не гласају за мене. Разговарао сам са њима после првог круга, и нека су живи и здрави са својим задацима које имају. Мислим да они помажу ДС-у“. У ствари, ко су Двери? И може ли им се веровати? И да ли су помагали Тадићу?

Овај новоосновани политички покрет (радили су, као патриотска НВО, од 1999. до 2011. године), био је највеће изненађење избора: упркос медијској блокади и веома скромним средствима за ширење својих ставова у јавности, успели су да освоје (по званичним подацима са више него сумњивих избора о Ђурђевдану 2012.) око 4,3% гласова; то јест, преко 200.000 људи гласало је за Двери. Њихов политички став веома је „транспарентан“: покрет се изричито противи уласку Србије у НАТО и ЕУ, англоамеричку творевину која је на ивици расапа. Залагати се за улазак у ЕУ сада, када је тај расап очит сваком, осим онима који су себе лишили политичког вида, исто је што и желети ући у Варшавски пакт 1988. или у СФРЈ 1990. године, што ће, по мишљењу дверјана, догађаји веома скоро показати. Главни извор сукоба између СНС-а и Двери у предизборној кампањи био је везан за начелно питање: наиме, Томислав Николић се ИЗРИЧИТО залагао за ЕУ интеграције Србије, и у томе се није разликовао од свог противкандидата, творца некрофилне пароле да ЕУ НЕМА АЛТЕРНАТИВУ. Управо због тога су Двери критиковале његове ставове, а председнички кандидат овог покрета, Владан Глишић је рекао да нам није потребна „мусавија верзија Бориса Тадића“. Тек уочи 20. маја, у споразуму са ДСС-ом, Томислав Николић је обећао да ће о питању „да ли је у интересу Србије да буде политички неутрална држава или би Србија требало да буде чланица ЕУ“ расписати СЛОБОДАН РЕФЕРЕНДУМ, што су Двери поздравиле, верујући да ће Николић одолети свим притисцима и тај референдум заиста расписати.

А зашто су Двери позивале на бојкот другог круга председничких избора? То се дешавало непосредно после Ђурђевдана 2012. зато што је први круг избора покраден, а Двери се понашале у складу са ставом др Војислава Коштунице, исказаном у отвореном писму Слободану Милошевићу („Да-

нас“; Београд, 5. октобар 2000, стр. 3): „Ми ни у какав други круг не можемо да идемо, јер бисмо тиме постали саучесници у крађи изборних гласова. Превара из првог круга се не може поништити другим, петим или ко зна којим кругом“. У самој седмици уочи 20. маја, дверјани су позивали на стварање заједничког фронта покрадених против прекрајања изборне воље грађана, не настојавајући на причи о другом кругу, иако је бојкот другог круга био логичан. Јер, превара жутокраке коалиције изборних лопова била би разобличена неуласком у други круг председничких избора и одбијањем ДСС-а и СНС-а да прихвате верификацију својих мандата у Скупштини Србије. Никакви улични протести, никакав хаос – само неприхватање лоповлука исказано начелним ставом према лажираној скупштинској већини: то је био (а и остаје) предлог Двери за увод у расписивање нових избора. Када би настала криза парламента, били би расписани нови избори, чији би услови били сасвим другачији, почев од медијских. (Уосталом, у свом интервјуу „Печату“, Томислав Николић је јасно рекао да у нашим медијима, под влашћу Тадића, „влада трулеж“). И сам Николић се двоумио да ли да иде у други круг председничких избора, што се јасно види из његовог споразума с председником ДСС-а, Коштуницом, где стоји: „И ПОРЕД ОПРАВДАНЕ СУМЊЕ У ИЗБОРНУ КРАЂУ, ПРЕДСЕДНИК СНС-а ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ ЈЕ ДОНЕО ОДЛУКУ ДА ЈЕ У ИНТЕРЕСУ СРБИЈЕ ДА СЕ ОДРЖИ ДРУГИ ИЗБОРНИ КРУГ“¹². Дакле, Николићева одлука о изласку у други круг није била нешто саморазумљиво, него је донета у ходу и на основу извесних процена. Предлажући свој пут за излазак из кризе настале крађом на изборима 2012, Двери се нису бориле за Бориса Тадића, него су нудиле другачије решење од Николићевог и СНС-овог, јер су имале своју процену политичке ситуације. Треба се надати да ће Николић, у складу са својим предизборним обећањима, бити председник и оних грађана Србије чије се политичке процене и ставови разликују од његових ставова, и да ће право на „мешање у изборе“ председника Србије имати и они који немају свог председничког кандидата, што је Николић показао потписивањем споразума са странком која такође није имала свог председничког кандидата. Двери нису позивале своје чланове да не гласају за Николића из два разлога: а) нису класична партија и немају чланство, него су политички покрет који се бори против партократије; б) гласачи Двери нису обична „машинерија“, него углавном људи разочарани у резултате досадашње србијанске демократске праксе, који су о изласку на биралишта 20. маја одлучивали на основу информација о крађи у првом изборном кругу. Понављајући своју

12 Подвлачење В. Д.

оптужбу да Двери раде за странку Бориса Тадића, Николић је дошао у противречје са извесним чињеницама. Не треба заборавити: Двери су прве, јасно и гласно, још у ноћи између 6. и 7. маја 2012, указале грађанима Србије да је владајућа странка са својим партнерима ПОКРАЛА изборе у Србији, и први су понудили доказе о томе. Тек касније су се огласили сви остали, укључујући и Српску напредну странку. Организовали су и протесте против изборне крађе, који су врхунац имали 17. маја, великим скупом у Београду под називом „Траговима изборних крађа“. На том скупу, ношена је лутка Бориса Тадића у робијашком оделу, и певало се: „Тадићу Борисе, спаси Србију и губи се!“ Појављивали су се и на медијима блиским напредњацима, објашњавајући грађанима шта се стварно догодило на Ђурђевдан 2012. Зато се искрено треба надати да је Николићева прича о Дверима као сарадницима Тадића, Ђиласа и осталих ДС-СПС-УРС-ЛДП играча ипак имала само сврху предизборне пропаганде, и да ће он, као председник свих грађана, а не више Српске напредне странке, умети да разликује пропаганду од стварности. Не треба заборавити да су Двери, још у току предизборне кампање, нудиле свим опозиционим странкама заједнички фронт против Тадића и компаније, под условом да после избора са њим и његовима нико од опозиције не сарађује, док је Николић, како је изјавио у интервјуу „Печат“, очекивао подршку Верољуба Стевановића, Драгана Марковића Палме и других чланова коалиције „За европску Србију“.

Човек се веже за реч

У разовору за „Печат“, 17. маја 2012, Николић је рекао: „Ако ја победим, спречићемо пропаст државе. Борићемо се за опстанак Космета у Србији; док смо живи ја и сви чланови СНС-а, борићемо се за Космет у Србији. Испитаћемо и уставност Статута Војводине. /.../ Преиспитаћемо и противуставне преговоре о судбини Космета које је водио Борко Стефановић /.../ Моја победа омогућава да Србија сазна истину и о изборној крађи и о свему шта се дешавало. Иначе, остајемо у 19. веку. Хоћу да се утврди истина, па макар после тога и губио изборе“.

Нови председник Србије је изговорио речи које значе најчвршћа обећања. Од испуњења тих обећања не зависи само његова политичка каријера, него и будућност Србије. Зато с пажњом, већом него икад, чекамо остварење тих обећања.

2012.

ИЗБОРНА КРАЂА НА ВЕЛИКИ ПЕТАК 2016.

Христос је распет на Велики петак пре скоро два миленијума. Суђено му је немилосрдним кршењем процедуре и јеврејског и римског закона.¹³

Једно страшно ругање праву и правди десило се на Велики петак 2016. у Србији, захваљујући бахатости бана-диктатора Србије Александра Вучића и спремности Републичке изборне комисије (част изузецима!) да му служи у гажењу права и правде. Бана-диктатор Вучић је, наиме, још у 21 час 24. априла, тек сат времена по затварању биралишта, јавно рекао да коалиција Двери-ДСС није прешла изборни цензус, и да се то „неће мењати“.

Пошто нема места за случајност пред Богом, како је говорио Свети Јован Кронштатски, јасно је да неправда учињена на дан првог Великог петка има непосредну везу са неправдом учињеном овог Великог петка у Београду. Наравно, било би дрско и претенциозно поредити неправду учињену Богочовеку са неправдом учињеном бирачима Србије и једној политичкој коалицији; али, сасвим је јасно и логично – кршење права и правде насртај је на Богом благословени поредак у друштву, који може и мора да почива на правној сигурности и поштовању права – између осталог, и изборног права.

Закон је на једној страни, а на другој незаконоје. Није случајно Свети Павле тајну антихриста звао „тајном незаконоја“. Нису случајно безбожни комунисти после рата спровели изборе са „ћоравим кутијама“, пуне претњи и насиља, када су Србе претварали у Титово робље. Борбени безбожници су увек и неправедници. Наша химна је химна Богу правде.

Наравно, није нимало случајно ни то што су коалицији Двери – ДСС цинично узели један глас, да би је спустили испод цензуса. То, по мом мишљењу, није Вучићев рукопис. Он би, какав је, узео бар стотинак гласова, да изгледа уверљиво. Ово је порука светских моћника, који су исто то урадили 2012, када су Томиславу Николићу честитали изборну победу три сата пре затварања биралишта, па се после извинили (као, „случајно“ – ЕУ грешком честитала Николићу сатима пре затварања биралишта).

¹³ Види: „Суђење Исусу – Правни аспекти“, едиција Рани радови, Жељко Степановић, Правни факултет, Београд.

И један глас испод цензуса, и честитка, пре затварања биралишта, Николићу који је довео на власт Вучића поручују нам свима: „Ето, ми владамо, а ви сте нико, и ништа нам не можете! Ви сте Индијанци у резервату Србија, и труд вам је узалуд!“

Остало нам је, међутим, да трезвено, одговорно и сложено, на изборима који се понављају 4. маја 2016, покажемо „господарима из сенке“ и њиховом клоуну Вучићу, који је умислио да је нови Тито, да Србија не одустаје од своје слободе, поготово од слободе избора. Зато, напред у слободу!

30. април 2016.

БОЈКОТ ЛАЖНИХ ИЗБОРА КАО ОДБРАНА ДЕМОКРАТИЈЕ

Право на грађанску непослушност

У преамбули америчког Устава из 1776. речено је да облике владавине, који су одавно створени, не треба мењати због небитних и пролазних узрока, јер искуство показује да су људи склонији да трпе зло док је подношљиво радије него да се служе својим правом да мењају навикнуте форме живота. Али када дуги низ злоупотреба и насиља непрестано има за циљ само једно – кад се открије настојање да се народ потчини апсолутном деспотизму, тај исти народ има и право и обавезу да свргне такву власт и створи нове гаранције да би обезбедио будућу безбедност.

У редакцији француске Декларације права човека и грађанина из 1793. истакнуто је, у члану 33, да „отпор угњетавању проистиче из других права човека“, а у члану 35. стоји да „када власт нарушава права народа, устанак је народу и сваком његовом делу свето право и неодложна дужност“.

У Уставу Немачке, члан 20, стоји да народ има право да се дигне против сваког ко покушава да измени уређење државе засновано на социјалној правди и демократији.

У члану 23. Повеље основних права и слобода Чешке из 1991. године стоји да „грађани имају право да се успротиве сваком ко посегне на демократски поредак остварења права човека и основних слобода, које су установљене Повељом, ако се делатност уставних органа и реално коришћење средстава, предвиђених законом, покаже као немогуће“. Ако живимо у демократском друштву, онда знамо да народни суверенитет значи следеће: народу припада право да успоставља и уставом чува успостављену власт; народ сам бира своје представнике и има право да их периодично смењује; народ има право на непосредно учешће у разради и примени закона путем народних иницијатива и референдума; легитимност власти почива на народном признању те власти и вредности на којима је власт заснована; у складу са природним правом, на коме почива идеја суверености народа, народ има право да пружи отпор свакоме ко покушава да на силу промени уставни поредак, дограби власт и покуша да влада кршећи Устав и законе земље.

Када ауторитарна власт, која се представља као чувар поретка, постаје извор озбиљних друштвених проблема, народ има право да се супротстави узурпацији власти. То је зато што други облици остваривања народног суверенитета у доба аутократије постају формални, лишени садржине. Манипулација изборним и партијским законодавством, контрола јавног мњења преко неслободних медија, апсолутна узурпација свих установа, праћена непрестаним гажењем Устава и закона, приморава заједницу да се супротстави.

Бојкот лажних и нелегитимних избора једна је од форми тог супротстављања.

Патриотској јавности која страхује од „обојене револуције“

Да ли постоје разлози за бојкот и протесте везане с њим? Да.

Да ли председник Србије, уставорушитељ Александар Вучић, игнорисањем опозиционих захтева да се отворе медији и створе услови за слободне изборе дестабилизује политичку ситуацију у Србији? Да.

Да ли игнорисањем и клеветањем опозиције у земљи и иностранству, Вучић ствара услове за друштвене сукобе?

Да, пошто је у парламентаризму опозиција саставни део система власти.

Да ли постоје национални или државни разлози због којих патриоте треба да прећуте свакодневно брутално кршење Устава и закона од стране овог режима?

Не!

То истовремено не значи да сличних кршења права није било у прошлости, нити да их неће бити у будућности. Међутим, слободни грађани се разликују од поданика по томе што су спремни да се увек боре за своја законом гарантована права и то независно од тога да ли ће та борба бити успешна или не.

Ако грађани нису спремни да се боре за право на приватност, право својине, заштиту породице, слободу избора, слободу медија, неће бити спремни ни да се боре за Отаџбину.

Неморална је и неуспешна патриотска политика, која у име наводних државних и националних циљева заборави правну државу и права тзв. „обичног“ човека. Ако патриотска политика заборави правну државу и „обичног“ човека и његова права, сетиће га се тобожњи „борци за људска права,“ али они „лове“ људе како би их увукли у превратничке мреже. Наш циљ мора бити и остати обнова на Уставу и законима заснованог државног поретка.

Држава или разбојничка банда

Држава се од разбојничке банде не разликује према томе да ли има монопол физичке принуде, јер није тешко замислити друштво у коме је државни апарат принуде атрофирао, а мафија последично стекла монопол у сфери фи-

зичке принуде. Држава се од разбојничке банде разликује према циљу у чијој је служби монопол физичке принуде. Док мафији монопол физичке принуде служи за пљачку, држави би морао да служи за остварење идеала правде, јер због тог циља људи формирају државе и поверавају вршење власти изабраним представницима.

Једном речју, није легитимна свака власт, нити су легитимни сви закони које једна власт доноси. Легитимна је само она власт која је ограничена правом, при том се мера легитимитета права, односно закона и данас мери Локовом мером, према којој је циљ закона да очува и увећа слободу свих грађана у једној држави.

Основно јемство слободе је подела власти, без које, речју француске Декларације права човека и грађанина, нема у једној држави уставне владавине. Држава у којој је једно лице концентрисало сву политичку моћ у својим рукама, може формално да има устав, као што је у међуратној Немачкој Хитлер до 1945. године формално оставио на снази Вајмарски устав, али у тој држави због непостојања стварне поделе власти нема уставне, односно ограничене владавине.

Србија за владе Александра Вучића у правном погледу све више подсећа на Немачку из 1933. и 1934. године. Србија има Устав и у њему формално проглашену поделу власти, али у стварности има председника Републике који суштински одлучује о стварима из надлежности других органа и грана власти и који је уз то функцију председника државе противустановно потпуно ставио у службу шефа партије. Иако формално постоји Устав, у Србији не постоји владавина права, јер је Александар Вучић погазио начело поделе власти без кога се не може говорити о постојању владавине права. То, међутим, нимало не брине вашингтонске и бриселске комесаре, јер они и не живе у колонији Србији, као што нису живели ни Черчилови сарадници који су Југославију изручили Брозозим комесарима.

У Србији се већ годинама доносе закони који умањују елементарне слободе и права људи, све у интересу клике на власти, као и у интересу њихових иностраних покровитеља, тзв. страних инвеститора. Власт Александра Вучића не само да континуирано умањује стечена права и слободе појединаца, пре свега у области рада, политичка права, право својине, већ има намеру да одузме елементарну политичку слободу једном делу нашег народа кога планирају да изруче, заједно са делом државне територије АП КиМ, сепаратистичкој нарко-банди.

Пошто је Александар Вучић изашао ван оквира Устава и пошто у Србији имамо посла са једном самовољном влашћу, која доноси одлуке у свом, а не у интересу грађана, грађанима је преостало само да се супротставе таквој арбитрарној и тиранској власти. Зато што „Бог није створио народ да буде роб своје владару, да само слуша његове заповести биле оне добре или лоше, него је Бог створио владара зарад добра поданика“ (холандска Декларација независности од 1581). Ми смо дужни да на наше потомке пренесемо неумањене слободе и права за која су се наши преци у Краљевини Србији изборили још у 19. веку. За право слободног гласа лила се крв најбољих међу нама од 1804. до 1918, и

касније. Док је на Западу право на отпор угњетавању ушло у декларације права, ми Срби смо га овековечили у поезији, заветним Његошевим стиховима „Ал’ тирјанству стати ногом за врат, довести га к познанију права, то је људска дужност најсветија“. Зато подржавамо бојкот избора у доба Вучићеве тираније, и све врсте ненасилног отпора у служби слободе и демократије. Нека нам свима на уму буде опште добро, а не појединачни интерес.

2019.

**Коауторство са
Зораном Ћворовићем**

У ПОХВАЛУ ЈЕДНЕ ДОСЛЕДНОСТИ/ ДВЕРИ СРПСКЕ, ДАНАС И ОВДЕ

Двери српске у ванредном стању

Ако се неко у доба ванредног стања проглашеног због пандемије вируса корона понашао доследно и одговорно, биле су то Двери српске. Уз поштовање донетих мера, стално је указивано на противустановност многих одредби ванредног стања.¹⁴

Истовремено, Двери српске су се јасно определиле да бране права верујућих – пре свега, право на Литургију за највећи празник хришћанске вере, Васкрс. У саопштењу Двери је јасно речено: „Одлазак на Васкршњу свету литургију није никакво инађење нити фанатизам већ насушна духовна потреба верујућег човека. Верници су у протеклих месец дана показали висок степен друштвене одговорности, били веома дисциплиновани и поштовали су све прописане државне превентивне мере како би се спречило ширење нове заразне болести. Сада смо, међутим, дошли до основног питања наше вере. Васкрсење Христово је суштина Цркве и православља и без овог празника наша вера нема смисао. Ово није политичко питање већ најдубљи тренутак исповедања вере са којим хришћани не могу правити компромисе. Нико од нас не жели да прави проблем држави или шири епидемију, већ напротив сви желимо да се максимално испоштују све мере заштите здравља као што се то ради свакога дана приликом одласка на посао, у банку, продавницу или пошту. Не разумемо зашто је онда – после месец дана строгог придржавања свега – ових неколико сати на васкршњем богослужењу на отвореном уз поштовање физичког дисципланања толико велики проблем, а нису свакодневне гужве у супермаркетима? И даље не можемо да прихватимо да ће кућни љубимци у Србији имати већа права од верника.“¹⁵

14 <https://dveri.rs/2020/04/28/55811/bosko-obradovic-vanredno-stanje-u-6-slika/>

15 <https://dveri.rs/2020/04/15/55578/srpski-pokret-dveri-odlazak-u-crkvu-na-vaskrs-nije-inacjenje-vec-nasusna-duhovna-potreba-pravoslavnih-vernika/>

Овим су, по ко зна који пут до сада, Двери показале да су једина политичка организација која истински брине о правима верујућих у Србији. Православни би то требало да имају у виду, поготово ако им се чини да баш нико не брани њихове верске слободе. За разлику од државе Србије, у којој Уставни суд срамно ћути с тим у вези, Уставни суд Немачке је поништио забране окупљања верника под изговором борбе против пандемије.¹⁶ Двери су се и овде показале као доследни уставобранитељи.

Тако је и када су у питању предстојећи Вучићеви избори, донети упркос свим околностима које налажу њихово одлагање.

На изборе – да или не? Не, не и не!

Двери српске су, својом одлуком да не изађу на лажне изборе Александра Вучића (иако је било неких који су тврдили да ће Двери на изборе изаћи¹⁷), остале доследне заштити својих програмских ставова и претходно обнародованих политичких захтева.¹⁸ То су учиниле на основу оцене тренутног политичког стања у Србији и упркос интереса иностраног, пре свега западног, фактора. Тиме су, опет и опет, показале да нису лажна, него права, демократско-патриотска опозиција и да имају будућност на политичкој сцени Србије, ако Србија, као таква, потонула у мрак лажи и издаје, уопште има будућност, за шта се Богу молимо и на чему свим снагама радимо.

Повратак у Скупштину?

Да ли се вратити у Скупштину Србије, било је прво питање на које је требало одговорити. Контрапитање је гласило: да ли су се на било који начин променили услови скупштинског рада, због којих је опозиција започела са бојкотом Народне скупштине (даље: НС)? Ништа се није променило, јер је, пре свега, још увек на снази рестриктивни Пословник, заоставштина другарице Чомић, који не пружа довољну могућност (чак и у случају формирања посланичког клуба) Дверима, а ни осталој правој опозицији да јавност упозна са, пре свега, правном и економском анализом мера предузетих током ванредног стања. Имајући у виду да нису отпали разлози који су раније истакнути у прилог бојкота рада НС, власт би, да се опозиција вратила у скупштинске клупе, имала и времена и могућности на претек да током седнице НС, а потом и у контролисаним медијима, укаже на недоследност опозиције. При томе, ар-

16 <http://borbazaveru.info/content/view/12840/1/>

17 <https://www.glas-javnosti.rs/izbori-2020/dveri-ipak-izlaze-na-izbore-7630>

18 <https://dveri.rs/2020/05/10/56050/bosko-obradovic-dveri-ostaju-verne-sporazumu-sa-narodom-bojkot-izbora-na-svim-nivoima/>

гумент недоследности најтеже би погодио управо Двери, које сем оригиналног програма, доследности и части немају други, материјални капитал. Од урушавања угледа Двери су могли да профитирају разни квази-патриотски квази-опозиционари који иду на Вучићеве изборе САСВИМ СВЕСНИ да он исте организује да би предао Косово и Метохију.

Климоглавци, а не Скупштина

Истовремено, показало се да су Двери свесне да је Скупштина Србије сазвана за потврду уредби које је Влада доносила током ванредног стања с циљем да буде представљена као велика манифестација победе државе над пандемијом, па би свака критика (а, како рекосмо, времена за озбиљну стручну правну и економску критику није било) владиних мера била представљена у јавности као антидржавна, а не као антивучићевска и антинапредњачка. Бојкотом рада такве Скупштине показано је да су њене одлуке о потврди ванредног стања политички нелегитимне, што је посебно важно у ситуацији у којој Уставни суд ћути о нелегалности, односно протиуставности уредби владе и наредби министра унутрашњих послова. Одузимањем легитимитета седници НС која је потврдила акте донете током ванредног стања, одузет је легитимитет целокупном политичком процесу, на чијем почетку стоји ова седница НС, а који треба да се оконча изборима; у том процесу ће владина политика током ванредног стања представљати један од кључних адута за Вучићеву изборну кампању. Уосталом, за пропагирање такве, тобож државочуварне, а не вулгарно вучићевске, политике као нове изборне платформе, мобилишу се већ различити лажљивци из тзв. „струке“. Двери су се, овим бојкотом, показале у изванредном светлу доследности.

Услови за изборе

На изборе се може изаћи само ако буде испуњен раније основни захтев Двери и Савеза за Србију: формирање техничке, или боље речено, изборне владе, уз испуњење још једног претходно истакнутог услова да од формирања такве владе до спровођења избора мора проћи најмање шест месеци. Све друго било би израз недоследности, која, понављамо, може да угрози само оног ко се у јавности доживљава као доследан, а то су, пре свега, Двери. Двери нису имале разлога да пристану на било какве Вучићеве мрвице, јер се издајник Вучић, а не Двери налазе у ситуацији да под притиском Запада како зна и уме обезбеди легитимитет будућем сазиву Скупштине, коме је већ опредељена улога верификатора издаје у форми споразума о признању и разграничењу са тзв. „Републи-

ком Косова“.¹⁹ С обзиром на овај интерес наших непријатеља, уз извесне разлике (јер се Брисел и америчка „дубока држава“ залажу за признање садашњег стања, док Трамп „гура“ предлог тзв. Разграничења), баш је и донета одлука Двери о неучествовању на изборима. Једино формирање изборне владе и шестомесечни период њеног рада са ослобађањем медија, пружа могућност Дверима и другим поборницима одбране КиМ да спрече формирање двотрећинске скупштинске већине за издају Косова. Једном речју, како из разлога доследног поштовања раније формулисаних основних политичких захтева Савеза за Србију (чији су један од оснивача баш Двери), тако и из разлога националног политичког интереса, оправдан је бојкот Вучићевих лажних и срамних избора. Пошто ће се такви избори одвијати под хипотеком последица ванредног стања, степен неслободе ће бити још већи, уз наставак примене мере ограничења јавних скупова. Вучићев режим је окувао своје политичке противнике свим могућим букагијама (пре свега медијским), а од њих тражи да трче маратон. Нека издајник игра своју игру, истински родољуби у њој не смеју учествовати. И Двери су свима ставиле до знања да у таквој игри неће да учествују.

Против крипто-ванредног стања

Управо имајући у виду да је политички живот додатно ограничен – што је последица мера заосталих из ванредног стања, Двери су спремне да анимирају јавност око супростављања таквом крипто-ванредном стању и на тој ствари додатно делегитимишу будуће изборе и Скупштину проистеклу из њих. То подразумева спремност да се и, упркос режимским забранама, људи окупљају и протестују; што је важно – треба се оглашавати широм земље. Двери то већ раде – од протеста испред Скупштине Србије, који је представљен као напад на несрећног ријалити-посланика Ристичевића²⁰, до протестних вожњи по градовима у унутрашњости.²¹ Резултате такве борбе треба препустити у Божије руке, јер управо немирењем са лажју и злом, без обзира на исход тог немирења, Двери оправдавају своју егзистенцију у историји српске политике.

Шта је политички успех?

Не заборавимо Ивана Иљина: „Истински политички успех доступан је једино оном ко се лати свог посла одговорно и са љубављу /.../ Историја познаје мноштво живих примера да масе уопште нису желеле вршење истинске поли-

19 <https://dveri.rs/2020/04/23/55758/srpski-pokret-dveri-vucic-sprema-izdaju-kosova-i-metohije-na-letu-posle-izbora/>

20 <https://dveri.rs/2020/05/09/56041/sns-ne-kultura/>

21 <https://dveri.rs/2020/05/10/56053/bukom-protiv-diktature-sirom-srbije/>

тичке власти и њој одговарајућих програма, већ су жуделе за антиполитичким и противдржавним предлозима демагога /.../ Али, мудри и опстојни људи не смеју тиме бити саблажњени; они морају чувати своје схватање и свој програм, чак и када им то прети изолацијом и истрагама /.../ Дакле, ваља разликовати истински и умишљени политички успех. Приватни, лични животни успех „тиранина“ јесте умишљени успех. Истински успех је јавни успех и расцвет народнога живота. Ако се неко задовољи изградњом своје личне каријере, и пренебрегне благостање народа и расцвет његовог националног живота, онда је он издајник свог народа и државни злочинац /.../ Политика је, пре свега, служење – не „каријера“, не лични животни пут, не задовољење таштине, честољубивости и властољубља. Ко то не разуме, или не прихвати, тај није способан за истинску политику: он може једино да је искривљује, квари и од ње чини карикатуру или злочин.“

Двери нису хтеле да изађу на овакве изборе јер дверјани нису квислинзи Вучићеве крипто-окупације. И квислинзи могу бити само они који су од почетка пристали на лажне изборе, без обзира да ли су „патриоте“ или „грађанисти“.

Двери су плод саборног труда и дводеценијске борбе толиких и толиких људи, а Косовски завет је дверјанска основа. Они нису пристали да их Вучић користи за легитимизацију своје издаје. Преломили су онако како пише: „Земаљско је за малена царство, а небеско увек и довека“.

Уместо закључка

У овом тренутку, Бошко Обрадовић, челник Двери, проводи сате испред Народне скупштине Србије и неузимањем хране указује на намеру издајника Александра Вучића да туђину преда Косово и Метохију.²² Бошко Обрадовић је из пијемонтске, шумадијске Србије, из краја у коме је, Бојем на Љубићу 1815, почело коначно ослобођење српског народа. У овом крају је, 1893, избила Горачићка буна, којом је јасно речено: народ је извор и увор суверености, мера и провера демократије. То је крај који се дичи Танаском Рајићем, али и херојима борбе за народна права у 19. веку, попут сељачког трибуна Ранка Тајсића. Ово је лични чин Бошка Обрадовића, који сви ми, што нам је на срцу Србија, можемо да подржимо – јер, Косово и Метохија тичу се сваког појединачно и народа као целине.

Истовремено, време је да сви као један устанемо у одбрану Устава и закона, права и правде, јер правда држи земљу и градове, а наш Бог је Бог правде, Ко ме смо испевали химну! Против издаје, а за Завет – то је наш пут!

Како радили, тако нам Бог помогао!

Коауторски текст са Зораном Чворовићем

Интернету приступљено 10. маја 2020. године

²² <https://dveri.rs/2020/05/10/56066/dveri-podrzimo-licni-cin-sevarlica-i-obradovica/>

ЗАШТО ЈЕ БОШКО ОБРАДОВИЋ НА СТРАЖИ ИСПРЕД НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ СРБИЈЕ?

Као православни Србин

Ако га, као православног Србина, питају шта ради, Бошко Обрадовић може рећи да пости најстрожом врстом поста, потпуним уздржањем од узимања хране, и моли се Богу за свој народ, са свих страна угрожен издајом режима Александра Вучића. На тај начин, он даје свој скромни допринос одбрани Косова и Метохије у саставу ове земље. Јер Косово и Метохија нису само територија, него и идентитет. Питање одбране Косова и Метохије је не само национално него и прворазредно уставно питање. Али је, увек и свагда, и хришћанско питање. На олтар Косовског завета приносе се жртве – једна од њих је пост и молитва. До сада Бошка Обрадовића, а однедавно и Ивана Костића. Оба народна посланика знају да је „земаљско за малена царство, а небеско увек и довека“.

Као грађанин ове земље

Ако га, као грађанина ове земље, питају шта ради, онда је јасно: он користи своје право на борбу против тираније грађанском непослушношћу. Јер, како данас будемо успешни у одбрани територијалне целовитости и суверенитета Републике Србије и Косова и Метохије, тако ћемо и сутра моћи да заштитимо наша лична и политичка права.

Године 1848, амерички мислилац и јавни делатник, Хенри Дејвид Торо, одбио је да плаћа порез због рата САД са Мексиком и неправде робовласништва. Зато је отишао у затвор. Легендарни вођа индијског покрета отпора, Махатма Ганди, каже: „Грађанска непослушност означава кршење закона од онога који пружа отпор, на грађански, односно ненасилни начин.“ Страда он, а не други.

По Хани Арент, грађанска непослушност није превратничка делатност. Грађанском непослушношћу човек не може да нашкоди другима, него себе приноси на жртву. Ненасиљем се, тврдио је Ганди, може постићи исто колико и насиљем, само ако се ненасиље исправно користи. Оваква борба не служи

појединачном, него општем интересу; има морално и законски оправдан циљ; обраћа се осећању заједнице за правду.

Они који протестују спремни су да поднесу и последице, јер им циљ није рушилачка акција, него поправљање и очување институција.

Ганди је сматрао да чак и упорни појединац може постићи успех грађанском непослушношћу. У историји је било успешних примера грађанске непослушности, какви су отпор закону који је забрањивао помагање робовима у доба кад је робовласништво било признато у неким државама САД, покрет за признавање гласачког права жена, Гандијев отпор према британским законима, грађански покрет под вођством Мартина Лутера Кинга (који је, са своје стране, тврдио да је грађанска непослушност друштвено стабилизујући фактор између пасивности и насиља), отпор апартејду у Јужној Африци и студентски протести против рата у Вијетнаму.

У том смислу грађанска непослушност је, како рече један политички мислилац, саставни део „демократског процеса који добро функционише“.

Као политички делатник

Живимо у веома тешком друштвеном тренутку у Србији. Нагомилали су се сукоби и створила се атмосфера грађанског рата. Све то иде у још горем правцу како долазе избори 21. јуна. Ти избори су недемократски, јер нема никаквих нормалних услова за њих. Ти избори су и здравствено небезбедни јер се одвијају у времену пандемије, а ти избори су и противуставни.

Својим личним чином уздржавања од хране, Бошко Обрадовић никога не позива на подршку себи, већ позива све грађане да усмере пажњу на оно што се у Народној скупштини догодило у сенци напредњачке представе уз покушај да се обесмисли штрајк глађу опозиције, тиме што је власт започела штрајк глађу против те исте опозиције. Напредњачки покушај је, као и увек, био сраман и ругалачки, и зато је пропао: не постоји земља на планети где власт „штрајкује глађу“ против опозиције.

Не заборавимо на још једну срамоту: изборни закони су званично промењени, тако да су избори најављени за 21. јун 2020. расписани по једном закону, а реализоваће се по другом, измењеном. Због тога је Српски покрет Двери покренуо захтев за оцену уставности избора, који су, како рекосмо – недемократски и здравствено небезбедни. Логично је да се формира техничка прелазна влада и избори одложе за шест месеци, па нека, уз слободу медија, победи бољи.

Остаје да се види да ли је Уставни суд још увек у самоизолацији или ће напokon да почне да ради свој посао. Било би крајње време.

Ту је и захтев да се донесе привремена мера обуставе изборног поступка и због тешког нарушавања начела поделе власти из члана 4. Устава РС, зато што председник Републике, као један од носилаца извршне власти, јесте и носилац

једне од изборних листа за избор законодавног тела. Такође остаје да се грађани Србије увере због чега се Александру Вучићу жури на изборе у време пандемије, ако знамо да су одложени председнички избори у Пољској, да је одложен референдум о промени Устава у Руској Федерацији, а да још увек нису дефинисани ни избори у Северној Македонији, који је давно требало да се одрже.

Опет једно духовно питање

Неки, наводно „ултраправославни“, нападају Бошка Обрадовића и кажу да оно што он ради није пост, него самоубиство. То, наравно, није тачно. Реч је о строгом посту, какав није непознат православној вери. Обрадовић не узима храну, али пије воду. А тако су живели многи и многи подвижници.

Сетимо се примера из историје Цркве. Тако Свети Теодосије Велики (11. јануар) не само што суботом и недељом није јео уље, него тридесет година хлеба није окусио. Непрестано се борећи са својим гресима, јео је само урме, сочиво, траву и корење. Преподобни Михаило Клопски (слави се истог дана) јео је само хлеб и воду, и то једном недељно. Свети Антоније Велики (17. јануар) такође није окушао уље – јео је хлеб, со и пио воду; Свети Антоније Нови Чудотворац, који је 50 година живео у пећини, није јео ништа осим траве која је око пећине расла. Преподобни Македоније (14. јануар) 40 година је јео само јечам оквашен у води; тек кад се разболео, узимао је по парче хлеба. Преподобни Лука Јеладски јео је само јечмени хлеб и дивље зеље (7. фебруар). Преподобни Роман јео је само хлеб и со (9. фебруар). Свети Прохор Лободник (10. фебруар) јео је нафору и правио хлеб од лободе. Преподобни Акепсим (13. фебруар) је 60 година живео под земљом, и јео само сиров грашак наквашен водом. Преподобни Исаија Печерски (14. фебруар) јео је по једну нафору сваки други дан. Преподобни Евсевије (15. фебруар) за цео велики пост јео је само 25 смокава, иако је био болестан. Преподобни Герасим Јордански (4. март) у току Великог поста није узимао ништа осим Светог Причешћа. Света Марија Египћанка (1. април) се до смрти хранила само зељем из пустиње. Свети Епифаније Кипарски (12. мај) од монашења није узимао ни уље ни вино. Кад је Свети Пахомије Велики отишао код Светог Паламона да буде монах (15. мај), Свети Паламон му рече да он то не може издржати, јер они у обитељи једу само хлеб и со. Кад је дошао Васкрс, неко је ставио мало уља у со, на шта је Свети Паламон у болу уздахнуо: „Господ мој би распет, а ја једем уље“. Свети Петар Коришки (5. јун) јео је само дивље биље и буков жир. Свети Пајсије (19. јун) причешћивао се сваке недеље, али читаве седмице није јео, осим суботом и недељом мало хлеба и соли. Често је постио и до 70 дана не једући. Преподобни Ор (7. август) се у пустињи хранио травом и корењем. Кад му ученик рече: „Оче, данас је Пасха, треба да је и ми празнујемо“, он изађе напоље и три дана, с рукама пруженим небу, мољаше се, ништа не окушајући, и тако прослави Васкрс. Свети Јован

Посник (2. септембар) од када је постао патријарх, јео је само једном седмично, и то воће. Преподобни Јевтимије Нови (15. октобар) јео је само жир и кестен. Преподобни Еварест (26. децембар) јео је, носећи вериге, само сув хлеб, и то једном седмично.

Наравно да Бошко Обрадовић не прави од себе свеца и пустињака, али он, с Божјом помоћи, приноси хришћанску жртву на олтар заветних вредности свог народа. И то чини како зна и уме: а зна и уме, између осталог, постом и молитвом. Јер, како Свети Јустин Ћелијски рече – нема мале молитве! Свака је молитва огњени стуб од земље до неба!

Ко зна боље, широко му поље!

2020.

СРБИЈА У СВЕТУ КОЈИ СЕ МЕЊА

УКРАЈИНСКИ ИЛИ КРИМСКИ СЦЕНАРИО? ЗА БЕЛУ КОНТРАРЕВОЛУЦИЈУ!

„Ја сам био против Европске уније, па сам био евроскептик, сада заступам став да Србија треба да буде у Европској унији. Ако бисте по томе посматрали, са мном нико не би требао да сарађује.“

Томислав Николић, РТС, 18. мај 2011.

„Ја сам био против Европске уније, па сам био евроскептик, сада заступам став да Србија треба да буде у Европској унији. Ако бисте по томе посматрали, са мном нико не би требао да сарађује.“

Томислав Николић, РТС, 18. мај 2011.

„Шта „Викиликс“ може да објави? Ево како је било. Мене су питали какав ми је став о НАТО-у. А ја кажем: „Па, знате, имамо скупштинску декларацију и Устав Србије који говоре да ми не можемо да будемо члан“. Питају ме: „А је ли то довека?“ Кажем: „Па, ништа није довека“.“

Александар Вучић, Б92, 11. јун 2011.

„Шта „Викиликс“ може да објави? Ево како је било. Мене су питали какав ми је став о НАТО-у. А ја кажем: „Па, знате, имамо скупштинску декларацију и Устав Србије који говоре да ми не можемо да будемо члан“. Питају ме: „А је ли то довека?“ Кажем: „Па, ништа није довека“.“

Александар Вучић, Б92, 11. јун 2011.

После победе Чака Нориса

Ако је читалац помислио да је горње понављање цитата Николића и Вучића случајно, и да је плод грешке у куцању – преварио се. Цитати су поновљени да би се нагласило какви типови владају Србијом, и на шта су све спремни, нарочито пошто је победио напредњачки Чак Норис, човек који проблеме Косовске Митровице решава за 45 минута и који је самог себе држао на крштењу. А на

шта су спремни, јасно се види ако се опет окренемо цитирању дотичних, сасвим уклопивих у оно што професор Мило Ломпар назива „царством злих клоновна“.

Тако је садашњи председник Србије на митингу „Косово је Србија“ у Београду 21. фебруара 2008. рекао: „Ја вам обећавам, тако ми Бога, нећу се смирити док Косово и Метохија не буде под контролом Србије“, јасно поручујући да, ако је услов за улазак у ЕУ предаја Косова, ми у Европску унију нећемо ићи. Исти тај Николић говорио је у Скупштини Србије 4. децембра 2007: „Све очи су упрте у Русију, а ви хоћете у НАТО. Једног дана у Министарству одбране чуће се руска химна, долазиће њихови стручњаци да нам помогну саветима“. Александар Вучић је својевремено био главни борац против америчке Империје, који је, бранећи Ирак и Садама Хусеина, говорио: „Американци нацистичким методама покушавају да империјалистички освоје цео свет и ми смо просто приморани једино и искључиво да се бранимо“ (ово је казао приликом посете делегације ирачке БААС партије нападнутој Србији 25. октобра 1999). Био је и бранилац Косова: „Према Резолуцији 1244, Косово и Метохија су саставни део Србије и Црне Горе и нема даље расправе о томе“²³. И додавао је: „Људима у Европској унији није ни у дугорочном плану да нас тамо приме. Омогућиће нам пријем уколико се одрекнемо Косова и Метохије. Међутим, то би било урушавање државе и не могу да верујем да би неко прихватио тако нешто“²⁴. И још: „Европу ми не помињите ако нам отме Косово!“²⁵

Чак Норис Србије о „украјинском сценарију“

Сада они ни не помињу Косово и Метохију, осим као „празан звук“ (*flatus vocis*). Сада се они, у доба кад се спрема рат НАТО-а против Русије, сабирају у својим метафизичким јазбинама, опремљеним као космички бродови, да се договоре како да Србе увуку у НАТО и поведу их на Москву. Чак Норис српске политичке сцене, онај који не само да је десет метара трчао кроз фекептичке сметове с дететом у наручју, него је, и то понављамо, самог себе држао на крштењу, сликао се, за изборе, са заставом Европске уније у позадини. Он је сада добио апсолутну власт, и то уз свесрдну помоћ србијанских бирача, и ту је да би показао својим газдама из Вашингтона и Брисела да ће се Србима напити крви боље него што би то могли сви другосрбијанци, на челу са метузалемском Мајком Другосрбијанком (Ранковићевом штићеницом претвореном у „демократкињу“ – ваљда се, политички коректно, каже „демократкиња“, зар не?)...

Наравно да је од својих газда добио задатак да на све начине спречи улазак других и другачијих гласова у Скупштину. Пошто су и он и његове газде схватили да су ти гласови концентрисани у Дверима, које јасно и гласно кажу да су

23 Велика Србија, мај 2005.

24 Српски Национал, 15. април 2005.

25 Прес, 3. фебруар 2007.

за савез са Русијом, Чак Норис је, сасвим у складу са својим визијама, почео да халуцинира екстремисте удружене са тајкунима и домаћим порицатељима чак-норисовске свемоћи (то је онај тип моћи на основу кога је од Газде у Вашингтону тражио 45 минута да среди стање на Северу Космета)... Пред крај кампање је почео да помиње „украјински сценарио“ – њега ће, тобож, таквог Чак Нориса каквог никад нисмо имали, напасти као Јануковича у Украјини, шта ли? То је причао да би унапред обавестио своје газде да ће се крваво обрачунати са гладном рајом којој ће, како дође на власт, одмах увести нови Закон о раду – закон о обнови робовласничког система по наређењу ММФ-а и Светске банке.

А, у ствари, „украјински сценарио“ у Србији већ је остварен, и то после 5. октобра 2000. Србија је била прва Украјина Европе.

Петооктобарска „обојена револуција“

Сад и врапци на грани знају да је 5. октобра 2000. године у Србији извршен пуч, и да су власт преузели амерички штићеници и охлократске „елите“, који су искористили праведни гнев српског народа против Милошевића и ЈУЛ-овске му „боље половине“. Народ је био незадовољан Милошевићем јер је дотични своје сеизе, крадљивце народне имовине маскирао у патриоте, губећи из вида, да би остао на власти, један по један национални и државни циљ. Зато је народ устао против Милошевића. Али, ДОС није добио мандат незадовољних грађана да хара као после турског упада у освојени град за време Сулејмана, њима Величанственог. Домогавши се места са кога могу да учествују у распродаји државе и истребљењу народа из кога биолошки потичу, ДОСманлије су укинуле владавину права, разориле војску, сатрле привреду, увеле нас у дужничко ропство, девастирале школски систем, помрачиле свест већине, кренуле на последње остатке традиционалног морала, пљунуле на породичне вредности, заиграле мртвачко коло после кога нас је, од пописа 2002. до пописа 2011, 400.000 мање, сасвим у складу са идејом Дејвида Гомперта из Рокфелеровог Савета за иностране односе, да српски вирус у Европи мора бити уништен.

Од Србије су почеле све „обојене револуције“ – кренуло је из Београда, ишло под фирмом „арапског пролећа“, стигло до „евромајдана“, и покушало (без успеха, наравно) да прогута Крим.

Русија се пробудила, и почела је борба дивова... Али, Србија, изморена дводеценијским лажима политичке „елите“, која се пресвлагачила у све и свашта (зар Вучић и Николић нису најјаснији доказ за то „хорор – свашта“?) на крају, кад се појавило светло са Истока, пала је, сломљена, пред ноге Чаку Норису, очекујући од њега Београд на води и нова радна места, а не слутећи да ће добити јад и глад према којима ће Тадићево време бити упамћено као Периклово доба... Срби су, као за Слобом некад, опет кренули за Врховним Лемингом, Чаком Норисом, овог пута у ЕУтопију (од глагола „утопити се“).

Међутим

Међутим, ма како то изгледало ужасавајуће, и слутило на коначни пораз, има још оних којима је јасно да ће се пунота истине пројавити у часу кад се разлика између предизборних обећања и шок-тепаријске ММФ стварности покаже у својој наготи. И тек тада ће бити могуће кренути у контрареволуцију против последица петооктобарске „обојене револуције“.

Под „контрареволуцијом“ подразумевам борбу за државотворну слободу Србије и обнову владавине права у међународним и унутрашњим односима; та, БЕЛА КОНТРАРЕВОЛУЦИЈА ПРОТИВ ПЛОДОВА ОБОЈЕНИХ РЕВОЛУЦИЈА ПОЧИЊЕ ОД КРИМА, а Двери јој се придружују...

Тачка отпора

Крим је, за време комунистичког бандита Никите Хрушчова, одвојен од Русије и припојен Украјини. Лепосавић је, вољом комунистичког бандита Петра Стамболића, одвојен од Рашке области и припојен „САП Косово“. Русија је, Божјом помоћу, кренула да спасе Крим од НАТО варвара који желе да га одузму и претворе у свој плацдарм на путу ка Трећем Риму. Србија ће, после пада на колена пред Чаком Норисом, или умрети, или ће умети да устане у одбрану својих заветних вредности, и да покаже да је спремна да бира правду и слободу, а не лаж и обману звану Вашингтерна. Сада је дошао тренутак истине – да се свим плодовима русомрзачких и србофобних револуција у 20. веку каже НЕ, а једно велико ДА да се каже обнови БЕЛЕ ИДЕЈЕ, као идеје родољубиве политике која није брлог, него свештена служба народу и држави. Није нимало случајно да су представници Двери били позвани да буду посматрачи на свенародном референдуму на Криму, који је Иван Четврти Васиљевич Силни учинио саставним делом Руске царевине. И није случајно да је народ у Србији, ове, 2014, више него икад чуо глас људи који се не стиде да кажу да су Срби, и да гледају у Исток, а не на Запад. То што је народ изабрао Великог Леминга да га води ка ЕУтопији доказ је да је збуњен и уплашен више него игда; али, свест о алтернативи остаје, и храбри ће се око те свести окупљати.

Русија устаје

Русија је, како рече Александар Дугин, враћајући лоптицу бесима револуције, који су је, у 19. веку, звали „жандармом Европе“, опет на себе узела свету дужност – да буде жандарм онога на чему права Европа почива: а то су хришћанске вредности и породична традиција, државна независност и равнотежа светских сила, поредак у коме свако има право на постојање, и у коме банократија више неће убијати народ по народ и човека по човека.

Србија, поражена, понижена, окупирана, данас у Дверима има покрет спреман да подигне бели барјак са крстом у средини, и да крене путем свог архетипа: „За крст часни и слободу златну“. То не значи да у белој борби нема места за људе других вероисповести и националности: јер, као што у Русији живи преко двеста народа којима Трећи Рим није узео ни животе, ни идентитете, тако и у Србији има места за сваког коме је стало до правде и поштења, рада и радости, могућности за живот његове породице и свих породица у овој лепој земљи.

Вучић, слуга Вашингтона и Брисела, главни је глумац украјинског сценарија у Србији, који нас води у мрак НАТО окупације гори од свега што смо видели под Турцима; Двери су кренуле у белу, кримску борбу, за Србију која се враћа себи и бива оно што је увек била – сестра Русије, кћи Светог Саве и кнеза Лазара, будућност Балкана и учесница у победничком маршу слободног света. Ови избори су само успутна станица ка великој Победи коју ће извојевати само они што пред собом виде Бога Правде.

У коме куца срце, нека се придружи!

2014.

ДВЕРИ И АТАКА НА ЗАЈЕДНИЧКОМ ПУТУ ИЛИ БАЛКАН БАЛКАНСКИМ НАРОДИМА

Мартиновићеве НАТО небулозе

У Србији постоји једна нарочита група сеиза и удворица Александра Вучића, људи који не бирају средства кад треба подржати лажи и преваре свога господара. Међу њима се истичу храбри јуришници (храбри не зато што се ничега не боје, него храбри јер се ничега не стиде), попут народног посланика Мартиновића, познатог по огромној количини лажи коју је у стању да произведе за кратко време. Кад год Бошко Обрадовић у Скупштини Србије покаже и докаже куда води Вучићев пут у бестрагију, Мартиновић искочи из буџака са својим, како би Хрвати рекли, „бедастоћама“, и настоји да гледаоце замаје које-каквим измишљотинама које треба да умање значај дверјанске поруке збуњеном и ојађеном народу под сенком Вучићеве диктатуре.

Најновији пример је напад на Двери због сусрета са патриотском бугарском партијом АТАКА, које је Мартиновић оптужио да су фашисти, и тобож да су против српских националних интереса. То прича верни измеђар Александра Вучића, коме је саветник Тони Блер, кржави НАТО злочинац, и који је обневидео од сталних пријатељских сусрета са Хашимом Тачијем Змијом; то прича сеиз Лажног цара Вучића Малог, који нас полако вуче у НАТО и који ће странцима дозволити да купују најбољу земљу у Србији; то прича потрчко кловна маскираног у монарха, који је издао и продао Косово и Метохију. Због тога и пишемо овај текст: да би читалац стекао објективну слику о балканској политици Двери, јединог политичког покрета свесног будућности овог дела света, али и Европе у целини. Да бисмо објаснили откуд Атака са Дверима, треба да се сетимо ширег историјског контекста ове приче. Јер се Двери, за разлику од Вучића, не баве шибицарском политиком дана и комада, него настоје да темељно поставе координате свог анагажмана. Управо због тога, молио бих читаоца да пажљиво чита овај текст, јер напредњачка таблоидност мисли није добра основа за промишљање о политичкој будућности Србије и Срба.

Део први: Вучићева маштарија и стварност Балкана

Вучић пева бриселске песме, а представља се као кантаутор

Александар Вучић је, по налогу Ангеле Меркел, парадировао са идејом царинске уније која би обухватала оне земље Западног Балкана које нису чланице ЕУ, али су укључене у Процес стабилизације и придруживања, јер су са ЕУ закључиле појединачне Споразуме о стабилизацији и придруживању. То су: Србија, Црна Гора, Босна и Херцеговина, тзв. Косово, Македонија и Албанија. Овакав пројекат западнобалканске царинске и економске интеграције (заједничко царинско подручје према трећим земљама, заједничко тржиште радне снаге и капитала, једнообразна законска регулатива у наведеним областима) није изворна балканска идеја, већ део општег плана о институционалној реорганизацији ЕУ и земаља обухваћених Процесом стабилизације и придруживања, који је познат под синтагмом „Европа у више брзина“. И овај план је први пут званично објављен од стране европске четворке (Немачка, Француска, Италија и Шпанија) на почетку 2017. године.

Вучићеви сеизи и трбухозборци међународног канибалистичког (пардон: капиталистичког) поретка одмах су кренули да трубе о „генијалној“ идеји вође, коју је, наравно, добио по наређењу ЕУ врхушке.²⁶

Озбиљни аналитичари, попут Душана Пророковића, одмах су показали због чега је ова идеја по нас крајње штетна, и чије намере стоје иза ње.²⁷

Дакле, царинску унију намећу нам „стари пријатељи“ Германи, с циљем да нас потчине Великој Албанији, због које се и гради пут од Ниша до Приштине (а градиће се и према албанској обали Јадрана), и коме кличе стара „трилатералка“ Зорана Михајловић²⁸, спремна да се докаже својим „евроатлантским“ газдама.

А иза свега стоје лумени попут „билдербергера“ Карла Билта, који Балкану прети ЕУ војском и привиђа Гаврила Принципа (који је то, још пре сто година знао, и забележио: „Наше ће сјени лутати по Бечу, ходати по двору, плашити господу“), врштитећи како се Русија мора спречити да утиче на Балкан.²⁹

Уместо да се нађемо у загрљају с Бриселом, ми ћемо, ако се ово настави, ускоро грлити Тирану, рече Пророковић.

26 <http://www.rts.rs/page/stories/ci/story/5/ekonomija/2635899/ljajic-carinska-unija-bi-povecala-izvoz-celog-regiona.html>; <http://www.blic.rs/vesti/ekonomija/bjelic-carinska-unija-stvara-zajednicko-trziste-radne-snage-regiona/dqy71ws>; http://www.b92.net/biz/vesti/srbija.php?yyyy=2017&mm=03&dd=18&nav_id=1241329;

27 <https://www.strateskealternative.rs/prorokovic-balkanska-carinska-unija-i-losa-i-tesko-ostvariva/>

28 <http://www.fsksr.rs/fond-strateske-kulture/vesti/zorana-mihajlovic-autoput-nis-pristina-kostace-800-miliona-evra-ovo-je-prvi-projekat-na-kojem-srbi-i-albanci-rade-zajedno/>

29 <http://www.nspm.rs/hronika/karl-bilt-polako-ali-sigurno-balkan-postaje-zapaljiv-setimo-se-sta-je-gavrilo-princip-pokrenuo.html?alphabet=1>

Писмо Вилија Вимера Герхарду Шредеру

О томе се причало одавно: пошто тзв. „Западни Балкан“ никад неће ући у ЕУ, треба га приморати да робује Бриселу у некој другој форми (при чему, наравно, иза тога пре свега стоји Вашингтон, који неће дозволити да се Русија врати на Балкан).

О томе је Вили Вимер, својевремено потпредседник Скупштине ОЕБС-а, још 2000. године писао немачком премијеру Герхарду Шредеру: „Веома цењени г. канцелару, крајем протекле недеље био сам у прилици да у словачком главном граду Братислави присуствујем конференцији, коју су заједнички организовали америчко министарство иностраних дела и American Enterprise Institut (Спољно-политички институт Републиканске странке). Главне теме скупа биле су Балкан и проширење НАТО. Конференцији су присуствовали веома високи политички представници, на што указује присуство великог броја председника влада, као и министара иностраних послова и министара одбране из тог региона. Међу бројним важним тачкама, о којима се расправљало, неке од тема заслужују да се нарочито истакну: организатори конференције су захтевали да се у кругу савезничких држава што је могуће брже изврши међународно признање независне државе Косово; организатори су изјавили да се Савезна Република Југославија налази ван сваког правног поретка, а пре свега изван Завршног документа из Хелсинкија; европски правни поредак представља сметњу за спровођење плана НАТО. У том смислу знатно је погоднији амерички правни поредак за примену и у Европи; рат против СР Југославије вођен је да би се исправила погрешна одлука генерала Ајзенхауера из доба Другог светског рата. Због тога се из стратешких разлога тамо морају стационаирати амерички војници, те да се тако надокнади оно што је пропуштено године 1945; европски савезници су учествовали у рату против Југославије да би, *de facto*, превазишли препреку и дилему која је настала после усвајања „концепта нове стратегије“ Алијансе у априлу 1999. године, односно настојање Европљана да се претходно добије мандат УН или КЕБС-а.

Не умањујући важност накнадне легалистичке интерпретације Европљана да је, наиме, код ширења задатака НАТО преко граница законски договореног подручја у рату против Југославије, била реч само о изузетку, ипак је јасно да је у питању преседан, на који се у свако доба свако може позвати, и тако ће многи убудуће и да поступа. Ваљало би да се приликом садашњег ширења НАТО поново успостави територијална ситуација на простору између Балтичког мора и Анадолије, каква је постојала у време Римског царства и то у доба када је оно било на врхунцу моћи и заузимало највеће територијално пространство. Због тога Пољска мора да буде окружена са севера и југа демократским државама као суседима, а Румунија и Бугарска да обезбеде копнену везу са Турском. **Србија (вероватно због обезбеђивања несметаног војног присуства САД) трајно мора да буде искључена из европског развоја.**³⁰ Северно од Пољске треба да се

30 Подвукао В. Д.

оствари потпуна контрола над прилазима Санкт Петербурга Балтичком мору. У сваком процесу праву народа на самоопредељење треба дати предност над свим другим одредбама или правилима међународног права. Тврдња да је НАТО приликом напада на СР Југославију прекршио сва међународна правила, а нарочито све одговарајуће одредбе међународног права – није оспоравана.

После ове конференције, на којој се расправљало веома слободно и отворено, не може да се избегне важност и далекосежност њених оцена, нарочито када се има на уму висок и компетентан састав учесника и организатора. Америчка страна, изгледа, свесна је и спремна да у глобалном оквиру, због остваривања својих циљева, поткопа и укине међународни правни поредак, који је настао као резултат Другог светског рата у прошлом веку. Сила има да стоји изнад права. Тамо где међународно право стоји на путу, треба га уклонити. Када је сличну судбину доживело Друштво народа, Други светски рат није више био далеко. Начин размишљања, који води рачуна само о сопственим интересима, може да се назове само тоталитарним.

С пријатељским поздравима, Вили Вимер“

На овом скупу, била су и три човека из Србије, који су, наравно, као сатрудници НАТО Европе одбили да о истом обавесте сународнике. Али, сазнало се.³¹

Скуп 1998. године у Берлину

А ко је хтео да зна, знао је и пре тога. У Берлину је, 3. и 4. јула 1998. године, одржана, у организацији Бартелсман фондације, конференција о „Доусавршавању Европске Уније“. Конференција је била затворена за јавност, а присуствовали су јој такви моћници какви су Хенри Кисинџер и Ричард Холбрук (који је, пре завршетка исте, отишао у Београд, да настави с притисцима на Милошевића.) Једини Србин који је на конференцији поднео реферат био је владика Артемије, у чијој пратњи су се нашли представници Светског савета Срба, међу којима су били Предраг Р. Драгић Кијук и др Владимир Умељић (који се такође обратио присутнима, говорећи о Косову).

Из стратешког документа (понављамо: недоступног за јавност) видело се да уједињена Европа из својих редова искључује не само Русију, него и Белорусију и Украјину (проглашене „сивим зонама“), а за Србију предвиђа статус „енклаве“ подложне свим врстама дробљења. После обраћања владике Артемија, који се залагао за Европу засновану на хришћанским начелима, Клаус Кинкел, немачки министар спољних послова, изјавио је две битне ствари: да „Европа није и више никада неће бити хришћански клуб“, као и то да су „Срби губитници и да ће још губити у догађајима који следе“.³²

Тако је ЕУРОПА, ударајући на Србе, опет посегнула за Балканом, не дозвољавајући му да сам себи одреди пут у живот.

31 <https://www.scribd.com/doc/2442732/Evropska-Unija-niti-nas-je-ikada-htela-niti-nas-hoce>.

32 <http://www.nspm.rs/crkva-i-politika/covek-koga-je-trebalo-ucutkati/stampa.html>

Део други: Балкан на удару Запада (према „Критици балканистичког дискурса“ Богољуба Шијаковића)³³

Како су нас тумачили?

Балкан је, увек, требало спречити да оствари независност. Уосталом, Балкан није самог себе ни именовао: учинила је то Европа, преко немачког географа Јохана Аугуста Цојнеа 1808. Он је први пут употребио име „Балкан“ да би избегао уобичајени назив „европска Турска“. Промена имена значила је промену у структурама европске моћи: Отоманска империја је полако постајала „болесник са Босфора“, а Западна Европа се спремала да крене у борбу за „свој“ Југоисток. Лозинку „Балкан балканским народима“ уобличио је француски министар спољних послова Де Брољи, говорећи у својој Скупштини 1833. Та парола није била плод панхуманизма и идеологије „људских права“ зачете у револуцији 1789, него чињенице да се ослабљена Француска супротстављала жељама Русије и Хабзбуршке монархије да, после слома Турске, Балкан поделе по своме. Затим долази 1878, када Берлински конгрес показује да Европа дотични простор неће препустити самом себи; за њим Париска мировна конференција 1919, када Запад обликује балканске просторе у складу са политичком заштитом од могућег обновљеног немачког утицаја. Како вели Иштван Бибо у својој књизи „Беда малих источноевропских држава“: „Ово подручје није у стању да се консолидује не због тога што је исконски варварско, него се оно варваризовало услед низа несрећних историјских догађаја који су га потисли с пута европске консолидације, тако да се на тај пут није могло ни вратити. Нажалост, нису му много ни помогли да се врати, штавише, у неким случајевима су га и изравно и спречили у томе“.

Како су нас „балканизовали“?

У западноевропским речницима се јасно виде предрасуде о овом простору: код Европљана, израз „балканизација“ („подела једне области на мање међусобно непријатељске државе“) супротан је изразу „скандинавизација“, који је вредносно неутралан. Бити „балкански“ унапред значи нешто негативно. Како је истакла Марија Тодорова у својој врсној студији „Имагинарни Балкан“, Западу је исти послужио као „згодна замена за емоционално пражњење“, пошто оријентализам више није „политички коректан“ (због могућности оптужби за евроцентризам, расизам, колонијализам и хришћанску нетрпељивост према исламу). Јер: „Балкан се налази у Европи, Балканци су белци, углавном су хришћани, па се зато пројектовањем фрустрација на њих могу заобићи уобичајене расно или верски обојене инсинуације“ (Тодорова).

³³ https://www.rastko.rs/filosofija/bsijakovic-balkanistika_c.html

Стереотипи о Балкану

Стереотипи о Балкану функционишу крајње практично-политички: Балкан је такав какав јесте (ружан, прљав, зао, посвађан), па се подразумева да „цивилизовани“ Запад на њему мора стално интервенисати, да би га „просветлио“, „уразио“, увео у „међународну заједницу“. Балкан је „европско буре барута“ („при чему се прећуткује најзанимљивије: ко то буре пуни барутом, ко производи фитиљ, у чијој је руци упаљач“ (Богољуб Шијаковић). Балканци су традиционалисти и патријархалци, људи поданичког менталитета, дрски, сурови, подмукли Византинци, склони превари и пљачки, нераду и привилегијама.

Нарочито је важна улога колонизатора као цивилизатора, то јест: не желе они нас да потчине, него да нас преобразе; не желе наш простор, него наше просвећивање; није им стало до балканских саобраћајница, него до „људских права“; не требају им војне базе, него „мултикултуралност и мултиетничност“. Насиље и манипулација не дозвољавају колонизованом да каже како он јесте на начин на који јесте: то му је онемогућено зато што је колонизовани „ниже биће“, припадник другоразредне, византијске цивилизације. Све је већ виђено: Аустро-Угарска је Босну и Херцеговину окупирали да би их „цивилизovali“, спречавајући византијску Русију да оствари своје „агресивне циљеве“ на Балкану. Бењамин Калај је већ радио на стварању босанске нације и босанског језика; Беч је већ имао своју „Комисију за балканска истраживања“ која је производила знање чији је циљ био потчињавање.

Није него!

Сетимо се само да је пљачка грчког националног блага, Микене, Кнососа, Партефона, итд. на Западу правдана тиме да садашњи Грци не могу бити потомци старих Грка, и да Софокле и Фидија више приличе цивилизованом Западу него прљавом Истоку! Стално нас обмањују, тврдећи, јавно или прикривено, између осталог, и ово: за ратове и злочине на Балкану није крива политика великих сила, него „чињеница“ да су Балканци „генетски злочинци“; нису Турци на Балкану, док су владали, расељавали и прогањали читаве заједнице, нису вршили присилну исламизацију, нису узимали данак у крви – него су Балканци такви какви јесу, свагда с ножем у зубима и спремни на клање; није Хитлер желео да са Дунава протера Србе, као „неспособне да буду носиоци једне независне државе“, нити је усташама дао право да мењају „етничку слику“ Хрватске – него су Срби, својим трибализмом, главни и једини кривци за оно што се дешавало на Балкану крајем XX века; није Нови светски поредак сличан Хитлеровом „новом поретку“, него су Балканци неспособни да сами решавају конфликте.

Због чега се морамо борити?

Ако се не будемо борили, нестаћемо. Јер, ако Балкан остане отпад европског „колективног несвесног“, може му се опет десити да постане отпад осиромашеног уранијума баченог путем „цивилизаторских“ бомби. („Балкан је постао складиште негативних карактеристика, депонија непожељних ствари, - и буквално: депонија радиоактивног отпада пристиглог у виду 31.000 бомби (само ових бомби!) са осиромашеним уранијумом колико су авиони НАТО, по изричитом признању генералног секретара НАТО Џорџа Робертсона, разасули по Србији и Црној Гори у недавном рату“, каже Богољуб Шијаковић у својој „Критици балканистичког дискурса“.) Срби морају да знају шта значи то да су проглашени за „непоправљиве Балканце“. Сетимо се само речи Анте Павелића изречених у интервјуу у шпанском фашистичком листу „Arriba 26. маја 1943: „Балкански је дух имао експанзивну моћ која је успела да продре до граница Беча. Аустро-Угарска је имала снаге да гони тај дух ка Југоистоку, гдје више није представљао никакву опасност. Дужност је Хрватске да настави са овим притиском на балканске обичаје док их не сведе у њихове праве границе“. Балканофобија као надасве србофобија, ваплоћена у аустријско-немачку инвазију и окупацију Србије и Црне Горе 1914-1918, у нацистичко-фашистичку окупацију и усташку каму 1941-1945, као и у бомбе НАТО пакта 1995. и 1999. кошта-ла је Србе, у 20. веку, преко три милиона људских живота.

Део трећи: Балкан балканским народима, али стварно

Идеје кнеза Михаила

Историјски посматрано, Балканац који је идеју *Балкан балканским народима* први пут на историјску позорницу изнео и остварио кроз институције био је српски кнез Михаило Обреновић. Он је закључио, од 1866. до 1868, уговоре о савезу са балканским православним земљама – Црном Гором, Грчком и Румунијом, као и са бугарским национално-ослободилачким покретом. Формирањем Балканског савеза са Кнежевином Србијом као стожером, балкански православни народи су се активно укључили у решење Источног питања. У 2017. години навршава се 150 година од закључења два кључна кнез Михаилова споразума за формирање Балканског савеза – уговора са Грчком и споразума са Тајним бугарским централним комитетом. Улога руског амбасадора у Цариграду, Игњатијева, била је незаобилазна у формирању Балканског савеза шездесетих година 19. века.

Први балкански рат

Идеја Балкан балканским народима поново је оживела пред Први балкански рат, у коме су православне балканске земље требале да ликвидирају последње остатке турске државе на Балкану, и тиме окончају у 19. веку започети процес националног ослобођења и уједињења. У Краљевини Србији главни носиоци идеја свесрпског ослобођења и уједињења и балканске сарадње били су, поред Народне радикалне странке Николе Пашића, и елитни официри организовани у оквиру полутајне национално-патриотске организације „Црна рука“.

У овој 2017. години навршава се сто година од судског процеса, који је на Солунском фронту вођен против водећих „црнорукаца“, у коме је стрељан њихов вођа Драгутин Димитријевић Апис.

Обрачун са „црнорукцима“ у тзв. Солунском процесу је морао, због њиховог претходног утицаја, одлучујуће да доведе до коначног одустајања Владе Краљевине Србије од српског ратног циља и његову замену југословенским ратним циљем, као једним од модела делимичне реализације идеје Балкан балканским народима.

Трагедија југословенства

За победу идеје југословенског уместо свесрпског уједињења била је кључна 1917. година, када је у јулу месецу на конференцији одржаној на острву Крфу издата заједничка Декларација (Крфска декларација) Владе Краљевине Србије и Југословенског одбора (као представништва аустро-угарских Југословена) о основним принципима уређења будуће заједничке, југословенске државе. Коначни тријумф идеје југословенског уместо свесрпског уједињења у 1918. години, као модел делимичне реализације идеје Балкан балканским народима, неразумљив је ван контекста Фебруарске револуције у Русији и свргнућа цара Николаја II. Традиционални српски непријатељи, Енглези, настојали су да спрече српске интеграције и да их претворе у југословенске. Чак и они који су нам били „пријатељи“, сматрали су Србе представницима „прљавог Оријента“ и наслањали се на своје Еуропејце, Хрвате. Викам Стид је, на рачун Николе Пашића, 1924. године објавио, у напису „После тридесет година“: „Србији као и свуда наше симпатије и помоћ биће указани не у циљу подржавања оријенталних тежњи, које су већ нагнуте свом паду, него оним новим и демократски оријентисаним елементима у чијим ће рукама да лежи будућност Југославије.“³⁴

Под тим елементима, наравно, треба подразумевати оне који су беспоговорно одани британским интересима.

34 Вукашин Р. Перовић: Енциклопедиски и политички коментар „геносида“, Прва четничка енциклопедија, књига 1, свеска 3, Издање писца, Минхен 1973, стр. 96.

Балкан Балканцима уочи Другог светског рата

Идеја Балкан балканским народима поново је актуелизована пред Други светски рат (1934), формирањем Балканског пакта (Југославија, Румунија, Грчка, Турска), као институционалног покушаја да се обезбеди мир на Балкану. Као део плана да се обезбеди мир на Балкану, реализацијом идеје Балкан балканским народима, пре тачно сто двадесет година, 1937. године, закључен је уговор о ненападању између Југославије и Бугарске. Као један од стожера балканског окупљања уочи Другог светског рата, Краљевина Југославија, на иницијативу краља Александра, 1934. године формира Балкански институт који је требао да пружи научну подршку развоју идеје Балкан балканским народима. Сходно таквом циљу, овај Институт је 1937. године издао, као другу своју публикацију, монографију најчувенијег међуратног историчара Владимира Ђоровића „Борба за независност Балкана“. До данас ће то остати незаобилазна студија за проучавање идеје Балкан балканским народима у различитим историјским периодима и односа великих сила према овој идеји.

Покушај под комунизмом

После Другог светског рата поново оживљује идеја Балкан балканским народима, у виду подстицаја званичне Москве да дође до формирања југословенско-бугарске уније. Планови за реализацију ове идеје доживљавају свој врхунац 1947. године, да би 1948. године она представљала један од разлога за размимоилажење и сукоб између Броза и Стаљина. У 2017. години обележавамо седамдесет година од послератног неуспеха да се кроз форму југословенско-бугарске уније реализује стара идеја Балкан балканским народима.

И овде су Британци имали улогу подметача клипова у точкове. Врло брзо су Тита пребацили на своју страну, тако да је постигнут договор да, у случају рата НАТО-а и Варшавског уговора, Југославија буде на страни НАТО-а.

Значај Русије на Балкану

Велики руски научник, Евгеније Спекторски, који је добегао у Краљевину Југославију пред бољшевицима, у свом значајном огледу „Принципи европске политике Русије у 19. и 20. веку“ истиче да је руска политика на Балкану често била проглашавана себичном. Међутим, није тако: мировни споразуми које је Русија потписивала после ратова с Турском јасно указују да је ова велика држава заиста желела да Балкан припадне балканским народима. Споразум у Једрену 1829. године био је, како је говорио Некљудов, „један од споменика руске политичке великодушности који највише запањују“: Русија је обезбедила независност

Грчкој, аутономију Србији, као и Молдавији и Влашкој, при чему је одбила предлог француског министра Полињака који је Петрограду нудио да присаједини те области под условом да не спречава Француску да заузме Белгију и Луксембург. Париски мир, склопљен 1856. године, Русији је одузео право стечено још Кучук-кајнарџијским миром, да пружа „чврсту заштиту хришћанском закону и храмовима његовим“. Спекторски каже: „Та мисија (заштите балканских хришћана, нап. В. Д) је прешла на западноевропске државе, које су то схватиле крајње самосвојно, јер, када су седамдесетих година (19. века, нап. В. Д) почела тзв. турска зверства, западне симпатије нису биле на страни угњетаваних хришћана, него на страни Турака. Русија није издржала, и устала је у одбрану хришћана. Цар Александар Други изјавио је да нема претензије према Цариграду. После победе над Турцима, по Санстефанском споразуму, Бугарска, Румунија, Србија и Црна Гора проглашене су независним државама. Русија је добила само Кулцу, коју је дала Румунији у замену за део Бесарабије који јој је одузет по Париском уговору. Па ипак, Русија је оптужена за освајачку политику, и судили су јој на Берлинском конгресу (1878) упркос правилу да се „победнику не суди“.³⁵ По Спекторском, судије које су Русији судиле због „освајачке политике“ на Балкану, у Берлину су се понашале крајње лицемерно: Енглези су Турцима отели Кипар, а Беч је окупирао, уз војну интервенцију, Босну и Херцеговину. Зато је Иван Аксаков приметио да, чим се у Европи дигне бука због руске агресије, знајте да се нека западноевропска држава спрема да, без имало гриже савести, освоји нечију земљу.

За време Првог светског рата, покренуто је питање Цариграда. Русија, која је до тада само тражила неутрализацију истог и слободан пролаз кроз мореузе, видела је да се Константинопољ нуди час Бугарима, час Грцима, и први пут је објавила своје претензије према граду на Босфору, што је, по Спекторском, код Енглеза изазвало повратак на доктрину Дизраелија о Русији као вечном непријатељу Енглеске на Истоку. А онда је дошла револуција, у којој је Запад желео да дојучерашњу царску савезницу искида на комаде, и приграби делове за себе. Тако је Балкан (пре свега православни Балкан) на дуго времена остао без своје покровитељке.

Ако све ово знамо (а знамо, наравно, ако то желимо, и ако нас не плаћају „фондови за отворено друштво“ & сличне „удруге“), то значи да балканске државе обнове савезништво, на опште добро и зарад успостављања истинске глобалне равнотеже.

Шта је Атака рекла о Дверима?

Дакле, тако је било у прошлости. Садашњост видимо, а будућност нас чека, и зависи, између осталог, и од наше борбе. Зато овде доносимо део тран-

³⁵ Елена Бондарева: Pax Rossica. Русская государственность в трудах историков зарубежья, Вече, Москва, 2012, стр. 425.

скрипта емисије на бугарској телевизији Алфа, из које се јасно види ко су људи из Атаке и шта им је циљ.

Ево шта можемо чути:³⁶

„Делегација политичке партије АТАКА била је у званичној посети у Београду по позиву српске партије ДВЕРИ. С бугарске стране присутни су били: заменик председника Народног Собрања Јавор Нотев, његов колега из парламентарне групе Павел Шопов, као и саветник Нотева, Николај Димитров из омладине националиста. Према представницима Атаке и Двери, балкански народи треба да сачувају своје националне традиције и да изграђују економски суверенитет својих држава. Од стране домаћина сусрету су присуствовали потпредседник Двери Предраг Митровић, народни посланици Марија Јањушевић и Зоран Радојичић, као и национални координатор за мањине, Горан Игић.“

Јавор Нотев је, после посете, изјавио: „Изузетно смо задовољни оним што видели и оним што нам је речено током сусрета са руководством Двери и са народним посланицима те партије у српском Парламенту. Ово је наш други сусрет и радујем се да смо установили додирне тачке, блискост идеја између посланика Атаке и посланика Двери; идеја које се заснивају на пријатељству, на братству између два народа – српског и бугарског, и идеја које су основи заједничких решења за бољу будућност обеју држава која су предложена од стране народних посланика и чланова ових двеју партија. Надам се да ће ова сарадња ускоро довести до видљивих, очигледних резултата за добро свих бугарских и српских грађана, који су нас послали у највише органе врховне власти у обе земље.“

Павел Шопов, посланик партије АТАКА: „Види се колико смо блиски идеолошки, видимо да смо на конзервативним позицијама зато што смо родољубиве организације, зато што се залажемо за социјалну тржишну привреду, зато што смо партије у којима се верује у православне догме и православно учење, које нас повезује и сматрамо убудуће да можемо да урадимо много заједничких ствари. Те ствари могу да буду како у текућој политици, у актуелним проблемима, који могу да буду решавани у овој сложеној ситуацији у Европи и свету, зато што је она изузетно сложена, исто тако и у конкретним стварима, које могу да донесу корист за наше две земље у трговини, у економији. Ја мислим да ствари могу да постану узајамне и да буду на корист нашим земљама и у односу на односе са Европом. Види се да и Двери и ми смо за савез у Европи, али не у овом виду, већ за савез Европе нација, како је то формулисао Де Гол, пре неколико деценија. Не Европска унија бриселских евробирократа, не за ЕУ која би била управљана

36 <http://www.alfa.bg/%D0%B2%D0%B8%D0%B4%D0%B5%D0%BE/%D0%B4%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D0%B3%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F-%D0%BD%D0%B0-%D0%BF%D0%BF-%D0%B0%D1%82%D0%B0%D0%BA%D0%B0-%D0%B1%D0%B5-%D0%BD%D0%B0-%D0%BE%D1%84%D0%B8%D1%86%D0%B8%D0%B0%D0%BB%D0%BD%D0%BE-%D0%BF%D0%BE%D1%81%D0%B5%D1%89%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D0%B5-%D0%B2-%D1%81%D1%80%D1%8A%D0%B1%D1%81%D0%BA%D0%B0%D1%82%D0%B0-%D1%81%D1%82%D0%BE%D0%BB%D0%B8%D1%86%D0%B0-%D0%B1%D0%B5%D0%BB%D0%B3%D1%80%D0%B0%D0%B4-25-06-2017-%D0%B3-c24551.html>

као у време комунизма, где се намећу идеје и воља европским народима, већ за Европску унију суверених народа. Види се да у Србији има и других политичких снага, из онога што се чуло у разговору, које имају сличне идеје и Двери и Атака могу да буду мост између наших патриотских партија, зато што и у Бугарској има и других партија, које такође имају патриотско становиште, а одатле, можда је смело рећи, и можда изгледа као машта, ти односи могу да се рашире и да иду ка другим православним земљама и народима, ка другим партијама са оваквим становиштима, да се претворе у савез или алијансу партија, које су блиске идеолошки и из Македоније, Грчке, Румуније, Црне Горе, а зашто да не – можемо да се проширимо и ка Европи, ка Вишеградској четворки, према земљама, које имају, што и видимо у овом моменту, другачији приступ у политичком смислу, и тренутно у актуелној политици.“

Николај Димитров, млади члан ове странке, нагласио је: „Аналогна партији Атака у Србији је партија Двери. То је млада партија, први пут је у парламенту, са седам посланика, а били су и у коалицији. Снажни су супарници владајућој партији Вучића, који је тренутно, од јуче је постао председник земље. Двери имају становишта против неолиберализма, против су колонијалног односа, слично и нашим схватањима. Они држе до православља, као основе своје културе и друштва. То преклапање са партијом Атака, може да нас учини снажнијим на Балкану, ако наставимо сарадњу. Посетили смо српски парламент. У целини цела ситуација је да влада медијски мрак. Ми смо разговарали са Дверима и 90% медија су прозападни. Не говори се толико о НАТО-у, колико о ЕУ. Тамо сам, морам признати, схватио боље значај Атаке, јер захваљујући партији Атака и Вашем раду, мало или много, овде у Бугарској, захваљујући и ТВ Алфа, виде и другу тачку гледишта шта је ЕУ и колико нам наноси штете у суштини. Тамо запажамо неке процесе – како је г. Шопов рекао у неформалном делу – видимо једну Србију која подсећа на Бугарску у време Беровога. То јест, у државним рукама су телекомуникације, пошта, а све друго им је на продају. За месец дана биће концесија за 400 извора пијаће воде, то им захтева Могерини и говори им о бржем уласку Србије у Европску унију.“

Вођа Атаке, Волен Сидеров, изјавио је: „Парадокс је да знамо мање о нама блиским државама, него о онима које су удаљеније. На пример, у парламенту, ја ћу дати један пример, тамо постоје групе пријатељства, у пракси, са свим земљама. Оријентисао сам се према државама, које су суседи Бугарске, које су православне, плус Русија, разуме се, опет из истог разлога, јер је блиска духовно и православна је држава. Прикључио сам се као члан група пријатељства са Румунијом, са Србијом, са Македонијом, са Грчком. Већина народних посланика погледе упире ка удаљенијим земљама, вероватно размишљајући о егзотичним путовањима и парламентарном туризму. За мене, пак, важно је да знамо шта се дешава у нама суседним земљама, зато што, заиста, их губимо из вида, што је и парадоксално и штетно, зато што нама у Бугарској мање је јасно шта се дешава у Румунији, Србији, него шта је у Великој Британији. Брегзит, САД... Непрестано

нас засипају вестима ко је шта рекао у Лондону и ко је шта рекао у некој америчкој савезној држави, а шта се дешава у Србији – такве теме нема у вестима.“

Дакле, драги читаоци, ово је Атака. А за Двери знате ко су. Опредељивање Двери да сарађује са једном евроскептичном и проруском партијом која је у бугарском Парламенту, и која се храбро бори за идеју да Балкан припадне балканским народима велика је и храбра политика у Србији данас, за коју су, тренутно, само Двери довољно способне и одлучне. Потписник ових редова је члан Политичког савета Двери управо зато што види и зна о чему је реч. И овај текст је зато писан. Који чита, да разуме.

Уместо закључка

Многи ће рећи: „То, о чему је овде реч, пука је фантазија. НАТО и ЕУ јачи су него икад, и на границама су Русије. Империја неће дати Балкану да се ослободи. Зар су Американци случајно направили своју балканску шпијунску тврђаву – амбасаду баш у Београду? Зар је Бондстил случајно тамо где је Јован Цвијић рекао да је кључна тачка за контролу Балкана? Оканимо се фантазија и будимо реални!“

И стварно: у овом тренутку расуђивање „реалиста“ (чији је Вучић представник управо као конвертит са ранијих, патриотских позиција) изгледа апсолутно тачно. Па ипак, ипак... Историја није завршена!

Српски књижевник Момо Капор нас, с оне стране гроба, подсећа: „Највећи део Младе Босне осуђен је 1914. после атентата на надвојводу Фердинанда на дугогодишње робије и највећи број њих је дочекао часну старост у својим домовима са унуцима и прауницима. Робијао је чак и Иво Андрић, а академик Васо Чубриловић доживео је сто година. Шта је остало од те најмоћније европске царевине свих времена? Новогодишњи концерт „На лепом плавом Дунаву“ у бечкој опери и ништа више!“³⁷

Ниједно земно царство није трајало вечно, па неће ни вашингтонско-бриселско. Задатак је свих људи који знају истину и воле слободу да се боре за истину и слободу. И Балкан мора бити ослобођен, и враћен балканским народима. Зато је прави час да сведочимо да лаж „царинске уније“, која од Балкана треба да прави депонију Запада, не може собом заклонити правичност оне старе крилатице: „Балкан балканским народима!“

„Go softly on“, рекао би Фортинбрас у Шекспировом „Хамлету“.

Писано марта 2017.

37 Добраца Гајић: Обнова демократије (Изабрани интервјуи 1992-2007), ЦУПС, Скупштина општине Сопот, Центар за културу дијалога, Београд 2012, стр. 149.

РУСИ НЕЋЕ НАСЕСТИ

Чврсто верујемо да руска дипломатија неће упасти у замку у коју Вучић жели да је увуче: да он преда Косово и Метохију НАТО империји, а да зато оптужи „Русе“ који нису могли и желели да помогну. С обзиром да би „разграничење“ са самозваном државом косовских Албанаца значило победу НАТО Империје, која не признаје ни Крим у саставу Русије, ни самоопредељење у Абхазији, ово би био још један удар на утицај Русије у савременом свету. Улози у геополитичкој игри су заиста велики. Данас, на питању уласка тзв. Републике Косово у УН, тестираће се ефикасност права вета Русије и самим тим целокупног јалтско-постдамског система у оквиру ког је то право настало. Све док правом вета блокира улазак тзв. Косова у УН, Русија ефективно контролише процес формирања нових држава, спречавајући учлањене творевина насталих противно послератном међународном праву. Давање сагласности за улазак тзв. Косова у УН не би било ништа друго до конвалидација противправне агресије НАТО на СРЈ, из које је и рођена тзв. Република Косово. Посредно, то би било признање да само једна суперсила може да пресудно одлучује о војној интервенцији против неке државе и да одлучује о формирању нове државе. То би био крај јалтско-постдамског система.

У овом тренутку, Вучић је фактор нестабилности на Балкану, а не јаки човек који чврсто стоји на позицијама суверености Србије. Професори правних факултета у Србији су, сасвим недавно, навели све чланове Устава које је Вучић прекршио, почев од нелегалног преузимања на своја нејака плећа преговора о Косову и Метохији, преко разарања парламентарне демократије, до укидања медијских слобода. Зар може бити фактор стабилности онај чији је саветник архизлочинац звани Тони Блер, због чијих злочина српска деца и данас умиру од осиромашеног уранијума?

Било би крајње време да Вучић хитно отпочне дијалог са онима који другачије мисле, али су истински родољуби и гласноговорници оног дела народа који се не мири са његовом наопаком владавином. Без дијалога, без повратка владавине Устава и закона, Србија ће се наћи на путу ка понору из кога ће се тешко извући.

Коауторство са Зораном Чворовићем

**ДВЕРИ И ОПОЗИЦИОНА
ОКУПЉАЊА**

КО ЗНА БОЉЕ...

Ових дана, читајући Интернет, видим да се оглашавају различити представници наше националне сцене и да анализирају појаву Двери на изборима. Има ту и припадника појединих политичких партија, и умних аналитичара, па и извесних православних делатника. Неке анализе су објективне, писане помало хладно и са дистанцом, али коректне. Друге су острашћене и алармистичке – Двери бивају назване квазипатриотском организацијом која „продаје Косово“. Има и „поучителног“ тона – професорски прст подигнут у ваздух, који налаже какве услове треба испунити да би Двери биле права алтернатива постојећем стању. Колико видим, Бранимир Нешић је већ одговарао на неке од ових примедаба у тексту „Крадљивци туђих гласова“. Па ипак, имало би се шта рећи и са стране, од човека који није „активиста“, али јесте потенцијални гласач ове заједнице Дон Кихота, који су кренули у борбу за бољу, а досад невиђену, Србију. (Кад помињем Дон Кихота, не мислим ту ништа лоше – напротив; Достојевски је, на свом радном столу, држао мало попрсје Пушкина и фигурицу „витеза тужног лика“, да би се увек сећао да ниједна узалудна борба није узалудна, а и сам Дон Кихот је, на крају романа Сервантесовог, због своје племенитости добио гувернерство на једном острву). Око „крађе туђих гласова“ све је јасно – Двери су пре свега окренуте људима разочараним у досадашње политичке покушаје разних партија, људима који су престали да излазе на изборе, јер им изгледа да немају шта да бирају. Која политичка опција у нас се залаже за већу бригу о породици, за привилеговање многодетних, за борбу против беле куге? Која партија нуди покушај да изађе из зачараног круга либералног капитализма и да се Србија поново врати себи кроз пољопривреду и производњу хране? Ко ће се борити против монсатанистичког ГМО пројекта? Ко нам, уместо евроатлантских, нуди свесрпске интеграције? Ко нам обећава заштиту приватности и борбу против Србије као концентрационог логора електронског типа? Ко нуди обнову српске културе у пуности њеног зрачења? Чији је антиглобализам искрен, али није предмодеран? Кога су до сада Двери издале борећи се на националном пољу? Где су показале своју недоследност? Пљују ли Двери било кога – Коштуницу ли, Шешеља ли, Вулина ли, Вељу Илића ли, Николића ли? Заборављају ли подршку коју им је својевремено пружила национална интели-

генција, од Слободана Антонића, преко Александра Павића, до Дејана Мирковића? Заборављају ли акције које су спроводили скупа с „Нашима“ или сајтом „Видовдан“? Колико се мени чини – не. И не треба. Јер, национално мислећих људи у нас нема много, и сваки је драгоцен. Младен Обрадовић неправедно затворен, и човеку се суди као да су у Србији на власти нацисти, а не наводне српске демократе које се боре за људска права – Двери се оглашавају. Шешељу у Хагу суде инквизитори – Двери су уз њега. Коштуницу нападају као „атентатора“ – а сви знамо да га мрзе јер је Косово ставио изнад ЕУ, па то у његову одбрану кажу и Двери. Дакле, у тој причи, причи о српској каиновској мржњи, Двери се не могу наћи... Али... Али, немојте од њих тражити чуда и немојте им постављати немогуће захтеве, ако имате бар мало спремности да своју рефлекторску аналитичност усмерите на праву адресу. Шта хоћу да кажем?

Прво, забринутост око „издаје Косова“ – то је, заиста, смешна прича. Двери никада неће пристати на то да Косово и Метохија нису део Србије, и стотинама пута су то доказале, и пре и после признавања независности онога што су Тито и Американци прогласили шиптарским. Одговарати на такве оптужбе било би крајње беспотребно, јер су те оптужбе недоказане и увредљиве, као и многе-премноге у нашем разореном друштву.

Оптужба за одузимање туђих, националних, гласова је неуверљива не само због тога што се Двери обраћају надасве онима који до сада нису имали за кога да гласају на изборима. Она је неозбиљна зато што је наша национално мислећа опозиција сасвим раздробљена, и што не жели ни око чега да се уједини. Сигуран сам да би Двери биле са онима који би заједно рушили жутокраку ЕУ-НАТО коалицију, али, очито је да наши национални опозиционари нису сигурни шта и кога треба рушити, и да ли се са жутокракима може, опет и по ко зна који пут, направити неки дил, дилчић, диловање, као што је и до сада рађено. Где су били они који су сад забринуте за расипање гласова кад су све наше странке, и националне и анационалне, гласале за један, како би професор др Марко Павловић рекао, „денацификаторски“ Устав Србије 2006 (о томе његова анализа на сајту „Видовдан“) и када је Косово пребачено из текста Устава у необавезујућу преамбулу? Да можда Двери нису писале и потписивале овај документ, који је својевремено оштро критиковао и професор др Коста Чавошки? Тада су се све странке ујединиле, и позиција и опозиција, али око нечега око чега се није требало уједињавати – око лошег уставног решења. Уместо да су расписани избори за Уставотворну скупштину, и да су поништене све титоистичке неправде према Србима, странке су заказале један сумњиви референдум и урадиле то што су урадиле. Па ипак, Двери су и даље за национално заједништво у борби за Србију – нека се национална опозиција договори око било чега, и онда нека се обрати Дверима. А од Двери је више него довољно да никога не нападају и не руже док се не докаже да тај неко не ради против интереса Србије.

Поучно подигнут педагошки прст тражи од Двери и да се легитимишу угледним именима и лицима која стоје иза њих. Као НВО, Двери српске су са мно-

гим угледним именима и лицима сарађивале, а спремне су да и данас сарађују. Сада је лоптица пребачена угледним именима и лицима – да ли она желе да се појаве на нестраначкој листи „Покрета за живот Србије“ или не желе. Можда не желе, јер сматрају да би их то компромитовало, угрозило њихову научну каријеру, повезало их са нечим партикуларним, а они су академски непристрасни. Има људи који себе никад и никако не могу да замисле у политици, јер им је мука од шојићевске демократије у нас. Шта онда Двери да раде? Да клече пред угледницима да би их подржали и да их преклињу да се појаве на листи? И да кажу – ако неће они да нас подрже, укинемо се, јер нисмо достојни јавних наступа и изласка на изборе? Можда би Двери тако могле и да поступе да политичку борбу у Србији не схватају као последњи покушај да се изађе из тамнице у коју нас баца Империја са својим локалним сарадницима, који су потенцијални капои концлогора што настаје на нашој територији. Али, људи из ове организације, скромни, породични људи, људи из комшилука, схватају да, ако се сада и овде не буду борили, питање је да ли ћемо и када имати шансу да нешто поново урадимо. Кад видиш да се дете дави у базену, ти не чекаш Џонија Вајсмилера да га спасава, него скачеш и сам, макар био лош пливач, да покушаш да га спасеш. А наша деца ће, ако се не будемо борили, за неку годину бити право робље, пониженије него у доба Турака (који се, очито, враћају на Балкан, са све тапијама и оружјем својих заштитника с друге стране океана). Стати са Дверима на изборну листу, на крају крајева, ствар је свачије слободе и поверења. Али, Двери излазе на изборе зато што су обични људи, који су их годинама пратили и подржавали, рекли да је лепо бити НВО, но да се мора учинити нешто и на конкретном политичком пољу, да би до гласа дошли они придављени и безгласни, које наше партије већ две деценије гурају у потпалубље, превозећи их, разним брзинама, ка робовским плантажама Новог светског поретка. Двери треба да се обрате угледницима српске елите и да их замоле за подршку, али, нико не може да тиме условљава њихово право да сведоче у име маргинализоване, часне и честите, Србије, која вапије за Богом правде и Његовим поретком у нас.

Покојни владика Данило, о коме су Двери често говориле као о свом узору, истицао је да је витешко начело српског народа: КО ЗНА БОЉЕ, ШИРОКО МУ ПОЉЕ. Заиста – Двери свим националним снагама желе и јединства и успеха и сваког добра народног и личног. Зато им, као човек са стране, препоручујем да на свој сајт ставе линкове ка свим нашим национално оријентисаним сајтовима, од НСПМ и „Видовдана“ до „Слободана Јовановића“ и „Српских националиста“. Има места за све, и шанси за свакога. Без љутње, мржње, клевета, мирно и сталожено. Ово, на крају крајева, више није партијска прича. Овде се, по ко зна који пут, устанак диже да би се одбраниле основне духовне и моралне вредности нашег народа, а ко год то искрено жели, савезник је „Покрета за живот Србије“.

ОБРАЋАЊЕ ДВЕРИ ЈАВНОСТИ СРБИЈЕ ПОВОДОМ КРАЂЕ ИЗБОРА

1. Ко год је пратио рад Двери – Покрета за живот Србије још кад смо били невладина организација, зна да смо увек први покретали све горуће теме (још 2008. године смо водили кампању „Косово изнад ЕУ“) и организовали протесте чији је циљ био да се изрази неслагање са свим неправдама нанетим овом народу и његовој држави (пре званичног проглашења „независности Косова“ организовали смо скуп испред амбасаде Словеније, која је у то време председавала ЕУ, а два пута смо имали „Породичне шетње“ против наметања идеологије хомосексуализма и разарања породице кроз тзв. „геј параду“).

Тражили смо да се, уочи избора 2012, направи најшири антирежимски савез опозиционих партија и покрета, само под једним условом – да нико од припадника тог савеза после избора не сарађује ни са једном странком владајуће коалиције „За европску Србију“. И у постизборној кризи која је сада наступила били смо први у сведочењу истине: најавили смо, још пре избора, велику крађу гласова, а затим, још у изборној ноћи, између 6. и 7. маја 2012. почели да протестујемо против исте и окупљамо све снаге спремне да бране Устав Србије и право на слободно изражавање бирачке воље грађана. Иако су нас представници владајуће коалиције називали „страним плаћеницима“ (Шутановац) и чак тражили нашу забрану (Чанак), иако су нам сви медији углавном били затворени, иако су нас појединци из опозиције оптуживали као сараднике режима, ми смо упорно и доследно, као државотворни народни покрет, наставили своју борбу, откривајући све лажи и преваре жутокраких превараната. Први смо у новијој историји српског парламентаризма који су тражили увид у гласачке листиће и други изборни материјал, а организовали смо, пре свих, низ веома посећених протестних акција, које су крунисане скупом „Траговима изборне крађе“ 17. маја у Београду. Зато свима који прате рад Двери јасно и гласно поручујемо – борба се наставља док год Устав Србије и изборна воља грађана не буду одбрањени.

2. У том смислу, остајемо отворени за сарадњу са СВИМ ПОЛИТИЧКИМ СНАГАМА СРБИЈЕ КОЈЕ ЖЕЛЕ ДА НАСТАВЕ БОРБУ ПРОТИВ ИЗБОРНЕ КРАЂЕ И УТВРДЕ ШТА СЕ СТВАРНО ДОГОДИЛО 6. МАЈА 2012. Спремни смо

да помогнемо, свим законским средствима, да се дође до правде, чијем Богу пева химна Државе Србије. Наша отвореност је неупитна без обзира на чињеницу да у редовима покрадених странака има оних који, не размишљајући принципијелно, не желе добро Дверима, сматрајући их својом политичком конкуренцијом. Ми кажемо да питање порицања изборне воље грађана није питање партијских политичких програма, ни удела у „власти и масти“, него питање одбране уставног поретка, људских права и демократије. „Ђораве кутије“ у Србији 1945. биле су увод у невиђено насиље над инакомислећима; без „ђоравих кутија“ Броза и компаније не би било ни Голог отока. Зато позивамо све политичке и друштвене снаге, све часне јавне личности да нам се придруже у борби против неотитоизма лидера Демократске странке и његових партнера у крађи.

3. Морам да кажемо, јасно и гласно, и ово: не желимо да у будућим протестима око изборне крађе играмо улогу политичких наиваца, и да понављамо трагичне грешке српских патриота који су подржали пуч 27. марта 1941. Они нису знали да, искрено се борећи против Тројног пакта с Хитлером и Мусолинијем, у ствари служе перфидним интересима англосаксонских империјалиста, који ће у Београду 1944. устоличити Тита. Такође, не желимо да понављамо ни грешке петооктобарских устаника који су, рушећи један пропали режим, послужили НАТО Империји да на власт доведе (осим часних изузетака) своје плаћенике, који су од пописа 2002. до пописа 2011. број становника ове земље смањили за 400.000. Србија се и данас налази у кризном периоду, у коме је много шта угрожено, почев од наше браће на Северу Косова и Метохије, преко Рашке области, до Војводине. Зато је позиција Двери – Покрета за живот Србије јасна: боримо се против изборне крађе, али ником не служимо као „корисни идиоти“ зарад козметичких промена које ће полуколонијални систем у нас оставити нетакнутим, док ће народ примити још једну дозу анестезије. Ми нисмо дилетантска опозиција, каква је коришћена у Тунису и Египту зарад интереса Империје. Ми смо покрет за нови, слободни живот Србије, и трудићемо се да то и останемо.

4. Наша акција „Трговима изборне крађе“ наставиће се ових дана, објављивањем документоване публикације о крађи избора и представљањем исте широм наше државе, али и у дијаспори, као и организовањем пригодних манифестација чији је циљ да исмеју ДСовског „Броза у покушају“ и његове сараднике у крађи. Позивамо све којима је на срцу заштита уставног поретка и демократије, али, на првом месту, психичког здравља и достојанства овог народа, да нам се придруже, све док лопове не приморамо да признају стварност. Време је за слободу: придружите нам се!

ЖЕСТОКО, АЛИ ТРЕЗВЕНО! ЗА СРБИЈУ, НЕ ЗА ТУЂИНА!

2012.

ЗАШТО ДВЕРИ – ДСС

1. Зато што смо једини против НАТО-а на нашим улицама, у касарнама, у нашим кућама и у нашим главама.

2. Зато што смо за повратак обавезног војног рока и улагање у одбрану суверенитета државе.

3. Зато што смо једини против продаје земље странцима и данас и убудуће.

4. Зато што смо једини против уласка у ЕУ.

5. Ато што смо једини против распродаје имовине Србије, стратешких јавних предузећа, бања и извора воде.

6. Зато што смо једини против привилеговања страних предузећа и домаћих тајкуна.

7. Зато што једини заговарамо доношење Закона о пореклу имовине од 1990. до данас свих политичара и привредника.

8. Зато што смо једини који не питају Брисел и Вашингтерну шта ће, да ли ће, и како ће.

9. Зато што смо једини против издаје Косова и Метохије.

10. Зато што смо једини против издаје Републике Српске.

11. Зато што смо једини који неће слати законе на одобрење комесарима у Брисел, или страним амбасадорима.

12. Зато што смо једини за суштинску подршку женама, мајкама и традиционалној породици.

13. Зато што смо једини за подстицање домаће привреде, науке, образовања и техничко-технолошког развоја.

14. Зато што смо једини за додатно опорезивање страних банака и укидање кредита у страним валутама.

15. Зато што смо једини за повезивање српских земаља и заштиту Срба у Републици Српској, Црној Гори и у Хрватској.

16. Зато што смо једини који у српском расејању виде огромне потенцијале, а не опасност.

17. Зато што смо једини који заговарају оснивање фонда за дијаспору, у који ће наше расејање улагати и којим ће управљати.

18. Зато што смо једини за оснивање домаће развојне банке која ће под повољним условима подстицати домаћу привреду, мала предузећа и пољопривреду без ГМО.

19. Зато што смо једини за већа права радника и осигурање неутуђивости минималне имовине.

20. Зато што једини верујемо и радимо оно што причамо!

ВРХОВНИ КЛОВН И ЊЕГОВИ ЦИРКУЗАНЕРИ ПРОТИВ СРБИЈЕ ЧАСНИХ И МУДРИХ

Змај од Шипова Београда на води или „Парови“, Вучић, „Парови“ (а о „ћ“ и да не говоримо)

Дана 16. априла 2016. године Санда Рашковић Ивић и Бошко Обрадовић објавили су следеће отворено писмо кључном клоуну домаћег политичког ријалитија, Александру Вучићу. Оно гласи: „Господине председниче Владе у техничком мандату, захтевамо од Вас да обуставите прљаву кампању лажи коју свакодневно спроводите путем страначких медија „Информера“ и ПИН-КА против коалиције Двери – Демократска странка Србије. Њоме нећете нама нанети политичку штету, али хоћете Србији, утапајући је у атмосферу нетрпељивости и вербалног насилништва.

Последњи напад Ваших послушника извршен је пласирањем сумануте тврдње да је кампања коалиције Двери – Демократска странка Србије финансирана новцем добијеним од, ни мање ни више – Американаца.

Господине Вучићу,
Ви, а не Двери – ДСС, потписујете Бриселске споразуме,
Ви сте, а не ми, коалициони партнер Хашиму Тачију у приштинској влади,
Ви, а не ми, уводите Србију у НАТО,
Ви сте, а не ми, увели меке санкције Русији, спречавањем ширења трговинске сарадње,

Ви, а не ми, продајете слободном погодбом стратешки важна државна предузећа и пољопривредно земљиште странцима,

Ви, а не ми, спроводите налоге ММФ-а и Светске банке, уништавајући привреду Србије,

Ви, а не ми, припремате слободан промет ГМО производа у Србији, дакле, Ви председниче Владе у техничком мандату спроводите интересе запада – САД, Берлина и Брисела.

Сасвим је јасно да ако некеме стиже амерички новац то сигурно не може бити коалицији Двери – ДСС која штити интересе Србије, већ онима који заступају интересе финансијера, интересе САД. Упозорите на ову чињеницу

Ваше страначке медије, дезИнформер и ПИНК, као и опскурне политичке личности које они користе за пласирање бесмислених лажи о коалицији Двери – ДСС и прекините Вашу прљаву изборну кампању.“

Наравно, Вучићеви медији ово нису пренели. Само су стидљиво саопштили да је Врховни Кловн „замољен“ да обустави „прљаву кампању“ против Двери и ДСС-а. А није замољен. Оштро је упозорен да свој јефтини провинцијски циркус једном упристоји. Међутим, Змај Од Шипова Београда На Води то не уме. Реч је о бесомучном лажову и кукавици који од 2012. до 2016. ником није смео да изађе на ТВ „црту“, осим Јелени Карлеуши. И реч је о бестидном лажову који је доскорашњем (изненада смењеном) уреднику „Данаса“ Пановићу у „Ђирилици“ обећао ТВ дуел са представницима опозиције. Међутим, као и сваки неспособни самозаљубљеник, није се усудио да испуни обећање, него користи самопрецртане конвертите да би блатио оне који му једини сметају. А то нису ни Тадић, ни Чеда, ни Пајтић. То су Бошко Обрадовић и Санда Рашковић Ивић, као представници нових људи за нову политику.

Вучићеви нихилистички конвертити

Легитимно је да човек мења мишљења, не слаже се, хоће другу и другачију политичку причу од оних с којима је до јуче био. Ипак, чудимо се кад видимо неког кога смо јуче знали, и с којим смо делили политичке и моралне назоре, да крене сасвим другим путем и почне да блати своје дојучерашње саборце. И то као јефтин Вучићев трбухозборац, који не мисли како му треба ближњима гледати у очи после 24. априла 2016. Пошто Вучић не сме да изађе на отворени ТВ дуел са челницима листе Двери – ДСС, он шаље своје трбухозборце који лупетају о два милиона долара америчке „помоћи“ Дверима и ДСС-у, при чему ти и такви трбухозборци не сведоче о томе – како су они године провели живећи и радећи са „америчким људима“, и нису тај „амерички уплив“ видели, нити су успели да објасне члановима Савета Двери какви су Коста Чавошки, Љуба Протић или Мило Ломпар да је све то једна велика, баш „америчка“, превара?

Стварно, како је могуће да се овакви типови (да, баш типови, са својом типичношћу) појаве међу нама?

Ко познаје нашу политичку историју, зна да је појава нихилистичког конвертитства бивало. Да прескочимо Анту Старчевића, несрећника српског порекла, и који је, кад су одбили да га приме као професора у Београду, Србе прогласио „накотом за сјекиру“. Ево другог примера. Светозар Милетић је био један од највећих српских народних вођа 19. века. Његов рођени брат, Ђорђе, међутим, био је – веровали или не! – љути бугарски националиста, чији је син, Љубомир Милетић, професор Универзитета у Софији, постао један од најострашћенијих бугарских шовиниста и србофоба. Зашто је тако? Разлози су многи и разнолики,

али један од кључних је онај који помиње Владимир Дворниковић у „Карактерологији Југословена“ – сујета. Сујета руши све, а најпре морал. Наш човек, вели Дворниковић, има изванредно морално осећање које, авај, скоро никад не примењује на себе, него увек на друге. Сујета му је, пак, толика да, кад устврди да је неко други лош и неморалан, а то се покаже као нетачно, он се не радује што је погрешно, него чини све да онога о коме је рекао нетачност ували у блато, само да би на крају могао да каже: „Ето, видите, био сам у праву!“

Овакве људе треба жалити, али не треба се чудити. Свега и свачега је било у нашој политичкој историји, па је опет све дошло на своје место: Светозар Милетић је остао у светлој успомени свог народа, а брат му Ђорђе је пао у заслужени заборав.

Будимо поносни или ко подржава програм Двери – ДСС?

Али пустимо Врховног Кловна и његове циркузанере Богу и савести (ако је имају). А ми да погледамо ко подржава листу Двери – ДСС: Академик Коста Чавошки • академик Светомир Арсић Басара • академик Александар Ивић • Гојко Ђого, књижевник • Рајко Петров Ного, књижевник • проф. др Мило Ломпар, професор на Филолошком факултету у Београду • проф. др Јасмина Вујић, професор на Калифорнијском универзитету у Берклију, САД • доц. др Милош Ковић, историчар, доцент на Филозофском факултету у Београду • доц. др Милош Јовановић, доцент на Правном факултету у Београду • Александар Симић, адвокат, бивши судија Уставног суда • проф. др Љиљана Чолић, професор на Филолошком факултету у Београду • проф. др Слободан Антонић, професор на Филозофском факултету у Београду • Миливоје Глишић, новинар, публициста и бивши амбасадор • проф. др Срђа Трифковић, историчар • Милослав Самарцић, публициста • Горан Петронијевић, адвокат • Владимир Кршљанин, дипломата, књижевник и научни радник • др Срећко Ђукић, амбасадор • др Зорица Кубуровић, лекар • проф. др Александар Липковски, професор на Математичком факултету у Београду • доц. др Зоран Чворовић, доцент на Правном факултету у Крагујевцу • проф. др Љубомир Протић, професор на Математичком факултету у Београду, у пензији • Петар Лађевић, социолог • др Срђан Шљукић, универзитетски професор у Новом Саду • др Александар Исаковић, офтамолог • проф. др Бранко Ристић, професор на Учитељском факултету у Приштини • проф. др Владимир Вишњић, професор математике и физике, Temple University, Филадельфија, САД • проф. др Милан Распоповић, директор Математичке гимназије у пензији • проф. др Тамара Миленковић Керковић, професор на Економском факултету у Нишу • проф. др Драгољуб Кечкић, професор на Математичком факултету у Београду • проф. др Братислав Обрадовић, професор на Физичком факултету у Београду • доцент др Ненад Сакан, доктор физичких наука • др Благоје Ристовић, доктор физико-хемијских наука

• др Мирјана Павловић, Институт за општу и физичку хемију, Београд • др Јелена Ковачевић Дојчиновић, Астрономска опсерваторија, Београд • др Наташа Тодоровић, Астрономска опсерваторија, Београд • Милорад Црњанин, новинар • Љубивоје Шундић, економиста • пуковник Миленко Маринковић, бивши начелник Школе резервних официра • Никола Живковић, публициста • др Ружица Николић, физико-хемијар, виши научни саветник у пензији • мр Биљана Вујин, професор географије • др Снежана Спасић, виши научни сарадник ИХТМ-центар за хемију • др Михајло Спасић, саветник, редовни професор Београдског универзитета (молекуларна физиологија) • Драгица Јеличић, сарадник у „Пупину“ у пензији • Кристина Королија, дипл. економиста • Предраг Королија, машински инжењер • др Миодраг Манигода, лекар специјалиста • Верица Корица, дипломирани филолог • др Светислав Ђурић, доктор електронике • доцент др Владимир Миловановић, електроника и телекомуникације, Универзитет у Крагујевцу • Ненад Вујић, дипломирани инжењер електронике и телекомуникација • мр Дарко Јаћимовски, Институт за хемију, технологију и металургију • Коста Димитријевић, књижевник • др Драган Хамовић, виши научни сарадник на Институту за књижевност и уметност • Мирослав Крстић, привредник • мр Милорад Маринковић, композитор и диригент • проф. др Томислав Петровић, професор на Машинском факултету у Нишу • проф. др Милорад Јеремић, професор Београдског универзитета у пензији.

Проглас српских интелектуалаца

Шта ови људи поручују јавности?

Ево њиховог прогласа:

„Поштовани грађани Србије,

Током претходне две године, сви ми, који се залажемо за вођење достојанствене патриотске политике, заштиту српских националних и државних интереса, одбрану суверенитета, јачање сопствених снага и обнову друштвених стандарда заснованих на традиционалним вредностима – које су и иначе у складу са универзалним и демократским вредностима, нисмо имали своје представнике у Народној скупштини. Имајући у виду околности у којима се налазимо, искушења и претње са којима се срећемо, мислимо да се тако нешто не сме поновити и после наредних избора. Потребни су нам народни посланици који неће дозволити признавање статуса лажне државе Косово, који ће бранити наше грађане и неће дозволити њихово даље сиромашење, који ће устати против срамног покушаја увођења Србије у НАТО, који ће указати на погубност политике „Европа нема алтернативу“ и који ће се супротставити диктату ММФ-а. Зато вас позивамо да изађете на изборе 24. априла 2016. године и гласате за листу Двери – Демократска странка Србије – Санда Рашковић Ивић – Бошко Обрадовић.“

Змај Од Шипова Београда На Води и његови циркузанери овакву, неплаћену, подршку, подршку вредних и честитих српских интелектуалаца, немају, и никад је неће имати. Зато треба да будемо поносни, и да нам заиста буде јасно за кога ћемо гласати на Цвети 2016, двеста једну годину пошто је Кнез Милош дигао Други српски устанак.

НА БИРАЛИШТА НА ЦВЕТИ – ДА СРБИЈА ПРОЦВЕТА!

2016.

ПУКОТИНА У СИСТЕМУ РЕЦИКЛИРАНОГ ТИТА

Пошто сам увек мислио да нема случајности у свету Божјем, верујем да није нимало случајно да је Александар Вучић, Архикловн Србије, који се ових дана хвалисао како је за три године урадио колико и Тито³⁸ почео да се урушава 4. маја 2016, на дан кад је Броз отишао Богу на истину пре 36 година (зар већ има толико?). Успех коалиције Двери – ДСС, која је, уз битну помоћ опозиције што је најзад схватила да се не морамо програмски волети да бисмо бранили народну вољу изражену на биралиштима, после свих лажи, клевета, неправди и јајарлука што им је приредила Хазјајинова медијска машинерија, заиста је почетак Вучићевог краја. Он зна да, ма колико гласача имао иза себе, у Скупштини, без посланика својих коалиционих партнера (доследних као ПУПС, зар не?) има само 98 СНС-оваца. И зна да ће Двери и ДСС бранити Устав Србије, Косово и Метохију у Србији, а сваку лаж и превару овог архилажова немилосрдно разобличавати. Зато је Броз у покушају толико тужан, и толико му је тешко што ће опозициона коалиција за коју је у 21 час 24. априла 2016. рекао да неће прећи цензус, ипак ући у Скупштину Србије.

Ко је читао Мажуранићеву „Смрт Смаил – аге“, зна да је његова коб наговештена већ на почетку, када турски моћник почиње да грешити и маши: „Срамота је таквоме јунаку купити харач, не скупити харача, цилитнут се – не погодити циља“. Увек се нађе неко ко ће дохакати силнику. Али, најпре му дохакат његова сопствена бахатост. Србијански „Смајли – ага“ у срцу је већ осетио зебњу. Зна он како га воле његови најближи сарадници, и како ће га бранити кад загусти, и кад прсну огледала у којима је Вучић до сада гледао себе, верујући да је најбољи, најлепши, најпаметнији и да је све то сам открио.

А за оне који поштују Шекспира, чију четиристогодишњицу славимо ове, 2016, јасно је као дан – у Србији, после априлских избора, Бирнамска шума почиње да се креће.

2016.

38 http://www.rtv.rs/sr_ci/politika/vucic-za-tri-godine-uradio-sam-koliko-i-tito-u-bivsoj-jugoslaviji_714053.html

ВУЧИЋЕВА ДИКТАТУРА, ДВЕРИ И САВЕЗ ЗА СРБИЈУ

Др Владимира Димитријевића није потребно посебно представљати члановима и симпатизерима Двери. Он од 1999. сарађује са Дверима, и члан је Политичког савета нашег покрета. Питали смо га шта мисли о одлуци Главног одбора Двери да се уђе у Савез за Србију.

Господине Димитријевићу, шта мислите о Савезу за Србију и уласку Двери у тај Савез? Колико је такав поступак оправдан?

Пре свега, морам да нагласим на који начин се обраћам Вашим цењеним читаоцима. Дакле, обраћам се члановима Двери у своје лично име и као члан Политичког савета (у реконструкцији). Говорим искрено, без намере да иког убеђујем у било шта, јер више нисам у годинама када сам, млад и надобудан, смарао да је мој став нешто толико уверљиво да ће га примити сви који чују. Ипак, ове речи су, како би записао Тин Ујевић, „зреле и без буке“, а циљ им је да укажу на перспективу Двери у оквиру Савеза за Србију.

Неки сматрају да су Двери изневериле своју првобитну неукаљаност политичким калкулацијама, и да је овај потез нешто што коначно руши слику о Дверима као алтернативи систему. Пошто сте сарадник Двери од почетка, какво је Ваше мишљење о томе?

Ко узме – кајаће се и ко не узме – кајаће се. То је чувена реченица из народне приче „Тамни вилајет“, коју је записао Вук Караџић. Тако је са политиком у Србији – ко у њој учествује, кајаће се (јер ће се срести са изневеравањем идеала и кошмарима наше политичке сцене), и ко не учествује, кајаће се (јер ће га болети што ништа не предузима док се око њега све руши). Ми живимо у ријалитију, у ствари – у људождерском кошмару, у коме је напредњак по имену Александар Мартиновић, образлажући у Скупштини нови закон о трансплантацији, који укида добровољност и све нас проглашава потенцијалним доносима, изговорио да мртав човек више није власник ничега, па ни сопствених органа. Бавити се политиком у тим и таквим околностима захтева много труда, а наде да ће се нешто суштински променити као да нема.

Па да ли су Двери у том политичком кошмару издале саме себе и људе који су им веровали?

Двери су почеле као патриотска НВО за духовни и културни препород. Онда су схватили да неће бити никаквог препорода ако нико не буде могао да основне идеје новог почетка политички уобличи и понуди јавности.

Затим су Двери постале покрет, који је кренуо у одбрану суверене Србије и породичних вредности, и 2012. био прави шок на политичкој сцени, али су их на изборима покрали и оставили испод цензуса, а онда, у Вучићевој диктатури, почели да маргинализују и лишавају јавне видљивости, због чега су избори 2014. прошли лошије него они две године пре тога. Тада се почело размишљати о преласку на партијски начин деловања, јер као удружење грађана Двери нису могле да праве неопходне предизборне коалиције. Године 2016, предизборна коалиција са Демократском странком Србије је успела, и Двери су се нашле у парламенту, где су, јасно и одлучно, све до дана данашњег, водиле борбу за Србију и породицу, не пристајући ни на какве суштинске компромисе.

Пређен је пут који неки нису могли да прате. Зашто? Да ли се идентитет Двери изгубио?

Знате, једно је НВО која окупи хиљаду људи на Машинцу, друго је удружење грађана које делује као антисистемска опозиција, а треће је парламентарна странка. Ко узме – кајаће се, ко не узме – кајаће се! Тако је то: мењају се формати, многим изгледа да је првобитна чистота нестала, и да нема заноса младих срца која су у борбу кренула. Ипак, има зрелости. Двери се никад нису одрекле својих програмских задатака, само су их формулисале на нове начине, с једним јединим циљем: да Србија постане нормална држава, из које грађани не беже; да не буде ничија колонија; да заштити основне вредности људског живота; да нађе алтернативни модел пропасти званој НАТО – ЕУ.

Погледајте тај развојни ток, и видећете – Двери су и даље једине које Србију виде као земљу засновану на породичним вредностима и солидаризму Трећег пута, формулисаном као *Левница рада и Десница вредности*. То није мала ствар, нарочито у часу кад се светска парадигма мења, и када Аустрија, Италија, Пољска, Чешка, Словачка, Мађарска више неће да трпе бриселски диктат. То није мала ствар у време Брежита. То није мала ствар у доба када је Сорос протеран из Будимпеште. То није мала ствар у доба успона Русије и Кине. То није мала ствар у доба кретања глобалног поретка у правцу мултиполарности.

Шта се сада дешава и какве су могућности деловања Двери на нашој политичкој сцени?

Године 2016, Кловн Без Смисла За Хумор, човек који управља Србијом, а не влада самим собом, обећао је Дверима да више никад неће ући у парламент. И кренуо, под притиском западне Империје која га је довела на власт, да припрема издају Косова и Метохије.

(Сегит се, 2008, када је проглашена „независност“ Косова, Двери су, као НВО, организовале протест који је окупио 10.000 људи, а жестоко су се буниле и против Бриселског споразума, увода у данашњу издају свете српске земље.)

То је била кап која је прелила чашу. Двери су, као и СПЦ, као и српски интелектуалци, као и сва мислећа јавност, Кловну Без Смисла За Хумор рекле – не можеш продавати оно што није твоје. Не можеш да кршиш Устав Србије и Резолуцију 1244 СБ УН.

Као што знамо, Империја је свом човеку на власти у Београду дала све војне, полицијске, безбедоносне, финансијске, информативне и друге ресурсе, и наредила: „Разваљуј!“ Зато се не само није могао чути глас Двери, него ни Српске Цркве, а Кловн је, сасвим у стилу Пиночеа и сличних му неолиберално-фашистичких јужноамеричких узора подржаних из Вашингтона, почео да прети свима који су се супротставили његовом „унутрашњем монологу“ званом *Косово није наше, и ја спасавам Србију од рата са Шинтарима*.

У то и такво доба, заиста је био потребан један шири опозициони фронт који би окупио све што желе да Србију пробуде из диктатуре, заштите њене основне државне интересе и одбране Косово и Метохију. Двери су, од самог почетка свог политичког рада, биле за сарадњу са онима који „косовско питање“ доживљавају као насушно питање не само мистичко и политичко, него и правно – када бисмо погазили Устав Србије и међународно право, ми више ничему не бисмо могли да се надамо, не само у спољној, него ни у унутрашњој политици. На Србију би пала тешка сенка НАТО диктатора Вучића, чији је основни узор Мило Ђукановић, вођа србофобних Монтенегрина, доведен на власт да би Медитеран заувек предао у руке Империји. И то би, заиста, био почетак краја: Рашка област и Војводина одмах би се нашли на удару. Јер, слабост Србије била би мамац за све хијене које би Империја напујдала на нас.

Из тих разлога је, по мом мишљењу, настао Савез за Србију.

Многи кажу: па, у Савезу су они који су, до јуче, такође сматрали да ЕУ – НАТО пут нема алтернативу. Колико су они искрени у одбрани Косова и Метохије?

То је добро питање, и не треба га прескакати.

Ипак, кад се размишља о њему, вреди се сетити случаја Милорада Додика, у кога се српски родољуби сада куну и који заиста брани Републику Српску, заслужујући наше поштовање.

Међутим, Додик је на власт дошао као човек Запада. Он је, почетком 21. века, велики део архивске грађе о конглогору Јасеновац предао Американцима.³⁹ А онда је видео да ће Срби, ако буду слушали диктат Вашингтона и Брисела, бити прогутани у Босни и Херцеговини, и устао је у одбрану свог народа, стојећи на бранику слободе и права Срба преко Дрине. Сада хоће да га сруше као „руског човека“ на Балкану.

Питате, дакле, зашто су неки који су учествовали у „жутом“ пројекту „ЕУ нема алтернативу“ сада у Савезу за Србију? Можда су се, као Додик, преумили. А можда и нису, али су политички прагматични. Они знају да уз помоћ Запада

39 <http://www.nin.co.rs/2001-03/15/17048.html>

не могу доћи на власт, јер Запад на власти држи Вучића, спремног да изда и прода Косово и Метохију без стида и срама.

Како то мислите?

Као добро обавештена особа, новинарка Љиљана Смајловић нас подсећа: „Супротно десет година старим саветима Џона Болтона, Американце на Балкану пре свега занима Косово које су створили уз помоћ НАТО авијације. Било би дивно да човек може да добије десет долара сваки пут кад неко на нашем простору понови ону излизану фразу, односно голим оком видљиву чињеницу да више нисмо међу америчким приоритетима – али Косово је у овом региону, који је давно пао на листи приоритета, и даље на челу листе америчких приоритета. Србија је занимљива пре свега као земља којој се не сме дозволити да угрози америчко косовско чедо, па тек онда земља коју треба одвојити од Руса и привући западном царству. У том смислу, уопште није битно ко је на челу Србије, и да ли је Србија демократска држава. /.../ Њих импресионира једино моћ, па им лидер који може да испуни оно што обећа сто пута убедљивији од лидера који би им пасовао по културним или идеолошким критеријумима, али не би имао моћ да испуни договорено. Овде, разуме се, алудирам на разлику између Бориса Тадића и Александра Вучића. Да није тужно, било би смешно пратити колико се прозападна и проевропска опозиција у Србији уби да докаже да је Вучић ауторитарни лидер који је у својим рукама концентрисао сву моћ у држави, а сада „пипке“ шири и по региону. Да ли је могуће да на својој кожи нису давно искусили да му тиме само праве непотребну рекламу по страним престоницама, које цене владара Србије управо зато што је неспорни владар Србије? /.../ Не добијате бољи дил у преговорима са Америком ако сте узорне демократе. Вашингтон је већ једном бирао између Ђинђића и Харадинаја, Коштунице и Тачија, и увек би изабрао Команданта Змију и његове, односно НАТО саборце из УЧК“.⁴⁰

Очито је да су то схватили и неки из Савеза за Србију, који су некад веровали у НАТО – ЕУ „вредноте“. Њима је јасно да Империја подржава Вучића, и да се на њу не могу ослонити ако хоће да политички опстану. Колико су се искрено преумили, то је њихова ствар, али су, јавно, стали иза **косовско-метохијских** ставова изнетих у програму око кога се државотворна опозиција Србије окупила.

А ти ставови су очигледни: „Залагање за постизање праведног и одрживог решења за Косово и Метохију, кроз дијалог са косовским Албанцима, а уз пуно поштовање Устава Републике Србије, Резолуције СБ УН 1244 и међународног права, а противећи се било ком акту који би за последицу имао афирмацију међународног субјективитета, укључујући и чланство у УН, тзв. „државе Косово“. Неспровођење било каквог референдума, укључујући референдум о Косову и Метохији, у постојећим недемократским условима. Очување независности и суверености Србије, изградња достојне позиције наше земље на међународној сцени.“

40 Љиљана Смајловић, Ново лице старе америчке политике, Српске новине, 98/2018, стр. 29.

Има ли се, са патриотске тачке гледишта, нешто приговорити овоме у часу кад Александар Вучић каже да ми на Косову и Метохији немамо баш ништа?

И ја се то питам. Размишља ли неко о томе зашто су Славиша Ристић и Марко Јакшић, косовски јунаци новог Косовског боја, ушли у Савез за Србију? Они, најосетљивији на издају јер живе на Светој Земљи, свакако то не би урадили без озбиљног промишљања и вагања аргумената за и против.

Шта нам недостаје да би наш патриотски покрет постао и остао трајно снажан и достојан уважавања на нашој политичкој сцени?

Од слома титоизма почетком деведесетих година прошлог века до данас српски национални покрет је патио од „ура“ и „јуриш“, не схватајући да је једина добитна комбинација спој грађанског и националног. О томе је правни историчар Зоран Чворовић писао: „Јасно је да је нарушавање начела уставности и законитости директна последица унутрашње и спољне несuverености Србије. Несuverености у односу на власт колонијалне управљачко-финансијске хоботнице, као и несuverености у односу на бриселску администрацију. Несuverеност према ЕУ се пре свега огледа у суштинском развлашћивању националног законодавца кроз процес хармонизација права Србије са правом ЕУ. Из овог следи закључак, да питање владавине права мора да буде приоритет српске националне политике, односно политике коју дефинишемо као патриотску. Јер, без борбе за сувереност правног поретка матице Србије, национална брига за колективна права Срба ван Републике Србије постаје јалова и демагошка. То је одлично знао Никола Пашић, отуда у програму НРС из 1881. године нема шизофрене деобе између спољне и унутрашње суверености, владавине права и националног ослобођења. Пашићеви радикали су се са истим жаром борили за политичку слободу „гуњца и опанка“ и уставну владавину, као и за свесрпско ослобођење и уједињење. Од када су Срби 1918. године своју државност утопили у вишенационалну југословенску државу, отпочело се са шизофреним раздвајањем питања владавине права од националног питања, односно грађанског од националног идентитета /.../ Неолиберали немају своју нацију, с тога немају ни државу као patriu (земљу отаца – Отаџбину). Оспоравајући значај атрибута суверености, они показују да немају ни своју државу схваћену као impregium. Следствено, неолиберали немају не само националну, већ ни грађанску (=правну) свест. Отуда случајеви лихварских кредита, Савамале, продаје диплома и доктората, подједнако као и питања Косова и Метохије, Републике Српске и Црне Горе, морају постати ствар брига српских патриота, узорне националне и грађанске (=правне) свести, а не поданика (супротно од грађанина као субјекта права) глобалне псеудоимперије. /.../ Да патриоте најуспешније решавају питања владавине права и заштите личних права показала је Бизмаркова Немачка. У циљу националне мобилизације, али и индустријализације, Немачко Царство прво у свету уводи обавезно здравствено осигурање, доноси ново радно законодавство којим штити права радника и уводи опште мушко бирачко право.“⁴¹

41 <https://stanjestvari.com/2016/12/18/nacionalno-ili-gradjansko-u-srpskoj-politici/>

Шта у вези с тим каже програм окупљања Савеза за Србију?

Прочитајмо: „Спровођење нове економске политике, која ће се базирати на већим јавним инвестицијама, подршци домаћим предузетницима и елиминисању партократије из јавног сектора. Стопирање даљег привилеговања страних инвеститора и тренутног економског модела који се заснива на фаворизацији увоза, експлоатацији јефтине домаће радне снаге и јефтених сировина. Спровођење свеобухватне заштите корисника банкарских услуга, кроз спречавање остваривања екстрапрофита пословних банака неправедним и додатним оптерећивањем грађана и привреде. Укидање постојећег и доношење новог закона о раду у складу са највишим европским стандардима заштите радника и конвенција Међународне организације рада, као и обнова свеобухватног социјалног дијалога. Зауостављање продаје националних ресурса и стратешких државних компанија, као и увођење професионалног менаџмента у јавна предузећа и предузећа у већинском државном власништву.“

Значи, Ви не замерате Дверима опредељење да сарађују и са левичарима?

Да будем искрен, један од људи по чијим ставовима се оријентишем кад је у питању разложност настанка Савеза за Србију је мој професор др Мило Ломпар. А он, као и већ поменути Чворовић, увек говори да је у Србији неопходан спој националног и грађанског, ако хоћемо да опстанемо као народ са својим духовним и културним идентитетом. Он је о томе, по ко зна који пут, сведочио у недавној ТВ емисији, која је гледаоцима доступна на Интернету.⁴²

Јасно је да наши непријатељи то не смеју да дозволе. Довољно је видети нападе Вучићевих инфо-хорди на Савез за Србију, који се сасвим уклапа у нападе другосрбијанских фундаменталиста са, рецимо, „Пешчаника“, којима овај Савез такође не одговара.⁴³

И управо зато је јасно да синтеза грађанског и националног јесте алтернатива за Србију. Колико ће овај Савез бити успешан у томе, остаје да се види. Али, то јесте пут – пут правне државе и правног патриотизма као основе и грађанског и националног.⁴⁴

Иначе, могли бисмо се наћи на путевима јужноамеричког тоталитаризма са америчким „бефелом“, против кога стално устају и херојски гину млади анархисти – ирационалисти, поцепани у многе групе и групице. Вучићев режим се не плаши малих патриотских група и неорганизоване опозиције. Напротив – он ће их стварати све више, са циљем да залуди, дезоријентише и наведе родољубе да од свега дигну руке.

Уосталом, и други чланови нашег Политичког савета, попут господе Александра Липковског и Милослава Самарџића и госпође Јасмине Вујић

42 https://www.youtube.com/watch?v=qCd_Lg4mrMY.

43 <https://pescanik.net/metastaza-politicke-bezidejnosti-i-alternativa/>; <https://pescanik.net/savez-bez-promene/>

44 <https://srbin.info/2014/03/07/manifest-pravnog-patriotizma/>

слажу се начелно са оваквом одлуком Двери, при чему, наравно, имају и алтернативна размишљања о томе како би програмски документ и активности Савеза могле довести до правих резултата у, одавно уморном, бирачком телу.

Зар ово није нови ДОС?

Савез за Србију је принципијелан, што показује његов програм у 30 тачака (наравно, несавршен, али добронамерно састављен као темељ будуће сарадње националне и грађанске Србије). Нови ДОС је управо Вучићева владајућа папазјанија у којој има места за све: од Расима Љајића и Александра Вулина, преко Вука Драшковића и Драгана Марковића Палме до Ивице Дачића и Ненада Поповића. Тамо нема никаквих принципа, осим воље за власт и отимање, која значи претварање Србије у западну колонију без будућности. Савез за Србију, уосталом, није коалиција, него баш то – савез, чији је главни циљ да, помоћу прелазне Владе и радикалних мера раскида са кловнократском прошлoшћу Вучићевог режима, доведе до првих слободних избора у Србији после владавине Кловна Без Смисла За Хумор. На тим изборима, свако ће, у доба слободних медија и чистих бирачких спискова, изаћи пред грађане Србије и понудити им свој програм. И тада се заиста бира.

С тим у вези, Двери, поред заједничких активности са осталим члановима Савеза (нарочито око одбране Косова и Метохије у саставу Србије и око будућих изборних услова), могу и морају да воде и специфично своје кампање, пре свега оне које се тичу породице и биоетике, да не би изгубиле препознатљивост потребну овом народу и његовој будућности. На том путу, Двери ће имати не само моју, него и подршку и свих оних којима је на срцу добро народа и отаџбине.

2018.

ЗАПИСИ ИСПОД ЕТИКЕТЕ

НЕ ОПТЕРЕЂУЈТЕ СВОЈУ ДУШУ КЛЕВЕТАМА

Отворено писмо Мирославу Паровићу

Избави мја од клевети человјеческија,
и сохрању заповједи Твоја (Великопосна песма)

Уважени господине Паровићу,

Не бих Вам се јављао, нити улазио у било какву политичку полемику са Вама (као што, прошле године, нисам одговарао господину Ђурђевићу, кад ме је прозвао као „гуруа Двери“), сматрајући да свако има право на свој, први, други или трећи пут, и на своју Прву, Другу или Трећу Србију. Српска витешка изрека гласи: КО ЗНА БОЉЕ, ШИРОКО МУ ПОЉЕ. Међутим, у једном коментару поводом свог текста „Косово нашег нараштаја” објављеног на сајту „Нови Стандард“, устврдили сте да сам био утицајан члан секте „Харе Кришна“, што је клевета недостојна Вас као јавног делатника. Етикеција православног хришћанина (а и Ви сте, колико знам, православни хришћанин) налаже човеку да одговори на ту врсту оптужби. Из Отачника је познато да су монаси, желећи да искушају Светог авву Агатона, овоме упућивали свакакве грдње и прекоре, почев од тога да је прожрдљивац до тога да је блудник, што је он све одобравао. На крају су му рекли да је јеретик, и он је то одлучно одбио. Тада су га монаси питали зашто је све неучињене грехе признавао, а одбио оптужбе за јерес. Свети Агатон је рекао да је неучињене грехе признавао да би смиравао себе и дао поуку њима, али да јерес није могао да помене као свој грех зато што то није „обичан“ прекршај закона Божјег: „Сви су греси од слабости, а јерес од упорства воље. То је грех који отуђује од Бога, а ја не желим да будем одлучен од мога Христа“. Зато и ја Вама, и свима који су намерни да такве клевете о мени шире у јавности, одговарам овим отвореним писмом.

Владимир Димитријевић никад није био члан ниједне секте. Напротив, он је, без икакве лажне скромности, један од најплоднијих аутора у Србији кад је православна сектологија у питању. Написао је и приредио низ књига о тоталитарним и деструктивним верским сектама, као и о окултизму и Њу Ејџу. Ауторске књиге на ту тему су му: „Тамничари душа. Секте, њихове вође, след-

беници и жртве“ (2005), „Пут којим се чешће иде. Окултизам, магија и вештичарство“ (2005); ауторски зборници: циклус „Православље и секте“ 1-7 („Од утопије до кошмара. Православље и секте: општи поглед“ (1997); „Библија без Бога, Хришћанство без Цркве. Новопротестантизам данас и овде“ (1997); „Стаклене очи Индије. Православље и духовност Далеког Истока“ (1997); „У лавиринтима таме. Од сајентологије до сатанизма“ (1998); „Злостављање ума. Поробљавање личности и средства заштите“ (1998); „Човек је виши од звезда. Астрологија, окултизам, магија“ (1998); „Царство Божије и царство празнине. Православље и Њу Ејџ“ (два издања: 1998; 2003). Ту су и зборници „Астрологија у светлости православља“ (1999), „Хари Потер и лов на дечје душе. Хришћански одговор на савремено вештичарство“ (2002), „Избави нас од лукавога. Православље и магија“ (2002, два издања), „Православље и астрологија. Лаж и прелест астролошке теорије и праксе у светлости православног предања“ (2006), „Демонизација деце“ (специјал часописа „Истина“ 2/2006), „У свету лажних пророка“ (2007). Као што видите, петнаест наслова.

Моја сектолошка делатност започела је још почетком деведесетих година 20. века, при Мисионарској школи храма Светог Александра Невског у Београду, где сам почео да помажем протојереју-ставрофору Хаџи Љубодрагу Петровићу, оснивачу Мисионарске школе, који је саставио први извештај за СА Синод СПЦ о сектама у Београду и Србији. Са протом Љубодрагом и његовом екипом прошао сам преко педесет градова широм српских земаља, говорећи о опасностима тоталитарних и деструктивних секти, окултизма и Њу Ејџа. Био сам један од покретача и заменик главног и одговорног уредника часописа „Београдски дијалог“, који се бавио овом темом у оквиру европског антикултистичког покрета „Дијалог центара“ (Копенхаген – Берлин – Москва), учесник значајних скупова о сектама организованих у Београду 1996. и 1997, аутор серије о сектама на Телевизији Логос Епархије жичке, учесник многобројних ТВ и радио емисија о опасности тоталитарних секти. Сарађивао сам са угледним европским сектолозима, Томасом Гандовом из Немачке и Александром Дворкином из Русије. За свој апологетско-мисионарски рад у области црквеног издаваштва и штампе одликован сам Граматом блаженопочившег патријарха српског господина Павла АЕМ 585/2007.

Што се тиче секте „Харе Кришна“, мој први текст о њој објављен је у часопису студената Богословског факултета СПЦ, „Логос“ (бр. 1/1990), у доба кад је утицај кришнаиста у Београду био изузетно снажан, а затим сам, у књигама „Стаклене очи Индије“, „Тамничари душа“ и „У свету лажних пророка“ понудио низ текстова о овој тоталитарној секти, што својих, што преведених. Дакле, Ваша тврдња да сам био члан, и то утицајни, ове секте, обична је КЛЕВЕТА. О свом личном искуству са сектама и окултизмом (при чему, понављам, никад нисам био члан ниједне секте) писао сам у уводу зборника „Од утопије до кошмара“ (Светигора, Цетиње 1997), под насловом „На дверима књиге“ (зборник се, са насловом предговора у коме се појављује Вама ненавидима реч, објавио

две године пре појаве НВО „Српске двери“, што би могла да буде још једна тема за трећесрбијанске конспирологе, с обзиром да реч „секта“ има порекло у речи који значи „расецање“, „одвајање“ и слично; ова напомена је, наравно, узгредна, мада није лишена извесне самоодбрамбене ироније).

Дакле, Вама и свима који би могли да се „упецају“ на тезе попут Ваших поручујем да добро провере шта пишу о Владимиру Димитријевићу. Не зато што је Димитријевић „црвено слово у календару“. Напротив, он је грешни православни Србин, који Богу благодари што га, оваквог какав је, држи на земљи и даје му могућност да се покаје пре него што, по општем закону, телом оде у земљу, а душом Творцу, на Суд. Провера пре писања о Димитријевићу (и било коме другом) потребна је Бога ради и душе своје ради, па макар човек био и политичар, и припадао Првој, Другој, Трећој или Ен-тој Србији.

При чему, заиста, не очекујем да ми се извините за јавно ширење увредљивих гласина, али Вам желим, као хришћанин хришћанину, да не заборавите заповест Божју да не треба лажно сведочити о свом ближњем, макар то био и потписник ових редова.

Са изразима поштовања, Владимир Димитријевић

2012.

ОБРАЋАЊЕ НА ГРАЂАНСКОМ ПРОТЕСТУ 9. МАРТА 2019.

Рођен сам 1969. и учествовао сам на свим протестима за бољу Србију од 9. марта 1991. до 5. октобра 2000, али и касније, кад сам на улици излазио да браним породичне вредности и кад сам поред споменика Кнезу Михаилу говорио против Вучићевог и Дачићевог потписивања Бриселског споразума за предају Косова и Метохије.

Данас је, опет, девети март. Језа ме прожме кад помислим да сада, у педесетој години живота, на улицама Београда тражим исто што сам тражио као двадесетдогодишњи студент Филолошког факултета. Јер, да вас подсетим, међу захтевима нас, тадашњих студената, упућених аутократском Милошевићевом режиму, био је и овај: „Да се у информисању јавности Телевизија Београд руководи искључиво професионалним новинарским принципима а не страначким или појединачним интересима”.

То је било доба када је Слободан Милошевић о опозицији говорио као о „снагама хаоса и безумља”, а Извршни савет СПС Београда да „милитантни појединци и групе против воље српског народа желе да сруше демократску и легитимну власт у Србији”.

Много пута смо ми, који смо годинама протествовали, доживели разочарење од оних од којих смо, као народних представника у Скупштини Србије, очекивали да ће се изборити за бољу Србију, и сада немамо право на грешку. А верујте, немају ни они, који су народу понудили потписивање споразума. Од њих тражимо одговорност и озбиљност, патриотску свест и одлучност у одбрани владавине права.

Ови грађански протести стога морају бити велика борба за одбрану правне државе, коју је Вучићев кловнократски режим укинуо, по начелу чилеанског диктатора Пиночеа: „За пријатеље све, за непријатеље закон”. У земљи у којој је све постало голо насиље, од Београда на води до спаљивања кућа критичара режима, не смемо заборавити: једини лек је ПРАВНА ДРЖАВА, коју смо имали у доба Законоправила Светог Саве и Душановог законика и за коју смо се касније, вековима, борили, ослобађајући се у доба Карађорђа и Милоша.

Марта 1991, са нама је био и велики интелектуалац Борислав Пекић, који се целог живота борио за слободу и правну државу. Када га је један новинар питао ко је крив за толики страх у земљи Србији, Пекић је одговорио крајње једноставно: „Кад год се постави питање кривице за стање у једној земљи, је-

дини логичан одговор и једини који се свуда у свету даје јесте да је за то крива – влада. Чак и кад део кривице несумњиво и неко други сноси, актуелно криви могу бити само они који поседују моћ да ствари измене или поправе.

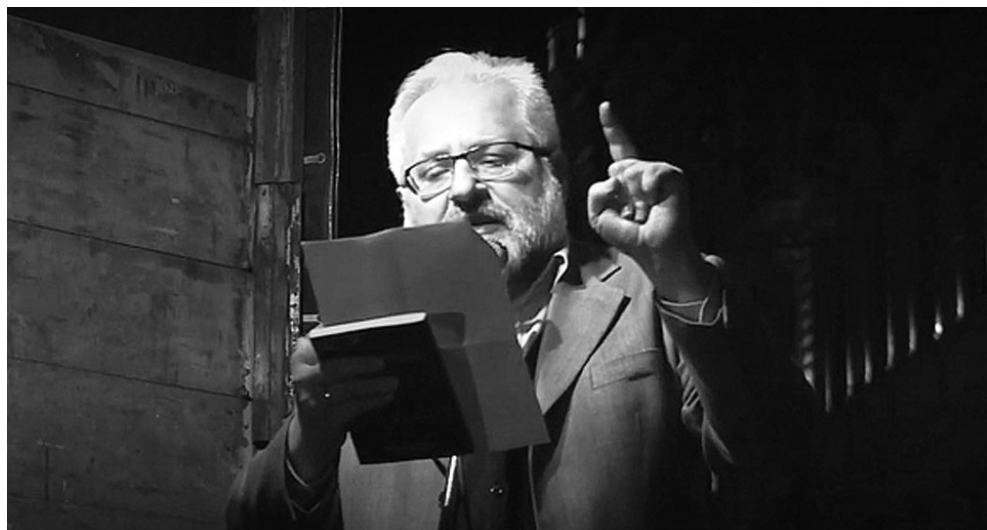
(Моја мајка је слушала знаменитог експерта за нашу несрећу, који је експертом искључиво постао зато што је ту несрећу успешно и на свим пољима усавршавао. Експерт је казао: „Сви смо ми криви“. Мајка је рекла: „Богами, ја нисам“). Страх који се у све нас увукао последица је стања у овој земљи, а за то стање крива је власт. (Није моја мајка).“

Како онда, тако и данас – за стање у Србији крива је, пре свега и изнад свега, бахата и осiona власт Великог Упропаститеља и његових сеиза, измећара и чауша. Зато и протестујемо против такве власти, тражећи повратак из претполитичког стања Вучићеве џунгле у демократско политичко стање и истински правни поредак.

Живимо у доба Кловна Без Смисла За Хумор, Лажног цара Шћепана Малог, духовног и моралног кепеца кроз кога дувају епохални ветрови нихилизма. Зато му морамо поручити речима Његошевог игумана Теодосија Мркојевића: „Чуј, Шћепане, што ти хоћу рећи:/ ти јошт мислиш да те не познамо;/ цијели те народ већ познаје;/ доста си нас држа` за будале./ Но врат ломи куд те очи воде/ да подругу са нама не збијаш;/ носи собом то име велико,/ нама оно ништа не требајује,/ нејамо га куда камо ђести“.

Слободна и правна држава Србија, без Лажног цара Шћепана Малог, биће земља у коју ће се наши млади враћати из туђине, и у којој ће живот бити радост, а не бесмисао.

Нека нам у борби за радосну и смислену Србију помогне Бог правде, Кома пева наша химна.

Обраћање на грађанском протесту 9. марта 2019.

СВЕТИСЛАВ БАСАРА: ЋАВОЉА ПОСЛА

Споменусмо јуче Ћидову Странку слободе и правде која се ових дана у мукама порађа, споменусмо такође да треба бити здраво скептичан према партијама у чијим именима има натруха епске поезије и метафизике, пропустисмо, међутим, да напоменемо да су исто тако сумњиве странке са кратким, звучним, а магловитим именима.

Двери, на пример.

Ономад написах да Ћидо и Вуко планирају да кад СЗС једнога дана у неодређеној будућности буде свечано инсталиран у пустолине на Андрићевом венцу и Немањиној – Бошкића & Со одбаце у ропотарницу историје, али се након увида у стање ствари на терену пресалдумих и доконах да је изгледније да Бошкић и компанија превеслају Ћида и Вука.

А ево зашто. За разлику од Ћида и Вука Бошкић & Со имају и верују у своју идеологију. Није то наравно идеологија за привити на љуту рану – много је погоднија за наношење рана – Бошкић & Со верују да је у основи њихове идеологије православље, али ту се варају, то је папазјанија паганско-магијско-манихејских матрица, већ поприлично изанђалих, али још увек (и вазда) делотворних.

Кругови двојке и Еуромахала нешто су се као малчице ускуробецали на вест да ће на саборним протестима – на којима су спречена Карановићкино и Вујошевићево обраћање – један од говорника бити дворјанин Владан Димитријевић, по занимању истеривач ѓавола. Е сад, супротно вашим очекивањима, тема наше данашње колумне није политичко, него теолошко питање – постоји ли ѓаво?

Још како постоји, а највише постоји тамо где се уобичајило (и морало) сматрати да не постоји – као што је било случај у СФРЈоту – али ѓаво постоји (ако се тако може рећи можда и више) тамо где се верује да постоји, али да се налази искључиво на једној страни света, у одређеним особама, а нарочито у неким рок бендовима, горепоменути Димитријевић их је све таксативно набројао у својим бројним егзорцистичким писанијама.

Како је Рогоња – како му ја тепам, доводећи се у опасност да ме Димитријевић осумњичи за сатанизам – неопажено завршио посао у СФРЈоту, то

смо видели (и осетили на кожи), а како ће нас дотући, сад кад је опажен, али експортиран у далеке пределе и људе, остаје да се види, сигуран сам, међутим, да то неће бити леп приказ, на то указују сви „знаци времена“, а мени преостаје само да ме утеривач ђавола, Димитријевић, не огласи и за Јеховиног сведока.

Технологија, да кажемо, Рогоњиног деловања најбоље се може описати као мешање баба и жаба, спајање ствари (и људи) који треба да стоје одвојено и раздвајање ствари (и људи) који треба да буду заједно, стварање, укратко, збрке, распиривање ниских страсти прерушених у високе идеале, уношење раздора и насиље под заставом одбране... Већ нечега. Увек се нешто нађе. Препоручујем Димитријевићу да мало погледа око себе и да се запита да ђаво случајно није свратио и у Србију.

Данас 12. 3. 2019.

ГРАЂАНИСТИЧКИ „ОСТРАКИЗАМ“ И ОСТАВЉАЊЕ ПОД СУМЊОМ

Поводом текста С. Басаре „Ђаволска посла“, Данас, 12. 3. 2019.

Последња ствар коју бих желео је да полемишем са књижевником чији су ми огледи из збирки „На ивици“, „Идеологија хелиоцентризма“ и „Виртуелна кабала“ помагали у изградњи сопственог погледа на свет.

Сасвим разумем његове покушаје да, у нашим условима, буде Платон који ће бар једног Диониса из Сиракузе убедити у то да примени законе и Србију поведе неким бољим путем. И прошлог и садашњег Диониса наш Платон је интервјуисао, настојећи да их увери у неопходност промене парадигме владања коју баштинимо; изгледа да му није баш пошло за руком, мада је бар једном од њих вапајно поручио: „Не остављај нас сад, човече!“ Нећу се бавити ни праксом егзорцизма, за коју писац тврди да сам стручан, него ћу пажњу цењеног колумнисте „Данаса“ и уважених читалаца усмерити на један роман, од чијег објављивања је протекло два века.

Претпостављате – реч је о роману „Франкенштајн или Модерни Прометеј“ Мери Шели. Књижевница, која до 1818. није имала литерарних подухвата ширег захвата, примила је визију која је претворена у роман: „Видела сам бледог студента порочних вештина како клечи покрај створа који је саставио.“ Романескни др Франкенштајн је, као што знамо, од комада различитих лешева, а уз помоћ електричне струје, створио чудовиште које је кренуло да га уништи. Али зашто? Зато што је било жељно љубави, коју није могло да нађе међу људима.

Наш др Франкенштајн је, експериментишући са политичким лешевима Милошевићеве епохе, направио Хомера Симпсона, сада на месту министра спољних послова, с којим је, ако се сећате, 2008. потписао историјско помирење. То му није било довољно, па је, преко Микија Ракића, створио још и биће жељно љубави и спремно да дави сваког ко не воли његове каранфиле, и које, урушивши оно мало нормалности претходне епохе, сада лута Србијом у потрази за обожаваоцима, не силазећи са малих, великих и средњих екрана. В чјом дјела?

У томе што др Франкенштајн није успео у подухвату да од Србије изгради озбиљну државу засновану на владавини права и најширој демократској

сагласности јер му је било потребно да од радикала прави напредњаке и ствара тзв. „двопартијски систем“, на радост либерал-канибализма (пардон, капитализма), за који је Србија само претполитичка џунгла и далека периферија свега.

Настанак „Савеза за Србију“ и покрета „Један од пет милиона“ зато сам схватио као прилику да, без обзира на разлике, из претполитичког пређемо у политичко стање, донесемо неопходне законе у том правцу, очистимо бирачке спискове, и најзад, после годину дана, направимо слободне изборе, па нека народ гласа, доносећи одлуке, између осталог, и на основу рада слободних медија. Зато сам и говорио на скупу у Београду 9. марта ове године, и цитирао аутентичног представника српског грађанства који је био и истински родољуб, Борислава Пекића.

Дочекаше ме, у медијима многим, криком негодовања и позивом на линч. (Господин Басара није, наравно; он је довољно самосвојан да не буде међу пекинпоовским „*straw dogs*“, па на његов текст одговарам са свом учтивошћу за коју сам способан.)

Да додам и ово, невезано за Басару. Порицање могућности да се неко попут горепотписаног појави као говорник на протесту, међу критичарима Кловна Без Смисла за Хумор и кловократије, није случајно. „Грађанистички“ екстремизам је, одбијајући било какав дијалог са национално-демократском опцијом чији је циљ поштовање Устава и закона (од Резолуције УН 1244 до спречавања карикатурализације Скупштине Србије), између осталог и омогућио лажног цара Шћепана Малог, кога је бирачка *sancta simplicitas* доживела као Броза и Слобу у новој инкарнацији.

Потписник ових редова је навикао на ту врсту „грађанистичког“ остракизма свих који мисле национално-демократски. Увек смо под сумњом, шта год говоримо и чинимо. Ни то није необично – јер, инквизиција је, поред ослобађања и осуде, доносила и још једну врсту пресуде: остављање под сумњом. Зато је Вучић мања опасност од горепотписаног, сасвим у складу са мишљу К. С. Луиса из књиге „Писма Кусог Репатоме“: „Главни трик ђавола се састоји у томе да наводи људе да са апаратом за гашење пожара трче по палуби брода који тоне“.

Данас 13. 3. 2019.

УМЕСТО ПОРТРЕТА, КАРИКАТУРА/ ПОСЛЕДИЦЕ ЈЕДНОГ ДЕВЕТОГ МАРТА

Био је одређен симболични 9. март 2019, да и ја говорим на протесту „Један од пет милиона“. Одмах је кренула хајка. Тако је сајт „Република“, близак владајућим круговима, већ осмог марта, објавио белешку „Нису могли горег да изабери! Упознајте хомофоба који ће говорити на протестима опозиције“. Тамо је писало: „Како су најавили организатори протеста „1 од 5 милиона“ сутра ће се окупљенима на Платоу испред Филозофског факултета, обратити публициста Владимир Димитријевић. Широј јавности није толико познат опус овог члана Политичког савета Двери, али су се зато друштвене мреже усијале од критичких коментара на рачун лика и дела Димитријевића на чије ставове би и Мирољуб Петровић био поносан.“

Мој портрет у „Блицу“

На сам дан протеста, „Блиц“ је (а „Блиц“ је, то и врапци на грани знају, гласноговорник крупног, билдербершког капитала у нас, и ватрени обожава-лац АВ-а и његове власти у Србији) објавио текст Маше Милојковић, „Зашто?“. Тамо је писало: „Антиваксер је и хомофоб који шири теорије завере, а сада су га ПОЗВАЛИ ДА ГОВОРИ на протесту „1 од 5 милиона“. Подржава антиваксере, не подноси хомосексуалце, шири теорије завере... а вечерас би, према најавама, требало да се нађе на говорници током протеста „1 од 5 милиона“ у Београду.

Реч је о Владимиру Димитријевићу, симпатизеру „Двери“ и човеку који, очигледно, јавно пропагира врло спорне, опасне и друштвено штетне ставове. Такав човек сасвим сигурно није неко ко би требало да буде лице неке друга-чије будућности Србије, за коју се, барем јавно, залажу организатори протес-та. Зато му на протестима „1 од 5 милиона“ и није место, а чињеница да му је позив и упућен можда највише говори о недостатку идеолошког става, идеје и циља, барем код оних људи који су помислили да му дају простор за промоцију. С друге стране, ставови Димитријевића, сасвим сигурно нису нешто чиме би Србија у 21. веку требало да се поноси.

Информација да ће се Димитријевић обратити протестантима изазвала је негодовање оних који подржавају опозициони фронт. Одлука организатора, који тврде да се, борећи се против актуелне власти, боре за узвишеније вредности од оних по којима живимо данас, да позову контроверзну личност попут Владимира Димитријевића, прилично је проблематична. Сада на добре намере којима се огрће иницијатива „1 од пет милиона“, пада сенка.

На друштвеним мрежама прозивају директно Јелену Анасоновић, једну од организаторки протеста, и поручују да би требало да је буде срам јер „није дозвољено Мирјани Карановић да говори, али је зато за суботу позван да говори водећи антиваксероња и идеолог клерофашизма Владимир Димитријевић- Поздрављам нашу велику биоетичку контрареволуционарку, госпођу Јовану Стојковић, којој, кад већ ништа не могу, хоће да одузму хлеб тако што ће јој одузети лекарску лиценцу. Потписао сам петицију у одбрану њеног права да сведочи вредности Хипократове заклетве - пише на свом сајту Владимир Димитријевић.

Ништа мање није споран ни став о вакцинацији.

- Кад је у питању вакцинација, нисам апсолутно против ње; против сам наметања сумњивих вакцина које могу имати тешке последице по здравље најмлађих. Залажем се за обнову нашег вакциналног програма и инситута Торлак. У одбрану Јоване Стојковић сам остао начелно, као што, увек и свагда, настојим да кажем реч у одбрану оних којима хоће да запуше уста. Јована Стојковић налази се у великој борби за живот. А то је пресудна борба наших дана“, пише Владимир Димитријевић на свом сајту.

Зашто је подршка Јовани Стојковић проблематична? Као што је „Блиц“ већ писао, Јована Стојковић, односно „др Јована“, како очигледно воли да је зову, незванични је вођа антивакционалног покрета у Србији. И баш то што истиче своју лекарску титулу, даје додатну тежину њеним речима. А њене речи су опасне.

Позивима на „слободан избор вакцинације“, која је у пракси заправо бојкот вакцинисања деце, Стојковић и њени „саборци“ и следбеници, утицали су на јавност да посумња у квалитет ММР вакцине и везу са аутизмом. Опсег вакцинације је опао, тиме и колективни имунитет, и 15 особа је у Србији преминуло током епидемије малих богиња, болести која је у 21. веку суштински искорењена. Међу жртвама морбила била је и мала Нађа, девојчица која због здравственог стања није смела да прими ММР и њена једина заштита био је колективни имунитет. Тај зид одбране, пробијен је током епидемије, а двогодишња Нађа је преминула, док су антивакцинаши на сва уста објављивали како се запад, свет, или неки трећи непријатељ уротио против Срба, те нашу децу хоће да отрују вакцинама у којима се налазе ћелије абортираних беба?!

Димитријевићевим проблематичним ставовима овде није крај – хомосексуалне везе су грешне и подлежу осуди, проповеда он, заклањајући се иза онога што проповеда Црква.

- Обраћајући се онима, који су се уплели у грех содомије, преподобни Максим Грк је говорио: „Познајте, несрећници, каквој сте се нечистој наслади

предали! Потрудите се да што пре одустанете од те најнечистије и најсмрадније насладе и да је омрзнете. Онога, који тврди да је она безазлена, предајте вечной анатеми као противника Еванђеља Христа Спаситеља и као онога који га запачује. Очистите се искреним покајањем, топлим сузама, молитвом и давањем милостиње колико год је то у вашој моћи. Свом својом душом омрзните то безбожништво, да не бисте били синови проклетства и вечне пропасти.“ - пише Димитријевић на свом порталу.

- Повремено се запачења људске сексуалности испољавају у форми болесног осећања припадности супротном полу, чији је резултат покушај да се промени пол (трансексуализам) – наставља он унедоглед.

Димитријевић је тако својевремено за „Печат“ поводом дигитализације информација грађана (личне карте, адресни подаци...) писао и питао се „колико су безбедни наши електронски подаци које прикупља држава и складишти их уз помоћ компаније која тесно сарађује с америчким обавештајним сектором?“ Дакле, још једна теорија завере. „Сви наши подаци, на гомили, на извол’те“, каже Димитријевић.

Како су најавили организатори протеста „1 до 5 милиона“, сутра би са, сада већ чувеног, камиона требало да се обрете и Бранислав Лечић и Весна Лактић. Међутим, питање је да ли ће пред тим камионом бити иког вољног да слуша, благо речено, проблематичног човека као што је Димитријевић.

Владимир Димитријевић рођен је 1969. године у Чачку, дипломирао је, докторирао на Филолошком факултету у Београду. Радио је у медијима. „Као независни интелектуалац, никада није припадао ни једној политичкој партији, али је подржао, на изборима у Србији 2012. и 2014, српски хришћански покрет ‘Двери - За живот Србије’“ пише на Димитријевићевом сајту.“

То није портрет, то је карикатура

Тако Маша Милојковић, по задатку ПАРТИЈЕ ГЛОБАЛИСТИЧКИХ МЕГАКАПИТАЛИСТА, који стоје иза „Блица“ и сличних новина у Србији.

Дакле, проблематичан сам зато што:

1. Нисам против вакцинасања, него против сумњивих вакцина, које нам намећу опаки упропаститељи и лакоми грабљивци из мултинационалних компанија, а које се више не производе код нас, на Торлаку, као некад, кад сам их ја примао, и које су биле безбедне;

2. Подржавам право др Јоване Стојковић на слободно изражавање мишљења, које је подржао и низ светских научника – имунолога;

3. Тврдим да постоје вакцине које се добијају од абортираних тела беба – што је апсолутна и проверљива истина;

4. Сматрам хомосексуализам грехом (не заклањам се иза учења Цркве, јер то ЈЕСТЕ учење Цркве, а ја сам православни хришћанин), при чему осуђујем

грех, а не грешника; борим се против политичког хомосексуализма, који је противпородична идеологија канцер-капитализма последњих времена;

5. Борим се за заштиту података о личности, који су у нас сасвим небезбедни, и то после свега што је о раду америчких обавештајних служби и њиховог насртаја на нашу приватност објавио бивши службеник Националне агнеције за безбедност САД, Едвард Сноуден.

Како сам насликан у новинама „Данас“

А 11. марта 2019, у новинама „Данас“ појавио се текст Лидије Валтнер, у коме, под насловом, „Владимир Димитријевић: Контровезни дверјанин“, пише следеће: „После одлуке да се не дозволи глумици Мирјани Карановић да говори на протесту „Један од пет милиона“ у Београду, одлука организатора протеста да на суботњем скупу у главном граду говори публициста и члан Двери Владимир Димитријевић чини се нимало изненађујућом.

Делује логично да су они који су њој забранили да изнесе став, сада довели неког чији су рад и вредности њима ближи. То се напросто могло очекивати ако се узме у обзир да су политичари из Савеза за Србију, чији су део и Двери, а Димитријевић прави пример дверјанина, „покорили“ протестне говорнице по градовима Србије.

На вест да ће Димитријевић говорити одмах су се на друштвеним мрежама подигли гласови против, који су указивали на његове спорне ставове против вакцинације и ЛГБТ особа, попут тога да је вакцинација у Србији обавезна „због наредба из светских центара моћи“ или пак да од „последика НАТО бомбардовања осиромашеним уранијумом сваке године 36.000 људи оболи од рака“. Димитријевић је написао текст „У одбрану природне породице“ поводом којег се огласила и повереница за заштиту равноправности с мишљењем да је повредио Закон о забрани дискриминације. Изречена му је препорука да упути „јавно извињење особама другачије сексуалне оријентације, да се убудуће суздржи од дискриминишућих изјава и да у року од 30 дана обавести повереника о спровођењу ове препоруке“. Он је то одбио правдајући се да је реч о ставу „православног верника“. Странка модерне Србије тражила је, уочи суботњег протеста, од организатора да се ограде од избора говорника, али се то није догодило. Димитријевић је рођен 1969. у Чачку. Дипломирао је на групи за српски језик и књижевност са општом књижевношћу Филолошког факултета у Београду. Од 1991. активно је укључен у рад Православне мисионарске школе при Храму Свети Александар Невски и Верског добротворног старатељства Архиепископије Београдске. Једно време је радио и као вероучитељ у Чачку, при храму Вазнесења Господњег, одакле је 13. фебруара 2008. смењен. Аутор је и приређивач књига и зборника међу којима су „Православље и секте 1-7“, „Хари Потер и лов на дечије душе“, „Избави нас од лукавога – Православље и магија“,

„Речник Србофилије“, „Школокауст у Србији“, „Светосавље и србоцид“, „Хоминтерна и гејстапо“, „Тамничари душа“, „Ако нема Бога, све је дозвољено“.

Због чега сам „контроверзан“?

За новинарку „Данаса“ био сам, опет, контроверзан због ставова о вакцинама (понављам: нисам против хумане имунизације домаћим вакцинама, него против животињског шприцања страним вакцинама сумњивог порекла), због идејне борбе против идеологије политичког хомосексуализма (због које ме је Повереник за заштиту равноправности прогласила „дискриминатором“, угрожавајући моје право на слободу вероисповести и слободу изражавања, после чега су ме ЛГБТ јуришници из НВО „Да се зна“ тужили пред судом у Београду), због става да код нас огроман број људи оболева од рака изазваног НАТО бомбардовањем (иако судови по Европи већ доносе пресуде у корист НАТО војника који су се код нас разболели од последица бомбардовања Србије осиромашеним уранијумом 1999. године). Помињане су и моје књиге, међу којима и „Речник Србофилије“, коју никад нисам написао.

А ево како је Радио-телевизија Војводине приказала протест те вечери, под насловом „Антивакцинаш, Лечић и „слободни Дневник“: Вечерашњи 14. протест „1 од 5 милиона“ у Београду организован је у знаку повлачења „паралеле“ са деветомартовским демонстрацијама против ондашњег РТС-а, као и некадашњих протеста код Теразијске чесме, али је сам почетак био „актуелизован“ појавом контроверзног публицисте Владимира Димитријевића, познатог по антивакцинацијским и хомофобним ставовима и теоријама завере.

Димитријевић се окупљенима, међу којима су били политичари Драган Ђилас, Никола Јовановић, Душан Петровић, Рада Трајковић, Синиша Ковачевић, Бошко Обрадовић и Зоран Живковић, обратио код Филозофског факултета речима да је једини лек за актуелно стање правна држава какву је Србија, каже, имала од доба Душановог законика.

Он се подсетио да је као студент деведесетих протествовао са захтевом за објективним извештавањем јавног сервиса.

Следећа тачка протеста је била Теразијска чесма, где је, као и 1991. године, говорио глумац Бранислав Лечић, тражећи од телевизија са националном фреквенцијом да се „отворе“ за глас незадовољних грађана.

Рекао је да је и пре 28 година са истог места тражио да „ТВ Бастиља“, како је тада називан РТС, отвори своја врата за супротна мишљења.

„Сада имамо ситуацију да се „Бастиља“ размножила, али ништа друго не раде него статистички обавештавају да су се десили неки протести“, додао је Лечић.

Свака институција, без обзира да ли је државна или јавна, мора, каже, да скрене пажњу на свој народ.

Позвао је грађане да иду до „Бастиље“ да је опомену да могу да примене и друге ненасилне методе, јер незадовољни имају право да кажу држави да су незадовољни.

Потом је раније најављена „блокада“ РТС изведена тако што се колона демонстраната поделила, па је један део пришао из Таковске, а други из Абердареве.

Испред зграде јавног сервиса импровизиран је „Дневник слободне Србије“, за који су говорили председник једног од синдиката запослених у МУП, Полицијског синдиката Србије, Вељко Мијаиловић и радница „Колубаре“ из Лазаревца Весна Лакићевић.

Први грађански протест одржан је 30. новембра у Крушевцу, неколико дана након што је лидер Левице Србије Борко Стефановић нападнут пре одржавања трибине у том граду.

Недељу дана касније, 8. децембра, шетња је по први пут организована и у Београду.

Организатори протеста су с почетка тражили једнако извештавање о свим политичким опцијама на јавном медијском сервису, те проналазак починилаца и налогодаваца убиства Оливера Ивановића.

Тим захтевима су потом додавани нови, укључујући оставке појединих министара.“

И овде сам антивакцинаш, хомофоб, теоретичар завере.

Права полемика се, међутим, развила када се на ову тему огласио и Светислав Басара, коме сам одговорио, надам се – учтиво, али одлучно. Морам признати, са захвалношћу: новине „Данас“ су одмах објавиле реакцију на Басарин текст, за разлику од „Недељника“ који је одбио да објави моја указивања на нетачности у тексту њиховог колумнисте Марка Прелевића, па га дајем у прилогу.

Поводом колумне г. Марка Прелевића

Не улазећи у полемику са ставовима колумнисте „Недељника“, г. Марка Прелевића, указујем на нетачности у неким његовим тврдњама.

1. Што се Двери тиче, потписник ових редова је ванстраначки члан Политичког савета Двери и вршилац дужности председника овог савета, у коме се налазе различити јавни делатници, од проф. др Јасмине Вујић до проф. др Александра Липковског.

2. Нисам никакав „антиваксер“, него човек који тражи да се у Србији, на обновљеном Торлаку, обезбеди производња сигурних вакцина за наше становништво, као и за право родитеља да за своју децу бирају оно што је најбоље, сасвим у складу са европском праксом. Члан шест Универзалне декларације УН о биоетици и људским правима истиче: „Било каква интервенција у профилактичким, дијагностичким или терапеутским циљевима мора да се спроводи на основу претходне, слободне и информисане сагласности лица кога се то

тиче, на основу потпуне информације. У таквим случајевима, сагласност мора бити јавно исказана и може бити опозвана у било ком тренутку и из било ког разлога, без негативних последица или штете.“

У европским земљама, има оних у којима вакцина није обавезна. Такође, нова Влада Републике Италије, коју чине Салвинијева Лига за Север и Покрет Пет звездица учинила је снажан покрет у одбрану права на информисану сагласност. Наиме, још у августу месецу 2018, италијански Сенат је поништио закон о обавезном вакцинисању деце, а у децембру месецу министарка здравља, Ђулија Грило, финализовала је овај процес.

Претходно је Влада Италије наложила озбиљно истраживање дечје вакцине Infanrix Неха, утврдивши да њен садржај не одговара ономе на декларацији. О томе постоји и званични извештај државне лекарске комисије.

3. Нисам хомофоб: нити имам страх од људи, нити страх од хомосексуалаца. У јавном простору се залажем за одбрану природне породице као основе сваког друштва и за заустављање противуставне редефиниције брака као заједнице мушкарца и жене коју тражи покрет тзв. „политичког хомосексуализма“ (израз Наталије Нарочнице).

4. Никад нисам приредио књигу под насловом „Речник Србофилије“.

После свега, под етикетом, настављам борбу за слободу Србије. Наравно, јасно је зашто сам сметао: не сме се дозволити да се у јавном простору појављују људи који нису под контролом Система који одобрава тзв. „дискурзивне праксе“. А ја, хвала Богу, још увек нисам под влашћу „господара дискурса“; и надам се да, с благословом Божјим, то нећу ни бити, бар док ме држи ова вера и ова памет.

2020.

ОПЕТ ЗАПИСИ ИСПОД ЕТИКЕТЕ

Одговор господину Небојши Бакарецу

Бакарец некад, ја данас

Небојша Бакарец је човек који се, годинама, борио за породичне вредности у Србији. Њему је, почетком друге деценије 21. века, пресуђено у Првом општинском суду у Београду као дискриминатору јер се борио против политичког хомосексуализма као противпородичне идеологије. Читам и преписујем: „Теј стрејт алијанса саопштила је данас да јој је достављена првостепена пресуда Првог основног суда у Београду којом је функционер Демократске странке Србије Небојша Бакарец осуђен за дискриминаторско понашање и тежак облик дискриминације ЛГБТ особа. Судија Татјана Лемајић је пресуду донела на основу Закона о забрани дискриминације и забранила Бакарецу да понавља дискриминацију, као и да тужиоцу исплати судске трошкове. Алијанса је тужбу против Бакареца поднела због његовог текста под називом „2. октобар 2011“, објављеног 16. септембра 2011. године на сајту vidovdan.org, у коме је изнео ставове да је хомосексуалност ненормална и да је треба лечити психијатрима и психолозима. У пресуди се наводи да говор мржње „представља свака комуникација која омаловажава и застрашује особу или групу по основу као што је раса, боја коже, етничка и национална припадност, пол, сексуална оријентација, религија и друге карактеристике и доприноси подстицању насиља и предрасуда према појединцу или групи“. Тај судски случај, али и случај који ГСА води против лидера Јединствене Србије Драгана Марковића, од стратешке су важности, јер се ради о пресудама због злоупотребе најчешће друштвене предрасуде и неистине о ЛГБТ особама – да су болесне, наводи се у саопштењу.“ (1)

Господин Бакарец је, међутим, борбу против цендеризма разних врста наставио, указујући на опасности радикалног феминизма (2), што му служи на част.

После Бакареца, на суду се, опет као сведок против идеологије политичког хомосексуализма, нашао потписник ових редова, тужен од НВО „Да се зна“ као „дискриминатор“. (3)

Поштујући господина Бакареца као борца за породичне вредности, а желећи да верујем у његову полемичку учтивост, био сам непријатно изненађен

његовим новим текстом, у коме је он не само клеветнички и хушкачки писао о својим политичким противницима из Српског покрета Двери, него и о потписнику ових редова. О чему је реч?

Also sprach Bakarec

Повод за мој текст је, дакле, најновија политичка анализа господина Небојше Бакареца (4), у којој се бави нападом на Двери због изјаве човека који није члан Двери. (5)

У свом аналитичком заносу, дотични је написао и ово: „Изузев председника Политичког савета, Владимира Димитријевића, нико од чланова тог савета није уопште медијски присутан, и не пружа подршку Бошку Обрадовићу или сарадњи са Ђиласовим СЗС. Такође, нико од њих се не оглашава речима осуде или критике на безбројне примере позивања на насиље, који долазе од Бошка Обрадовића или других екстремиста из „Двери“ – посланик Срђан Ного, Сибин Вукадиновић, Драган Спасић (Трговиште) и Дејан Вулићевић (Лучани). Што се тиче председника Политичког савета „Двери“, он је као и Обрадовић завршио књижевност, и родом је из Чачка. Такође, ради се о обожаваатељу лика и дела Димитрија Љотића. Чуђење може да изазове податак да је Димитријевић члан редакције листа „Печат“, чији је власник и оснивач Милорад Вучелић, главни и одговорни уредник државних „Новости“. Владимир Димитријевић је такође узор Обрадовићу, али и сива еминенција „Двери“ (срце таме). За разлику од Обрадовића, он не воли да се експонира у медијима. Изузетак су „Печат“, али и „Данас“, а био је и један од говорника на Ђиласовим протестима „1 од 5 милиона“. Моје тврдње потврђује и „Писмо Старешинству Двери“ које је у септембру 2012., „Дверима“ упутио избачени функционер „Двери“, Александар Ђурђевић, данас председник „Српске лиге“/.../. Он је на крају тог писма написао: *„Међутим, имам утисак, да је Старешинству много већи проблем од Паровића и мене, наш владика Иринеј бачки, према ком мржњу највише распирује сива еминенција и духовни гуру Старешинства – Владимир Димитријевић. А наша је кривица изгледа то што се причешћујемо у храмовима Епархије Бачке! Наглашавам, ни по коју цену и никада, нико из повереништва Нови Сад неће говорити ништа лоше за преосвећеног Иринеја бачког, ма колико га Димитријевић мрзи и лажно оптужује. Шта више, остаћемо верни својој светосавској Српској Православној Цркви, нашој Епархији Бачкој и његовом преосвећенству Иринеју. Ми нисмо и нећемо никада бити отпадници од Српске Православне Цркве“.* Данашње „Двери“ управо тако делују, као гомила зилота и отпадника, као малигна и агресивна секта. Необично је како се Срђан Ного, Сибин Вукадиновић, Драган Спасић, Дејан Вулићевић, али и Жељко Веселиновић, савршено уклапају у стереотип о „ломбровозском типу“ (псеудонаучна „Теорија о урођеном злочинцу“ Чезаре Ломброза)“.(4)

Наравно, неистине попут изречених не могу се тек тако прећутати, па ће потписник ових редова рећи своју реч, и ставити је на увид јавности.

Бакареџ пре конверзије

Бакареџ је, што се политичких ставова тиче, конвертит: некад одани члан ДСС-а и противник Вучића и напредњака, он је сада нека врста интелектуалног Мартиновића, верни присталица политике коју је Владика Николај пре Другог светског рата звао: „Напред, па у кречану!“

Пре но што је постао „born again“ *вучићевац*, господин Бакареџ је писао овако: „Као члан и функционер ДСС-а (и да по ко зна који пут подсетим да ове чланке пишем искључиво у своје име и за свој рачун, већ четири године – претпостављам да су се сви уверили у то, до сада – што више нико и не спори), не могу а да не будем изузетно забринут што видим стратешки план режима. План је да се креира јавно мњење, наравно, то је радио и претходни режим, бесомучно. Али део тог плана је, сада, још израженија намера да се ДСС спусти испод цензуса (то је био и план прошлог режима, али су избори показали супротно). Осим већ поменутих истраживања „Стратеџика“ која су ДСС полако спуштала на 6%, и неких других која су помињала 5%, у овом новом и измишљеном се скидају рукавице и отворено и грубо се саопштавају многе неистине, па и она о рејтингу ДСС-а и Коштунице. Баш је индикативно, да је народ, наводно, казнио једину странку која се сувисло противи издаји Косова и Метохије! А све остале странке и лидере је наградио! Паз’те, молим! Да будем јаснији, ако већ нисам, режим на челу са Вучићем жели да казни и уништи једину странку која представља озбиљну претњу. И режим се, односно Вучић и Николић се не базирају на чињеницу да своје функције могу да захвале исправној подршци ДСС-а у другом кругу председничких избора. И не базирају се на конструктиван и државотворни приступ ДСС-а у погледу решавања Косовско-Метохијског гордијевог чвора. Не базирају се на прилику коју су добили од ДСС-а, по овом најважнијем државном питању, све у нади да ће одбити, оно што су на крају прихватили. И то такође називам исправним потезом ДСС-а, јер је интерес државе важнији од било чијег нестрпљења (мог, на пример) или предвиђања (макар се на крају испоставила као тачна). Док је год постојала и најмања шанса да издаја и уцена буду одбијене, вредело је, државе ради, народа ради, пружити прилику онима који државу воде, да поступе исправно. Нажалост, режиму је до стрпљења и конструктивности ДСС-а стало ко до лањског снега, ко што му није стало до немерљиво важније ствари – до државе и народа самог. Вучић и Николић су одлучили да испуне оно због чега су их Вашингтон и Брисел и створили – да издају Косово и Метохију а да Србија без проблема прогута издају – као свој спас. И овај режим је показао да неће презати од унижавања и уништавања једне много важније институције – заправо једине

преостале српске кредибилне институције – Српске православне цркве. Када се СПЦ успротивила Бриселском споразуму, на светлост дана су извучене оптужбе против једног владике. Да се СПЦ није успротивила Бриселском споразуму режим би поштедео СПЦ. Овако, не само да је вођена кампања против једног владике (а свако треба да одговара ако је крив – то није спорно – па и било који црквени великодостојник), него је вођена и води се кампања против једине неурушене и некомпромитоване институције. То показује безобзирност режима. И у том светлу онда је јасно да режим према ДСС-у неће имати никаквих скрупула, кад их нема према Цркви, и на крају према држави и народу.“ (6)

Када је започета градња „Београда на води“, и када је Вучић рекао да нема потреба ни за каквим законом који би то безакоње озаконио, жестоки г. Бакарећ се овако огласио: „Ове нове изјаве Александра Вучића, осим што су потпуно незреле и детињасте, представљају позив на корупцију и непоштовање закона, са највишег државног места. Овим поступком ППВ-а, ће бити омогућено да инвеститори из Емирата, за почетак, прибаве противправну имовинску корист у знатном милионском износу у доларима, а на штету државе Србије. Ово протежирање страних инвеститора и олигарха, од стране Вучића, се суштински не разликује од протекције за коју су се изборили домаћи инвеститори и тајкуни, Мишковић и Беко, у процесу приватизације „Луке Београд“, процесу отимања земљишта без накнаде, у јавној својини, ради градње „Града на води“. Вучић на себе примењује једне стандарде а на Мишковића и Бека друге. Наравно, тешко је веровати да ће Вучић да оптужи сам себе за корупцију, или за прибављање противправне користи другим лицима – све у корист браће шеика из Емирата. Важно је нагласити да ниједан државни орган или институција нису донели било какву одлуку о пројекту „Београд на води“, и да не постоји ниједан званични документ о том пројекту. Ако постоји, нека их дају на увид јавности. Тај пројекат је Потемкиново село СНС и кандидата за градоначелника Александра Вучића. О томе сведоче речи извесног Срђана Рупара кога медији представљају као „вођу тима пројекта“, у интервјуу „Е-капији“ од 13. октобра 2013. у коме Рупар каже: „*Иза пројекта стоје Влада Србије и држава. Изради се приступило по налогу Српске напредне странке за време предизборне кампање, када је он (Рупар), као нестраначка личност, преко европских институција ангажован по налогу Александра Вучића*“. Ако неко разуме логику ових речи, нека нам јави. Срђан Рупар је грађевински инжењер (хидротехнички смер) и власник приватне фирме „Хидропланинг“ из Раковице“. (7)

Те речи потписник ових редова и сада може да цитира као своје, иако их није написао, а господин Бакарећ не може, иако их је и написао и потписао. Зашто? Он нам дугује одговор; толики амерички протестанти који су нашли веру писали су о свом „новом рођењу“, а г. Бакарећ није. А требало би, требало би. Било би занимљиво за читање.

Став Политичког савета Двери о борби против Вучићеве клвнократије

Напао је господин Бакарећ Политички савет Двери, чији сам ја вршилац дужности председника, иако нисам члан Двери! Наравно да је господин Бакарећ, као ватрени „вучкољуб“, зачуђен чињеницом да Политички савет Двери не функционише страначки, што се управо види по начину на који људи улазе и излазе из њега – уопште не морају имати чланску карту да би били у Политичком савету, у коме су, поред поменутих, били и људи попут Косте Чавошког (извесно време чак и председник Савета) или Мила Ломпара; својом вољом су били, својом вољом то више нису – а кад су били, нису припадали Дверима са страначком књижицом у руци. Управо то је доказ да овај политички покрет није СНС, и добро је што је тако. Док год је тако (слободно, „не – ботовски“!), и док год Двери бране породичне вредности и целосну Србију, дотле ће их и потписник ових редова подржавати на њиховом путу (упозоравајући, наравно, на све слабости и мане, којих нико и никад, ако се бави политиком, није био лишен).

Политички савет Двери се одавно огласио о свим битним питањима везаним за борбу против квазиполитичког лудила које у нашој земљи индукује Врховни Кловн (за господина Бакареца: Господар Вучић). Почетком фебруара 2019. године, Политички савет Двери донео је јасан став о укључивању у Савез за Србију и борбу против ненародног, клвнократског, антиуставног и фарсично „фашистичког“ режима Александра Вучића.

Тај став гласи: „Ове године славимо осам векова аутокефалне СПЦ, најстарије институције нашег народа. Тада нам је највећи Србин у историји, Свети Сава, донео „Законоправило“ – Номоканон, зборник црквеног и грађанског права, на чијем темељу је Србија још у доба Немањића постала правна држава, у којој је потоњи „Душанов законик“ налагао и независност судства. Ако желимо истинску обнову, морамо се угледати на своје претке, који су са уверењем да „правда држи земљу и градове“ знали да од успостављања владавине закона нема пречег ни важнијег државног посла. Не смемо никад заборавити да смо наследници византијске правне културе, баштиници Савиног „Законоправила“ и Душановог „Законика“ и високе правне свести изражене у заветним речима: „Немој, сине, говорити криво, ни по бабу ни по стричевима, већ по правди Бога истинога“. Ми смо обавезни да потомцима оставимо неподељену и на добрим законима устројену Отаџбину, у којој ће снага закона бити јача од силе и самовоље сваког појединца. Треба да будемо свесни да је и после два века нашој Отаџбини данас насушно потребна истина садржана у поуци изреченој на почетку нововековне обнове српске државности у Првом устанку, у речима доктора права Божидара Грујовића, да је „закон вилајету то што је једном човеку храна, пиће, ваздух, одело и кућа, како човек, кад хране, пића и проче нестане, умрети мора, тако и вилајет без закона мора да пропадне, да опет у ропство дође“.

У овом тренутку Србија се налази у једној од најозбиљнијих криза у својој новијој историји, чији узрочник није нико други до Председник Републике, Александар Вучић, човек који би, по Уставу, требало да буде гарант стабилности наше државе. Својевремено кључни иницијатор издајничких „Бриселских споразума“, који су Косово и Метохију извели из уставног оквира Србије и постали основа лажне државе косметских Арбанаса, није се зауставио на томе, него је решио да разори уставност и парламентарну демократију и на остатку територије наше државе.

Устав Србије, чланом 8, јасно ставља до знања да је територија Републике Србије јединствена и недељива, а њена граница неповредива, а чланом 97 наглашава да држава мора штитити своју територијалну целовитост, на шта Александар Вучић не обраћа пажњу, кршећи и своју председничку заклетву прописану у члану 114 Устава: „Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије РС, УКЉУЧУЈУЋИ И КОСОВО И МЕТОХИЈУ као њен саставни део“.

Отвореним залагањем за тзв. разграничење са Албанцима, што није и не може бити ништа друго него најпре признање независности Косова од стране Србије, а онда и разграничење између две суседне и суверене државе, чланице УН, као и вишегодишњим тајним преговорима на ту тему мимо знања и одобрења Народне скупштине Републике Србије, Александар Вучић је постао највећи уставорушитељ у новијој историји наше земље.

Александар Вучић је, својим најавама промена у кривичном законодавству и казненој политици, нарушио поделу власти на законодавну, извршну и судску, мешајући се у надлежност Народне скупштине (чл. 99 ст. 1 тач. 7 Устава); **одбијањем оставке министра полиције** – иако су министри за свој рад одговорни председнику Владе, Влади и Народној скупштини – нарушио члан 125 ст. 3 Устава; **тврдњом да нека лица нису кривичноправно одговорна** – иако је ово домен судске власти – нарушио чл. 143 ст. 1 Устава; **давањем изјаве о развоју истражног поступка** – иако је за то надлежно јавно тужилаштво – нарушио чл. 156 ст. 1 Устава.

Иако би, по чл. 111 Устава, према којој председник Србије „изражава државно јединство Републике Србије“, морао да поднесе оставку на место председника Српске напредне странке, он непрестано изражава своју страначку припадност и активно пропагира партију којој је на челу. Он на овај начин угрожава и негира уставно државно јединство сврставањем на страну само једне политичке опције и вређањем на личној основи свих који другачије мисле. За ове потребе он злоупотребљава све државничке послове, јавне и медијске наступе, почевши од конференција за медије, дипломатских сусрета, отварања фабрика страних инвеститора... Нико не може да разликује када се обраћа као Председник Србије а када као председник СНС. Он држи конференције за медије у страначким просторијама СНС, даје саглас-

ност за носиоца изборне листе СНС на локалним изборима, саопштава резултате локалних избора уместо локалних изборних комисија, користи полицију за прогон политичких противника.

Поистоветивши себе и своју партију са државом Србијом, Александар Вучић је прекршио Устав који каже да „политичке странке не могу непосредно вршити власт, нити је потчинити себи“ (Чл. 5 ст. 4). Иако Устав гарантује да у „Републици Србији нема цензуре“ (чл. 50), слобода мишљења и изражавања (чл. 46) је под сталним ударом, као и слобода научног и уметничког стваралаштва (чл. 73); медијске слободе су скоро укинуте, иако према слову Устава „свако има право да истинито, потпуно и благовремено буде обавештаван о питањима од јавног значаја и средства јавног обавештавања су дужна да то право поштују“ (чл. 51); у таквим условима, најзад, и уставна одредба која каже да су „избори слободни“ (чл. 52) потпуно је обесмишљена.

Подржавамо одлуку Српског покрета Двери да се укључи у Савез за Србију и свенародне протесте против аутократије под називом „Један од пет милиона“.

Или, по тачкама:

1. Србија се, захваљујући Вучићевом аутократском режиму, нашла на путу урушавања Устава и повратка у недемократско стање. Зато је основни циљ свих политичких активности и народног протеста обнова уставних основа политичког живота. Укратко, пред нама је борба најширег покрета уставобранитеља против нелегитимне владавине уставорушитеља на месту Председника Србије и његовог партократског безакоња, које је сваким даном све веће.

2. Пошто је Народна скупштина, та највећа вредност демократије, претворена у своју супротност, позивамо све народне посланике опозиције да активно бојкотују карикатуралне седнице Вучићеве скупштине, тако што ће да остану уз своје бираче, учествују у раду паралелног отвореног парламента, отворе врата Скупштине Србије за народ и његове потребе и крену широм наше земље да разговарају са грађанима.

3. С обзиром да Вучићева самовоља у Србији престаје да буде легитимна власт, позивамо све припаднике уставобранитељског покрета да не признају ниједну одлуку аутократске власти како у спољној, тако и у унутрашњој политици. Ово се посебно односи на антиуставне тзв. „Бриселске споразуме“ и тајне преговоре који воде ка одрицању од Косова и Метохије.

4. Подсећамо све блиске сараднике Вучићевог аутократског режима, одавно потонуло у безакоње, да у Србији постоје и Устав и закони, а све чиновнике државне администрације позивамо да не служе режиму већ грађанима и тако одбране своје професионалне позиције. Упозоравамо да је крајње време да се пажња посвети запошљавању стручних кадрова у државним службама и јавним предузећима, и да се нипошто више не пренебрегавају мишљења стручне јавности о свим проблемима везаним за функционисање државног апарата и јавних служби.

5. Позивамо све представнике патриотске јавности Србије којима је стало до њене будућности да се придруже овом народном уставобранитељском покрету који протестује сваке недеље у преко 50 градова Србије.“ (8)

Толико о томе. Уосталом, све то већ има на Интернету, и доступно је заинтересованима.

О оптужби да сам поклоник Љотића

Без икаквих доказа, господин Бакарец ме је оптужио да сам обожавалац лика и дела Димитрија Љотића. Наравно да то није истина. За разлику од њега, у једној својој књизи, која се аргументовано обрачунава са клеветима на рачун Светог Николаја Охридског и Жичког, под насловом „Оклеветани светац“, бавио сам се серијом напада на Владика Николаја од стране грађанистичких НВО и лумена Друге Србије, међу којима је најпознатија била тврдња да је Николај био „љотићевац“.

Шта сам тамо писао о Љотићу и његовој улози у Другом светском рату?

У књизи сам показао да је, иако жестоко нападан на предратној политичкој сцени, Димитрије Љотић имао поштовање угледних личности због своје религиозности и морала (на тој основи, сарађивао је са Владиком Николајем). Ево цитата из „Оклеветаног свеца“: „Познати предратни новинар Милан Јовановић – Стоимировић, покретач листа „Вардар“, у разговору са Слободаном Јовановићем дотакао се и Димитрија Љотића. Слободан Јовановић је том приликом рекао да познаје Љотића: „Ми уосталом имамо једну заједничку црту, због које се и интересујем за тог човека. То је побожност!“ Стоимировић је Јовановићу рекао да и он цени Љотићеву веру, јер је она негована, и јер ју је Љотић градио читајући Августина и Тому Аквинског, имајући чак већу ерудицију од многих епископа; истовремено, исказао је да му код Љотића смета „његов клерикализам, његово подређивање поповима, његово певање за певницом, његова смелост да чита апостол кад се нико други не прихвата те дужности...“. Јовановић је непрестано хвалио Љотићеву побожност, која је у нашој средини увек сматрана скоро женском слабашћу, и за коју Стоимировић вели да човек мора имати извесну кураж због могућих исмевања која прате манифестације личне религиозности. Јовановић му је одговорио: „Или се је побожан, и онда се иде до краја, или се није, и онда се стаје на пола пута, и остаје...“ Предратни левичар Драгољуб Јовановић, у књизи успомена „Људи, људи“ пише да је Љотић у затвору с младим комунистима делио последњи комад хлеба. Он Љотића не воли, али истину не прећуткује.“ (9)

Међутим, Љотићев ангажман у Другом светском рату није наишао на разумевање и одобравање српског народа. Опет цитат из моје књиге о напади-ма на Владика Николаја: „У „Изворнику“, часопису Међуопштинског архива у

Чачку, 2004. објављено је писмо младог „збораша“ Ђорђа Новковића, упућено 9. априла 1942. године Димитрију Љотићу. Писмо извештава о стању јавног мњења у горњомилановачком крају, тој „класичној“ Шумадији, и прилично добро одражава размишљање српског народа у оно време. Доносимо га да би се видело да став Светог Николаја Жичког није био туђ српском народном ставу у доба Другог светског рата: „А) Иако се Г. Милановац некада силом супроставио против рада ген. Недића, данас он на тај рад гледа друкчије. Данас је личност Милана Недића постала опет, као и пре рата, омиљена и популарна; тако да су ретки они који се не сагласају са радом владе народног спаса и који мисле да је акција коју је та влада подузела бесмислена. Потребно је да се истакне љубав коју народ тога краја гаји према г. Недићу, вера, поуздање и надање које се полаже у њега и његов рад. Генерал Недић је данас једини који може да око себе окупи све здраве националне снаге и да их поведе спасењу, како у таковском крају тако мислим, и у свим крајевима где је партизанска акција владала. Никаква пропаганда нема снаге да то поверење у Председника српске владе замени мржњом или неповерењем: то је могло да успе само једном али више никада. Народ је према свим осталим члановима српске владе готово потпуно индиферентан; важан је само Недић. За Аћимовића влада мишљење да је потпуни хитлеровац, а за М. Олћана исто. Б) У таковском срезу Ј. Н. П. ‘ЗБОР’ нема присталица а ни симпатизера. Збораша се сматрају петоклонашима, Хитлеровим плаћеницима и одродима. Разумљиво је да се је та мржња пренела и на добровољце (‘љотићевце’). Милановчанима је милије да виде у Милановцу немачког војника него добровољца. Мржња на нас је толика да многи тврде да су Збораша били заједно са Немцима у казненој експедицији која је попалила две трећине кућа у Г. Милановцу. Ово антизборашко расположење је плод, још до недавно јаке, комунистичке пропаганде, затим и пропаганде четника Драже Михајловића. Сам VII добровољачки одред (адвоката Лазаревића), који је био до пред два месеца у Г. Милановцу, много је допринео да се је јаз између ‘ЗБОРА’ и становника тога краја продубио. Добровољци тог одреда се нису много разликовали, својим понашањем, од разузданих четника који по читав дан пију по крчмама, а нису се одликовали ни нарочитом храброшћу (ваља знати да су то углавном били незбораша), те су до тада и онако несимпатисани добровољци постали објекат луде мржње. Неспособност и слаб квалитет тих добровољаца показује и чињеница да су их четници лако успели разоружати; један део добровољаца је после пришао четницима из Рудничке групе (онима који су их разоружали). Уверење да су добровољци петоклонаши још се је више утврдило када је неколико дана после разоружања дошао у Г. Милановац одред немачких војника који је тражио пушке и остали материјал одузет од добровољаца. Што се тиче личности Димитрија Љотића, њему се не одриче поштење, политичка способност и лична вредност али се сматра да је погрешан његов ‘германофилски’ правац и да су људи који га окружују само најобичнији приврженици и обожаваоци Немачке. Због оваквог мишљења о Д. Љотићу

не може се ни издалека говорити да он ужива било какву популарност у том крају. Што више, ако дође каква наредба од стране виших власти која се становницима у први мах не свиђа онда се тумачи да је ту наредбу издао Љотић или његови људи. Дакле оно што не вреди (по њиховом схватању) приписује се Д. Љотићу и 'ЗБОРУ'. Постоји једно апсолутно непознавање идеја водилца нашег Покрета: 'Збораши нису људи који желе добра нашем народу, они желе добра и користи само Немачкој.'" (9)

За крај, ево шта је о свему мислио Владика Николај (опет цитирам „Оклеветаног свеца“): „Још једном да подвучемо: Николај Велимировић је био изричито равнаторски настројен, из једног простог разлога: ђенерал Михаиловић је био Министар војни краљевске Владе у Лондону, под командом краља Петра II, а Југословенска војска у отаџбини била је легална војска Краљевине Југославије. Као доследни монархиста и легалиста Николај је за време Другог светског рата био на страни легалне власти и легалне војске. Имао је разумевања и за ђенерала Недића и његове сараднике, али патријарха Гаврила је, уочи разговора с Недићем, изричито упозорио да дотичног не назива Председником Владе (јер је председник наше Владе у Лондону), него да га само ословљава као ђенерала. Комунисти су оптужили владика Николаја да је био „збораш“ и на основу тога му одузели држављанство. Министарство унутрашњих послова ФНРЈ одузело је држављанство Николају 27. 9. 1951. године зато што је био „припадник противнародне политичке организације Збор и као сарадник окупатора побегао из земље пред ослобођењем.“ (9)

Толико о мом „љотићевству“. Што се тиче „вучићевства“, оно је став и стег господина Небојше Бакареца, као што је то до јуче било „ДСС“-овство, а сутра ће бити ко зна шта, сасвим у складу са „хармоникашким“ моралом: „Свирам Титу, свир' о сам и Дражи: коме треба, нека ме потражи“.

И још нешто: имагинарни *љотићевци* нису никаква опасност за Србију. Србију уништавају Вучић и *вучићевци*. Ко има очи да види, види. А ко нема, постаје конвертит.

Бакарец о срцу таме? Бакарец у срцу таме!

Господин Бакарец је, као и Врховни Кловн Вучић, „заклапуса“. Као што је Вучић, бранећи кривотворитеља доктората Синишу Малог, тврдио да је Обрадовић дипломирао код Мила Ломпара, припадника Двери (а нити је, како рекосмо, Ломпар икад био члан Двери, нити је Обрадовић дипломирао код њега), тако је и Бакарец дошао до закључка да сам ја „срце таме“ Двери, кога Обрадовић обожава: „Чуђење може да изазове податак да је Димитријевић члан редакције листа „Печат“, чији је власник и оснивач Милорад Вучелић, главни и одговорни уредник државних „Новости“. Владимир Димитријевић је такође узор Обрадовићу, али и сива еминенција „Двери“ (срце таме). За разлику од Обрадовића, он

не воли да се експонира у медијима. Изузетак су „Печат“, али и „Данас“, а био је и један од говорника на Ђиласовим протестима „1 од 5 милиона.“ (4)

Што се „Печата“ тиче, пишем у њему од оснивања (2008. године), много пре него што сам постао члан Политичког савета Двери, и тамо не пишем о дневној политици, него о битним националним темама – између осталог, и о усташким јединицама под Стаљинградом, у којима је одликован и један Едуард Бакареџ, кога у свом чланку помињем. (10)

Колико сам пратио интернет, „Вечерње новости“ нису државне, него приватизоване новине. (11) Осим ако господин Бакареџ зна нешто што јавност не зна.

Што се тиче медија, његова тврдња опет није тачна: ја се стално појављујем у медијима, тамо где ме зову. Наравно да ме не зову у „велике“ медије, јер су они под влашћу Врховног Кловна Вучића, али ме има свуда у алтернативним, пре свега интернет медијима, о чему се свако обичном претрагом Мреже може уверити. Не пишем за „Данас“ – господин Бакареџ је то измислио у тренуцима „заклапусавања“. „Данас“ је коректно објавио мој одговор Светиславу Басари, који ме је, попут Бакареџа, критиковао после говора на протестима против Врховног Кловна (12), и пренео мој текст о томе како је и код кога Бошко Обрадовић дипломирао. (13) На крају се господин Бакареџ позвао на неко писмо вође „Српске лиге“, г. Ђурђево, који је, неке далеке године, потписника ових редова оптужио да је гуру Старешинства Двери који их храни мржњом према епископу бачком Иринеју (!) На основу бајатог Ђурђево, г. Бакареџ је Двери назвао „малигном сектом“, иако је он сам пропагандиста нечег много сличнијег секти – „Вучићевих сведока“. (14)

Полемика са господином Николом Милованчевим

Уважени господин Небојша Бакареџ већ је примењивао сличне полемичке методе као у мом случају: када му је г. Никола Милованчев упутио прекор због подршке Вучићевој издајничкој политици око Косова и Метохије, он га је напао као недићевско-љотићевског симпатизера. (15)

Господин Бакареџ је заћутао када је господин Милованчев у последњем свом одговору записао следеће: „И касније сам више пута писао о нацистичко-усташким зверствима у логору Земун и да се он налазио у НДХ, а не у Недићевој Србији. А о Недићу написах један важан пасус: да је одбио и последњи, најмањи нацистички захтев у вези са Источним фронтом: да тамо пошаље три српска војника. За разлику од Недића, неки други су под Стаљинград ишли добровољно; претпостављам да г. Бакареџ зна који је усташки напоручник из Осијека први одликован „Жељезним крижем“ по доласку у Русију, већ у јесен 1941. Да га подсетим: био је то Едуард Бакареџ старији, стриц Едуарда Бакареџа млађег, „заповједника“ Осијека 1991. и бригадира (бригадног генерала) ХВ у последњем рату. Питам Н. Бакареџа, као рођеног Осјечанина: Ко се из његове

породице борио од 1941. до 1945. на страни антифашизма? Да, чланови наших породица очито су били супротстављени и 1941. и 1991. и поносим се тиме.“ (15)

При чему ја, наравно, и као хришћанин и као делатник који учествује у јавном дијалогу, немам никакву намеру да било коме судим на основу порекла, презимена, или било чега другог. То да је Небојша Бакарећ политички конвертит не произилази из чињенице да су два Едуарда његовог презимена активно учествовала у „постројбама“ НДХ и Туђмановој војсци. То произилази из његовог става да се политичке маске могу мењати по нахођењу, и да се данас може причати једно, а сутра друго, без икаквих последица по образ на основу кога се препознајемо (ако се још увек, у доба ријалитија Врховног Кловна, сећамо појмова части и образа). Циљ ми је, просто и једноставно, да преко овог малог албума укажем на основу чега је могуће, било коме и било када, да инквизиторски нападне неистомишљеника, и да поручим свом критичару – погромашу: „Не бацај се камењем на другог ако живиш у кући од стакла“. Јер, како би било господину Бакарећу да га ја, на основу презимена или порекла, оптужим да је баш он „срце таме“ у нас (у складу с насловом књиге Срђе Трифковића „Усташе: балканско срце таме“)? Наравно да му не би било пријатно, као што није пријатно ни мени када ме дотични господин клевете у јавности.

А штета. Господин Небојша Бакарећ је обдарен човек у тешком времену, и као такав би био потребан у борби за истину која ће нас, једна и једина, ослободити.

Зашто он у тој борби не жели да учествује питање је на које само дотични може да одговори.

Упутнице (интернету приступљено 18. 2. 2020. године):

1. <https://www.novosti.rs/вести/насловна/друштво.395.html:387294-Bakarec-osudjen-zbog-diskriminacije-gej-populacije>
2. <https://www.standard.rs/2018/12/18/osvrt-na-feministicki-koncept-rodne-ravnopravnosti-1/>;
<https://www.standard.rs/2018/12/19/osvrt-na-feministicki-koncept-rodne-ravnopravnosti-2/>
3. <https://www.vladimirdimitrijevic.com/images/e-knjiga/da-se-zna-dr-vladimir-dimitrijevic.pdf>;
<http://www.vladimirdimitrijevic.com/images/e-knjiga/knjiga-sta-se-rod-i-kad-se-gender-rod-i-vladimir-dimitrijevic.jpg.pdf>
4. <https://bakarec.com/2020/02/16/двери-пакла/>.
5. <https://dveri.rs/2020/02/17/53771/bosko-obradovic-dveri-izgleda-toliko-smetaju-da-moraju-bit-i-unistene/>
6. <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/gosposdar-vucic---veliki-metafizicar-i-statisticar.html>
7. <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/beograd-na-vodi-kolosalna-obmana-sa-nesagledivim-posledicama.html>
8. <https://dveri.rs/2019/02/05/796/obracanje-javnosti-politickog-saveta-srpskog-pokreta-dveri/>
9. <https://svetosavlje.org/oklevetani-svetac-vladika-nikolaj-i-srbofobija/>
10. <http://www.pecat.co.rs/2018/02/hrvati-pod-staljngradom-jedna-europska-prica/>
11. <https://insajder.net/sr/sajt/vazno/15405/UNS-Novosti-prodate-preduzeću-Media-026-iz-Smedereva.htm>
12. <https://www.danas.rs/dijalog/reakcije/gradjanisticki-ostrakizam-i-ostavljanje-pod-sumnjom/>

13. <https://www.danas.rs/dijalog/licni-stavovi/kako-je-diplomirao-bosko-obradovic/>
14. <https://srbin.info/pocetna/aktuelno/vladimir-dimitrijevic-kako-da-botovi-opet-postanu-ljudi/>
15. <https://vidovdan.org/info/nikola-milovancev-bakarecu-ima-nas-koji-verujemo-u-kosovski-zavet/>; <http://www.politika.rs/scc/clanak/426424/%D0%98%D0%BC%D0%B0-%D0%BD%D0%B0%D1%81-%D0%BA%D0%BE%D1%98%D0%B8-%D0%B2%D0%B5%D1%80%D1%83%D1%98%D0%B5%D0%BC%D0%BE-%D1%83-%D0%9A%D0%BE%D1%81%D0%BE%D0%B2%D1%81%D0%BA%D0%B8-%D0%B7%D0%B0%D0%B2%D0%B5%D1%82>; <http://www.politika.rs/scc/clanak/427172/Pogledi/Umesto-o-Kosovu-2019-N-Bakarec-o-istoriji-i-o-meni>.

ПОСЛЕ „УПАДА У РТС“, ТЕШКА ПИТАЊА ТРАЖЕ ЈАСНЕ ОДГОВОРЕ: ДА ЛИ ЈЕ БОШКО ОБРАДОВИЋ „ФАШИСТА“?

Да ли је Обрадовић лудак који јуриша на РТС да би срушио Србију?

Или је, можда, бранитељ Устава Србије који руши Александар Вучић, „председник са посебним потребама”, међу којима је и она да непрестано пљује по свима који другачије мисле – у ствари, по свима који мисле? Или је можда човек који је ушао у РТС да тражи слободу медија и јавни дијалог, преузимајући тиме одговорност искључиво на себе?

Многи му замерају агресивност. Кажу – Двери нису тако почињале.

Прво, Бошко Обрадовић није Двери, него председник тог покрета, који је изабран у редовној и нормалној процедури. Друго, Двери су увек излазиле на улицу да се ненасилно боре за своје циљеве – сетимо се 2008. и протеста против признања Косова као тобожње државе, па породичних шетњи, па устанка против покрадених избора 2012, па протеста против Бриселског споразума, па побуне за одбрану слободно изражене бирачке воље 2016. Та прича о Обрадовићевој агресивности само је маска за уништење Србије које спроводи Вучићев режим. То је као кад лопов упадне, ноћу, у нечији стан, па кад домаћин почне да виче: „Упомоћ, лопов!“, овај га учи учтивости и каже: „Тише, пробудићеш комшије!“

На удару медијског блаћења

Како поднети најстрашније медијско блаћење за које је режим спреман? Од Обрадовића праве монструма!

Пошто, бар за сада, Обрадовић живи у миру са својом савешћу, медијско блаћење га не може сломити. Али треба мислити како је његовој породици и пријатељима. Ипак, „проћи ће и њихово”.

Ипак, мржња коју изазивају може имати тешке последице.

У то се не може сумњати. Од ударања штанглом у главу (случај Борка Стефановића), преко спаљивања куће оног ко им, као новинар – истинољубац, смета (случај Гроцка) до, рецимо, намерно изазване саобраћајне несреће за обрачун са „непослушним лидером опозиције“ један је корак. Ипак, као што

је Обрадовић, парафразирајући Ивана Иљина, рекао приликом прославе двадесет година Двери: ако су Двери, и он, као њихов органски део, потребне Богу и Србији, опстаће.

О патриотама који нису за протесте

Зашто је један део српске патриотске интелигенције гадљив према протестима?

Има разне интелигенције. Треба да нам буде жао подбулих раноранилаца који скоро сваког јутра иду на режимске телевизије и пропагирају да је све у реду, и то за 500 Вучићевих евра месечно.

Али, наравно, нису сви такви. Треба имати разумевања за све који су опрезни да не буду преварени, као после 5. октобра 2000, па зато са скепсом посматрају нове протесте на улици. Легитимно је писати и анализирати нашу политичку ситуацију, али да ли је то довољан облик отпора Вучићевој диктатури? И Обрадовић је, ето, некад писао, бавио се нашом књижевном и културном историјом, па је сад на улици, јер се брине какву ће земљу оставити нашој деци. Али, као и увек, то је лични избор. Иако поштује сваког истински родољубивог интелектуалца, Обрадовић сматра да Вучићу не сметају аналитички текстови, него народ на улицама који брани Устав и законе земље Србије.

Уосталом, низ интелектуалаца то добро разуме. Тако је др Слободан Самарцић недавно веома убедљиво објаснио право народа да се буну против режима који је у Србији укинуо демократију, као и право тог истог народа да од РТС-а тражи објективно информисање.⁴⁵ А угледни правни историчар, Марко Павловић, показао је да је Вучићева прича о разговору са грађанима а не са опозиционим лидерима, противуставна, као и све што долази од председника Србије, и израз завођења личног режима који укида представничку демократију.⁴⁶ То је доказ да истински српски интелектуалци не ћуте. Такође, многи од њих учествују на протестима јер схватају да ови протести, између осталог, спречавају или макар одлажу планирану издају Косова и Метохије од стране актуелне власти.

О „рушилачкој“ опозицији

Да ли је опозиција рушилачка, како тврди Вучић са својим сарадницима?

Не заборавимо, господо: још од чувеног „Bill of rights“, у Великој Британији Влада се именује као „Влада Њеног Величанства“, а опозиција као „Опозиција Њеног Величанства“. Вучић и његови хоће да од опозиције направе ловину која нема право да постоји, сасвим у складу са Пиночевим методама. Зато је можда Вучић и хтео да прави велике стадионе – да би имао где да смешта поли-

45 <https://stanjestvari.com/2019/03/20/slobodan-samardzic-pravo-na-pobunu/>

46 <https://stanjestvari.com/2019/03/20/marko-pavlovic-vec-vidjeni-aleksandar/>

тичке противнике са којима се треба обрачунати. Што се Двери тиче, дварјани су заиста против насиља, јер је то покрет за одбрану породичних вредности, а основне вредности породице су љубав и жртва. Додуше, с обзиром на „уличне околности“, тренутно се Двери не виде сасвим јасно због дима на бојном пољу. Али суштина је то – љубав и жртва, а не насиље.

О оптужбама за фашизам

Обрадовића стално оптужују за фашизам. Зашто?

Зато што се Вучић и његови држе лоповске максиме: „Држ`те лопова!“ Фашизам и нацизам су немогући без савеза са крупним капиталом. За оне који су заборавили, ево неколико чињеница. Хенри Форд, угледни индустријалац и један од кључних америчких богаташа, веома је утицао на нацистички покрет својом књигом „Међународни Јеврејин“. Године 1923. Хитлер је изјавио да Форда доживљава као „вођу фашистичког покрета који расте у Америци“. Хенри Форд је, због свега тога, усрдно почео да финансира нацисте. Син Рихарда Вагнера, Зигфрид, и његова жена учествовали су у пребацивању Фордовога новца Хитлеру. Године 1938, Хитлер је одликовао Хенрија Форда Великим крстом немачког орла највишег реда. Био је то први Американац који је добио највеће одликовање што га је могуће дати неком ко није Немац.

Алфред Розенберг се, почетком тридесетих година XX века, у Енглеској састајао са Џофријем Досоном, издавачем и најутицајнијим човеком „Тајмса“. Розенберг и Досон су сматрали да Британци и Немци треба да сарађују. Чланци у „Тајмсу“ нису дуго чекали да пријатељство потврде; рецимо, 3. фебруара 1933, ова угледна енглеска новина писала је: „Нико не сумња у искреност хер Хитлера. Већ то што га скоро 12 милиона Немаца слепо следи говори много о његовом личном магнетизму.“ Розенберг је ступио и у везу са Монтагју Норманом, који је 21 годину био на челу Енглеске банке – најдуже у њеној дотадашњој историји. Овај моћни човек био је „нагонски пронемачки настројен“ (Ендрју Бојл). Норман је кумовао са кључним човеком Хитлерових финансија, челником Рајхсбанке, Хјалмаром Шахтом. Чим је Хитлер дошао на власт, 1933, Норман је нацистичком режиму почео да даје зајмове.

Лондонска Шредер банка такође је помагала Хитлера.

Розенберг се срео и са лордом Бивербруком, власником „Daily Express“, „Sunday Express“ и „Evening Standard“, трудећи се да га придобије за нацистичке ставове.

У то време, Британија је сматрала да би „нацистички режим у Немачкој успоставио стабилност у средњој Европи, управо оно што је Британији требало“ (Џејмс и Сузан Пул).

Сер Хенри Детердинг, моћник из нафташког лобија, састао се у мају 1933. са Розенбергом у Лондону. Био је на челу Royal Dutch – Shell компаније, и имао удео у многим нафтним подухватима – од Румуније до Ирака и Ирана. Детер-

дингови економски интереси у Русији били су, доласком бољшевика, угроже- ни, па је и он био спреман да финансира нацисте, који су му обећали помоћ у враћању монопола на нафтна поља у, од Немаца окупираној, Русији. Друга нафташева жена била је нацисткиња, а он је и 1936. године помагао Хитлеров режим. Британски држављанин холандске крви био је прави пример аријевца заинтересованог за победу „аријевске идеологије“.

Вол Стрит је двадесетих година XX века, са добром зарадом за себе, под- стакао стварање банкарског комитета чији је челник био амерички банкар Чарлс Дју. Да би Немачка платила ратну одштету, били су расписани међу- народни зајмови. Немачка је од 1924. до 1931. платила 36 милијарди марака одштете, а добила је зајмове у вредности од 33 милијарде марака. Вол Стрит је уложио паре у „IG Farben“ (хемијска индустрија) и „Ферајгните Шталверке“ (индустрија челика), које су биле главни произвођачи Хитлерових ратних пот- репштина. Ентони Сатон, у свом класичном делу „Вол Стрит и успон Хитлера“ каже да је немачка ратна индустрија настала „на основу америчких зајмова и, у извесном смислу, америчке технологије“.

Незаборавни „Standard Oil“ дао је Немачкој технологију за добијање син- тетичке нафте из угља.

Пол Варбург, из „Америкен И. Г.“, са својим компанијима, дао је за „IG Farben“ 400 хиљада долара; „Денерал Илектрик“ је приложио 60 хиљада долара итд.

Аверел Хариман, из „Гаранти Траст компаније“, учествовао је и у преба- цивању новца младом нацистичком режиму, преко Хитлерових финансијера Хендрика Јозефа Коувенховена и Јохана Гренингера.

Ту је и Ернест Сејвик Ханфштенгл (звани Пуци), Американац немачког по- рекла, који се на Харварду дружио са будућим председником САД, Френклином Д. Рузвелтом. Он је компоновао СС маршеве и финансирао „Фелкише Беобахтер“. Кад је, 1941, пао у немилост немачког режима, вратио се на северноамерички кон- тинент. Канађани су га заробили, али је Рузвелт интервенисао да га пусте.

Амерички амбасадор у Немачкој, Виљем Дод, записивао је у своје днев- нике много занимљивих појединости тог доба. Ентони Сатон каже: „Ми из дневника Виљема Дода знамо да је у току 1933. године, низ банкара и индус- тријалаца са Вол Стрита прошло кроз амбасаду САД у Берлину, изражавајући своје дивљење Адолфу Хитлеру – нестрпљиво да пронађе начине за вођење пословних активности са новим тоталитарним режимом. Ајви Ли, Рокфелеров агент за односе са јавношћу, се, према Доду, „истовремено показао као капита- листа и као бранилац фашизма“.

И за време Другог светског рата, Фордова компанија је била у пословним везама са нацистичким поретком; Рокфелерова „Чејс банка“ у Паризу сарађи- вала је с Немцима, а клан Рокфелера је имао везе са „IG Farben“ до 1942. године.

Сви ови подаци су пажљиво уклоњени од очију јавности, да се на суђењу у Нирнбергу не би знало шта се стварно збивало. Нацисти су у Нирнбергу предста- вљени као марсовци, а не као плод западног капитализма и његових метастаза.

Бојана Маљевић и друге јавне личности Обрадовића називају назива фашистом, па неће у протест са њим.

То је, наравно, легитимно, али није засновано на чињеницама. Као што рекосмо, нема нацифашизма без крупног капитала и страних компанија. А ко продаје Србију у ропство крупном страном капиталу мултинационалних компанија? Ко продаје све странцима, од аеродрома до река, рудника и земљишта? Бошко Обрадовић или Александар Вучић? Ако се томе дода култ вође, поништавање демократије и уставности у име лажно приказаних националних интереса, ако знамо за напредњачке фаланге које премлађују неистомишљенике – онда ћете јасно видети где се, у Вучићево доба, настанио протофашизам. Двери су, од самог почетка, у непрестаној борби против нацизма и фашизма, јер Срби су народ који је највише пострадао од тих злочиначких идеологија, и народ који је у Другом светском рату имао два антифашистичка покрета. Они, дакле, нису фашисти – они су антифашисти.

Да ли је ово револуција?

Ипак, неки се плаше да ће протести прерасти у „обојену револуцију“, што ће у земљу донети хаос?

То је немогуће, јер одбрана Устава није револуција. Биће могуће да ствари крену у лошем правцу само ако Вучић, са својим јуришним одредима, почне да прогони, хапси, па и уклања, оне који се буне и траже право и правду. Патриотизам оних који протестују је правни патриотизам, уставобранитељско родољубље. Треба бити на позицијама правне свести, која је још у доба Душановог законика знала да се мора судити по закону, а не по страху од владара. Вучићева власт, која се буса у бујна патриотска прса, је карикатурални неотитотизам, у складу са Брозовом препоруком да судије не треба да се држе закона као пијан плота. Од Косова и Метохије до РТС-а – сва питања у Србији су правна питања. Зато Вучић ни не дозвољава да се она решавају у оквиру закона.

Опет о замеркама на рачун Обрадовића: колико се променио? Да ли је културни патриотизам заменио уличарским?

Шта год да урадите, биће оних којима се то не свиђа, и који своју енергију родољубља троше у коментарима на Интернету. Обрадовић би могао да се јавно спали као Јан Палах, али, чак и да то учини у знак протеста против диктатуре, неки би рекли: „Зашто се запалио упаљачем, а не шибицом“? Уосталом, ко зна боље, широко му поље. Али, наравно, Обрадовић мора бити свестан својих слабости и спреман да саслуша и усвоји сваку добронамерну критику.

Ипак, многи Дверима замерају Савез за Србију. Кажу да су недоследни, да су својевремено критиковали Ђиласа, а сад су с њим у коалицији.

Наравно да су критиковали Ђиласа кад је био за критику. Кад је био део система који су Двери желеле да измене и учине бољим. Али, Савез за Србију је

„конфедерација“ опозиционих странака које, без обзира на разлике (нису мале, да се разумемо!) жели да Србију врати из претполитичког у политичко стање, под власт Устава и закона. И ту су сви који се слажу са тридесет тачака споразума добродошли, при чему будућу прелазну владу орочавају на годину дана, док се не припреме први слободни избори, и тада свако пред бираче излази са својим програмом.

А шта ако Бошка Обрадовића искористе као овна за пробијање тврђаве, а онда га се одрекну као ДОС Коштунице?

Савез за Србију је повезан начелима борбе за демократски уређено друштво и поштовање Устава Србије. Што се тиче опасности од тога да Обрадовић буде искоришћен и одбачен, она се не може искључити. Међутим, сада свако озбиљан у Србији зна да се, ако хоћемо нормалну државу, шибицарске преваре из доба Милошевића, ДОС-а и Вучића више не смеју дешавати, да не бисмо стално имали кризе од којих се, после свега, Србија више неће моћи да опорави. Мора се створити систем у коме ће нови Вучић постати немогућ. Ово није само борба за смену власти већ читавог корумпираног система.

Геополитички аргументи

А шта ћемо са геополитиком? Шта ако НАТО империја буде искористила протесте да Србију коначно увуче у своје редове?

У логици постоји грешка која се зове non sequitur, „скок“ мисли на закључак који није оправдан премисом: из тога да је наш геополитички положај тежак, не следи да Вучић може да крши Устав. Смешно је „геополитичарење“ у доба кад Србију, не толико због сиромаштва колико због незаконоња и правне несигурности, сваке године напусти 50-60 хиљада најбољих међу нама. Каква је геополитика могућа кад остајемо без онога што се код Грка звало геа – земља? Србија нестаје, а геополитичари геополитизирају. Удобна, али недовољно брањива позиција. Или: „Плашећи се странага фактора – ошадосмо без фабрика и трактора“.

А критике донедавних сабораца?

Обрадовић би плуноу на себе када би ружно говорио о својим бившим сарадницима и саборцима. И они су постали свесни да их режим злоупотребава за нападе на Двери. Нису им случајно били отворени сви медији који су им били строго затворени док су били у Дверима. Свако има право на стварање своје политичке организације и самосталну политичку каријеру. Можда ће се и сарађивати у будућности. Нема потребе за сукобима. Имамо заједничког непријатеља.

А зашто Двери нема у новинама каква је „Политика“?

То треба питати њих. У питању је оно што је уочио Борислав Пекић: „Политика се, видите, код нас сматра националном институцијом. Зашто, нисам паметан. Уверење да је Политика увек била непристрасна претежно је психо-

лошке нарави и спада у масовне халуцинације. Било је доста случајева кад је и од Борбе била безочнија, ригиднија, немилосрднија. Садистички је, 1945. и 1946, учествовала у дављењу легитимне српске демократске опозиције, брутално угушене пошто је самозатајно одиграла самоубилачку улогу давања међународног легитимитета једној крвавој тиранији“ (Борислав Пекић, Златно доба дијалога, Службени гласник 2012, стр. 433).

Порука за крај, који је почетак

Противуствано вршећи функцију председника Републике, укидајући елементарне политичке слободе и урушавајући парламентаризам и независно правосуђе, Александар Вучић је себе довео у ситуацију да данас буде с оне стране Устава и закона. Из Вучићевом руком урушених институција и заробљених медија политички живот и јавна дебата су морали да изађу на улице и тргове српских градова. Пошто одбрана уставноправног поретка, од Косова и Метохије у саставу Србије до поштовања индивидуалних политичких слобода, нема алтернативу, јер ми другу државу осим Србије немамо, Двери и СЗС неће устукнути у овој борби. За дестабилизацију Србије и региона, за угрожавање националних интереса српског народа, пре свега на Косову и Метохији, не могу бити криви Двери, СЗС, нити грађани који се боре за одбрану Устава, већ онај који брутално гази Устав Републике Србије. С друге стране, не постоје национални, геополитички ни било који други разлози којима се може оправдати диктатура, јер како су говорили Пашићеви радикали – без унутрашње слободе нема ни националне независности.

Крај марта 2019. године

КАКО ЈЕ ДИПЛОМИРАО БОШКО ОБРАДОВИЋ – СВЕДОЧЕЊЕ ОЧЕВИДЦА

Године 2002, на Филолошком факултету Универзитета у Београду, студент Бошко Обрадовић је дипломирао са темом о позицији српске књижевне деснице тридесетих година двадесетог века. Ментор му је био један од најугледнијих стручњака наше науке о књижевности друге половине прошлог века, професор др Новица Петковић, који је, приликом одбране Обрадовићевог рада, истакао да би исти могао бити основа за магистратуру, јер је написан после вишемесечног скрупулозног истраживања, са низом озбиљних закључака о, до тада недовољно изучаваном, феномену идеолошки остракизоване књижевности.

Том истраживању је претходио пионирски рад професора др Гојка Тешића, тротомник „Зли волшебници“, у коме се нашла огромна полемичка грађа наше међуратне литературе. У студији, касније објављеној под насловом „Милош Црњански и нови национализам“, Бошко Обрадовић истиче да постоје заједничке особине већине аутора са „деснице“: „1) захтев за ревизијом постојећег система вредности; 2) борба за духовно ослобођење од утицаја Запада; 3) хтење ка остваривању новог национализма и новог, самородног културног модела“. Ако се томе дода обрачун са „културном левицом“, иза које је стајао марксизам као својеврсна, шпенглеровски речено, „псеудоморфоза“ западњачке мисли, позиција „књижевне деснице“ бива још јаснија.

Треба истаћи да је, иако је имао низ похвала на рачун рада, др Новица Петковић, познат по својим високим критеријумима, Бошку Обрадовићу дао оцену 9 (иначе, Обрадовићева просечна оцена током студирања била је 8,5). Његов дипломски рад објављен је у издавачкој кући «Хришћанска мисао» и добио је награду „Милош Црњански“. На челу жирија за доделу награде био је професор др Никола Милошевић, у том тренутку челник Задужбине Милоша Црњанског.

Из овога сазнајемо да:

1. Бошко Обрадовић није дипломирао код професора др Мила Ломпара;
2. Бошко Обрадовић није ни купио, ни фалсификовао своју диплому.

Ако се томе дода чињеница да Мило Ломпар никад није био ни члан, ни функционер Двери, него је, извесно време, био само у Политичком савету ове организације, бива нам јасно да је:

1. Врховни Кловн, у покушају одбране Синише Малог, народски говорећи – „заклапус`о“;

2. Показао да му је криво што је Ломпар одбио да беседи на академији у Сава центру поводом осам векова аутокефалије СПЦ јер је на истој Врховни Кловн добио орден Светог Саве, као што је његов Мали, министар – плагијатор, добио орден Новомученика Јасеновачких (???)

3. Он, Врховни Кловн Србије, тип који и даље облачи купаће гаће кад иде на *Лабудово језеро*.

Владимир Димитријевић,
Присутан на одбрани Обрадовићевог дипломског рада

*Представљање књиге Бошка Обрадовића „Где бежите“
23. 12. 2019, Београд, Скадарлија*

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА: ДЕЦЕМБАРСКЕ ТЕЗЕ СТАРОГ КОНТРЕВОЛУЦИОНАРА

У свом огледу о Јовану Скерлићу, „Последњи бард националног романтизма“, у књизи „Стваралац и политика“,⁴⁷ Предраг Протић нас подсећа: „Вуков рат за српски језик и правопис представљао је изванредан језички преврат, али је он, у исто време, био и поклик за повратак аутентичном Српству, које је српска грађанска класа, по осећању националних романтичара, заборавила. Други велики реформатор, коме је Скерлић поклонио највише својих симпатија, био је у основи један конзервативац. У игри коју историја често уме да игра, један од највећих конзервативаца деветнаестог века постао је творац социјализма у Србији. Читаво књижевно дело Светозара Марковића прожето је једним „жалом за старим“ временима. Постојао је један миран, спокојан свет, окупљен и везан за задругу, а онда је дошао сурови капитализам, тај свет разорио и железницом још га и даље разара. Треба зауставити ту локомотиву која ће уништити тај свет, и тај конзервирани свет пренети једнога дана у социјализам. Ако се овако интерпретира идеологија Светозара Марковића, онда између њега и Лазе Лазаревића нема неких великих разлика. И код Јакова Игњатовића, коме је Скерлић вратио један део књижевног угледа, постоји нека врста изгубљеног раја. Постојали су стари и нови мајстори, један спокојни свет у којем су живели господар Софра Кирић и преци Васе Решпекта, а онда се нешто десило, банула је катастрофа и стари добри свет отишао је у неповрат. Сеоски зеленаши код Милована Глишића срушили су онај свет у коме су мирно живеће удовица Миона и тетка Деса. Па и модерна српска књижевност у том истом смислу је конзервативна. И код Кочића и код Ђипика, постоји један изгубљени рај. Сви маштају о изгубљеном рају, нико не говори о обећаној земљи“.

На основу ових теза, ево основног става: Двери, овде и сада, морају постати главни наследници онога духа који је Протић описао, духа у коме се могу ујединити и Срби „левичари“ (не комуњаре, наравно, јер су они отишли у другосрбијанце), и Срби „десничари“ (не замлате које србују на начин кафанских клуподера).

47 Нолит, Београд 1972, 170-171.

ЛЕВИЦА РАДА И ДЕСНИЦА ВРЕДНОСТИ: ТО ЈЕСТЕ И МОРА БИТИ
МЕРА И ПРОВЕРА ДВЕРИ!

14. 12. 2015.

КОНАЦ ДЕЛА И БОГУ СЛАВА!

Обележавање двадесетогодишњице Двери

ПОГОВОР

ШТА ЋЕ ХРИШЋАНИН У ПОЛИТИЦИ: НАД КЊИГОМ „СА ДВЕРИМА, ЗА СРБИЈУ“ ВЛАДИМИРА ДИМИТРИЈЕВИЋА

Светосавско родољубље као основа прегнућа

Шта ће хришћанин у политици?

Да ли је могућа хришћанска политика у постхришћанско доба?

Зашто се спуштати у свет препун канци и чељусти, у коме, по свему судећи, нема места за Христа који је Јагње Божје?

Да ли је могућа хришћанска, светосавска политичка делатност?

Да ли је могућа организација која би се том делатношћу бавила?

На та, и друга питања, књига Владимира Димитријевића „Са Дверима, за Србију“ покушава да пружи одговор.

Наиме, Двери српске, у чијој борби, као нестраначка личност, Димитријевић учествује још од Савиндана 1999, заснивају своје политичко прегнуће на духу светосавског патриотизма. Један од првих бројева часописа „Двери српске“ био је посвећен Светом Сави и светосављу, које је Св. владика Николај звао „православљем српског стила и искуства“.

О родољубљу Светог Саве или, речју владике Николаја, о *национализму Светог Саве*, сведоче бројна места у његовим житијима. Да би показали сву дубину осећања Светог Саве према српском народу његови биографи, Доментијан и Теодосије, најчешће користе семантички вишеслојан израз *бол за отачаством*. Тако, када се бугарски велможа Стрез припремао да нападне српску државу, Свети Сава, како вели животописац Теодосије, „састрадаше и душом за отачаство, и био је у скрби за народ свог племена, јер помишљаше како је у сукобу многа оружја немогуће да прође без смрти многих“. Када се са севера над Србијом надвила угарска опасност, Сава је поново био у улози миротворца и, како бе-

лежи Доментијан, „оде са љубављу, послушавши свог брата, и веома болећи за стадо своје”. Ипак, сву снагу Савине састрадавајуће љубави за *отачаство*, због које је жртвовао и монашки мир светогорске пустиње враћајући се у метежни свет, најбоље осликава део из беседе коју је Свети Сава изговорио на знаменитом Жичком сабору 1221. године: „Знате, дакле, и чусте за моје најпре једно па друго бежање од вас у пустињу, и да не претпоставих ништа од красота овога света Божијој љубави, нити ишта од видљивих лепота на земљи сматрах блаженим до да прионем Богу у молитвама. Али вас ради, саплеменика ми, свету и слатку ми пустињу оставих, и не дођох да тражим ништа више, до ли душе ваше. Тако рећи, ради ваших душа и душу своју омрзнух, сећајући се старих светих, који су у болу срца за своје саплеменике Богу говорили: Ако спасавајући спасеш народ овај, ако ли не, онда и мене испиши из књига које написа! На њих се угледајући и саосећајући с вама, нашега ради спасења и своје спасење презрех.”

Политички живот је најчешће вртложење људских страсти, од гордости до властољубља, али је, за хришћанина који у политичку арену улази, увек важно да осећа тај светосавски „бол за отачаством“, да му, како каже Димитријевић, увек на уму буде реч владике Николаја: „Човек изнад свега, а Бог изнад човека», и да његова борба увек буде да Србија остане икона, а не постане септичка јама.

Најдубљи непресушни извор Савиног родољубља било је његово богољубље, јер је сав Савин труд око српског народа имао само један циљ, да гентилну историјску заједницу – *етнос* преобрази у есхатолошки *народ Божији – лаос*, да новом Израилу буде нови Мојсије. Труд Димитријевића везан за Двери увек је, између осталог, био да члановима покрета помогне у незаборављању чињенице – овде, на земљи, боримо се за небеско, што и значи оно дверјанско: „Како радили, тако нам Бог помогао“.

Родољубље није било сметња Савиној жаркој жељи да до краја испуни Христову заповест – *Господу, Богу своме, клањај се и њему јединоме служи* (Мт. 4, 10). Напротив, Свети Сава је својим саможртвеним родољубљем потврђивао богољубље јеванђељског пастира доброг, који живот свој полаже за овце (Јн. 10, 11). Зато у акатисту Српска црква пева Светом Сави: „Радуј се, жртво угодна, која си себе за Род принела! ... Хотећи спасити Род свој од гордости, смирио си се, богонадахнути Оче Саво, стога се превазнесе име твоје више од сваког имена у Отачаству твоме.“ Тако је најистинскији одрицатељ света међу Србима, био најоданији слуга свом народу, из оваквог Савиног архетипског избора, апсурдног за материјалисте свих фела, родио се, како истиче Св. Јустин (Поповић), видовдански етос српског родољубља, изказан стихом народног певача: *Земаљско је за малена царство, а небеско увијек и довијека*. У том смислу, Димитријевић је, скупа са Дверима, борбу за Косово и Метохију у саставу Србије схватао не само политички, него и мистички: ова Света Земља је, како Димитријевић каже, „сlemeњача“ нашег народног дома.

Иако припадници Двери поштују сваког учесника на политичкој сцени ако му је истински стало до демократије и владавине права, они се, зарад по-

литичког успеха, не могу одрећи свог хришћанског утемељења, о коме у овој књизи сведочи и Владимир Димитријевић. Православље је, кажу упућени, увек и правоживље. Јер, оснивањем аутокефалне Српске Цркве, Свети Сава нас је упутио не само ка вери, него и ка животној прагми. Домаћа национална Црква била је најбоља школа за неговање домаћинског духа и радиности, који ће почев од Светог Саве красити српске манастире, као економски најужорнија српска домаћинства. Само се самопрегорним пастирским радом националног, српског клира може објаснити нагли верски полет који је захватио српске земље после 1206. године када почиње Савино игумановање у Студеници, а посебно од стицања аутокефалности 1219. године.

Због сотериолошки мотивисаног родољубља, „основу и центар свега Светосавског национализма чини народна црква“, која је од Срба требала да створи, као истиче Св. владика Николај (Велимировић), „један народ, тесно саткан и чврсто сједињен у једном духу, једној вери и једној моралној и националној дисциплини, слично неком камену монолиту.“ Суштину оваквог народног јединомислија, као централног појма српске средњевековне политичке философије, коме је подједнако био стран деперсонализовани индивидуализам и деперсонализовани колективизам, Савини агиографи објашњавају кроз уподобљавање тројице светих Немањића – Немање, Саве и Стефана, Светој Тројици: „Три свети сведочанства Божјег подигнута од истинитог Бога ради привођења свога отачаства ка Богу ... имајући јединомислећу вољу у три тела, сви јединодушни једно мислећи и на једно гледајући, сви нађоше један пут живота.”

То је висок и тешко остварив захтев који се поставља пред сваког хришћански државотворног Србина.

Иако примена хришћанских идеала у политици, што због објективних околности (живота под „меком окупацијом“ Запада и влашћу домаће клоникратске „елите“), што због личних слабости (а колико ли их свако од нас има?) не личи увек на оно што се очекује, сама чињеница да постоји Српски покрет Двери са светосавским циљевима је, по Димитријевићу, веома значајна. Јер, каже он, било би срамота да после толико векова српске историје немамо у политици неког ко се за хришћанске идеале залаже. Управо је то један од кључних разлога што је мржња према Дверима, како код лажних патриота Вучићевог табора, тако и код лажних представника „грађанске опције“ (у ствари, титоиста – глобалиста) несразмерна утицају Двери на нашој политичкој сцени. Ова мржња је, у ствари, усмерена ка светосавски и светозаревски утемељеном родољубљу и она ће, док год је буде, бити посредан доказ да Двери иду, са свим неизбежним слабостима, путем који су нам оставили Свети Сава и цар Лазар.

Зато је књига Владимира Димитријевића битан оријентир који показује шта је архетипска основа једне политике коју многи на политичкој сцени Србије на све начине желе да уклоне са јавног хоризонта.

Национално и грађанско као двоједина стварност

Сведочећи, као делатник Политичког савета Двери, о томе шта нам је неопходно у времену у коме живимо, Владимир Димитријевић стоји, као и сам покрет, на јасним позицијама суверенизма, који се, авај, више не подразумева као услов без кога се не можемо бавити политиком. Јер, Србија данас није суверена земља, и аутор ове књиге јасно сведочи о томе. Ако се не вратимо суверенизму, наше – не само политичке – будућности неће бити.

Између осталог, последица несuverености је општа правна несигурност, јер грађани Србије не знају да ли приоритет у регулисању њихових односа има домаће законодавство, аутономно право НВО сектора или, сагласно Споразуму о стабилизацији и придруживању, правне тековине ЕУ. Стање правне несигурности и хаоса је директна последица смрти суверене државе (намерно употребљавамо плеоназам *суверена држава* како бисмо истакли услов без кога нема државе), јер по речима Евгенија Спекторског, словенска реч *држава* потиче од глагола *држати* и упућује на „власт која држи, одржава земљу и поредак“.

Из овог следи закључак, да питање владавине права мора да буде приоритет српске националне политике, односно политике коју дефинишемо као патриотску. Уосталом, без борбе за сувереност правног поретка матице Србије, национална брига за колективна права Срба ван Републике Србије постаје жалова и демагошка.

То зна Димитријевић, и није нимало случајно да је учествовао у састављању Горачићког манифеста Двери, који настоји да повеже данашњу борбу овог покрета са раном фазом борбе Николе Пашића и Народне радикалне странке. Јер у програму НРС из 1881. године нема шизофрене деобе између спољне и унутрашње суверености, владавине права и националног ослобођења. Пашићеви радикали су се са истим жаром борили за политичку слободу „гуњца и опанка“ и уставну владавину, као и за свесрпско ослобођење и уједињење. Двери су, по Димитријевићу, у том смислу уставобранитељски покрет, који се наслања на традицију ранорадикалног суверенизма.

Ту Димитријевић спаја национално и грађанско, као двоједину стварност. Нема грађанског без националног, и обрнуто, сматра он. Од када су Срби 1918. године своју државност утопили у вишенационалну југословенску државу, отпочело се са шизофреним раздвајањем питања владавине права од националног питања, односно грађанског од националног идентитета. При том, живећи у две Југославије, Срби су убрзано почели да губе и национални идентитет и правну (=грађанску) свест. Одмах после разбијања Југославије ексклузивни положај бранилаца грађанске (=правне) свести узурпирани су у Србији идеолошки наследници убице српске правне свести – ЈБТита. Тако се у јавности континуирано и плански стварала лажна представа о томе да је национално супротстављено грађанском (=правном). Намера је била да се национална свест народа, који је

изнедрио Савино Законоправило, Душанов законик, Устав од 1888. и Богишићев Општи имовински законик за Кнежевину Црну Гору, лишена правне свести деградира на крвносроднички, племенско-родовски ниво, не би ли оваква духовно испражњена национална свест, у извођењу водећих клонова српског кафанског псеудонационализма, постала доказ варварства и убоштва београдске „балканске крчме“. Зато је Димитријевић увек устајао против кафанског квазипатриотизма, који је наметала УДБА, кључна организација „мистичког титоизма“, што стално врши насиље над нама и кривотвори српску стварност.

Димитријевић не пристаје да појам грађанина уобличи према неолибералној идеолошкој конструкцији која грађанина поистовећује са индивидуом лишеном сећања и идентитета, белосветским потрошачем, најамним радником и номадом. Према Димитријевићу, грађанин није ништа друго него појединац који је носилац права и обавеза и који има свест о свом месту, улози и одговорности у правном поретку конкретне државе. Као такав грађанин је субјект права и супротност је поданику који је објект права.

Неолиберали немају своју нацију, с тога немају ни државу која је patria (земљу отаца – Отаџбину), коју Димитријевић зове и Родина, позивајући се на руског филозофа Алексеја Лосева. С друге стране, неолиберали немају не само националну, већ ни грађанску (=правну) свест. Баш зато случајеви лихварских кредита, Савамале, продаје диплома и доктората, подједнако као и питања Косова и Метохије, Републике Српске и Црне Горе, морају постати ствар брига српских патриота, узорне националне и грађанске (=правне) свести, а не поданика (супротно од грађанина као субјекта права) глобалне псеудоимперије. За то се боре Двери. О томе сведочи и Владимир Димитријевић.

Да патриоте најуспешније решавају питања владавине права и заштите личних права показала је Бизмаркова Немачка. У циљу националне мобилизације, али и индустријализације, Немачко Царство прво у свету уводи обавезно здравствено осигурање, доноси ново радно законодавство којим штити права радника и уводи опште мушко бирачко право. Бизмаркова Немачка баштини традиције конзервативног погледа на свет, али је, условно говорећи, „лева“ у решавању радничког питања. Одатле потиче Димитријевићев позив да се треба борити за десницу вредности (то је породична и идентитетска политика Двери) и левицу рада (борба за малог човека и његова права у свету онога што Димитријевић зове „канцер – капитализмом“). Зато се, у овој књизи, Димитријевић позива и на руског мислиоца Александра Панарина, који је тврдио да Русија, да би поново била велика земља, у глобалном рату шачице богаташких вампира, пре свега банкара, који они воде против светске сиротиње, мора, у име хришћанства, али и најбољих идеја хуманизма и просветитељства, стати на страну сиротиње, и борити се за нови, праведан светски поредак.

Правни патриотизам – шта је то?

Замислите земљу у којој је Уставни суд, једна од кључних установа парламентарне демократије, под најнепосреднијом контролом извршне власти оличене у владавини једног јединог човека. Та земља је, авај, Србија. Сасвим недавно, после нелегитимних избора за национални и локалне парламенте, председник Српског покрета Двери, Бошко Обрадовић, обратио се јавности следећим речима: „Иницијатива Српског покрета Двери пред Уставним судом Србије за покретање поступка за оцену уставности и законитости измена Закона о избору народних посланика и Закона о локалним изборима у сред изборног процеса – последња је прилика да Уставни суд Србије почне да суди по закону, а не искључиво по налозима владајућег режима, као што је то случај последњих неколико година. /.../ Ствар је врло једноставна. Уколико Уставни суд Србије донесе одлуку да су два поменута закона неуставна и поништи комплетан изборни процес на свим нивоима знаћемо да у Србији још увек постоји владавина права. Уколико одлуче другачије или се пак прогласе ненадлежним, као што је то често био случај до сада, јасно је да се и Уставни суд Србије, као највиша правосудна институција у Србији, дефинитивно ставио у службу актуелног режима.“

Да ли је одговор на обраћање јавности Бошка Обрадовића садржан у чињеници да је Вучићев режим на чело Уставног суда поставио Снежану Марковић из Крагујевца и поред тога што се ради о особи која је вишеструко повезана са највећом корупционашком афером у Србији – Индекс?! Наиме, Марковићка се помиње на 79. страници Оптужнице као лице које је телефонски ургирало код окривљеног професора да се студенту упише оцена без полагања. Уз то, муж дотичне, адвокат Звонко Марковић, окривљен је у афери „Индекс“.

Ако челна личност Уставног суда има такву репутацију, какав ће она Устав да брани? И зашто би га бранила?

Зато је једна од основних идеја Двери правни патриотизам, о коме Владимир Димитријевић сведочи кроз народну изреку што је често понавља: „Правда држи земљу и градове“. Такође, он се позива и на химну Србије – „Боже правде“, и не пада му на памет да, у име „виших геополитичких циљева“, оправдава криминал и корупцију Вучићевог режима.

Слободан Антонић је својевремено написао да се у Србији „тешко могу раздвајати критика корупције и борба за суверенизам. Корупција је рђа која све нагриза, па ће стога и само језгро државности убрзо бити рђом поједено и лакше сломљено“. Због тога писац закључује: „Баш зато је корупција зло које би, заправо, много више требало да погађа патриотску критичку јавност него грађанисте“. Насупрот оваквог приступа, који борби за владавину начела законитости и правне једнакости додељује статус најважније теме у патриотском дискурсу, стоје они аналитичари на патриотском делу наше јавне сцене који приоритетном патриотском темом сматрају правилно спољнополитичко позиционирање Србије.

Извесни Вучићеви аналитичари сматрају да треба зажмурити на примере напредњачког безакоња и пљачке због „велике“ Вучићеве спољнополитичке игре. **У том случају, већина нас ће сасвим сигурно дочекати усамљеничку старост без деце, која ће се у потрази за пристојном државом, што пре свега значи владавином права, расути по светским меридијанима.** Отуда жигосањем безакоња, које чини напредњачко-еспеесовски режим, заговорици правног патриотизма, попут Двери и Владимира Димитријевића, не бране никакве људскоправашке идеолошке химере, као што су то у прошлости чинили заточници различитих идеологија међу Србима, већ танку и угрожену нит живота наше Отаџбине и народа.

Горки плодови издаје који данас расту са дрвета **социјалистичко-радикалског популистичког патриотизма** из деведесетих година прошлог века, налажу потребу за патриотизмом који ће пре свега бити правни. Он подразумева борбу не за било какву Србију, већ за државу у којој закон господари над вољом појединца, ма ко он био. Само таква држава може бити Отаџбина свих њених грађана и само грађанин заштићен у својим правима може бити одан својој Отаџбини. Једино патриотизмом високе правне свести можемо да сачувамо Косово и Метохију у саставу Србије, а све грађане од неоколонијалне експлоатације и понижења. Патриотизам на кога се позивају властодршци убоге правне свести, није ништа друго него **демагогија**, са којом је још од Пизистратовог преседана започињала тиранија. Против таквог „патриотизма“ и јаке личне власти, каква је Вучићева, западне „демократе“ немају ништа против, јер знају да је то лаж за унутрашњу употребу. Њима не смета Вучићево безакоње док год он испуњава њихова наређења.

Није нимало случајно да се Владимир Димитријевић тако често позива на великог руског философа, Ивана Иљина, који је сматрао да је правна свест основа сваког живота у заједници.

Шта је правна свест?

Први аксиом правне свести, по Иљину, јесте „закон духовног достојанства“, који он одређује као „осећање сопственог достојанства“ које треба да поседује човек здраве правне свести. Осећање сопственог духовног достојанства је потврда човекове духовне укореењености и као такво оно је јемство да ће појединац „правилно решити спор између духовног призива и инстинкта самоодржања.“ Пошто се „уважавање свог духовног ‘ја’ налази у основи животне борбе за субјективно право“, без осећања личног духовног достојанства „нису замисливи ни борба за право, ни политичка самоуправа, ни национална независност“. Једном речју, „човеку као субјекту права и творцу права неопходно је самопоштовање.“ Иљин упозорава да „само субјект, који зна или, у крајњој линији, осећа своје духовно достојанство може да поштује право и да истовре-

мено ствара такво право које не би било понижавајуће за човека, које не би кварило начин његовог живота и не би служило порочним и смртним страсти-ма.“ Насупрот томе, „грађанин лишен тог осећања политички је неспособан, а народ који није вођен овим осећањем осуђен је на тешка историјска понижења“. Поштовање сопственог духовног достојанства треба да буде својствено сваком појединцу, али и народу као органској духовној заједници, и зато, речју Иљина, „национално самопоштовање треба одгајати у народу лагано и дуго.“ Вишегодишњи рад Владимира Димитријевића усмерен је на то да код читалаца и слуша-лаца побуди осећање да су они, саздани по лику Божјем, носиоци не само права, него и дужности, а његова борба против Вучићеве клвнократије има за циљ, између осталог, да Србима врати свест да они нису ничији робови и пода-ници, него слободне личности које граде садашњост и будућност своје земље.

Други аксиом здраве правне свести је, каже Иљин, „закон аутономије“. Реч је о способности појединца и народа да „самостално себе усмери и самостално собом руководи, да има снагу да усмерава живот ка добрим циљевима“. Иљин указује да човеку, као „духовном бићу, приличи да самостално увиђа и зна шта је добро а шта зло, где се завршава право, а где почиње обавеза, да самостално тражи и проналази, проналази и одлучује, одлучује и поступа сагласно својој одлуци и, извршивши радњу, отворено призна да је радњу извршио свесно и на-мерно, следећи своје убеђење и преузимајући на себе сву одговорност за учиње-но“. Стога појединац, закључује Иљин, не сме да буде „објект власти и проста психо-физичка индивидуа, већ духовно биће, коме је аутономија потребна као ваздух“, пошто „бити грађанин, у истинском смислу те речи, значи водити ау-тономни духовни живот, имати аутономну правну свест и самостално градити свој живот и живот своје државе“. Иљин истиче да закон духовне аутономије претпоставља таквог грађанина који „има сопствена уверења у политици: он мора да разуме суштину државе и власти, он мора да разуме духовну природу и сврху политике, и, најважније, он мора да има свесну и зrelu вољу за остварење објективног циља права и државе.“ Притом, аутономни духовни живот стоји у непосредној вези са осећањем сопственог духовног достојанства, као првим аксиомом здраве правне свести, јер је „истинита аутономија доступна само оном ко се духовно самопотврдио и у себи учврстио духовно достојанство.“

Стога, Иљин упозорава да „ослободити се, не значи разуздати се, већ нау-чити се слободном прихватању права и обавеза“. У основи „спољашњег самооп-редељења човека мора да се налази духовна зрелост“, стога „роб уистину може бити ослобођен изнутра, а не споља.“ Следствено, „духовна аутономија је услов здраве правне свести и само таква правна свест је способна да носи терет спољне слободе“. Иљин скреће пажњу на то да „државна власт треба да васпитава народ да води самостални живот,“ пошто „изградити државу, значи створити у народу способност за духовну аутономију“. Да би одговорила том задатку државна власт мора да „овлада самосталном правном свешћу“, која је „духовно компетентна да ствара право и поредак“. Зато се Димитријевић, речју и сведочењем, бори против

сваке оне власти која од човека прави будалу, трујући га лажима и обманама, неморалом и развратом, глупостима и гадостима. И Двери и Владимир Димитријевић стога траже најозбиљнији обрачун са различитим ријалити програмима који служе да људе учине хипнотисаном гомилом, неспособном да мисли и дела, која је чак и кловну попут Александра Вучића спремна да се преда као месији.

Као трећи аксиом здраве правне свести, Иљин означава „узајамно духовно поштовање људи“, јер „правни односи почивају на узајамном духовном признању људи“. Ступајући у правне односе субјекти признају своје духовно достојанство и духовно достојанство другог субјекта, као и обострану аутономију да изјавама воља стварају право. При том је први аксиом – осећање сопственог духовног достојанства, органски повезан са трећим аксиомом здраве правне свести – узајамним духовним поштовањем људи. Јер, „да би човека поштовали, он најпре треба да поштује сам себе“, „ко не уме да поштује себе, неће умети ни да поштује друге“. Пошто се узајамно поштовање заснива на узајамном поверењу грађана, „онај који очекује поверење од другог, мора сам да верује себи“. Следствено, „онај који не верује ни својој одлуци, ни својим речима, тај почиње да изазива неповерење код других, а пошто о другима суди полазећи од себе, почиње да губи поверење у друге“. „Без узајамног поверења“, даље објашњава Иљин, „није могућа морална веза међу људима, а правни односи неминовно се дегенеришу, па се свака лаж и кривица, свака обмана и сплетка, свако вероломство и издаја, показују као апсолутно штетни и чак погибелни у животу људи“. Лаж, закључује Иљин, „уништава јединство људи, њихову комуникацију, њихову солидарност и њихову организацију“. Здрава правна свест може постојати само у оној држави у којој постоји, не само поштовање и поверење међу грађанима, већ и поштовање и поверење државне власти према сваком грађанину, у коме држава, Иљиновом речју, мора да препозна „аутономни духовни центар – правно способног субјекта“. „Нормално је да власт,“ додаје Иљин, „препозна у својим грађанима достојне и пожељне сараднике у послу државне изградње“. „С друге стране, „поверење у власт представља духовну снагу која власт претвара у стварни орган народа и у исто време даје народу стварно вољно јединство.“ Димитријевић се, а то се из ове књиге јасно види, од самих почетака своје јавне делатности борио за државу у којој ће власт бити служба и служење, а не терор над грађанима ради сопствених интереса. Политика није брлог, него најодговорнија јавна делатност, од које зависи судбина милиона људи.

Против апсолутизације државе

У једном од текстова у овој књизи, писаном 2019. године, а поводом режимских напада на Двери као „фашисте“, Владимир Димитријевић је јасно показао каква је лаж у питању. Двери српске су, без обзира на беспризорне клевете Вучићеве власти, биле и остале антифашистички и антинацистички

покрет. То је, уосталом, јасно свакоме ко се озбиљно бави политиком, али и ономе ко зна историју српског антифашизма, оличеног, између осталог, и у покрету ђенерала Драгољуба Михаиловића.

Два обележја нацистичке државе су кључна за њено правилно правно-философско одређење. Нацизам, с једне стране, апсолутизује државу тако што је оставља без моралног оправдања, редукујући њен појам на монопол физичке принуде. С друге стране, *imperium* нацистичке државе се не зауставља на граници која дели јавну од приватне сфере, већ дубоко задире у ову другу.

Наведена обележја нацистичке државе срећу се и код других типова западне, постхришћанске државе. Уосталом, модерна западна држава, сведена на организацију са монополом физичке принуде, добила је у Француској 1789. године, захваљујући револуционарним околностма – свој коначни лик. Банкарско-трговачка олигархија прогласила је смрт Бога и следствену свемоћ Државе.

Владимир Димитријевић је често писао о последицама Француске револуције, која је, у име „слободе, једнакости и братства“ однела милион људских живота, и свет покренула ка кобном утопизму заснованом на, како рече Георгије Флоровски, патосу насилног даривања среће. Такође, он се бавио и опасностима банкократије, која често узима демократску образину да би могла да демократију поткопа изнутра и оствари своју апсолутну власт над светом.

Нацистичка држава је, дакле, последица репаганизације Запада. Античка држава је, речју Фистела де Куланжа, „сматрала да њој припада сваки грађанин и душом и телом, па томе доследно хтела је да и тело и душу деце образује тако како би отуда имала што веће користи“. Државни надзор над моралом и васпитањем грађана у античким државама изражавао се и кроз постојање посебних органа надлежних за ову област друштвеног живота. У старом Риму то су били цензори, у Спарти педоними и ефори, а у Атини педагози, педотриби и гинекономи. И религија је у старом веку била у служби државе. С тога је немарно вршење породичног култа у Атини повлачило атимију – јавноправну казну губитка грађанских права. Христове речи „подајте ћесарево ћесару, а Божије Богу“ (Лк. 20, 19-26), послале су свету до тада непознату поруку о деоби унутрашњег и спољног света човека на приватну и јавну сферу, од којих прва остаје ван круга деловања државне власти. Средњовековни терор римокатоличке инквизиције над савешћу људи био је само нужна последица новог сједињења јавног и приватног под влашћу римског првосвештеника, што је била само инверзна слика античког првосвештенства првог римског магистрата. Под паролом ослобођења приватног живота човека од монопола римокатоличке цркве, грађанске револуције су створиле тип државе која је током 19. и 20. века, према мери своје техничке снаге, неумољиво ширила власт и на приватну сферу појединца. (Зато, између осталог, Димитријевић, скупа са Дверима, увек реагује кад види насртај на приватност човекову.)

Ни данас форма парламентарне демократије није никаква гаранција да држава која припада типу западне постхришћанске државе неће склизнути

у нацизам. Прецизније, наведена уставна форма само ће успешно помоћи у сакривању овакве трансформације.

Насупрот овом облику државе, стоји тип државе византијског цивилизацијског круга, која ни у историјски најдрастичнијим видовима одступања од идеалтипског образаца, под утицајем рецепције са Запада, није остајала без икаквог моралног оправдања, како би као Левијатан господарила над целином човековог живота. Димитријевићев монархизам, о коме он пише у аутобиографским деловима ове књиге, потиче из, да тако кажемо, византијских извора. Држава није и не може бити све. Да поновимо: човек изнад свега, а Бог изнад човека.

Зато је прегнуће Двери за државу која нема право да се меша у приватни живот својих грађана, од борбе против разних врста електронског концлогора до устајања против насилног шприцања уместо добровољне хумане имунизације грађана Србије, саставни део антифашистичког и антинацистичког духа овог покрета на нашем простору. Владимир Димитријевић, доследни борац за људска и грађанска права, увек је учествовао у прегнућу Двери за сваку могућу личну и заједничку слободу, нарочиту пажњу посвећујући борби за породицу и права родитеља на васпитање деце, што је данас толико угрожено насртајем државног Левијатана на основе породичне човечности. Књига „Са Дверима, за Србију“ о томе јасно сведочи. Одатле и његово устајање за заштиту ове земље и народа од противпородичне идеологије политичког хомосексуализма, због чега се Димитријевић нашао и на Вишем суду у Београду, гоњен од ЛГБТ инквизитора из НВО „Да се зна“. Желе да му се суди као дискриминатору јер је, између осталог, написао текст „У одбрану природне породице“.

Ипак, Димитријевић се не одриче слободе. Слобода духовна, лична и породична – то је основни патос ове његове књиге.

Истински парламент и грађанска непослушност

У књизи „Са Дверима, за Србију“, Владимир Димитријевић је и објавио своје текстове у којима је подржао својевремено стварање Савеза за Србију, чији је циљ, по његовом мишљењу, био довођење наше државе из стања претполитичке џунгле, у које нас је увео клоункратски режим Александра Вучића, у стање парламентарне демократије, које нема без слобода – од слободе скупштинске расправе до слободе медија. Савез за Србију, наглашава он, није програмска, него „техничка“ коалиција, чији је циљ да се створе услови за праве парламентарне изборе, на које ће свако, па и Двери, изаћи са својим програмом и слободно га изложити бирачима.

Ако се суштина истинске парламентарне демократије, по речима чувеног немачког правника Карла Шмита, састоји у могућности да се у једној земљи води озбиљна и непристрасна јавна дискусија о свим питањима која су предмет законског регулисања, онда је јасно да у Србији одавно не постоје услови

за слободне и фер изборе на свим нивоима. У Србији само номинално постоји вишестраначка демократија, јер се, парафразирамо Слободана Јовановића, на јавно мњење не утиче путем слободне штампе и слободне страначке јавне пре-пирке, већ путем једноставне пропаганде, која личи на свеопшту хипнозу, у којој се само чује мишљење владе, а не и мишљење опозиције.

Ако се основна одлика тоталитаризма састоји у томе да се људи држе у сталној неизвесности и ишчекивању и ако се људима непрестано усађује вера у непогрешивост вође, онда је данашња Србија пример земље којом влада један аутократски режим.

Да бисмо добили истинске слободне изборе на којима ће бирачи дати мандат одређеним политичким програмима, а не личностима, Србији је потребна једна изборна влада општег поверења, која би била кадра да отвори сталну, најмање шестомесечну јавну дискусију, кроз сучељавање различитих ставова о најбитнијим националним питањима, од статуса Косова и Метохије до оправданости придруживања Србије ЕУ. Једном речју, српској јавности је потребно озбиљно, јавно и стручно преиспитивање свих до сада реализованих националних, безбедносних, економских, образовних, културних и других политика. О томе је Димитријевић, као заступник истинског друштвеног дијалога, стално и упорно сведочио од почетка свог „бављења политиком“.

Његова нарочита борба је борба против кривотворења стварности коју Вучићев режим спроводи – између осталог, стварности парламентарног живота ове земље. Ако једна влада може добити легитимитет само путем истински слободних избора којима претходи озбиљна јавна дебата на слободним медијима, онда Вучићево поигравање темом *изборног прага*, козметичка промена изборног законодавства, предизборно формирање комби-странака лажне левице и деснице, не може будућем скупштинском сазиву и целокупном Србијином политичком систему обезбедити истински легитимитет. Парламент мора да представља слику у малом различитих политичких ставова српског јавног мњења, али ти ставови не могу да добију своје репрезенте, а самим тим ни српска Скупштина легитимитет, тиме што ће у њу ући они који су већ пословично познати као људи без икаквих политичких ставова. Јасно је зашто је аутор ове књиге позивао, скупа са Дверима, на бојкот лажних избора – не сме се давати легитимитет једној цунгли, ма каква горила да влада њоме.

Владимир Димитријевић, позивајући се на Жарка Видовића и Ивана Иљина, показује да у Србији нема праве демократије. А то може бити кобно по нас. Када на дужи рок имате нелегитимне институције представничке демократије, онда се конфликт нелегитимних институција и народа као носиоца изворне, суверене власти мора, на жалост, решити на улици. Пошто су, како је показао 5. октобар 2000, улични немири и противуставна промена власти идеална прилика за страни фактор да, служећи се реалним незадовољством народа, доведе на власт своју екипу, они који данас не желе формирање изборне владе, која би расписала слободне и фер изборе, заправо раде све да Србија

у блиској будућности има репризу уличне промене власти. А такви су били они који су, 2020, изашли на лажне Вучићеве изборе. Димитријевић, као истински патриота, указује да је патриотизам неостварив без правог парламентаризма, који Запад никако не жели у нашој земљи. Није чудо што онима којима одговара слаба и политички нестабилна Србија, са институцијама чији је легитимитет упитан, па је стога подложен страном утицају, чини све да ова држава и даље уместо истинског, има један фингирани парламентаризам. Вашингтону и Бриселу је потребан лажни Вучићев парламент, и Владимир Димитријевић то зна, јер, по његовом мишљењу, Вучићеви господари очекују од новог скупштинског сазива да донесе одлуку о тзв. разграничењу, односно признању тзв. Републике Косово. Зато су, због политичке одрживости такве одлуке у будућности, били заинтересовани да сазив нове Скупштине има што већу подршку у бирачком телу. Али, упркос циркусу, ствар је пропала – у нови сазив лажног парламента ушли су само Вучић, Дачић и Шапић са својим идолопоклоницима.

Баш зато су, у јулу 2020, незадовољни грађани Србије изашли на улице, да протестују. Поред покушаја да се народ опет заточи у кућама и становима, под изговором борбе против пандемије корона вируса, што је људе у Београду и широм Србије довело до гнева (јер главни кривац за пандемију је Вучићев режим, који је организовао изборе у здравствено небезбедним условима), ту је био и устанак младих против Вучићевог покушаја да преда Косово и Метохију. Од закључења неуставног Бриселског споразума 2013. године до данас, Александар Вучић је извршио низ кажњивих припремних радњи уклањања препрека за извршење кривичног дела угрожавања територијалне целине из чл. 307 Кривичног законика Републике Србије, о чему су и Двери и Владимир Димитријевић редовно писали и сведочили. Кад се то зна, јасно је да екстремисти нису били јулски демонстранти који свим облицима грађанске непослушности бране своју државу од велеиздаје и тираније, када је већ не бране ни Јавно тужилаштво ни Уставни суд, већ је екстремиста Александар Вучић који руши државу на чије чело су га довели странци како би ампутирао Косово и Метохију из састава Србије. Када полиција бруталним пребијањем народа брани уставорушитеља на власти, тада она није ништа друго него преторијанска гарда једног диктатора.

Као човек који је, својим досадашњим радом, настојао да посведочи хришћанске вредности у друштву, Владимир Димитријевић није могао остати равнодушан према безбожничкој тиранији и издаји, које носе лажно патриотско рухо. Читава његова књига је сведочење о томе.

Балкан и Србија и Косовски завет

Владимир Димитријевић је човек који пажљиво изучава историју да би умео да извуче поуке за садашњост. Из његових текстова у овој књизи то се јасно види. Довољно је само погледати његов оглед о идеји „Балкан балканским

народима“, а поводом својевремене сарадње Двери са бугарском странком Атака. Бавећи се историјом и примењујући је на садашњост, Димитријевић успева да анализира низ појава којима присуствујемо.

Између осталог, Димитријевић нам помаже да сагледамо садашњу геополитичку ситуацију Србије. Интерес евроатлантског савеза на Балкану деведесетих година XX века био је истоветан интересу европског клуба великих из времена Берлинског конгреса – свођење српске државе у минијатурне територијалне оквире преткумановске Србије, који ће од ње направити политичко недоношче под евроатлантским туторством, без икаквих предуслова за самостални и самоодрживи политички и економски живот. Тиме се у корену сузбијала могућност да матична држава српског народа у будућности води пијемонтску националну политику. За разлику од преткумановске Краљевине Србије, обновљеној српској држави припремљена је поред спољне и једна унутрашња омча, у форми брозовске политичке творевине Војводине, изникле из пангерманистичког Фридрих Нојмановог пројекта – *Mitteleuropa*. Тако је почетком деведесетих година прошлог века поново постала актуелна порука аустро-угарског министра грофа Голуховског, изречена далеке 1903. године, „да се имају створити: једна што је могуће већа Грчка, велика Румунија, велика Бугарска, слаба Србија, мала Црна Гора и најпосле и слободна Албанија”.

Истоветност циљева европске балканске политике из времена Берлинског конгреса и с почетка југословенске кризе у последњој деценији XX века, била је мотивисана истим геополитичким интересом англосаксонског и германског дела Европе – истискивањем Русије са Балканског полуострва, како би се она одвојила од православних Словена и одсекла од топлих мора. Овим се још једном потврдио пророчки закључак Ивана Иљина, да се ево „већ сто педесет година Запад плаши Русије и великих словенских православних формација”. (Одавде је сасвим јасно зашто су Двери „русофилске“ – не због руског, него због нашег националног интереса.)

Не само геополитички циљ, већ је и редослед потеза у балканској политици НАТО-а деведесетих година XX века добрим делом одговарао империјалној балканској агенди европских сила у време Берлинског конгреса. Прву фазу крсташког обрачуна са православним Србима западноевропске државе и САД су, сматра Димитријевић, обавиле с оне стране, у окултној западњачкој свести живе, мистичне границе западне и источне цивилизације на реци Дрини – геноцидним уништењем Републике Српске Крајине и окупацијом, као и 1878. године, српске БиХ. Оваква судбина српске државности у прекодринским српским крајинама, као и у време Берлинског конгреса, омогућена је, између осталог, потпуним руским повлачењем са Балкана, овог пута због злочина издаје горбачовљевско-козирјевске клике. На ред је потом дошао омиљени стопедесетогодишњи специјалитет западноевропске балканске политичке кухиње – подстицање црногорског сепаратизма у циљу одвајање Црне Горе од Србије, како би се матична држава српског народа, као и после Првог балканског рата

одбацила што даље од јадранске обале. И најзад, од 1999. године и НАТО агресије на СР Југославију евроатлантски блок ради, као и Аустро-Угарска почетком прошлог века, на отимању Косова и Метохије и на стварању великоалбанске државе. Зато се, сматра Димитријевић, србофобном Западу жури да Вучић потпише коначно одрицање Србије од Косова и Метохије. Будући фронт према Русији то захтева. Отворено косовскометохијско питање у средишту главне евроазијске осовине, не само да прави огромну брешу у позадини блискоисточног и потенцијалног закавказског НАТО-фронта, већ подиже политичку цену српском, а следствено и савезничком руском фактору у свим будућим преговорима. Истовремено, непрестана активност на одбрани суверенитета и територијалног интегритета Србије на КиМ, има не само улогу унутарсрпског чиниоца сталне националне политичке мобилизације, која може да пробуди најбоље духовне и карактеролошке црте Срба, већ може да постане парадигма успешног отпора глобалној Империји за друге народе широм света. Упорност у одбрани јужних граница Србије на Проклетијама и Шар-планини не само да је стратешки и вредносно оправдана, јер спасава српски народ од духовне смрти у логору „америчког начина живота”, већ се ради и о тактички једино исплативој рачуници по српску државу.

Зато у Димитријевићевој књизи толико указивања на Косово и Метохију и косовски завет без којих нам нема останка и опстанка. Али, зато и његово указивање на неопходност борбе за цео Балкан, који треба да се врати онима којима и припада – балканским народима.

Родољубље вере и културе

Кругу српских патриотских интелектуалца, чије родољубље се заснива на хришћанској вери и широкој култури, припада и Владимир Димитријевић, који је тим путем ишао и иде угледајући се, између осталог, и на великог учитеља хришћанског родољубља, покојног Предрага Р. Драгића Кијука. Сudeћи по читаности Димитријевићевих текстова, гледаности његових телевизијских наступа и посећености његових предавања, таква врста патриотизма добија све више присталица.

Посвећеност која љубављу сједињује познаваоца са познаваним једино је поуздано мерило помоћу кога могу да се одвоје, у времену свеопште меркантилизације, истински уметници и научници од трговаца са формалном научном или уметничком легитимацијом, који у знању виде робу, па сходно томе знање редукују на познавање информација. Следећи, поред Кијука, и великог руског филозофа Семјона Франка, Димитријевић сваку спољашњу делатност, било да се бави књижевним, философским, богословским или политичким питањима, схвата „као помоћно средство које споља подржава основно делање духовног рада на обожењу живота, делатност која се врши у име Христа и са Христом.“

Са историософским знањима која му откривају мистичку тајну историје, Димитријевићу је лако да се снађе на геополитичкој површини, ма како она лаику најчешће изгледала неразумљивом.

Због снажног осећаја бола и дужности пред *отачаством*, Владимир Димитријевић је, чини ми се, близак оном типу интелектуалца о коме Мило Ломпар вели: „Не постоје интелектуалци само зато да би нешто знали, него постоје да би у оним тренуцима кад је бити или не бити за националну културу, нешто били.“

Већ летимичан поглед на десетине његових књига и стотине чланака показује да Владимир Димитријевић бира теме својих расправа имајући на уму још једну дубоку поуку Семјона Франка: „Ко не сматра за потребно да загреје и осветли данашњицу, да је учини макар мало разумнијом и осмишљенијом како за себе тако и за своје ближње, тај, ако није лицемер, идолопоклонствује. И обрнуто, што је конкретнија човекова морална делатност, што више она узима у обзир конкретне потребе живих људи и усредсређена је на данашњицу, што је више, укратко речено, прожета не апстрактним принципима, већ живим осећањем љубави или живом спознајом дужности љубавне помоћи људима, то је човек ближи подређивању своје спољашње делатности духовном задатку живота.“⁴⁸

Владимир Димитријевић и не ради ништа друго, него служећи ближњима отвара животну важне теме о којима по правилу ћуте окупиране научне и културне националне установе и на њих даје насушно потребан хришћански одговор, од деловања секти, преко биоетичких питања, проблема вештачке интелигенције, до идеологије политичког хомосексуализма и реформе образовног система. Притом не знам никог у сујетном свету науке ко се са таквим искреним усхићењем радује свакој новој вредној књизи или чланку других аутора. Колико пута ме је у рано јутро одушевљен будио, како би ми прочитао фрагменте из тек објављених рукописа Слободана Антонића, Милоша Тимотијевића, Мила Ломпара, Срђана Цветковића, Александра Петровића, Мише Ђурковића, Милоша Ковића, Миломира Степића, стихове Ђорђа Сладоја, Ивана Негришорца, Драгана Хамовића....

После великог страдања у коме је раскућена наша крвљу стечена очевина, после банкрота свих лажних политичких идеала и европских „изама“, после окупације заветне косовско-метохијске земље, поново одјекује позив Светог владике Николаја (Велимировића): „Шта чекате, Срби? Хоћете ли да будете бачени у старо зарђало гвожђе као што су многи народи већ бачени или ћете се једном од огња страдања осветити и засијати као народ Бога живог?“⁴⁹ Ако српска омладина данас радо чита и слуша Владимира Димитријевића, онда је то први озбиљан знак да ће, речју Св. владике Николаја, „историју мангупарије“ заменити поново „историја Србадије“. Уместо овештале „катедарске“ науке, која нема одговор на кључне духовне бриге савременог човека, српска

48 С. Франк, Смисао живота, Београд 2007, 112-113.

49Н. Велимировић, Кроз тамнички прозор, С. Д. III, Линц, 2001, 918.

омладина преко текстова и предавања Владимира Димитријевића открива Господа Христа, „једини отворени и непресушни извор, који запаја, освежава и оживљава“, јер, вели Св. владика Николај (Велимировић), „све друго, што се замореном и жедном путнику може учинити извором, није извор но сјај врелог песка, сличан сјају воде, или ђаволски призрак.“

Зато се – да не бисмо веровали призрацима, него Христу, Сунцу правде – Владимир Димитријевић, скоро од самих почетака своје јавне делатности, бави и политиком, и то као нестраначка личност. Зато је, од 1999, био близак сарадник Српског покрета Двери, чији је, од почетка, члан Политичког савета, а већ извесно време и вршилац дужности председника овог тела. При чему, наравно, никад није био партијски острашћеник, него неко ко је увек указивао на могућност различитих путева ка истом циљу – слободној и часној отаџбини Србији. Зато и говори: „Ко зна боље, широко му поље“. За сваког има места на пољу борбе за српски народ и његов опстанак.

Искрено се надамо да ће књига коју читалац има у рукама многима – а пре свега младима – помоћи да се снађу у бурним временима у којима живимо, позивајући их на прегнућа која воде слободи и правди. Јер, како рече Његош, „прегаоцу Бог даје махове“.

Зоран Чворовић

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

323(497.11)”19/20”
821.163.41-92

ДИМИТРИЈЕВИЋ, Владимир, 1969-

Са Дверима, за Србију! : лично сведочење или Ко зна боље, широко му поље / Владимир Димитријевић. - Пирот : Пи-прес, 2020 (Пирот : Пи-прес). - 343 стр. : илустр. ; 24 cm

Тираж 500. - Стр. 327-343: Шта ће хришћанин у политици: над књигом “Са Дверима, за Србију” Владимира Димитријевића / Зоран Чворовић. - Напомене и библиографске референце уз текст.

ISBN 978-86-6023-419-5

а) Србија -- Политичке прилике -- 20в-21в

COBISS.SR-ID 21618697